สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม
NA BANVANNAGUM PUBLISHING

อดตำนานไพรอันเกริกไกร
ะพันธ์อันเสมอใจ พนมเทียน

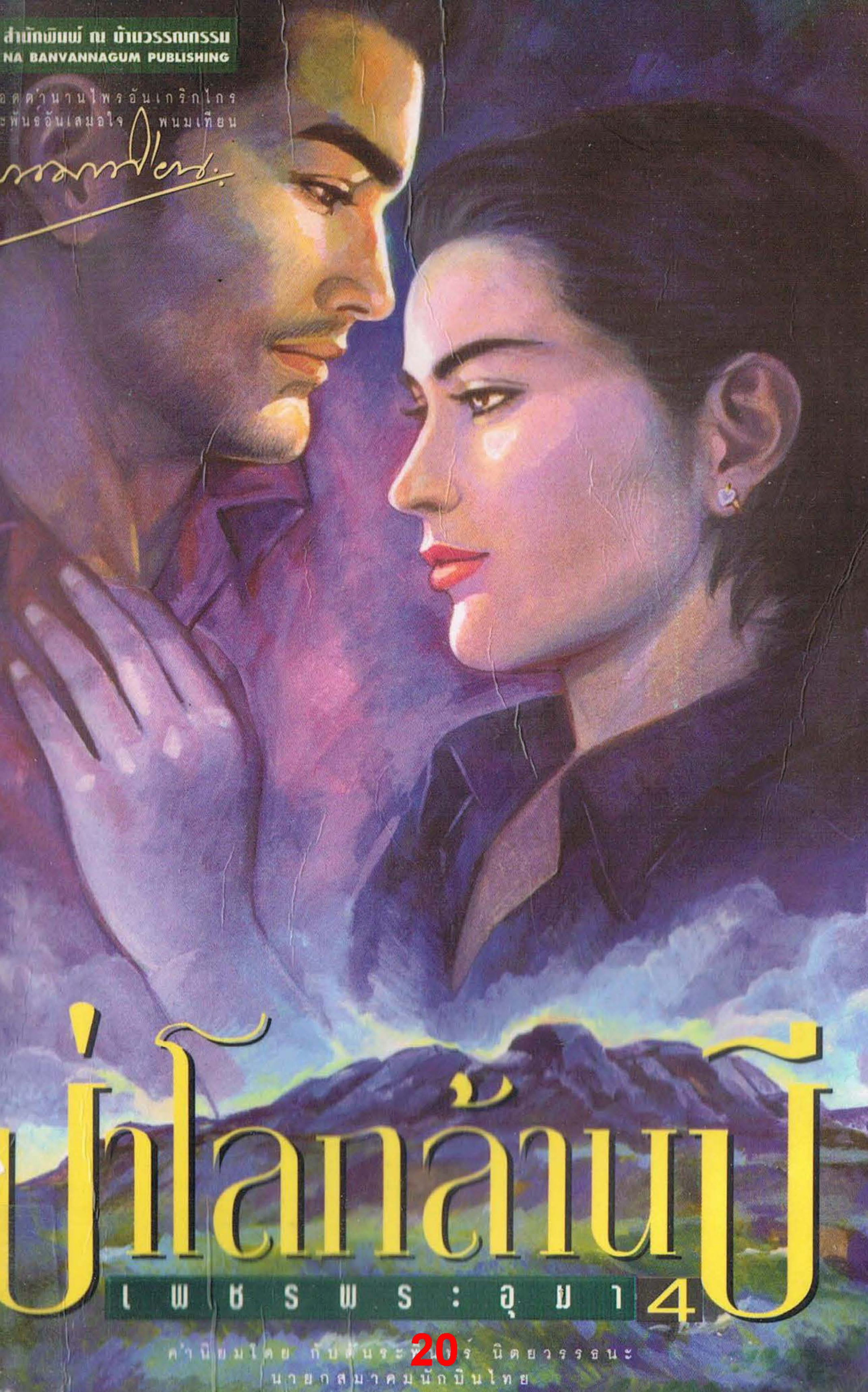

ป่าโลกล้านปี

เพชรพระอุมา 4

คำนิยมโดย กับต้นระพินทร์ นิตยวรรธนะ
นายกสมาคมนักบินไทย

20

รพินทร์ขยับตัว คลานถอยหลังจะอ้อมออกอีกด้านหนึ่งของก้อนหินที่เขาหลบซุ่มตัวอยู่ ในทันใดนั้นเองเสียงฝ่ายที่ยังมองไม่เห็นตัวก็บอกมาอย่างแจ่มใสว่า

"เสียเวลาเปล่า ๆ ที่ผู้กองจะต้องบุกเข้ามาหาผมให้ลำบาก เอาเป็นว่าผมออกไปหาผู้กองเองดีกว่า"

เขาไม่ได้กะพริบตาเลยในขณะนั้น ประสาททุกส่วนเตรียมพร้อมชนิดที่จะไม่ยอมช้ากว่าเหตุการณ์เลย แม้แต่เสี้ยววินาทีเดียว

"ฉันคอยแกอยู่แล้ว แงซาย ออกมา!"

ความเงียบเข้ามาครอบงำอยู่ขณะจิต ชนิดที่ไม่สามารถทำนายอนาคตได้

วันนี้คงจะเป็นวันสุดท้ายแห่งชีวิตของเขา พรานใหญ่บอกกับตนเอง ถ้าหากว่าแงซายเหนือกว่า ดีเหมือนกันจะได้ตัดสินให้รู้ชัดเสียที

มีเสียงเคลื่อนไหวสวบสาบปรากฏขึ้น เสียงนั้นส่อให้ทราบชัดว่าเจตนาจะทำให้เกิดขึ้นและได้ยินมาถึงหูเขา รพินทร์ประทับไรเฟิลพร้อม ต่อมาเขาก็เห็นกิ่งไม้อันหนึ่ง ค่อย ๆ โผล่ขึ้นมาหลังก้อนหินสูงท่วมศีรษะด้านหน้าของเขานั่นเอง เป็นก้อนหินที่มีซุ้มไม้โปร่ง ๆ พอจะมองเห็นอะไรได้อย่างถนัด ถ้าหากว่าจะโผล่ออกทางด้านนั้น และจะเป็นเป้ากระสุนปืนได้อย่างดีที่สุด

“เห็นที่หมายแล้วยัง ผู้กอง ผมอยู่หลังก้อนหินลูกนี้”

เสียงเดิมบอกมา

“ฉันกำลังรอดูเล่ห์กลขั้นสุดท้ายของแก!”

“ก็ผู้กองจะได้เห็นเดี๋ยวนี้แหละ!”

จบคำนั้นมีมือทั้งสองข้าง โผล่ชูเต็มเหยียดขึ้นมาก่อน มือทั้งสองนั้นแบออกให้เห็นชัดว่าว่างเปล่า พลิกอยู่ไปมา จอมพรานจ้องเขม็ง สะกดกลั้นลมหายใจนิ่ง ครึ่งของอึดใจต่อมาอีก เขาก็เห็นมือที่ทั้งสองนั้นค่อย ๆ สูงขึ้นทุกที จนกระทั่งศีรษะหนึ่งโผล่แซ่มช้าขึ้นมาแทน และในที่สุดกลายเป็นใบหน้าและร่างกายส่วนบนแค่คอของแงซาย ปรากฏเด่นชัดอยู่เหนือหินลูกนั้นห่างจากศูนย์ไรเฟิลในมือเขาที่จ้องระวังพร้อมเพียงไม่เกิน 7-8 วา

ใบหน้านั้นยิ้มเผล่ มือทั้งสองที่ยกชูขึ้นนั้น ค่อย ๆวางราบคร่อมลงไปบนก้อนหินชนิดที่รพินทร์มองเห็นชัดในการเคลื่อนไหวทุกอิริยาบถ แล้วขยิบตาให้นิดหนึ่งกึ่งเย้าหรือจะดูเป็นหยันรพินทร์ก็บอกไม่ถูกในขณะนี้

อย่างไรก็ตาม ประสาทของนักต่อสู้เจนเชิงอย่างเขาก็แข็งแกร่งมั่นคงพอที่จะไม่ลั่นไกออกไปก่อนเวลาอันควร เมื่อมองเห็นเชัดอยู่แล้วว่าสถานการณ์ของตนเองเป็นต่อ

รพินทร์จ้องเหมือนกับว่าจะให้สายของเขา แลทะลุลงไปถึงโครงกระดูกของร่างที่โผล่ครึ่งตัวออกมาให้เห็นนั้น แล้วค่อยๆ เคลื่อนกายขึ้นอย่างระมัดระวัง โดยไม่ยอมเสียจังหวะที่จะยิงได้ถ้าจำเป็น เวลาเดียวกันแงซายก็ขยับตัวด้วยอาการเคลื่อนไหวปกติขึ้นมานั่งกอดเข่าอย่างสบายอารมณ์อยู่บนหินก้อนนั้น เขาสังเกตไม่เห็นเจ้าคนใช้พิเศษของคณะ ผู้มีพฤติการณ์อันลึกลับที่สุด มีอาวุธอื่นใดติดตัวอยู่อีกทั้งสิ้น นอกจากมีดเหน็บประจำตัวของเขาเท่านั้นตามปกติ

จอมพรานตื้อไปหมดทั้งสมอง

“นายใหญ่อยู่ไหน?”

เสียงเขาเกือบจะเป็นตวาด

แงซายยังไม่ตอบในทันทีนั้น แต่ยิ้มสว่างโร่เห็นฟันทั้งสองแถว แล้วก็กลายมาเป็นเสียงหัวร่อกึกๆ ในลำคอ ไม่สนใจกับปลายปากกระบอกปืนของเขาที่จ้องมายังทรวงอกอย่างเอาเป็นเอาตายนั้นจนนิดเดียว

รพินทร์เริ่มเอะใจ...นี่เขาหลวมตัว เสียท่าอะไรแงซายเสียแล้วกระมัง?

“ถ้าแกยังทำเป็นนั่งหัวเราะอยู่อย่างนั้นละก็ ฉันจะยิงแกให้ตายโหงโก้งโค้งไปเดี๋ยวนี้ ให้ท่าเกินเชิแล้ว!”

เขาตวาดไปดีกเสร็จ ขยับเท้า

แงซายเสาเริงตัวมาจากก้อนหิน ยืนตระหง่านเอาอกรับ

กับปากกระบอกปืนของเขาแล้วบิดกายอย่างเมื่อยขบบอกเรียบ ๆ น้ำเสียงจริงจังขึ้นว่า

"นี่ผู้กองไม่รู้สึกตัวบ้างเลยหรือว่า ผมมีโอกาสที่จะฆ่าผู้กองได้ก่อนตั้งร้อยครั้ง เมื่อผู้กองเหยียบย่างเข้ามาถึงที่หลุมอุกกาบาตที่นับแต่ก้าวแรกทีเดียว ถ้าหากผมคิดว่าผู้กองเป็นศัตรูของผมแล้วเมื่อกี้นี้เหมือนกัน ตอนที่ผมค่อย ๆ โผล่ขึ้นมาให้ผู้กองเห็นนั่นนะ ทำไมผู้กองถึงไม่ยิงผมเสียรู้แล้วรู้รอดไป"

"แกจะมาไม้ไหนกับฉัน แงซาย?"

จอมพเนจรมองตอบเขาด้วยประกายขัน ๆ โคลงศีรษะช้า ๆ

"ผมไม่ได้มี 'ไม้' อะไรกับผู้กองทั้งสิ้น ผู้กองฉลาดแล้วก็ระแวงผมมากเกินไป รู้ตัวบ้างไหมว่า ผู้กองนะ! เป็นโรคประสาทแล้ว"

"เมื่อตะกี้ ฉันได้ยินชัดกับหู แกสั่งให้ฉันโยนปืนทิ้ง!!"

"ใช่! ผมสั่งให้ผู้กองโยนปืนทิ้ง เพราะสถานการณ์มันบอกชัดอยู่แล้วว่าระหว่างเราสองคน อันตรายกำลังจะเกิดขึ้นจากความเข้าใจผิด ความเข้าใจผิดนั้นเป็นของผู้กองไม่ใช่ผม คิดดู! ผู้กองถือปืนย่องแกะรอยผม เข้าใจว่าผมทรยศหักหลัง ผมเองก็มีปืนอยู่ในมือ ถ้าเราโผล่ปะหน้ากันเมื่อไหร่ ผมยังไม่ทันจะอ้าปากได้ทัน ผู้กองก็ซัดโครมเข้าให้ก่อนแน่นอน ผมก็เลยต้องบอกให้ผู้กองโยนปืนทิ้งก่อน ทีนี้ผู้กองไม่ยอมปลดอาวุธ ผมก็เป็นฝ่ายปลดเสียเอง แล้วก็โผล่ออกมาให้ผู้กองเห็นชัด ๆ จะได้ไม่ผลีผลามยิงออกมา"

รพินทร์แยกเขี้ยวนิ่งไปอีกนานยังไม่ยอมลดปืนในมือลง

“ถ้างั้น แกเห็นจะต้องอธิบายมากเสียแล้ว แงซาย”

“ก็ไม่เห็นจะต้องมีอะไรอธิบายมาก...เรา ผมหมายถึง นายใหญ่กับผมมาถึงที่นี่ก่อนผู้กองตั้งนานแล้ว นานเสียจนเราไม่แน่ใจว่าฝ่ายผู้กองจะตามมาถูกทางหรือไม่ นายใหญ่ยิงกวางได้ตัวหนึ่ง ย่างกินกันเสียจนอิ่มแล้ว ผู้กองก็ยังไม่เห็นโผล่มา นายใหญ่ก็เลยขอนอนพัก สั่งให้ผมออกมาคอยสังเกตการณ์”

ถ้าแงซายไม่ออกลูกไม้ลวงด้วยแผนการลึกซึ้งอะไร เหตุการณ์มันก็กลับตาลปัตรไปอย่างสิ้นดี!!

มันช่วงระยะเวลาที่รพินทร์ ไม่อาจตัดสินใจอย่างไรได้ถูก

เขาใช้ลำกล้องไรเฟิล ยันอกแงซาย ให้ถอยหลังไปสองสามก้าว จนได้ระยะก้มลงไปที่ 30/06 กระบอกที่จอมพเนจรไพนเมาหล่นอยู่กับพื้นอย่างระมัดระวัง โดยไม่ยอมเผลอในขณะที่ก้มลงหยิบนั้น มือหนึ่งยังถือไรเฟิลของตนเองจ้องโดยหนีบพานท้ายไว้ในซอกแขน ใช้เท้าเหยียบพานท้ายปืนของแงซายไว้ มีกามือหนึ่งเปิดลูกเลื่อน กระชากออกมาดู

กระสุนนัดหนึ่ง ที่บรรจุพร้อมอยู่ในรังเพลิงของมันน์-ลิเคอร์กระบอกนั้นกระเด็นออกมา แสดงว่ามันบรรจุกระสุนพร้อม เป็นปืนที่สามารถจะใช้งานได้ตลอดเวลา ไม่ใช่ว่ากระสุนหมดหรือเกิดการขัดข้องอย่างใด

เพราะฉะนั้น ก็จริงอยู่เหมือนแก้ว ที่แงซายบอกเมื่อตะกี้นี้ว่า มันมีโอกาสที่จะยิงเขาได้ก่อน ตั้งร้อยครั้ง

จอมพรานเม้มปากเกือบจะเป็นเส้นตรง

"ทำไมแกต้องหลบซุ่มตัว เมื่อฉันและพวกเราทั้งหมดมาถึงที่นี่? พฤติการณ์มันส่อให้เห็นว่าแกมีแผนอะไรบางอย่าง"

"แผนอะไร?" แงซายย้อนถามยิ้ม ๆ

"ฉันก็ยังทายไม่ถูกและไม่กล้าเดาด้วย แต่รู้สึกว่ามันเป็นแผนที่ไม่ซื่อ"

"แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะ?"

"ก็ยังมั่นใจอยู่อย่างนี้แหละ"

สิ่งที่ยืนยันในคำพูดของเขา ก็คือปากลำกล้องปืนที่ยังไม่ยอมลดห่างจากที่หมาย

"คนมีเหตุผลมาก ๆ อย่างผู้กอง บางทีก็ไม่ค่อยจะมีเหตุผลเหมือนกัน"

อีกฝ่ายหนึ่งพูดเนิบ ๆ ด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ อย่างเจตนาจะเหน็บแนมเล่น

"ผู้กองหาว่าผมหลบซ่อนตัว ผมมีอะไรจะต้องหลบซ่อน ผมพักอยู่กับนายใหญ่ทางขอบหลุมอุกกาบาตด้านตะวันออก ห่างจากที่นี่ออกไปราว ๆ 400 เมตร นายใหญ่กินอิ่มแล้วก็นอนหลับไป เพราะเพลียที่ไม่ได้พักมาตลอดทั้งคืน ก่อนนอนสั่งให้ผมออกมาคอยรับพวกเราที่จะตามมา ผู้กองกับลุงคำเดินตรวจหารอยผมกับนายใหญ่ ฝ่ายผมก็เดินบ่ายหน้าเข้ามาหาผู้กอง ทีนี้บังเอิญผมเป็นฝ่ายเห็นผู้กองเข้าก่อน"

แงซายหยุดเว้นระยะหัวเราะอีกเบา ๆ

"ยืนซุบซิบหารืออยู่กับลุงคำ ท่าทางของผู้กองในขณะนั้น ก็บอกชัดว่ารูปการณ์มันไม่ดีนัก ผมก็เลยถือหลักปลอดภัย

ไว้ก่อน โดยการย่องตามหลังผู้กอง แทนที่จะโผล่พรวดพราดออกมา เพราะนั่นมันหมายถึงการอาจถูกยิงก่อนพูดอะไรกันรู้เรื่อง คราวนี้ ผู้กองจะเป็นฝ่ายอธิบายให้ผมทราบบ้างได้หรือยังว่า ผู้กองสงสัยอะไรผม”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนคอแข็ง รู้สึกปวดหนึบไปหมดทั้งสมอง

“เอาละ ฉันจะยังไม่พูดอะไรกับแกอีกทั้งสิ้น แกพาฉันไปพบนายใหญ่เสียก่อน”

แงซายก้มศีรษะให้เหมือนจะยั่วหยัน

“เชิญครับ คุมหลังผมมาให้ดี อย่าเผลอเป็นอันขาด... แล้วก็ผู้กองเห็นจะต้องลำบาก ช่วยถือปืนกระบอกนั้นของผมแทนให้ผมด้วย”

กล่าวจบไอ้มหายวนคู่ปรับในทุกทางของเขาก็หมุนตัวออกเดินนำช้าๆ ไปตามพุ่มพงเตี้ยๆ สลับไปกับก้อนหินเหล่านั้น รพินทร์คันหัวใจอยู่ยิบๆ จำต้องคว้าไรเฟิลของมันเองที่ทิ้งไว้ขึ้นมาสะพายบ่ายึดไว้ จ้องปากกระบอกปืนสะกดหลังมาโดยไม่ประมาท

แงซายเดินนำหน้าไปด้วยอาการปกติ มิหนำซ้ำยังร้องเพลงอะไรของมันไปเบาๆ อย่างสบายอารมณ์ ภายหลังจากพูดคุยมาด้วยแล้ว รพินทร์ไม่ตอบด้วยแม้แต่คำเดียว ใช้วิธีเอาปลายลำกล้องปืนกระทุ้งหลังเบาๆแทน

ชั่วไม่นานนัก โดยหนทางอันเลี้ยวลัด ซอกซอนไปในระหว่างพุ่มพงนั้น ก็ทะลุออกลานโล่งกว้าง และเห็นขอบ

ปากหลุมอุกกาบาตได้อย่างถนัด ที่นั่นมีหินขนาดใหญ่เรียงซ้อนกันอยู่สามลูกภายใต้ไม้ยืนต้นแผ่กิ่งใบปรกเตี้ยแจ้เหมือนร่มกาง มีกองไฟขนาดใหญ่ก่อไว้ ซึ่งบัดนี้ปราศจากควันหรือเปลวนอกจากถ่านแดงลุกโชน คร่อมกองไฟนั้น เป็นร้านย่างเนื้อปกคลุมด้วยใบไม้สดด้านบน กำลังส่งกลิ่นหอมยั่วกระเพาะในขณะนี้

เชษฐา วราฤทธิ์ ท่านหัวหน้าคณะนอนหงายในลักษณะชันเข่าไขว่ห้างอยู่บนพื้นรองด้วยใบไม้ใกล้ๆ กองไฟย่างเนื้อนั้นใช้ย่ามหลังหนุนศีรษะ ไรเฟิลประจำมือวางพิงอยู่บนก้อนหินใกล้ๆตัว ลักษณะเห็นปราดเดียวก็รู้ว่ากำลังงีบ ไม่มีสัญลักษณ์ของอันตราย หรือความผิดปกติใดๆทั้งสิ้น ระยะที่ทั้งสองโผล่ออกมา และรพินทร์แลไปพบกับภาพนั้นห่างเพียงไม่เกิน 25 เมตร

เมื่อหันมาพบตากันอีกครั้ง แงซายขยิบตายั่วอีก

รพินทร์ขยุ้มก้านคอ แล้วลากหลบเข้าไปในซุ้มไม้ตามเดิม

“จะไม่เข้าไปดูนายใหญ่เสียเดี๋ยวนี้หรือครับ เผื่อว่าแงซายจะทำกลอุบายอะไรลวงไว้อีก”

“ฉันเชื่อ ว่านายใหญ่เป็นปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง”

เขาพูดห้วนๆ พยายามจะหลบซ่อนความยินดีโล่งอกไว้ในสีหน้าเครียดขรึมเช่นเดิม

“ทีนี้ก็ถึงเรื่องที่ฉันจะต้องพูดกับแกบ้างละ ทำไมแกถึง ‘เสือก’ พานายใหญ่เดินล่วงหน้ามาก่อนโดยพลการเช่นนี้”

“ผม ‘เสือก’?...”

แงซายเลิกคิ้ว ทำหน้าตื่น แล้วหัวเราะ

“นึกแล้ว ว่าผู้กองจะต้องเข้าใจเช่นนี้”

"แล้วจะให้ฉันเข้าใจยังไง?"

"ก็ทำไมถึงไม่เข้าใจในแง่ดีบ้าง เป็นต้นว่า ที่ผมกับนายใหญ่เดินล่วงหน้ามาคอยผู้กองอยู่ที่หลุมอุกกาบาตนี่ก่อนนั้นนะ ก็สั่งทุกสิ่งทุกอย่างมันมาจากนายใหญ่เองทั้งสิ้น ผมเป็นแต่เพียงผู้ปฏิบัติตามเท่านั้น"

รพินทร์จ้องหน้าตะลึงงันไปอีกครั้ง มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลยที่เขาคาดการณ์อะไรต่ออะไรผิดพลาดไปหมดถึงเพียงนี้ น้องออกมาว่า

"เอ๊ะ! ยังไงกันนี่ แกหมายความว่านายใหญ่เป็นคนบอกแกให้เดินล่วงหน้ามาก่อนงั้นหรือ"

แล้วจอมพรานก็แทบหงายหลังทั้งยืน เมื่อเจ้าคู่ปรับเขาพยักหน้าตาเฉยว่า

"ผมโกหกผู้กองไม่ได้หรอกครับ ในเรื่องนี้ ถึงอย่างไรผู้กองก็ตามมาพบนายใหญ่แล้ว ประเดี๋ยวลองถามนายใหญ่ดูก็ได้ ผมหรือจะกล้าพานายใหญ่ล่วงหน้ามา ถ้าไม่ใช่คำสั่งของผู้กองหรือนายใหญ่เอง"

บัดนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ ตระหนักตนเองได้แจ่มชัดว่าเขาพลาดไปอย่างถนัดใจ เป็นการพลั้งพลาดไปในอีกลักษณะหนึ่ง คือแสดงความหวาดระแวงของตนเองออกมาให้แงซายเห็นอย่างโจ่งชัดเพื่อให้มันยิ้มเยาะเล่น แต่จะอย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้แงซายย่อมมีเจตนาอยู่แล้วเช่นกัน ในการที่จะล่อหลอกเพื่อดูเชิงของเขา พิสูจน์ชัดได้จากการที่พยาบามแอบตัวซ่อนเงียบอยู่เพื่อสำรวจดูท่าทีของเขาก่อนในครั้งแรก แล้วก็โผล่ออกมาแสดงความบริสุทธิ์ภายหลังเพื่อเน้นให้เห็นถึง

ความหวั่นไหวของเขาในทำนองที่ว่า คนอย่างพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวัลย์ ตาแหกคิดมากไปเอง

ตัวมันย่อมที่จะอ่านรูปการณ์และความรู้สึกนึกคิดของเขาได้ล่วงหน้าแล้ว จึงวางแผนซ้อนกลไว้เช่นนี้! ทั้งยั่วทั้งเย้าเล่นสารพัด

ทั้งหลายทั้งปวง เกิดจากความเข้าใจผิด เพราะหวาดระแวงของเขาเองทั้งสิ้น รวมทั้งอ่านพฤติการณ์ของแงซายผิดเป็นครั้งแรก ขนาดที่จะเอาผิดกับมัน เรื่องที่มันพาคุณชายเชษฐาล่วงหน้ามาก่อน ก็ยังเอาไม่ได้ ถ้านั่นเป็นความต้องการของเชษฐาเอง ดังเช่นที่มันยืนยันอยู่ในขณะนี้

พรานใหญ่ถอนใจเฮือก ส่ายหน้าเดียะ โยนไรเฟิลกระบอกนั้นคืนไปให้

“ห่าจวก!...”

เขาสบถอย่างปราศจากความหมาย มันออกมาจากนึกโมโหเดือดดาลตนเอง ความรู้สึกอันคลางแคลงใจทั้งมวลหมดสิ้นไปในทันทีนั้น ท่านหัวหน้าคณะปลอดภัย แงซายไม่ได้ทรยศ แม้ว่ามันจะออกลูกไม้ฉวยโอกาสหลอกล้อเขาเล่นตามสันดานเสือสมิง ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย เป็นสิ่งที่เขายินดีที่สุดแล้ว เหมือนยกภูเขาออกจากอก

“ฉันนึกว่าฉันจะต้อง ‘ล่า’ แกเสียแล้ว เอาละยอมรับว่าเป็นความเข้าใจผิดของฉันเอง แต่แกก็ไม่วายเล่นเหลี่ยมกับฉันอยู่ดี แกอ้างว่าแกมีโอกาสตั้งร้อยหนที่จะฆ่าฉันเสียก่อน ฉันก็เชื่อเหมือนกัน แต่ในโอกาสร้อยครั้งอย่างว่านั่น แกก็มีทางที่จะส่งสัญญาณหรือข่าวคราวให้ฉันรู้ว่าแกอยู่ที่นี่ได้ในทันทีที่ฉันมา

ถึงเหมือนกันไม่ใช่หรือ แต่นี้แกเสือกแอบเงียบเสีย แล้วก็ย่องมาตลบหลังอีกทีหนึ่ง ฉันภาวนาอยู่ตลอดเวลาที่เดินทางอย่างเร่งรีบมานี่ว่า ขอให้พบแกกับนายใหญ่รออยู่ก่อนแล้วในทันทีที่มาถึง พอไม่เห็นวี่แววในครั้งแรก ฉันก็ใจหายหมดแล้ว”

“นึกว่าแงซายขโมยแผนที่เดินทาง ยึดตัวนายใหญ่เป็นประกันเปิดหนีไปก่อน?”

แงซายแทงใจดำมา รพินทร์หัวเราะหึๆ ออกมาได้เป็นครั้งแรก

“ก็ใช่ซิ จะมีอะไรผิดไปกว่านั้น”

จอมพเนจรจุ๊ปากเบาๆ ตายังสาดไปด้วยประกายขบขัน

“ยังหรอกครับ ผู้กอง...ยังไม่ถึงเวลาที่แงซายจะทรยศเจ้าไอ้คนที่ชื่อแงซายจะทรยศขึ้นเมื่อใด ผู้กองจะไม่มีโอกาสได้ไหวทันเลยจนนิดเดียว และมันต้องสายเสียแล้วด้วย สำหรับเวลาที่จะคิดแก้ไข ว่าแต่ว่า...”

หางตาอันใหญ่งามคมวาวคู่นั้น ปรายมองเขา

“ป่านนี้นายหญิง นายทหารและคนอื่นๆ มิรับความคิดพ้องผู้กองไว้หมดแล้วหรือ? ในกรณีที่ว่า แงซายทรยศ!”

จอมพรานยิ้มแค่นๆ

“แล้วแกคิดยังไง?”

“ก็คิดว่า ถ้าผู้กองของผมฉลาดจริงละก็ คงไม่ได้บอกให้คนและนายจ้างคนอื่นๆ ได้รู้หรือ ‘ตื่น’ ไปกับความคิดระแวงของผู้กองด้วยเป็นแน่ ตราบใดก็ตามที่ผู้กองยังไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ชัดเจน”

“แกจะเฉือนฉันในแง่นี้เองนะหรือ ถ้างั้นก็ผิดหวังแน่

เพราะฉันย่องมาหมายยิงกบาลแกนี่นะ ไม่มีเจ้านายหรือคนอื่นๆ ไหวทันเลยสักคนเดียว นอกจากฉันก็บุญคำเพียงสองคนเท่านั้น ถ้าแกทรยศจริงละก็ กว่าที่เขาเหล่านั้นจะรู้ ก็คงพบศพของแก หรือศพของฉันเป็นคำอธิบาย ไม่ใช่วิธีที่ฉันจะบอกกับเขาก่อนหรอก”

“ทำไมหนอ...”

เสียงแงซายบ่นขึ้นลอยๆ

“เกิดมาเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์นี่ จะยอมแพ้โง่ให้คนชื่อแงซายไม่ได้บ้างเลยทีเดียวหรือ”

ต่างคนต่างจ้องหน้า แล้วในที่สุดต่างก็ยิ้มให้แก่กันในลักษณะแยกเขี้ยว

รพินทร์ผลักอกไอ้คนหุ่นงามร่างใหญ่เซถอย หลังไปชนก้อนหิน มันเลยนั่งพักอยู่บนนั้นพร้อมกับบ่นอะไรพึมพำอยู่คนเดียว

“ทำไม! แกหัวเสียมากเหมือนกันหรือ ที่วางแผนการ ‘ฉีกหน้า’ ฉันไม่สำเร็จ แต่แกก็ทำสำเร็จไปครั้งหนึ่งแล้วยังไงล่ะ คือทำเอาฉันประสาทเสีย เดินย่องแกะรอยตีนแกอยู่ โชคดีมากนะ ที่ฉันไม่ใจเร็วยิงแกตายโหงไปเสียก่อนตอนที่แกโผล่ออกมานั่นนะ”

“ผมมือเปล่า ไม่มีอาวุธ เดินเอาอกออกมารับปากระบอกปืนของผู้กองโดยดี คนขี้ขลาดประสาทเสียเท่านั้นที่จะยิงก่อนที่จะถามกันให้รู้เรื่อง ผมรู้ว่าผู้กองไม่ใช่คนประเภทนั้น เพราะฉะนั้น อย่าพูดเอาบุญคุณเลยที่ว่า ผู้กองไม่ยิงผมเมื่อครู่นี้ตอนที่ผมเดินชูมือออกมา นายใหญ่เอง ผู้กองก็ยังไม่รู้เลยว่า

เป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน ด่วนยิงแงซายเสียก่อนตอนนั้นก็คงไม่ใช่พรานใหญ่ที่ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์แล้ว”

“ฉันยังไม่เชื่อนักหรอกนะ ว่านายใหญ่สั่งให้แกเดินนำล่วงหน้ามาก่อน จนกว่าจะถามนายใหญ่ให้รู้ชัดออกไป”

“ก็ไปถามดูเสีย”

แงซายพยักหน้าท้า

“เดี๋ยวก่อนก็ได้ นายใหญ่กำลังหลับ ก็ให้หลับสบายไปก่อน ฉันยังมีเรื่องที่จะพูดกับแกมาก เราพูดกันเสียให้หมดเรื่องไปก่อน เพราะฉันไม่ต้องการพูดอะไรอีกต่อหน้าคนอื่น ๆ ผิดนักแกกับฉันก็มากระทืบกันตรงนี้แหละ ไม่ต้องให้คนอื่นรู้เห็นด้วย”

กล่าวจบ รพินทร์วางไรเฟิลในมือลง ถลกแขนเสื้อขึ้นเดินเปรี่เข้ามาใกล้ แงซายเผ่นพรวดข้ามก้อนหิน ไปยืนยิ้มแห้ง ๆ อยู่อีกฝั่งหนึ่งอย่างนกรู้

“ผมคิดว่า นายใหญ่หรือนายหญิง คงไม่อยากให้ผู้กองทำอะไรแงซายแน่ ๆ”

“แกไม่ต้องเอาเจ้านายมาขู่ฉัน!”

รพินทร์ชี้หน้า

“เล่าไปเดี๋ยวนี้ เล่าไปให้ละเอียด ตั้งแต่แกพานายใหญ่ออกจากที่พักตอนใกล้ค่ำเมื่อวานจนกระทั่งมาถึงที่นี่ จะโกหกอะไรก็วางแผนไว้ให้ดี ประเดี๋ยวฉันจะถามนายใหญ่อีกที ถ้าความไม่ตรงกันละก็ น่าดู”

“ผมพานายใหญ่ ย้อนทางที่เดินมาแต่แรก ตั้งใจว่าจะกลับไปคลำหาร่องรอยของผู้กอง ตรงที่เราแยกกันเมื่อบ่ายวาน”

เจ้าคนกะล่อนเงียบๆ บอกมา โดยไม่ยอมเข้าใกล้ นอกจากจะคุมเชิงพ้นรัศมีมือเท้าของรพินทร์อยู่ฝั่งหินตรงข้ามเช่นนั้น

“เสียเวลาเปล่าไปครึ่งคืน ก็เลยเพิ่งจะคิดขึ้นมาได้ว่า ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะย้อนไปตั้งต้นที่นั่น จุดหมายปลายทางของผู้กอง ก็คือป่าหินอันเป็นช่องประตูผา ผมเชื่อว่าจะอย่างไรเสียผู้กองก็จะต้องไปถึงที่นั่นจนได้ หรือถ้าจะเกิดอะไรขึ้น ก็คงเกิดขึ้นในเส้นทางระหว่างนั้น ผมจึงพานายใหญ่มุ่งเข้าหาเป้าหมายป่าหินในแผนที่ลายแทง เรามาถึงบริเวณนั้นประมาณ 4 นาฬิกาของวันใหม่”

“ความจริงป่าหิน หรือช่องประตูผานั่น ก็อยู่ห่างจากบริเวณที่นายใหญ่สั่งให้วางแค้มป์เมื่อตอนค่ำ ใกล้ๆ แค่นั้นเอง ไม่ใช่หรือ?”

รพินทร์ขัดขึ้นโดยเร็ว จ้องตาเขม็ง

“ใช่ครับ ความจริงมันอยู่ใกล้กับที่พักของเราแค่นั้นเอง แต่ผมบอกแล้ว ครั้งแรกผมเสียเวลาเดินย้อนทาง แต่ก็อ้อมวกกลับขึ้นมาอีกครั้ง”

“เอาละ แล้วยังไง?”

“เราพบรอยเท้าของผู้กอง บนเนินลูกใหญ่ที่ขวางปากทางป่าหินเป็นรอยใหม่ๆ แล้วก็เห็นรอยของผู้กองล้มกลิ้งจากเนินสูงชันลูกนั้นลงไปนอนอยู่ในแอ่งดินข้างล่าง ลักษณะเหมือนเกิดอุปัทวเหตุกะทันหันอะไรขึ้นสักอย่างหนึ่ง”

พรานใหญ่พยักหน้า

“ใช่! ฉันก็รู้ว่าแกกับนายใหญ่พบร่องรอยของฉันตรงนั้นแล้วยังไงต่อไป”

"ผู้กองคงจะนอนหมดสติอยู่ในแอ่งดินนั่นอยู่นาน ก่อนจะรู้สึกตัวไต่ขึ้นมา นายใหญ่ถามความเห็นผมว่าเกิดขึ้นเพราะอะไร ผมเองในขณะนั้นก็ยังเดาไม่ถูก บอกได้อย่างเดียวแต่เพียงว่า ผู้กองคงไม่เป็นอันตรายอะไรมากนัก เพราะรู้สึกตัวเคลื่อนที่ต่อไปได้ นายใหญ่ทายว่าผู้กองอาจเป็นลม ขณะที่ไต่เป็นลูกนั้น ทำให้กลิ้งลงมานอนหมดสติไปพักหนึ่ง เราออกสาวรอยผู้กองต่อไป พอฟ้าเริ่มสางก็เข้าถึงป่าหินเป้าหมายในลายแทงแผนที่ รอยของผู้กองไปที่นั่น ผมบอกให้นายใหญ่ทราบว่า เราพบ 'ช่องประตูผา' ที่หมายสำคัญแล้ว ผู้กองก็พบแล้วก่อนหน้าเรา"

จอมพรานพยายามฟัง และจับสังเกตไตร่ตรองไปทุกประโยคที่แงซายพูดเพื่อจะค้นหาพิรุธลับลมที่แฝงอยู่

"ต่อไปซิ พบช่องประตูผา พบรอยของฉันมุ่งเข้าไปที่นั่นแล้วไง?"

สังเกตเห็นได้ตลอดเวลาว่า ดวงตาคู่นั้นยิ้มแม้หน้าจะวางเฉยขณะที่บอกต่อไปว่า

"นายใหญ่ตื่นเต้นยินดีมาก ที่พบช่องประตูผา รวมทั้งพบรอยของผู้กองเข้ามาที่นั่นด้วย แต่นายใหญ่ก็ยังเป็นห่วงกังวลที่ยังไม่พบตัวผู้กอง พบแต่รอยเท้าเท่านั้น แต่ผมบอกกับนายใหญ่ว่า ป่าหินช่องประตูผาที่เราค้นพบนั้น อยู่ไม่ห่างจากที่พักของพวกเราส่วนใหญ่เท่าใดนัก ระยะทางเดินครู่เดียวก็ถึงส่องรอยของผู้กอง ก็ไม่แสดงว่าได้รับอันตรายอะไรมาก ป่านนี้คงจะมุ่งกลับไปหาพวกเราทั้งหมดยังที่พักแล้ว แล้วผมก็บอกนายใหญ่อีกว่า ถ้าออกจากช่องประตูผาบ่ายหน้าไปทางตะวัน-

ตกเฉียงเหนือเป็นเส้นตรง ใช้เวลาเดินไม่เกิน 5-6 ชั่วโมง ก็จะถึงหลุมอุกกาบาตที่เราต้องการ นายใหญ่ตรึกตรองสอบถามผมอยู่อีกครู่ ปัญหาที่ถามก็คือ ผู้กองจะเดินไปพบที่พักของเราแน่หรือ ผมเองก็ออกจะเสี่ยงอยู่เหมือนกัน ในการให้คำรับรองกับนายใหญ่ไปอย่างมั่นคงว่า จะอย่างไรเสียผู้กองก็จะต้องค้นพบที่พักของเราได้แน่ๆ ในเวลาอันไม่นานนัก เพราะระยะทางห่างกันแค่นั้นเอง นายใหญ่จึงตัดสินใจว่า เราควรจะเดินล่วงหน้าไปรออยู่ที่หลุมอุกกาบาตก่อนได้เลย โดยการทำสัญญาณนัดแนะไว้ให้รู้ เพราะเชื่อว่า จะอย่างไรเสีย ผู้กองเมื่อกลับไปถึงที่พักของพวกเราทุกคนแล้ว ถ้าไม่พบนายใหญ่กับผม ก็จะต้องย้อนกลับมายังที่หมายช่องประตูผาอีก ซึ่งก็จะเห็นสัญญาณที่เราทำทิ้งไว้ นายใหญ่จึงสั่งให้ผมขีดเป็นลูกศรบอกทิศทางไว้ ผู้กองก็เห็นและตามมานี่ไม่ใช่หรือ”

“ที่พูดมาทั้งหมดนี่นะ ลำดับเรื่องไว้ดีแล้วหรือ?”

“โดยสัตย์ นายใหญ่จะเป็นพยานยืนยันได้ว่า ผมพูดจริงหรือเปล่า”

“ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่า นายใหญ่จะตัดสินใจด้วยตัวเองเดินล่วงหน้ามาก่อน ถ้าไม่ใช่เพราะแกหว่านล้อมพูดโกหกอะไรให้นายใหญ่ตายใจ”

“ผมพูดโกหกหรือ ในการบอกกับนายใหญ่ว่า จะอย่างไรเสียคนอย่างผู้กองก็จะต้องกลับไปถึงที่พักแน่นอนแล้ว ไม่มีอะไรต้องห่วง”

“แล้วแกพูดหรือเปล่าว่า การที่แกกับนายใหญ่จะย้อนกลับไปที่พักอีก ก็จะเสียเวลาเปล่า ควรเดินล่วงหน้าไปคอยอยู่

ที่หลุมอุกกาบาตเลย เพราะจะอย่างไรเสีย ฉันกับพวกเราทุกคนก็จะต้องตามมาอยู่แล้ว”

แงซายหัวเราะ

“มีการพูดหารือกันเช่นนี้เหมือนกันครับ แต่ผู้พูดคือนายใหญ่ไม่ใช่ผม ผมยังท้วงนายใหญ่เลยว่า ที่ถูกควรจะย้อนกลับไปยังที่พักให้พบกันพร้อมหน้าเสียก่อน นายใหญ่ก็บอกว่าไม่จำเป็น จะเสียเวลาโดยใช่ที่ ไหน ๆก็เดินมาทั้งคืนแล้ว กัดฟันเดินอีกครึ่งวัน ให้พวกเราส่วนใหญ่เดินตามกันมาเอง ผมยังบอกนายใหญ่ด้วยว่า ทุกคนจะเข้าใจผมผิด นายใหญ่ก็รับรองกับผม ว่าจะบอกให้ทุกคนรู้เรื่องเอง นายใหญ่เป็นคนกล้าหาญและเชื่อมั่นไว้วางใจในตัวผู้กองกับผมอย่างเต็มที่ ความเชื่อในข้อแรก ผู้กองจะต้องกลับไปถึงที่พักของพวกเราได้ และจะต้องติดตามมาในเวลาใกล้เคียงกัน ส่วนเชื่อมั่นข้อที่สองก็คือ ผมซึ่งจะมีหน้าที่นำล่วงหน้าไปก่อนนั้นจะนำไม่ผิด จึงเป็นอันว่านายใหญ่รู้จักทั้งผู้กองและผมอย่างดีที่สุด และด้วยความรักเชื่อมั่นอันบริสุทธิ์ใจ ระหว่างผู้กองกับผมสิ เราไม่ค่อยจะรู้จักกันเลยทั้ง ๆ ที่เราก็คิดว่าเรารู้จัก”

รพินทร์อึ้ง

บางที แงซายน่าจะพูดประโยคหลังได้ถูกแล้ว ครั้งแรกเขาคิดตำหนิเชษฐาว่า ออกจะประมาทมากเกินไปหน่อย ในการที่ให้แงซายนำล่วงหน้ามาก่อน โดยไม่ย้อนกลับไปบอกให้พวกพวกรู้เสียก่อน แต่ความจริงแล้ว ทั้งหลายแหล่ มันมา

จากความรักและเชื่อมั่นไว้วางใจที่ท่านหัวหน้าคณะมีให้ต่อเขา และแงซายอย่างเต็มที่นั่นเอง เชษฐาหยั่งรู้จักทั้งเขาและแงซายได้อย่างดีที่สุด ว่าคนใดคนหนึ่งจะไม่มีการ 'พลาด' อย่างเด็ดขาด ประกอบกับความกล้าหาญของท่านหัวหน้าคณะเองซึ่งมีอยู่เป็นทุนแล้ว จึงทำให้ตัดสินใจออกมาในรูปนี้

ส่วนตัวเขาเองนั้น มันปรากฏออกมาแล้วว่า วิตกกังวลเกินไปเท่าๆ กับที่หวาดระแวงแงซายเกินไป **ท่านสุภาพบุรุษในราชสกุลไม่ได้กลัวว่าแงซายจะหักหลังหรือทรยศเลย เขาต่างหากที่กลัว!**

"ฮือม์ บางทีฉันอาจเป็นคนที่เข้าใจผิดไปทั้งหมดก็ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันกลับตาลปัตรสิ้นดี"

พรานใหญ่ครางออกมาอย่างสารภาพ เริ่มจะเย็นสงบลง

"แกคงไม่รู้หรอกว่าฉันดีใจสักเพียงไหน ที่แกยังซื่อสัตย์สุจริตต่อเราอยู่ เพราะเพียงแต่สะดุ้งคิดว่าแกจะหักหลังเท่านั้น ฉันก็เสียใจจนบอกไม่ถูก ไม่อยากจะให้มันเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้นเลย เราเคยตายด้วยกันหลายครั้ง เกิดใหม่ด้วยกันก็หลายครั้งในชีวิตที่ร่วมมาด้วยกันนี่ ถ้าหากมีอะไรมาทำให้ฉันกับแกจะต้องฆ่ากันละก็ มันคงเป็นเรื่องที่สลดใจมาก และฉันก็คงไม่มีความสุขไปจนตลอดชีวิตแม้ว่าฉันจะเป็นฝ่ายมีชัยก็ตาม เมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมา ฉันคิดว่าไม่แกก็ฉันคงได้ดับกันไปข้างหนึ่งแล้ว"

แงซายยิงฟันยิ้มอีกครั้ง ถามว่า

"จะให้ผมฟ้องนายหญิงไหม ว่าเมื่อหยกๆ นี่เอง ผู้กองถือปืนเดินย่องสะกดรอยตามล่าแงซาย"

รพินทร์หัวเราะแจ่มใสออกมาได้

"แกเองก็ระวังตัวให้ดีเถอะ แงซาย นายหญิงปั้นไม้ปั้นมือเตรียมจะซัดหน้าแกฉาดใหญ่ทีเดียว ค่าที่เอาพี่ชายของเธอเป็นแสงล่วงหน้ามาก่อน"

"ผู้กองต้องช่วยผมนะ"

"ช่วยยังไง?"

"ยื่นหน้าให้นายหญิงตบแทนแงซายเสีย ถ้าตบผู้กองคงไม่เท่าแรงเท่าตบแงซายหรอก และเป็นการประทับความรู้สึกที่ดีๆแก่เธอเหนือกว่ากันมากนัก!"

เจ้าคนร้อยเล่ห์ ย้อนเกล็ดด้วยน้ำเสียงเบานุ่ม...

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยุติเรื่องราวระหว่างเขากับแงซาย

แต่เท่าแค่นั้น ผละออกเดินตรงไปที่ร่างของท่านหัวหน้าคณะ ซึ่งยังนอนสงบนิ่งอยู่ที่เก่า โดยมีแงซายตามมาด้วยห่างๆ

อีกประมาณ 4-5 ก้าวจะถึงตัว เชษฐาก็ไหวกายลืมตาพรวดพราดขึ้นนั่งโดยเร็ว ร้องทักลั่นออกมากลั้วไปกับเสียงหัวเราะอย่างยินดี

"รพินทร์! มาถึงแล้วเร้อ?"

จอมพรานยิ้มตอบ เข้ามาจนถึงตัวแล้วทรุดกายลงนั่งตรงหน้า อดีตท่านทูตทหารบกตาเป็นประกายแจ่มใส จับแขนเขาไว้แน่นกล่าวต่อมาโดยเร็ว ชนิดที่ไม่ต้องถามคำใดขึ้นก่อน

"ผมก็บแงซายมาที่นี่ตั้งร่วม 2 ชั่วโมงแล้ว ยังเป็นห่วง

อยู่เลยว่า คุณจะเห็นสัญญาณที่เราทำทิ้งไว้หรือเปล่า กะกันว่าถ้าบ่ายสามโมงล่วงไปแล้วพวกคุณยังมาไม่ถึงก็เห็นจะต้องเสียเวลาเดินย้อนไปรับ เป็นยังไงนี่มาถึงเมื่อไหร่แล้วพวกเราคนอื่น ๆ ล่ะ”

รพินทร์หันไปปรายหางตาดูแงซาย ซึ่งเข้ามาหยุดยืนสงบอยู่เบื้องหลัง ฝืนหัวเราะกลบเกลื่อนเหตุการณ์เสีย แล้วตอบนายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาว่า

“ผมกับพวกทุกคนเพิ่งจะมาถึงเดี๋ยวนี้เองครับ ผมให้พวกเราทั้งหมดพักกันชั่วคราวก่อน ตรงปากหลุมด้านที่อยู่ใต้เนินสูงลูกนั้น เพราะยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่า คุณชายกับแงซายจะมาถึงที่นี่แล้วหรือยัง ตัวผมเองออกเดินสำรวจรอบ ๆ ปากหลุมอุกกาบาตนี่ ก็พอดีสวนทางกับแงซาย ที่คุณชายใช้ให้ออกไปดักรอเข้าพอดี เลยตรงมาหาคุณชายก่อน ตอนนี้พวกเรายังไม่รู้ว่าคุณชายพักอยู่ที่นี่ เป็นยังไงครับ เรียบร้อยดีหรือ?”

เชษฐาคงหัวเราะอย่างกว้างขวางอยู่เช่นนั้น ตบไหล่เขาซ้ำ ๆ กันอยู่หลายครั้งอย่างรักใคร่และยินดีที่พบ

“ผมน่าจะถามคุณมากกว่านะ ผู้กอง ว่าตัวคุณเองน่ะเรียบร้อยดีหรือเปล่า แต่ก็เชื่อว่าคงไม่เป็นอะไรมาก ไม่งั้นผมก็ไม่เดินล่วงหน้ามาคอยอยู่ที่นี่ก่อนหรอก มาถึงก็ดีแล้ว เรามีเรื่องจะคุยกันนานมากทีเดียว ผมงีบไปตื่นหนึ่งแล้ว”

ปากของเชษฐาพูด ในขณะที่อาการของเขาก็หันมองรอบ ๆ อย่างกระสับกระส่ายเล็กน้อย เหมือนจะเป็นห่วงพรรคพวกคนอื่น ๆ รพินทร์เข้าใจความหมายดีจึงบอกว่า

“ประเดี๋ยวผมจะให้แงซายไปตามพวกเราทั้งหมดมาที่นี่

เพราะรู้สึกว่าชัยภูมิที่นี่น่าพักดีกว่า ให้พวกเราที่มาถึงทีหลังเป็นฝ่ายเข้ามาสมทบที่นี่ ดีกว่าจะย้ายไป”

“ได้กวางตัวหนึ่ง เลยย่างรอพวกเราอยู่บนร้านโน่น คิดว่าคงจะหิวกันมาทุกคน และเราขาดเนื้อสดกันมาหลายมื้อแล้ว ผักหญ้าเผือกมันของป่าละเมาะแถวๆ นี้ ก็กินได้หลายชนิด แงซายจัดเตรียมทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว พวกเราคนอื่นๆ เป็นยังไงบ้างล่ะ?”

“เรียบร้อยดีทุกอย่างครับ เพียงแต่ร้อนใจกันเท่านั้น เมื่อทราบว่าคุณชายกับแงซายล่วงหน้ามาก่อน พวกเราเร่งเดินกันโดยไม่หยุดพักเลย”

“นี่แปลว่าคุณเห็นสัญญาณ ‘ดอกศร’ ที่ผมให้แงซายขีดทิ้งไว้ตรงช่องประตูผานั่นแล้วใช่ไหม?”

เชษฐาถามอย่างร่าเริง ไม่ได้มีแววสะดุ้งใจคิดว่า เมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมานี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ มีความรู้สึกนึกคิดอันตึงเครียดเช่นไรบ้าง

พรานใหญ่เอาหลังมือขยี้ปลายจมูกอย่างอึดอัดใจ แต่ยังคงเต็ม

“ครับ ก็เพราะเห็นสัญญาณนั่นเอง ผมถึงทราบว่า คุณ-ชายกับแงซายล่วงหน้ามาก่อนแล้ว ผมย้อนกลับไปที่พักของพวกเราเมื่อใกล้รุ่ง ได้ทราบข่าวว่า คุณชายกับแงซายออกตามผมตั้งแต่ค่ำยังไม่กลับเลยย้อนมาที่ป่าหินตรงช่องประตูผานั่นอีกครั้ง ก็เลยเห็นสัญญาณที่บอกไว้ รีบชวนกันตามมานี่แหละครับ”

ขณะนั้นเอง ก่อนที่เชษฐาจะอ้าปากพูดอะไรต่อไป จากสายน้ำตันติ้มแย้มแจ่มใสนั้น เงาของใครคนหนึ่งก็โผล่เร่อร่าออก

มาจากละเมาะไม้เตี้ยๆ เดินหน้าตื่นตรงเข้ามา เชษฐาเหลือบไปเห็นก็ร้องอย่างดีใจว่า

"อ้าว! ตาคำ โผล่มานั่นแล้ว"

บุญคำมีหน้าตาปั้นยากที่สุด เดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างๆ แงซาย มองหน้าคนนั้นทีคนนี้ที แล้วยกมือเกาหัวกรากๆ ด้วยความงุนงง รพินทร์รีบถลึงตาเป็นเครื่องหมายปรามไว้ในทันที ก่อนที่แกจะพูดคำใดออกมาทำให้เชษฐาต้องสงสัย และความจริงนั้น บุญคำก่อนที่จะโผล่ออกมา ก็คงจะด้อมซุ่มเข้ามาเห็นเหตุการณ์โดยตลอดแล้ว ด้วยความประหลาดใจครามครัน **สิ่งที่แกเห็นก็คือพรานใหญ่ นายใหญ่ และแงซายพบกันแล้วอย่างพร้อมหน้า โดยไม่มีเครื่องหมายใดๆ จะส่อไปในทางที่แกคิดหวาดระแวงไว้เลยจนนิดเดียว**

"ผมกับบุญคำ เดินตรวจรอบปากหลุมอุกกาบาตนี่คนละด้านครับ นัดกันไว้แล้วว่าจะอ้อมวกมาพบกันที่จุดใดจุดหนึ่ง"

แล้วเขาก็หันไปบอกกับบุญคำด้วยน้ำเสียงเรียบปกติว่า

"นายใหญ่กับแงซายเรียบร้อยดีทุกอย่าง มาถึงก่อนหน้าเราตั้งนานแล้ว มิหนำซ้ำยังได้เนื้อสดเตรียมไว้ให้เสียด้วย บุญ-คำกับแงซายไปตามพวกเราทั้งหมดมาสมทบที่นี่เถอะ บอกด้วยว่าฉันอยู่ที่นี่กับนายใหญ่แล้ว"

ตาพรานเฒ่าสมุนขวาของเขา ทำปากขมุบขมิบเหมือนจะพูดอะไรกับตนเอง แล้วหันไปมองหน้าแงซายอีกครั้ง ดูเหมือนจะเข้าใจอยู่เหมือนกันว่า เจ้านายต้องการให้สงบปากคำไว้เช่นไรจึงยิ้มแค่นๆกับแงซาย แล้วว่า

"มะ! ไอ้แงซาย เอ็งไปกะข้า ไปช่วยกันขนของ"

แงซายอมยิ้มไม่เอ่ยอะไรทั้งสิ้น พอบุญคำคว้าต้นแขนรั้งก็ออกเดินตามไปโดยดี

ระยะพ้นตาห่างจากหูรพินทร์และเชษฐาออกมาได้ [illegible] ก้าว แกก็กระซิบด้วยเสียงคำรามว่า

"ไปยังไงมายังไงกันนี่ แงซาย ใครใช้ให้เอ็งเสือกพานายใหญ่ล่วงหน้ามาก่อน?"

"คำถามเดียวกัน ลุงจะให้ฉันตอบสักกี่ครั้ง เจ้านายของลุง ได้คำตอบจากฉันไปแล้วและเขาก็เข้าใจฉันดีที่สุดแล้วเหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้าลุงยังสงสัยก็ไปถามเอาจากเขาเองดีกว่า"

"แน่ะ ไอ้นี่ยวน เดี๋ยวพัด..."

บุญคำขยับเท้า แต่แล้วก็ชะงัก เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งจ้องเขม็งพร้อมกับแววตาที่ผิดไปจากทุกครั้ง เป็นแววตาชนิดที่คนแลกตอย่างตาเฒ่ารู้ได้ทันทีว่า ถ้าแกขืนเอาอำนาจเข้าข่มเหมือนกับที่เคยทำกับลูกน้องพรานพื้นเมืองคนอื่นมาแล้ว แกอาจจะลำบาก

"อย่าวุ่นวายไปนักเลย ลุง เตะฉันนะไม่เป็นไรหรอก แต่ลุงตาขล้มลงไปเอง ลุงควรจะดีใจแล้ว ที่ฉันไม่ได้ทรยศหรือหักหลังอย่างที่ลุงคิด ฉันรักลุง รักผู้กองรพินทร์ นายใหญ่ และทุกๆ คนของพวกเรา ไม่ว่าใครจะคิดอย่างไรกับฉัน นี่คือความคิดคำจริงใจ ถ้าเราไม่ตายจากกันเสียก่อน ทุกคนจะได้เห็นในสิ่งที่ฉันพูด ระหว่างนี้ถ้ายังไม่ไว้ใจสนิท ก็หมั่นระวังฉันไว้พลาง ๆ ก่อนก็แล้วกัน"

มือขวาของรพินทร์ยิ้มแหยๆ มองหน้าแงซายอยู่นาน แล้วพูดอ่อยๆ ว่า

“แงซาย ท่าทีเอ็งแปลกไปกว่าทุกครั้ง”

แงซายหัวเราะเสียงกังวานลึก ยักไหล่

“ฉันไม่แปลกไปหรอก ลุงคำ ลุงกับผู้กองตะหากที่เห็นฉันแปลกไป”

“ถึงยังไง ข้าก็โล่งอก และดีใจที่เอ็งไม่ได้เป็นอย่างที่ข้าคิด แต่เอ็งจะไม่บอกข้าให้หายข้องใจหน่อยหรือว่า ทำไมเอ็งถึงเอานายใหญ่ล่วงหน้ามาก่อนแบบนี้ มันไม่ดี”

“ขอให้เชื่อเถิดว่า มันไม่ใช่ความผิดของฉัน ลุงเก็บข้อข้องใจของลุงไว้ก่อน เรากำลังจะไปรับพวกเราทุกคนเพื่อพาเขาไปสมทบกับนายใหญ่อยู่เดี๋ยวนี้แล้ว โดยคำสั่งของผู้กองเมื่อพบหน้าเจ้านายฝ่ายโน้นเข้า ฉันก็คงจะต้องถูกถามซ้ำอีก ลุงคอยฟังคำตอบที่นั่นก็แล้วกัน”

บุญคำนิ่งงันไปไม่กล้าถามอะไรเซ้าซี้อีก ทั้งสองเดินไปด้วยกันเงียบๆ ชั่วขณะหนึ่ง เมื่อเหลียวมองก็เห็นแงซายจับสายตาอยู่ก่อนแล้ว ยิ้มให้น้อยๆ เอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า

“ถามจริงๆ เถอะลุง นายหญิง นายทหาร และพวกเราทุกคนฝ่ายโน้นคิดสงสัยฉัน เหมือนอย่างที่ลุงกับผู้กองสงสัยบ้างหรือเปล่า เขาพวกนั้นรู้บ้างไหมว่าผู้กองกับลุงกำลังเข้าใจฉันผิด?”

“ไม่มีใครคิดอย่างข้ากับนายหรอก ยังไม่มีใครรู้ตัวทั้งสิ้นว่าผู้กองกับข้ากำลังตามดมกลิ่นเองอยู่ ความจริงข้ามันก็คน

เป็นเพื่อนอยู่ เกือบจะบอกทุกคนไปแล้ว แต่พรานใหญ่ห้ามไว้ เพราะให้ปิดเป็นความลับ”

“ผู้กองเป็นคนฉลาด และมีฝีมือจริง ๆ”

แงซายพึมพำเหมือนจะพูดกับตนเอง

“ฉันจะต้องพึ่งเขาอีกมาก เขาคนเดียวเท่านั้น...”

บุญคำดูเหมือนจะไม่ได้ยินและไม่ได้สนใจอะไรอีกทั้งสิ้น

ทางด้านพรานใหญ่กับท่านหัวหน้า ทันทีที่บุญคำและแงซายเผ่นตา รพินทร์หันไปทางนายจ้างของเขาทันที

“เป็นความจริงหรือครับ ที่คุณชายสั่งให้แงซายนำล่วง-หน้ามาก่อน”

ท่านหัวหน้าคณะเลิกคิ้วขึ้น มองเขาตื่น ๆ

“ย้าว! แงซายไม่ได้บอกคุณหรอกหรือ”

“มันบอกผมอย่างนั้น แต่ผมต้องการทราบจากคุณชายให้แน่ใจอีกสักครั้ง”

เชษฐาหัวเราะดังลั่น อ่านความคิดของเขาได้ถูก

“นี่คงนึกสงสัยละซิ ว่าแงซายจะแอบพาผมมาก่อนโดยพลการ อย่าไปโทษมันในข้อนั้นเลย ผู้กอง มันเองก็กลัวอยู่เหมือนกันว่าจะถูกเข้าใจอย่างนี้ ถ้าหากว่าการที่ผมล่วงหน้ามาหลายที่นี่ก่อน ทำให้คุณและคนอื่น ๆต้องเดือดร้อนเป็นห่วงละก็ แงซายคงรับผิดเสียเอง ก็คิดอยู่เหมือนกัน ทางโน้นอาจยุ่งกันพอ แต่มานึกดูอีกทีผมก็ไม่ได้มากับใคร นอกจากแงซายซึ่งทุกฝ่ายก็รู้กันอยู่แล้ว ตัวผมก็เชื่อว่าจะระวังรักษาตัวเองได้ ทาง

โน้นก็มีคุณเป็นหลักประกันอยู่ทั้งคน เลยตัดสินใจล่วงหน้ามาก่อนเพื่อไม่ให้เสียเวลา และเป็นการเร่งให้พวกคุณตามมาด้วย ถ้าผมย้อนกลับไปพบทุกคนอีกครั้ง บางทีวันนี้ทั้งวันเราอาจไม่ได้เดินทางคืบหน้ากันเลย เพราะทุกคนก็พลอยไม่ได้หลับได้นอนกันทั้งนั้น แข็งใจเดินอีกครึ่งวันมาพักกันเสียที่นี่เลยดีกว่า ผมใจร้อนอยากจะเข้าให้ถึงที่หมายหลุมอุกกาบาตนี่เสียโดยเร็วน้อย ไชยยันต์ และเมย์เห็นจะบ่นผมกันใหญ่ละซินี่ ผมอุตส่าห์ล่วงหน้ามาเตรียมอาหารเตรียมที่พักไว้ให้ก่อนยังไงล่ะ”

จอมพรานยิ้มอ่อนโยน ท่านสุภาพบุรุษในราชสกุลหัวหน้าคณะเป็นบุคคลที่น่ารักเช่นนี้เสมอ หางเสียงที่พูดไม่ได้ส่อให้เห็นเลยว่าจะหวาดระแวงอย่างใดต่อแงซาย มีแต่ความเชื่อมั่นไว้วางใจเต็มที่ เขาเองต่างหากที่อดคิดระแวงไม่ได้ จึงไม่ต้องการที่จะให้เชษฐาทราบถึงความรู้สึกในข้อนี้ของตนเอง และก็โชคดีไปอย่างหนึ่งที่มีอะไรเขาก็พูดซักถามเค้นเอาความจากแงซายตัวต่อตัวให้รู้เรื่องไปเสียก่อน ไม่ได้พูดกันต่อหน้าเชษฐา มิฉะนั้นเขาจะกลายเป็นคน ‘เสียหลัก’ ในสายตาของท่านหัวหน้าคณะทีเดียวไม่มากก็น้อย

“ก็ขอให้ทราบว่าเป็นการตัดสินใจของคุณชายเองเท่านั้น ผมก็โล่งอกไป นึกว่าแงซายทำอะไรไม่รู้จักกาลเทศะไปเสียอีก”

“ครั้งแรก มันจะไม่ยอมพาผมมาเสียด้วยซ้ำ จะรั้งเอาผมกลับไปที่พักเพื่อพบพวกเราก่อนให้ได้ แต่ผมมีความเห็นอย่างที่บอกไปแล้ว คือพอรู้แน่ว่าคุณไม่ได้รับอันตรายอะไรและจะต้องกลับไปพบพวกเราทั้งหมดตรงแค้มป์นั่นได้ ผมก็เลยชวนมันให้เดินต่อ เพราะรู้ระยะทางอยู่แล้ว ว่าจะต้องใช้

เวลาเดินนานเท่าไหร่ เราจะใช้เวลาเดินกันเพียงแค่ 4 ชั่วโมงเท่านั้น ไม่รู้แงซายมันลัดทางมาได้ยังไง ทั้ง ๆ ที่ตัวมันเองก็บอกว่าในลายแทงกำหนดไว้ว่า เดินประมาณ 6 ชั่วโมง ไอ้เสือนี่มันแน่จริง ๆ ไว้ใจได้ทุกกรณี น่าจะเรียกได้ว่า รพินทร์ ไพรวัลย์คนที่สอง มีมันกับคุณเพียงสองคนแค่นี้ ผมก็อุ่นใจที่สุดแล้ว ถึงไหนถึงกัน แต่มันก็บ่นมาตลอดทางเหมือนกันกลัวคุณด่า”

เชษฐากล่าวอย่างชื่นชม

บัดนี้มันเข้าถึงประเด็นสำคัญแล้ว ที่เขาควรจะต้องได้ความจริงบางอย่างจากเชษฐา เพื่อสอบดูกับสิ่งที่แงซายบอกไว้

“คุณชายไปพบรอย ตรงที่ผมล้มกลิ้งลงมาจากเนินก่อนจะเข้าถึงป่าหิน และไปนอนอยู่ในแอ่งดินใต้เนินลูกนั้นไม่ใช่หรือครับ”

“ใช่ เราเห็นรอยคุณทุกระยะทีเดียว พอคุณพูดขึ้นนี่ ผมก็เลยนึกได้ เกิดอะไรขึ้นล่ะ”

“แล้วคุณชายคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับผม ในขณะที่เข้าไปตรวจดูร่องรอยนั้น?”

เขาย้อนถามอย่างระมัดระวัง สังเกตจับดูท่าทีความรู้สึกของนายจ้างทุกระยะ

“ทีแรกผมตกใจมากทีเดียว แต่ก็เบาใจขึ้น เมื่อเห็นรอยคุณเป็นขึ้นอีกทางหนึ่งและออกเดินต่อไปได้เป็นปกติจนกระทั่งไปถึงช่องประตูผานั่น แงซายบอกผมว่า คุณลื่นเพราะทางชันและหญ้าเปียกน้ำค้างเลยกลิ้งลงไปที่แอ่งนั่น แต่ก็ไม่ได้รับอันตรายอะไรทั้งสิ้น”

“เดี๋ยวครับ คุณชาย...แงซายบอกว่าผมลื่นกลิ้งลงไปงั้นหรือครับ?”

“ใช่!”

“แล้วมันบอกคุณชายหรือเปล่า ว่าผมลงไปนอนอยู่ในนั้นนานสักเท่าไหร่?”

เชษฐาเริ่มมีอาการแปลกใจขึ้น จ้องตาเขา

“เอ๊ะ! ทำไมหรือ มีอะไร?”

จอมพรานฝืนหัวเราะ บอกกับตัวเองว่า อย่างน้อยที่สุดแม้จะจับพิรุธแงซายอะไรไม่ได้แน่นอนในรายการนี้ เขาก็น่าจะเข้าถึงความจริงอะไรบางอย่างอันเป็นข้อระแวงไว้เกี่ยวกับเงื่อนงำที่ไอ้คนลึกลับอำพรางไว้

“โปรดตอบคำถามผมก่อนเถิดครับ”

“มันก็ไม่ได้บอกผมว่าคุณลงไปนอนอยู่ในแอ่งนั่นนานสักเท่าไหร่ แต่มันชี้ให้ผมดูรอยที่คุณปีนขึ้น แล้วพาผมเดินตามรอยคุณไปเรื่อยๆ ผมก็อุ่นใจที่เห็นคุณไปด้วยอาการปกติ จนกระทั่งเข้าถึงที่หมาย มันเป็นคนบอกผมเองว่า ขณะที่เราตามคุณไปจนถึงช่องประตูผานั้น ป่านนี้คุณคงจะกลับไปยังที่พักของเราแล้ว เพราะห่างกันไม่มากนัก ผมเลยมีความคิดว่า ถ้างั้นผมก็ควรจะล่วงหน้าไปก่อนได้เลยเพื่อประหยัดเวลา”

“พบรอยเท้าผมเดินขึ้นเนินก่อนใช่ไหมครับ ก่อนที่จะไปพบรอยไถลลื่นแล้วกลิ้งลงมา”

“ใช่ เราพบรอยเท้าของคุณในบริเวณริมเนินอีกด้านหนึ่งจึงตามขึ้นไปทุกฝีก้าวของคุณทีเดียว มันลำบากอยู่เหมือนกันเพราะบางรอยก็ชัดเจน บางรอยก็จางหายจับไม่ได้ ลำพังผม

คนเดียวก็คงหลงรอยแย่ไปแล้ว แต่แงซายแม่นยำมาก พอพบครั้งแรกมันก็สาวรอยพบไปได้เรื่อย ๆ นั่นแหละ จะงงคลำอยู่ก็ช่วยไม่นานนัก”

“ลองทบทวนความจำให้ดีซิครับ นับตั้งแต่พบรอยเท้าผมเป็นครั้งแรก แงซายนำทางคุณชายแกะรอยผมไปในลักษณะอย่างใด หรือมันพูดอะไรกับคุณชายบ้าง?”

“หมายความว่ายังไง ผมยังไม่เข้าใจนักที่คุณถามมานี่”

รพินทร์ผ่อนลมหายใจอย่างอึดอัด

“ผมหมายถึงท่าทีระวังตัวนะครับ แงซายแสดงถึงความกริ่งเกรงหรือระวังอะไรบ้างหรือเปล่า ขณะที่คืบหน้าตามรอยผมไป หรือว่าเตือนให้คุณชายระวังอะไรบ้างไหม?”

“เอ ผมไม่แน่ใจแฮะ ตามปกติแงซายหรือผมก็ระวังกันแจอยู่ตลอดเวลา ในการเดินกลางคืนตามหาคุณแบบนั้น แต่เดี๋ยว...”

เชษฐาทำท่าเหมือนจะคิดอะไรขึ้นมาได้

“มีอยู่ครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะเข้าถึงเนินลูกนั้น ผมเห็นแงซายเอาแผนที่ออกมาตรวจดูกับไฟฉาย และส่องดูภูมิประเทศอยู่นาน เหมือนจะลังเลอะไรสักอย่างหนึ่ง ผมรู้สึกว่ามันจะพาผมอ้อมหลีกขึ้นเหนือทางลมนะ จำได้ว่าผมถามมันว่ามีอะไรหรือถึงเปลี่ยนเส้นทาง มันก็บอกผมว่า เราไม่ควรเดินใต้ลมซึ่งในเวลามืด ๆ เช่นนั้นเราจะประจันหน้ากับสัตว์ร้ายโดยหลีกไม่ทัน เพราะสัตว์ไม่ทันได้กลิ่นเราจะทำให้พบกันอย่างกะทันหันจวนตัว”

รพินทร์ ไพรวัลย์ เม้มริมฝีปากแน่น เห็นจะชัดเสียแล้วในสิ่งที่เขาสงสัย

“แล้วตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จนกระทั่งถึงเขตป่าหิน แง-ซายนำคุณชายเดินไปด้านเหนือลมตลอดเวลาใช่ไหมครับ?”

“ก็ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้นแหละ แต่ผมก็ไม่ได้สังเกตอะไรนัก มีหน้าที่ตามมันไป ทุกสิ่งทุกอย่างก็ฝากไว้กับมัน”

“เอาละครับ ทีนี้ผมจะเรียนให้คุณชายทราบ บางทีคุณชายอาจตกใจ และหมดความคิดที่จะเดินล่วงหน้ามาก่อนในทันที ถ้าหากว่าคุณชายรู้ความจริงว่า ผมกลิ้งลงจากเนินลูกนั้นมานอนสลบอยู่ในแอ่งเป็นเวลาถึงครึ่งคืน!”

“นอนสลบ...เป็นเวลาครึ่งคืน!!”

เชษฐาร้องลั่นเต็มไปด้วยความตกใจ และประหลาดใจขีดสุดจ้องเขาตะลึงค้างไป

“ครับ! เป็นความจริง และอันเนื่องมาจากเหตุนี่แหละที่ผมหายไปจนผิดเวลาถึงกับคุณชายต้องออกไปตาม”

“ตรงแอ่งดินที่ผมไปพบนั่นนะหรือ?”

“ครับ ตรงนั้นแหละ!”

ท่านหัวหน้าคณะงงเต็มที่

“ตายละ! นี่ผมไม่รู้เลย...”

พรานใหญ่หึ ๆ ในลำคอ

“คุณชายจะทราบได้อย่างไรเล่าครับ ถ้าแงซายมันไม่บอกตัวมันเองเห็นรอยผมมันก็รู้ดีที่สุด ว่าผมนอนสลบอยู่ตรงนั้นนานสักเท่าไหร่ แต่มันไม่บอกคุณชาย มันบอกแต่เพียงว่า ผมลื่นลงไปนอนอยู่ตรงนั้น แล้วก็ลุกขึ้นเดินไปแล้ว”

"อธิบายให้ชัดกว่านี้ซิ ผมงงไปหมดแล้ว คุณว่าแงซายรู้แล้วทำไมจึงไม่บอกผม?"

"มีเหตุผลอยู่หลายข้อครับ ที่ทำไมแงซายจึงไม่บอกคุณชาย ว่าผมไปนอนแอ้งแม้งอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานาน เพราะถ้าบอกไปแล้ว คำถามก็จะมีต่อไปว่า 'มันเนื่องมาจากอะไร' เมื่อมันไม่อยากจะตอบคำถามคุณชายในข้อที่ว่า 'มันเนื่องมาจากอะไร' ก็ทำให้มันตัดบทไม่บอกเสียเลย เพราะถ้ามันบอกไปแล้วคำถามอื่น ๆที่มันไม่ต้องการตอบก็จะตามมาอีกนั่นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งมันต้องการตัดกังวลคุณชายออกไปเสียด้วย แล้วก็หาทางให้คุณชายมีความคิดที่จะเดินล่วงหน้ามาที่นี่ก่อน โดยเป็นคำสั่งของคุณชายเองเพื่อว่าพวกเราจะได้เอาผิดกับมันไม่ได้ คุณชายยอมรับไหมครับ ว่าเพราะเข้าใจว่าผมไม่ได้รับอันตรายอะไรทั้งสิ้น และจะต้องเดินกลับไปถึงที่พักของพวกเราซึ่งอยู่ไม่ห่างไกลจากที่นั่นเท่าไหร่นัก ทำให้คุณชายไม่มีกังวลและคิดที่จะเดินทางต่อไป เมื่อมองเห็นช่องทางสะดวกอยู่แล้ว แต่ถ้าคุณชายรู้เสียอย่างเดียวว่าผมโดนอะไรเข้า กลิ้งหงมานอนสลบอยู่ในแอ่งดินนั่นตั้งครึ่งคืนแบบนี้ คุณชายก็คงไม่กล้าล่วงหน้ามาก่อนเป็นแน่ นอกจากจะตามผมให้พบเสียก่อน เพื่อดูว่าผมเป็นอย่างไรบ้าง"

"ใช่! ผมจะกล้าล่วงหน้ามาก่อนได้ยังไง ถ้ารู้ว่าเกิดอะไรผิดปกติขึ้นกับคุณถึงแบบนั้น แต่คุณยังไม่ได้บอกผมเลยว่า มันเกิดอะไรขึ้น?"

"มีตงว่านพิษอยู่ไม่ห่างจากป่าหินช่องประตูผาออกไปมากนักออกดอกสะพรั่งหมดทั้งดง ผมไม่เคยรู้มาก่อนในทาง

พฤกษศาสตร์ ว่าจะมีดอกว่านบางชนิด มีเกสรกลิ่นเป็นอันตรายต่อคนและสัตว์อย่างร้ายกาจถึงเพียงนั้น อาจถึงตายได้แบบเดียวกับรมด้วยแก๊สพิษทีเดียว ถ้าโดนเข้าอย่างจัง ตอนที่ผมไต่เนินขึ้นไป ผมเข้าทางด้านใต้ลม เดินสวนกับกลิ่นของมันเข้าพอดีเลยหมดสติ ล้มลงไปนอนสลบอยู่ในแอ่งดินข้างล่าง เข้าใจว่าคงไม่จังนัก และตำแหน่งที่ผมล้มกลิ้งลงไปนอนสลบอยู่ ก็คงออกนอกทางลมที่พัดเอากลิ่นของมันมา จึงรอดตัวฟื้นขึ้นได้ตอนเที่ยงคืน ภายหลังเมื่อฟื้นจากสลบและพยายามเข้าไปสำรวจดูสาเหตุที่มาของมันจึงพบเข้า ผมมารู้เอาเดี๋ยวนี้เองว่ามนุษย์หรือสัตว์ใดก็ตาม ที่จะเข้าไปถึงป่าหินนั่นได้ จะต้องเลือกดูทางลมให้ถูก ถ้าผิดจังหวะเข้าทางใต้ลมเมื่อไหร่ เป็นเสร็จเมื่อนั้น เพราะฉะนั้นผมจึงเรียนถามคุณชายเมื่อครู่นี้ว่า แงซายนำคุณชายเข้าไปถึงป่าหินนั่นโดยวิธีใด มันระวังทางลมหรือเปล่า ถ้ามันระวังและหาทางเดินขึ้นเหนือลม ก็น่าจะแปลได้ว่า มันรู้ถึงอันตรายนี้ล่วงหน้าอยู่แล้ว ส่วนผมสิ 'ไม่รู้' จึงถูกเข้า!"

ท่านหัวหน้าคณะเบิกตานิ่งอยู่นาน

จากคำพูดของรพินทร์ คนฉลาดอย่างเชษฐาเริ่มจะมองเห็นอะไรขึ้นรำไร

"เอ แปลก ที่แงซายไม่ยอมบอกอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยจนนิดเดียว คุณแน่ใจ แงซายรู้เรื่องกลิ่นดอกว่านพิษที่มีอยู่ในป่าหินนั่น"

"เหตุผลมันยืนยันชัดเหลือเกินครับ จะว่าฟลุ้กไม่ได้เป็นอันขาดที่แงซายนำคุณชายผ่านพ้นไปได้อย่างปลอดภัย เพราะลมเปลี่ยนทางอยู่ตลอดเวลา ระหว่างที่เหยียบถึงเนินลูกนั้น

คุณชายโปรดทราบไว้เดี๋ยวนี้เถิดว่า นั่นคือแดนมรณะแล้ว เว้นแต่คุณชายไม่ทันรู้ตัวในขณะนั้นเท่านั้น แงซายมันเอาตัวคุณชายหนีรอดไปได้"

"รพินทร์ คุณเองยังไม่รู้ แล้วคุณว่าแงซายรู้...มันจะรู้มาได้ยังไง?"

"ลืมลายแทงฉบับนั้นเสียแล้วหรือครับ และลืมเสียแล้วหรือว่า แงซายอ่านภาษาพม่าโบราณจากต้นฉบับเดิมได้ ส่วนผมสิอ่านไม่ออก ได้แต่อ่านจากต้นฉบับที่ไหว้วานให้ล่ามแปลไว้ให้ ในลายแทงตัวจริงจะต้องระบุบอกไว้อย่างชัดเจนถึงดงว่านพิษนี่ แต่ฉบับคำแปลไม่ได้บอก จึงเป็นอันว่าแงซายรู้ ส่วนผมไม่รู้"

อดีตท่านทูตทหารบกเพิ่งจะคิดขึ้นมาได้ทันทีนั้น ครางออกมา

"ฮือม์ จริงด้วย ต้นฉบับลายแทงคุณมอบไว้ให้แงซายปลายที่จะแยกทางไปเมื่อวาน ผมก็เห็นมันเปิดดูอยู่บ่อยครั้งที่สุด แต่...ถ้ามันรู้แล้วทำไมมันถึงไม่บอกคุณ ทั้ง ๆที่ก็เห็นแล้วว่าคุณแยกทางไปเพื่อจะเข้าให้ถึงป่าหินในที่หมายนี้"

รพินทร์โคลงศีรษะแช่มช้า ถอนใจเฮือกใหญ่

"ผมก็เดาความคิดมันไม่ถูกเหมือนกัน เจ้าคนนี้ และผมก็ไม่อยากจะถามมันด้วย แล้วก็ให้แล้วกันไป ถึงอย่างไรผมก็ยังไขคดีรอดตายมาได้ ความจริงผมก็ไม่อยากจะเอาเรื่องนี้ขึ้นมาพูดอะไรทั้งสิ้น แต่ไม่อยากให้พวกเราเขลากว่ามัน คุณชายทราบแล้วเฉย ๆ เสียก็ดีครับ"

"ไม่ได้ ผมต้องถามมันให้รู้เรื่องออกไปให้ได้ แงซายทำอย่างนี้ไม่ถูก ถ้ามันรู้จริงและไม่บอกเตือนคุณล่วงหน้า ก็เหมือน

กับว่ามันเจตนาจะฆ่าคุณนั่นเอง แต่มันก็เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว ที่แงซายจะมีเจตนาร้ายถึงขนาดนั้น”

“ผมก็ไม่คิดเหมือนกันว่า มันจะปล่อยผมให้ถึงตาย แต่มันอาจดูปัญญาผมก็ได้ว่าจะเอาตัวรอดได้หรือไม่ ซึ่งผมก็รอดได้จริงเหมือนกัน เรื่องนี้ถึงอย่างไรเราก็ไม่มีข้อพิสูจน์ได้หรอกครับ ตราบใดก็ตามที่พวกเราทั้งหมดนี่ไม่มีใครอ่านภาษาพม่าโบราณในลายแทงต้นฉบับนั้นออก มันบอกว่ามันไม่รู้ หรือบอกว่าลายแทงไม่ได้ระบุ เราจะไปพิสูจน์มันได้อย่างไร”

“นี่พวกเรารู้เรื่องหรือยัง ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณ”

“ผมบอกความจริงให้ทราบหมดแล้วครับ เกี่ยวกับเรื่องที่ว่าผมโดนอะไรเข้า”

“แล้วก็เรื่องลับลมของแงซาย ที่ว่ารู้เรื่องว่านพิษนี่ดีมาก่อนแล้วทำไมถึงไม่บอกคุณ พวกนั้นรู้บ้างหรือยัง?”

“ความคิดอันนี้ ผมสารภาพว่าแต่เดิมก็นึกไปไม่ถึงเลย เราได้ปรึกษาหารือกัน คนที่ให้ความคิดแก่ผมก็คือเมย์ และผมก็มาพิสูจน์ได้จากคำบอกเล่าของคุณชาย ที่บอกว่าก่อนจะเข้าถึงป่าหิน แงซายระวังเรื่องทางลม อีกเรื่องหนึ่งที่พิสูจน์ได้ว่ามันเจตนาจะปกปิดผมก็คือ มันบอกผมว่า คุณชายก็รู้ว่าผมลงไปนอนนิ่งๆ อยู่ในแอ่งนั้นเป็นเวลานาน ยังบอกมันเสียอีกว่าผมคงเป็นลมหมดแรง แต่ความจริงนั้นคุณชายไม่ได้เฉลียวคิดอะไรมากไปกว่าเข้าใจว่าผมลื่นหกล้ม และลุกขึ้นเดินต่อไปได้ทันที”

“เอาละ ขอให้เป็นหน้าที่ของผมเองในเรื่องนี้ อ้อ! นั่นพวกนั้นมากันแล้ว”

คณะของไชยยันต์และพวกลูกหาบทั้งหมด ภายใต้การนำของแงซายโผล่ลับซุ้มไม้ออกมาด้วยอาการเดินอย่างเร่งรีบทุกคน พอมองเห็นเชษฐากำลังนั่งสนทนาอยู่กับพรานใหญ่ยังบริเวณอันจัดเตรียมไว้เห็นที่พักน่าสบายเช่นนั้น ก็ส่งเสียงทักทายลั่นเข้ามาฟังไม่ได้ศัพท์ ท่านหัวหน้าคณะลุกขึ้นยืนต้อนรับ น้องสาวไผเข้ากอดพี่ชายไว้อย่างดีใจ ทั้งดารินและไชยยันต์ช่วยกันต่อว่าเชษฐาจนฟังไม่ได้ศัพท์ เท่าที่ล่วงหน้ามาก่อนโดยไม่บอกให้รู้ ลักษณะของบุคคลที่ตามเข้ามาถึงใหม่นี้ พอจะทราบอะไรเป็นเลา ๆ ก่อนบ้างแล้วจากคำบอกเล่าของแงซาย

"พี่ยอมรับผิดโดยดี และอย่าไปโทษแงซายเรื่องนี้เลย"

เชษฐาพูดยิ้ม ๆ อธิบายให้ทุกคนทราบถึงการตัดสินใจล่วงหน้ามาก่อนของเขาแล้วว่า

"ดีแล้ว ที่รีบตามกันมาจนพบ วันนี้เราจะหยุดอยู่ที่นี่แหละ พักผ่อนกันให้สบายเถอะ อาหาร น้ำท่า ที่พักสมบูรณ์ดีมาก จัดเตรียมไว้รอรับแล้ว ประเดี๋ยวใครง่วงนอนได้เลย"

"หลงด่าแงซายแทบแย่ นึกว่ามันหลอกพาแกมา ไม่ยักรู้ว่าตัดสินใจบ้าระห่ำล่วงหน้ามาก่อนเอง"

ไชยยันต์บ่นสหายของเขาเอากระบุงโกยไม่ไหว เชษฐาหัวเราะอย่างอารมณ์ดีอยู่ตลอดเวลา แล้วหันไปทักมาเรีย ผู้ลงนอนเหยียดยาวอยู่กับพื้น

"เป็นยังไงบ้าง เมย์ ดูกำลังคุณลดถอยไปมาก"

แหม่มสาวลืมตาสีผักตบดูเขา แล้วยิ้มให้ เป่าลมออกจากปากอย่างเหนื่อยอ่อน

"ถ้าไม่ห่วงพี่ใหญ่เสียอย่างเดียวเท่านั้น พวกเราทุกคน

คงนอนกันอยู่ที่เก่านั่นแหละค่ะ เมื่อคืนนี้ก็ไม่มีใครหลับนอนกันได้สักคน มันเป็นคืนที่ฉุกละหุกที่สุดอีกคืนหนึ่งติดต่อมาจนกระทั่งเรามองเห็นหน้าพี่ใหญ่นี่แหละ”

“น้อยยังอดข้องใจไม่ได้”

ดารินพูดอย่างเป็นงานเป็นการ มองหน้าพี่ชายเขม็งเหมือนจะค้นหาความจริง

“พี่ใหญ่เอาจิตใจที่ไหนทิ้งพวกเราไปหมด เดินล่วงหน้ามาตามลำพังกับแงซายสองคนได้ลงคอ ในเมื่อพี่ใหญ่ก็ยังไม่พบรพินทร์ มิหนำซ้ำยังรู้อยู่แล้วว่าเกิดอุปัทวเหตุอะไรขึ้นกับเขาแบบนี้”

เชษฐาใบหน้าเคร่งลงในทันทีนั้น เพราะน้องสาวยิงคำถามเข้าตรงประเด็นกับที่เขากำลังหารืออยู่กับรพินทร์หยกๆ นี่เอง

“พี่ไม่รู้มาก่อนเลย ว่าเกิดอะไรขึ้นกับรพินทร์ เพิ่งจะมารู้เอาตอนที่พบเขาเดี๋ยวนี้เอง เรื่องนี้เราเห็นจะต้องสอบทางแงซาย แต่พี่คิดว่าเราพักผ่อนกันให้สบายเสียก่อนไม่ดีหรือ”

ดารินใจร้อนเสมอ คำพูดของพี่ชายทำให้หล่อนหันไปมองหน้าไชยยันต์แล้วว่า

“ถ้ามีอะไรก็พูดกันเสียให้รู้เรื่องหายข้องใจเดี๋ยวนี้ดีกว่าค่ะ จะต้องรอทำไม”

กล่าวจบ หล่อนก็หันไปตะโกนเรียกแงซาย ซึ่งกำลังยกเนื้อกวางทั้งขาลงมาจากร้านย่าง ให้เข้ามายืนอยู่กลางกลุ่มของนายจ้างทุกคน

"พี่ใหญ่มีอะไรจะถามแงซาย ก็ถามซิคะ พวกเราอยากฟังกันด้วย"

"เอาละ นั่งลง แงซาย..."

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวขึ้นอย่างกรุณา แต่หนักแน่นเด็ดขาดในน้ำเสียง แงซายมีสีหน้าอันสงบราบคาบ ไม่ส่อความรู้สึกใดๆ ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างแช่มช้า แล้วก็นิ่งเสงี่ยมอยู่ตามบุคลิกเท่าที่นายจ้างทุกคนเคยเห็น

ทุกสายตาของฝ่ายนายจ้างจับมาเป็นเป้าหมายเดียว แม้แต่มาเรียซึ่งนอนอยู่ในขณะนี้ก็ดึงกายขึ้นนั่ง เอามือประสานกอดเข่าเพ่งแงซายอยู่ทุกอิริยาบถ

"แกคงรู้ว่าฉันรักแกมาก แงซาย ก็จะขอถามอย่างลูกผู้ชาย แกจะตอบฉันอย่างลูกผู้ชายด้วยกันได้ไหม?"

"แงซายเคารพนายใหญ่เหมือนพ่อ นายใหญ่ถามอะไร แงซายจะตอบตามสัตย์จริง"

เสียงลึกนั้น ตอบความอย่างชัดเจน

"ดีมาก! บอกมาซิ แกรู้เรื่องดอกว่านมีกลิ่นเป็นพิษที่ขึ้นเป็นดงอยู่ใกล้กับป่าหินของช่องประตูผามาก่อนบ้างหรือเปล่า?"

แงซายนิ่งงันไปชั่วขณะหนึ่ง...

ทำมกลางการเฝ้าจับท่าที และรอคำตอบจาก ฝ่ายมายจ้างทั้งหมดนั้น เจ้าคนใช้พิเศษของคณะก็พูดด้วยเสียงได้ระดับปกติเหนือนเดิม ชนิดที่ยากจะค้นหาลับลมซ่อนเร้นใด ๆ ให้ปรากฏออกไปได้

"แมชายรู้ แต่ไม่ก่อนหน้าที่พรามใหญ่จะส่งมอบลายแทงเอาไว้ก่อนที่เราจะแยกจากไป"

ทุกคนยังงันอยู่เช่นนั้น หลายคนกำลังใคร่ครวญและคิดกรองหาคำถามแบบสอบสวน เพื่อจะต้อนไอ้คนกะล่อนร้อยเล่ห์กลให้ไปสู่มุมจน แต่ยังนึกไม่ออกที่จะป้อนคำถามอย่างไร จึงได้แต่มองหน้ากันเอง และมอบหน้าที่ทั้งหมดให้แก่เชษฐา ผู้บัดนี้หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน

"ข้อแรก เป็นอันว่าแก่ยอมรับว่า แกรู้เรื่องดงว่านพิษนี้ละนะ...ใช่ไหม?"

ฝ่ายหนึ่งเหมือนผู้พิพากษา ที่กำลังซักฟอกรูปคดีกลางศาล อีกฝ่ายหนึ่งอุปมาดังจำเลย ซึ่งแน่ละคงจะไม่เปิดโอกาสให้พยานหรือทนายโจทก์ขุดบ่อล่อให้ถลำแม้แต่ก้าวเดียว ทุกคนในที่นี้ล้วนรู้ดีอยู่แล้วทั้งสิ้น ถึงไหวพริบอันชาญฉลาดของการเอาตัวรอดของแงซาย แต่ก็ประสงค์จะดูว่ามันจะออกในรูปใด

มาเรีย ฮอฟมันลอบยิ้มอยู่คนเดียวอย่างสนุก หล่อนกำลังคิดอยู่ว่า คนเหล่านี้จะต้อนแงซายไปสู่มุมอับได้ละหรือ อย่างน้อยที่สุด เจ้าคนคนนี้ก็จะต้องหาทางออกได้อยู่วันยังค่ำ

“แกรู้ในเรื่องอันตรายจากกลิ่นของดอกว่านพิษอยู่แล้วในเละแวกที่จะเข้าถึงป่าหิน และแกก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือว่าผู้กองรพินทร์กำลังจะเดินเข้าค้นหาป่าหินนั้น?”

“ใช่”

แงซายก้มศีรษะรับโดยสงบ

“แงซายรู้ว่าผู้กองหรือมิฉะนั้นพวกเราทั้งหมด กำลังจะเดินเข้าหาที่หมายในลายแทง เพื่อค้น ‘ช่องประตูผา’”

“ทำไมแกถึงไม่บอกเรื่องอันตรายนี้แก่ผู้กอง หรือเตือนให้เขาระวังไว้?”

แงซายเบือนหน้าช้า ๆ แปรสายตาไปยังรพินทร์ ผู้ซึ่งมองเขาอยู่ก่อนแล้วโดยไม่ส่อความรู้สึกชนิดใดทั้งสิ้น แล้วเอ่ยขึ้นเหมือนจะเป็นคำถามไปยังเขาโดยตรงว่า

“ผู้กองเป็นเจ้าของลายแทงฉบับนี้ รู้เห็น ศึกษา ครอบครองอยู่กับตัวมาเป็นเวลานาน ผู้กองไม่รู้หรอกหรือว่าลายแทงจะระบุถึงสิ่งแวดล้อม และมีคำเตือนให้ระวังอย่างไรบ้าง เมื่อจะเข้าใกล้บริเวณป่าหินตำแหน่งนี้”

จอมพรานนิ่ง ไม่โต้ตอบอะไรทั้งสิ้น ดูเหมือนเขาจะเห็นทางออกของแงซายแล้ว และไม่ประสงค์จะเอาสิ่งนี้มาเป็นข้อฟาดฟันกันให้แตกหักไปข้างหนึ่ง คิดว่าปล่อยให้เป็นหน้าที่ของนายจ้างเขาเองดีกว่า

“แงซาย”

ดาริน วราฤทธิ์เอ่ยแทรกขึ้นโดยเร็ว

“ครั้งหนึ่งในการร่วมปรึกษาหารือของพวกเราทั้งหมด โดยมีเธอร่วมอยู่ด้วย เธอก็รู้ดีอยู่แล้วว่า ผู้กองเขาอ่านลายแทงต้นฉบับเดิมไม่ออก ได้อาศัยฉบับคำแปลที่บอกไว้เท่านั้น เรามารู้กันทั้งหมดว่าคำแปลนั้นยังไม่ละเอียดถี่ถ้วนนัก ละเว้นไม่ได้แปลจากต้นฉบับเดิมในส่วนประกอบสำคัญเสียเป็นอันมาก และผู้ที่รู้ว่าคำแปลนั้นไม่ละเอียดพอก็คือตัวเธอนั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว มันจะเป็นข้อแก้ตัวได้อย่างไรในกรณีที่เธอหันไปย้อนถามผู้กองเขา ทำราวกับว่าผู้กองน่าจะรู้ความนัยดีอยู่แล้ว ทั้งๆ ที่เธอก็ควรจะรู้ ว่าเขาจะไม่มีวันรู้ได้เลย ถ้าฉบับคำแปลไม่ได้บอกไว้”

องครักษ์พิเศษของหล่อน ยิ้มน้อยๆ เต็มไปด้วยความคารวะ

“นายหญิงที่เคารพ...ข้อความจากต้นฉบับเดิมของลายแทงมีอยู่มากมาย กล่าวถึงสิ่งแวดล้อมของภูมิประเทศทุกเป้าหมายที่ระบุ ส่วนต้นฉบับคำแปลที่ผู้กองอ่านออกก็มีอยู่มากมาย เช่นเดียวกัน แงซายอ่านต้นฉบับคำแปลเดิมออก ส่วนต้นฉบับแท้จริงอ่านไม่ออก ดังนี้แล้วข้อความอันสลับซับซ้อนมากมายของ

ทั้งสองต้นฉบับนี้ แงซายจะทราบได้อย่างไรว่าข้อความใดบ้างที่ไม่ได้ระบุไว้ในต้นฉบับคำแปล อันหมายถึงว่าผู้กองจะไม่รู้ ถ้าไม่ได้แปลไว้ แงซายจะรู้ได้ ก็ต่อเมื่อผู้กองได้นำขึ้นมาพิจารณาหารือกับแงซายเท่านั้น และเราต้องพิจารณาเฉพาะที่หมายแต่ละแห่งไปโดยวิธีซักซ้อมสอบความ ผู้กองอ่านฉบับคำแปลส่วนแงซายจะอ่านฉบับเดิมแท้จริง เมื่อเอามาเทียบกัน ก็จะรู้ได้เองว่ามันถูกต้องตรงกันหรือไม่ สำหรับภูมิประเทศป่าหินบริเวณนี้ผู้กองไม่เคยนำขึ้นมาขอสอบความกับแงซายเลย แล้วแงซายจะทราบได้อย่างไรว่าผู้กองไม่รู้ หรือว่าในต้นฉบับคำแปลไม่ได้แปลไว้ตรงกับฉบับเดิม เพื่อจะได้เตือนกันทันนั่นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งนั้นดังเช่นที่แงซายได้บอกไว้แล้วแต่แรก แงซายรู้ก็เพราะอ่านจากลายแทงต้นฉบับที่ผู้กองมอบไว้ให้ การมอบนั้นได้ส่งมอบให้อย่างกะทันหันก่อนที่ผู้กองจะแยกจากไปเพียงชั่วไม่กี่คืดใจ แงซายก็ไม่มีเวลาที่จะเปิดออกอ่านหรือพิจารณาถึงเป้าหมายนั้นในทันที ตรงข้ามเมื่อได้รับมา เจ้านายทุกคนก็คงเห็นอยู่แล้วว่าแงซายได้ส่งมอบให้นายใหญ่เก็บรักษาไว้ แต่นายใหญ่ก็สั่งให้แงซายเก็บไว้ตามเดิม แงซายก็เอาเก็บไว้ทันทีไม่ได้เปิดดูอีกเลย จะมาเปิดดูศึกษาเฉพาะที่อีกครั้ง ก็ต่อเมื่อนายใหญ่เริ่มออกตามผู้กอง จึงได้รู้จากคำบันทึกนั้น ถึงเรื่องคงว่านพิษที่ขึ้นอยู่ใกล้เคียงกับป่าหิน เมื่อรู้ความนี้แล้ว แงซายเองก็สะดุ้งใจอยู่ ว่าผู้กองรพินทร์จะรู้หรือไม่ แต่ถึงอย่างไรก็ไม่มีโอกาสที่จะกล่าวเตือนหรือบอกความกันได้อีกแล้ว เพราะผู้กองล่วงหน้าไปก่อน จึงคิดในแง่ดีไว้ว่า ผู้กองจะต้องรู้ความลับที่ระบุไว้ในลายแทงนี้ด้วยเช่นกันจากต้นฉบับคำแปล และควร

จะรู้ก่อนแงซายมานานแล้วด้วยในฐานะที่ยึดถือลายแทงไว้กับตัวมาตลอด”

ดารินงงและรู้สึกอับจนต่อเหตุผลอันฉะฉานของแงซาย มาเรียก็เปรยขึ้นมาปนหัวเราะเบาๆ เป็นภาษาเยอรมันว่า

“รับรองได้ ว่ารายการนี้ ไม่มีวันต้อนจน ไอ้เสือนี่ไม่ได้ฉลาดน้อยไปกว่าพวกเราเลย”

ไชยยันต์ยกมือขึ้นลูบคาง เชษฐาเองก็ชักอัดอั้นตันใจหันไปถามรพินทร์ว่า

“มีอะไรที่คุณจะถามหรือเค้นเอาความจริงจากมันก็เชิญเลย ผู้กอง ช่วยกันหลายๆคน สำหรับผมจะเอาไว้ซักมันในตอนท้ายเอง”

“ผมไม่ติดใจที่จะคาดคั้นอะไรแงซายในเรื่องนี้ทั้งสิ้น อย่างที่เรียนแล้ว”

เขาขอตัวและความรู้สึกอันแท้จริงก็เป็นเช่นนั้น เปล่าประโยชน์ที่จะไปซักไซ้ไล่เลียง ในเมื่อก็รู้สันดานของแงซายดีอยู่แล้ว เมื่อทางฝ่ายนายจ้างแสดงความกังขา ข้องใจอย่างไรก็สอบสวนกันเองดีกว่า

“ตอนที่ผู้กองจะหาทางเดินตัดเข้าหาเนินพระจันทร์เลยทีเดียว ทำไมแกทักท้วงเขาได้ โดยบอกให้เขารู้ว่า ถ้าไม่ผ่านหลุมอุกกาบาตที่ 3 แล้ว จะหาเส้นทางเข้าสู่เนินพระจันทร์ไม่ได้นั่นมันก็หมายความอยู่แล้วว่า แกสามารถอ่านเข้าใจลายแทงต้นฉบับปรุโปร่งอยู่ตลอดเวลา รู้ความนัยที่ระบุไว้ทุกจุดหมายทีเดียว”

ไชยยันต์ตั้งคำถามมาบ้าง

"โปรดฟังในสิ่งที่ผมจะพูด และใช้ความพิจารณาให้รอบ-ตอบสักนิด"

แงซายพูดแช่มช้า หางเสียงแจ่มใส ไม่มีแววหวาดหวั่นสะดุ้งสะเทือนต่อข้อซักฟอกที่รุมประดังมารอบด้าน

"ก่อนที่ผมจะได้ท้วงผู้กองขึ้นเช่นนั้น ก็อันเนื่องมาจากกรณีที่ผู้กองเรียกผมไปหารือ โดยบอกแนวความคิดให้ทราบว่าจะตัดทางเข้าสู่เนินพระจันทร์ โดยไม่สนใจที่จะคลำเข้าหาหลุมอุกกาบาตแต่ละหลุมที่ลายแทงชี้บอกไว้เป็นลำดับ หยั่งความเห็นผมว่ามันจะเป็นไปได้หรือไม่ ในระหว่างที่เราหารือกันในประเด็นนี้ ผู้กองได้เอาลายแทงต้นฉบับมากางให้ผมดูอยู่ด้วยตามความคิดเดิมของผู้กองนั้น มีเหตุผลอยู่ว่าในเมื่อเรามีทิวเขาใหญ่ที่เข้าใจว่าเป็นทิวปีกครุฑนี้ เป็นหลักเกณฑ์กั้นขวางอยู่ข้างหน้าแล้วเช่นนี้ การตั้งทิศตัดทางเข้าหาเนินพระจันทร์โดยไม่ต้องคลำไปแต่ละจุดหมายก็น่าจะกระทำได้ เพราะ 'คำถาม' หรือ 'ความเห็น' ของผู้กองในประเด็นนี้เอง ทำให้ผมต้องพิจารณาในแผนที่ลายแทงประกอบกับคำบันทึก อันเป็นภาษาพม่าโบราณของเจ้าของเดิม จึงพบกับข้อความที่ทำให้เอะใจว่าผู้กองจะเข้าใจได้ถูกต้องกับที่ลายแทงเดิมระบุไว้หรือไม่ เพราะความทิวปีกครุฑนั้น ผู้ใดจะมองเห็นเป็นรูปสัณฐานแท้จริงได้ ก็จะต้องบรรลุถึงหลุมอุกกาบาตที่สามนี้เสียก่อน ดังเช่นเจ้านายทุกคนก็ทราบแล้วอย่างที่ผมบอกไว้ภายหลังจากที่ผมได้อ่านลายแทงนี้ออกไปแล้ว ผู้กองจึงยอมรับว่าฉบับคำแปลไม่ได้บอกไว้เลย จึงทำให้ไม่ทราบสาเหตุที่ผมหันมาพิจารณาเอาใจใส่กับข้อความของลายแทงเฉพาะ 'ทิวปีกครุฑ' ก็เพราะผู้กอง

เรียกเข้าไปหารือในจุดหมายนี้ แต่เราไม่ได้พิจารณากันถี่ถ้วนถึงเป้าหมาย ‘ช่องประตูผา’ กันเลยในขณะนั้น ผมไม่ทันได้ดูให้ชัด ผู้กองเองก็ยังไม่ได้ถาม แล้วผมจะทราบได้อย่างไร ผมเองไม่มีเวลาหรือโอกาสที่จะได้ศึกษาลายแทงต้นฉบับนั้นนานเลย ผู้กองมีปัญหาอะไรแต่ละครั้ง ก็จะเรียกผมเข้าไปร่วมดูอยู่ด้วยแต่ละคราวไปเท่านั้นพอเสร็จเรื่องก็พับเก็บมิดชิดไว้คนเดียว แล้วมีเหตุผลอันใดที่แงซายจะต้องรับผิดในกรณีที่ผู้กองอ่านลายแทงไม่ออก หรือเข้าใจลายแทงผิดก่อให้เกิดผลเสียใดๆ ขึ้น”

กล่าวจบประโยคนั้นแล้ว แงซายก็หันมายิ้มให้กับรพินทร์ถามมาเบาๆ ว่า

“ใช่ไหมครับ ผู้กอง”

พรานใหญ่หัวเราะกว้างๆ เดินเข้ามาตบที่ไหล่เบาๆ พูดเป็นภาษากะเหรี่ยงเพื่อไม่ให้ฝ่ายจ้างเข้าใจว่า

“เก่งมาก แงซาย ฉันขอชมเชยแกจากใจจริง เกิดมาฉันยังไม่เคยเห็นใครหลักแหลม รอบคอบรัดกุมในทางหนีทีไล่อย่างแกมาก่อนเลย ให้ตายเถอะ และฉันก็ไม่ได้คิดที่จะจับผิดอะไรกับแกอีกทั้งสิ้น แต่ขอให้รู้ไว้ด้วยนะ แกเล่นเหลี่ยมกับฉันถึงอย่างไรฉันก็เอาตัวรอดได้เสมอ แต่ถ้าฉันเล่นกับแกบ้างเมื่อไรแกจะไม่มีทางรอดเลย ซึ่งตลอดเวลามาฉันก็ไม่เคยใช้วิธีอย่างนี้กับแกเลยสักครั้ง และคนอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์ก็ไม่ทำแกด้วย”

แล้วรพินทร์ก็เดินผละจากที่นั่นออกมาเสีย อย่างไม่สนใจจะอยู่ฟังอีกต่อไป ดารินขยับจะเรียกไว้ แต่เชษฐารู้ใจพรานนำทางของเขาดี โบกมือห้ามน้องสาวไว้

"ปล่อยเขาเถอะ เราสอบเจ้าคนใช้ตัวดีของเรานี่ต่อไป ดีเสียอีกเพิ่งดีกว่า ความจริงเขาก็ห้ามพี่ไว้แล้ว ไม่ให้ถามอะไรมากมายทั้งสิ้นในเรื่องนี้ แต่อดไม่ได้"

"ขอถามอะไรอีกละคะ พี่ใหญ่ เราต้อนเท่าไหร่แงซายก็ไม่ยอมหนีเลย ดูมีเหตุผลที่จะเลี้ยวลดออกไปได้ทุกทาง ในขณะที่ไม่มีใครเชื่ออย่างเด็ดขาดว่า แงซายจะต้องรู้ดีอยู่ก่อนแล้ว แต่แกล้งปิดเงียบไว้เพื่อให้รพินทร์ไปเจอดีเข้า แต่ก็เชื่อว่าไม่ถึงกับมีเจตนาร้ายจะแกล้งให้ไปได้รับอันตรายหรอก คงจะหยั่งดูเชิงว่าเพื่อนใหญ่ของเราเอาวิธีรอดได้ทางไหนเสียมากกว่า"

ตารินร้องออกมาอย่างไม่วายข้องใจ มองดูคนใช้พิเศษด้วยสายตาขุ่น ๆ กึ่งระอากึ่งหมั่นไส้ และยิ่งขัดใจหนักเข้าที่เขาไม่มั่นคั้นไม่จน ดูทีหรือเจ้าหนุ่มชาวป่าพเนจรผู้นี้ ไม่เพียงแต่ความสำแดงแง่เหตุผล เพื่อกันตัวเองให้พ้นผิดได้จากปากคำซักไซ้ไต่ถามของผู้ใหญ่อย่างพวกหล่อนเลย

ส่วนแงซายเรียกก็คงยิ้มอยู่ในใจตามเดิม นึกภาวนาเอาใจช่วยให้แงซายแก้ตัวให้หลุดไปหมดทุกเปลาะแห่งการสอบสวนของพวกหล่อน แหม่มสาวไม่ถือเป็นสาระสำคัญที่จะต้องเคี่ยวเข็ญอะไรกันออกมามากนัก เพราะหยั่งทราบในวิถีทางระหว่างเฟรเดริก ไพรวัลย์กับแงซายดีอยู่แล้ว **สองเสือประลองเชิงกันเฉย ๆ มีอะไรที่จะต้องไปใส่ใจด้วยมากนัก ตราบใดก็ตามที่ทั้งสองไม่ได้เจตนาร้ายถึงกับจะต้องเข่นฆ่าประหัตประหารกัน เขาทั้งคู่ช่วยชีวิตซึ่งกันและกันมามากกว่าการหยอกเย้ากันเพียงเล็กน้อย ๆ อย่างนี้นัก**

คนใจหนัก กว้างขวางอย่างมาเรียพิจารณาว่า...เรื่องนี้เป็นเรื่องสัพยอกหยอกเอินกันเล่นเท่านั้น

“ฉันไม่อยากจะถามอะไรแกอีกหรอกนะ แงซาย แต่ไหน ๆ ก็ได้ถามมาแล้ว ก็จะถามเสียให้หมดเปลือกที่ยังข้องใจอยู่”

ท่านหัวหน้าคณะพูดเนิบ ๆ สงวนอารมณ์ให้เป็นปกติได้เสมอต้นเสมอปลาย

“แกคงจำได้ ตอนที่เราพบรอยผู้กองและแกะตามไป เราพบผู้กองไถลลื่นลงไปล้มกลิ้งอยู่ที่แอ่งดินใต้เนินสูงลูกนั้น ฉันถามแกว่า เกิดจากอะไร แกก็บอกว่าเขาลื่นเพราะหญ้าเปียกน้ำค้างและทางชันใช่ไหม?”

“ใช่ นายใหญ่”

“แกโกหกฉันโดยเจตนาซิ ถ้างั้น ในเมื่อแกรู้อยู่แล้วจากสภาพของร่องรอยนั้น ว่าผู้กองจะต้องโดนกลิ่นว่านพิษเข้า ตัวแกเองจะต้องรู้ดีต่อไปอีกด้วยว่า ผู้กองกลิ้งลงมานอนสลบเพราะถูกกลิ่นว่านอยู่เป็นเวลานาน กว่าเขาจะรู้สึกตัวฟื้นและไต่ขอบแอ่งขึ้นมาคลำทางต่อไปได้”

“แงซายไม่มีเจตนาจะโกหกนายใหญ่ เมื่อเห็นรอยผู้กองล้มกลิ้งลงไปนอนอยู่ในแอ่ง ก็เข้าใจว่าผู้กองคงจะเสียหลักอย่างที่บอกกับนายใหญ่ไปในขณะนั้นจริง ๆ เพราะคิดว่าจะอย่างไรเสีย ผู้กองก็จะต้องรู้เรื่องกลิ่นอันตรายของว่านพิษและหาทางหลบได้อยู่แล้ว ไม่คิดว่าผู้กองจะไม่รู้ เพราะฉะนั้น

แงซายจึงยืนยันกับนายใหญ่ในขณะนั้นว่า ไม่มีอันตรายร้ายแรงใดๆ เกิดขึ้นกับผู้กอง และป่านนี้ผู้กองคงจะกลับไปถึงที่พักของเขาแล้ว"

"แกไม่รู้หรอกหรือว่า ผู้กองนอนหมดสติอยู่ในแอ่งนั้นเป็นเวลานาน?"

"แงซายจะรู้ได้อย่างไร มีแต่รอยกลิ้งลงไปในแอ่งแล้วก็รอยที่ไต่แอ่งขึ้นมา ในทางร่องรอยแล้วจะมีหลักฐานชนิดใด พอให้นักแกะรอยไม่ว่าจะสามารถสักขั้นไหน รู้ว่าระยะที่ลงไปนอนนั้นนานเท่าใด แต่ที่เห็นชัดๆ ก็คือรอยลงและรอยขึ้นเมื่อตามรอยที่ขึ้นมาจากแอ่งไป ก็เห็นเดินไปได้ด้วยอาการปกติดี ไม่มีรอยเซ ปัด หรือรอยคลาน อีกทั้งไม่มีสิ่งของเครื่องใช้ติดตัวหล่นเรี่ยราดอยู่ ก็ย่อมจะสันนิษฐานได้ว่าไม่ได้เกิดอะไรร้ายแรงขึ้น"

"บางทีแกอาจลืมหรือมิฉะนั้นก็นึกว่าฉันไม่รู้ ผู้กองเขาเล่าให้ฉันฟังหมดแล้ว ว่าเขากับแกได้พูดกันเช่นไรบ้างก่อนที่เขาจะพบกับฉัน"

"ผู้กองพูดเช่นไรกับนายใหญ่?"

"คำพูดของแกที่มีกับเขา ยอมรับอยู่แล้วในกรณีที่รู้ว่าเขาลงไปนอนหมดสติอยู่ในแอ่งนั้นเป็นเวลานาน นี่ก็ส่อให้เห็นชัดแล้วว่าแกรู้ในสาเหตุแท้จริงที่เกิดขึ้น สามารถคาดการณ์ได้ถูกต้องตรงจริงว่าเกิดอะไรขึ้นกับผู้กองจากร่องรอยนั้น ซึ่งแกปกปิด...ไม่ได้บอกให้ฉันรู้เลยในขณะนั้น"

"แงซายยังไม่ได้บอกกับผู้กองเลยแต่สักคำเดียวว่า รู้ว่าเขาโดนเกลี่นว่านพิษหมดสติไป ถ้าผู้กองมาบอกนายใหญ่อย่างนั้น"

"ตอบให้ตรงประเด็นคำถาม แงซาย ฉันไม่ได้พูดถึงเรื่องที่แกรู้ว่าเขาหมดสติเพราะว่านพิษ แต่ฉันพูดถึงเรื่องที่แกยอมรับกับรพินทร์ว่าแกรู้ว่าเขาหมดสติอยู่ในหลุมนั่นนานพอสมควร แต่แกไม่ได้บอกให้ฉันรู้ในระหว่างที่เราไปพบรอยเขาตอนนั้น"

"แงซายไม่ได้มีเจตนาที่จะพูดเช่นนั้น บางทีอาจเป็นได้ที่ผู้กองใช้คำพูดหลอกล่อแงซาย เพื่อจะให้แงซายแสดงความไม่สุจริตใจอะไรบางอย่างออกมา อันเป็นผลมาจากคอยจับผิด แงซายไม่รู้ตัวเลย สิ่งที่เจ้านายทั้งหลายจะตัดสินได้ ไม่มีอะไรซับซ้อนยากนัก โดยแบ่งเป็นสองกรณีเท่านั้น ถ้าคณะเจ้านายเชื่อว่า แงซายประสงค์ร้ายคิดจะปล่อยให้ผู้กองไปได้รับภัยก็จงเชื่อได้ว่าแงซายมีเจตนาไม่สุจริตปิดบังเรื่องนี้ไว้ แต่ถ้าไม่คิดว่าแงซายจะประสงค์ร้ายกับผู้กอง ก็ขอให้เชื่อที่แงซายพูดนี้"

เชษฐานิ่งไปครู่ ทุกคนก็พลอยเงียบงันไป ในที่สุดเขาหันไปมองพรรคพวก

"ทุกคนมีความเห็นยังไง?"

"คนฉลาด รู้จักวิธีพูด..."

ดารินเอ่ยขึ้นเสียงต่ำ แสดงอาการจำนนอยู่ในที

"ถูกละซิ พวกเราทั้งหลาย ย่อมไม่คิดไกลจนถึงกับว่าแงซายจะคิดร้ายกับรพินทร์ และการที่ไม่คิดเช่นนี้แหละถูกบังคับในทีแล้วที่จะต้องให้เชื่อ ตัวคู่กรณีซึ่งทันเหลี่ยมทันคูกันมาตลอดเวลาแล้ว ยังยอมแพ้ไม่ยอมพูดอะไรอีก เราก็เห็นจะต้องยุติเรื่องนี้ไว้แค่นี้แหละค่ะ พี่ใหญ่ เมย์พูดถูกแล้ว เราต้อนแงซายไม่มีวันเจน"

"มันมีความจริงอยู่อย่างหนึ่ง!..."

มาเรีย ฮอฟมันซึ่งนั่งฟังเงียบ ๆ มานาน โพล่งขึ้นลอย ๆ

“เราทั้งหมด ทำไมถึงรุมกันซักฟอกแงซายเพื่อจะเอาผิดกับเขาให้ได้ถึงเพียงนี้ ฉันคิดว่าเขาพูดไว้ประโยคหนึ่งถูกต้องที่สุดแล้วคือ ‘มีเหตุผลอันใด ที่แงซายจะต้องรับผิดในกรณีที่ไพรวัลย์อ่านลายแทงไม่ออก หรือเข้าใจลายแทงผิดก่อให้เกิดผลเสียใด ๆ ขึ้น’ มันไม่ยุติธรรมเลย”

“ฮือม์ ถูกต้อง เป็นอันว่าเราเกมเรื่องนี้”

ไชยยันต์สรุป

“เดี๋ยว อีกคำถามเดียว”

เชษฐาสอดมาโดยเร็ว

“แงซายเป็นอันหมดเรื่องระหว่างแกกับรพินทร์แล้ว เหลือแต่แกกับฉันเท่านั้นที่ยังไม่กระจ่างนัก แกกับฉันเดินเข้าไปในวังศมีอันตรายจากว่านพิษด้วยกัน แต่แกไม่ได้พูดเตือนให้ฉันรู้ตัวเลย จนกระทั่งความจริงทั้งหลายแหล่มาเปิดเผยเอาเดี๋ยวนี้”

จอมพเนจรแลประสานตาท่านหัวหน้าคณะอย่างเปิดเผย

“แงซายรับผิดชอบต่อความปลอดภัยทุกประการของนายใหญ่ นับตั้งแต่วินาทีแรกที่เราแยกออกจากคณะทั้งหมด บางขณะบางสถานการณ์แม้ว่าอันตรายจะอยู่ใกล้ชิดตัวเรามากที่สุด แงซายรู้ แต่นายใหญ่ยังไม่รู้ นั่นไม่ใช่ความจำเป็นใด ๆ เลย ที่แงซายจะต้องบอกเตือนนายใหญ่ ตราบใดก็ตามที่แงซายสามารถจะนำนายใหญ่หลีกพ้นอันตรายนั้นไปได้ในกรณีที่แงซายพิจารณาเห็นแล้วว่า การไม่บอกจะช่วยให้นายใหญ่มีขวัญและกำลังใจดีอยู่เหมือนเดิม แต่ถ้าจะถือว่าข้อนี้เป็นความผิด แงซายก็ยอมรับ”

“ความจริง ภายหลังจากที่เราไปถึงช่องประตูผาแล้ว และพี่มีคำสั่งให้แงซายนำต่อมาที่นี่ แงซายได้ทักท้วงพี่ไว้แล้วเหมือนกัน โดยบอกให้พี่ย้อนกลับไปพบพวกเราทั้งหมดตรงที่พักผ่อนแต่พี่ดันทุรังเอง ถ้าพี่เชื่อตามคำแงซาย ก็คงไม่ถึงกับต้องสอบสวนกันถึงขนาดนี้”

อดีตท่านทูตทหารบกพูดกับน้องสาว

“เอาละค่ะ น้อยตัดสินให้เอง พี่ใหญ่ใจร้อนบุกเดี่ยวล่วงหน้ามาก่อน แงซายตกอยู่ในข่ายสงสัยว่ารู้แล้วแกล้งนิ่งตามสันดานเก่าๆ รพินทร์นั้นพลาดเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์หาทางปลีกแยกกับเราออกไปโดยไม่บอกให้รู้ล่วงหน้า ทั้งสามคนมีส่วนผิดเท่าๆ กันทั้งนั้น อย่าโทษกันเองเลย...แงซายเธอไปพักผ่อนได้แล้ว และไม่ต้องคิดอะไรอีก ยุติเลิกราต่อกันเพียงแค่นี้”

ภายหลังจากกินอาหารเสร็จ ทุกคนก็นอนพักและต่างม่อยหลับกันไปอย่างรวดเร็ว จากความตรากตรำอดหลับอดนอนกันมาตลอดทั้งคืนกับอีกวันเต็มๆ ขณะนั้นนับเป็นเวลาประมาณบ่ายสองโมงเศษๆ ฟ้ามีพยับฝนทุกทิศจนมองไม่เห็นเงาตะวันเมฆดำจับเค้ามาแต่แรกเริ่มลอยต่ำลงทุกขณะ แต่ไม่มีใครมีจิตใจจะห่วงพะวงถึง ท่ามกลางความโหยละเหี่ยจนลืมตาไม่ขึ้นนี้ แม้แต่พวกพรานพื้นเมืองที่จัดว่าทรหดอดทนที่สุดก็ลงนอนกันอย่างสลบไสล

รพินทร์ ไพรวัลย์กำลังจะหลับอยู่เช่นกัน ถ้าไม่ใช่เพราะ

มีเงาของใครคนหนึ่ง เข้ามาทรุดตัวนั่งลงใกล้ๆ เขา แลเห็นจาก
มุมตาที่หรี่จวนปิด

“ถ้าฝนตก เราจะลำบาก” เสียงบอกมาแผ่วเบา

พรานใหญ่ดึงกายขึ้นนั่ง มองท้องฟ้าอันหนักอึ้งและ
เหลียวไปรอบๆ ตัว ซึ่งผงละอองและใบไม้กำลังถูกลมพัดปลิว
มาตนไปหมด

พรรคพวกทั้งหมด หลับไหลกันอยู่ระเกะระกะไม่เป็น
ระเบียบ เว้นเจ้าคนที่กำลังพูดอยู่กับเขาในขณะนี้ ซึ่งตายังใส
ราวกับว่าเลือดเนื้อและวิญญาณของมันถูกหล่อหลอมขึ้นด้วย
เหล็กไหล

“แล้วจะทำกันยังไง พวกเราหลับกันไปหมดแล้ว คงไม่
มีแรงเคลื่อนย้ายไปหาที่หลบที่ไหนได้อีกหรอก”

เสียงฟ้าคำรณสะเทือนเลื่อนลั่นไปหมด พร้อมทั้งแลบ
แปลบปลาบ ลมเริ่มทวีความแรงขึ้นทุกขณะ

“ก็สุดแล้วแต่ผู้กองจะตัดสินใจ จะรอให้สายฝนและ
ความหนาวเย็นปลุกพวกเราขึ้นมาเอง หรือว่าจะปลุกพวกเขา
เสียเดี๋ยวนี้ เพื่อหาแหล่งปลอดภัยเสียก่อน มันอยู่ไม่ไกลจากนี่
นักห่างอย่างมากไม่เกิน 100 เมตร”

“ที่ไหนและเป็นอะไร?”

“ชะง่อนหินใหญ่ ต่ำกว่าขอบปากหลุมอุกกาบาตลงไป
เล็กน้อย ผมสำรวจไว้ก่อนแล้ว มีทางลาดลงไปจากขอบหลุม
แล้ววกเข้าไปสู่บริเวณใต้ชะง่อน เนื้อที่กว้างใหญ่มาก อาศัย
หลบพายุ และฝนได้อย่างดีที่สุด”

รพินทร์ผุดลุกขึ้นในทันทีนั้น

“แกปลุกพวกพรานพื้นเมืองขึ้นเดี๋ยวนี้ ฉันจะไปปลุกเจ้านาย”

“เดี๋ยว ผู้กอง...!”

อีกฝ่ายหนึ่งจับข้อมือเขาไว้

“ผมอยากจะพูดอะไรกับผู้กองบางอย่าง ผู้กองจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็สุดแล้วแต่”

“ว่าไปแต่อย่าให้ช้านัก ฝนกำลังจะเทแน่ ถ้าโดนฝนตอนนี้เราจะแย่กันทั้งหมด ขอบใจมากที่มาเตือน”

แงซายจ้องเขาอย่างลึกซึ้ง ยังกุมมือพรานใหญ่ไว้เช่นนั้น

“ผู้กองไม่รู้เรื่องว่านพิษนั่นมาก่อนหรือ?”

“เราเลิกพูดเรื่องนี้กันได้แล้ว!”

“โปรดฟังผมสักนิด สังเกตไว้ด้วยว่า แงซายไม่เคยที่จะต้องมาขอพูดอะไรกับผู้กองอย่างนี้มาก่อน”

รพินทร์กระตุกหัวคิ้ว แล้วก็แลเห็นแววจริงใจจากสีหน้าตลอดจนแววตาผิดไปกว่าทุกครั้ง

“ฉันไม่เข้าใจ ว่าแกจะต้องเอาเรื่องนี้มาพูดอีกทำไม”

“ผู้กองและทุกคนของฝ่ายเจ้านาย คิดว่าผมลองเชิงแกล้งปล่อยให้ผู้กองเดินเข้าไปพบกับกลิ่นดอกว่าน โดยเจตนาปิดงำไว้ไม่บอกให้รู้ตัว”

“ฉันไม่ถือสาแกหรอก และเจ้านายของเราทุกคนก็คงไม่ถือแกด้วย นิสัยของแกลึกลับ ดูไม่ออกอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่ความดีส่วนอื่นๆ ของแกก็มีมาก จนเกินกว่าที่เราจะมาคำนึงถึงเรื่องน้อยๆ นี้ มันเป็นความเซ่อซ่าของฉันเองโดยที่ฉันก็ไม่โทษแก”

ใบหน้าคมสันดวงนั้น สั่นไปมาแช่มช้า บัดนี้ดูอ่อนโยนแต่เงประหลาด

“ผมจะไม่อ้างถึงสัจจะหรือคำสาบานใดๆ ทั้งสิ้น แต่จะพูดกับผู้กองว่า ผมไม่ได้มีเจตนาเช่นนั้นแม้แต่นิดเดียว ที่ไม่ได้เตือนให้ผู้กองรู้ล่วงหน้า ก็เพราะนึกไม่ถึงว่าผู้กองจะไม่ทราบ อันหมายถึงว่าคำแปลไม่ได้ระบุไว้ ผมโกหกเจ้านายทุกคนว่า ผมเพิ่งจะมารู้เอาภายหลังแต่ความจริงผมรู้มาก่อนนานแล้ว เพียงแต่นึกไปไม่ถึงว่า ผู้กองจะไม่รู้เท่านั้น แล้วอีกอย่างหนึ่ง ผู้กองก็แยกทางจากไปกะทันหันเหลือเกิน ทำให้ผมลืมเสียอย่างสนิท ตอนที่ผมไปพบรอยของผู้กองกลิ้งลงสลบในแอ่งดินนั่น ก็นึกรู้แล้วว่าผู้กองคงเข้าผิดทางลม แต่ยังดีใจที่เห็นผู้กองไม่เป็นไร ฟื้นลุกขึ้นมาได้ ผมจึงพยายามจะหาทางชวนให้นายใหญ่กลับที่พักเสียก่อน แต่นายใหญ่ก็สั่งให้ผมนำล่วงหน้ามาก่อน ผมจะบอกอะไรนายใหญ่มากไปกว่านั้นก็ไม่ได้ เพราะผู้กองก็รู้ดีอยู่แล้วว่าถ้าผมบอกความจริงไป นายใหญ่ก็จะถามผมอีกมากมายหลายสิ่ง”

คราวนี้จอมพรานมองดูแงซายอย่างแปลกใจ

“แกแก้ข้อหาได้ตกไปหมดทกเปลาะแล้วไม่ใช่หรือ ไม่มีใครเอาความผิดกับแกได้เลยสักคนเดียว แล้วนี่แกดันมาสารภาพกับฉันทำไม?”

“ความจริงก็ไม่จำเป็นเลย”

แงซายกล่าวอย่างร้อนใจ มีอาการกระวนกระวายให้เห็นชัด

“แต่ผมต้องการบอกให้ผู้กองได้ทราบถึงความจริงใจ ดงว่านพิษนั้นอันตรายมาก มันอันตรายถึงชีวิตทีเดียว! แม้ผมจะเคยล้อเล่นกับผู้กองมาก่อนอย่างไร ผมก็จะไม่ปล่อยให้ผู้กองต้องเข้าไปเสี่ยงถึงเพียงนั้น แต่นี่มันเป็นเพราะผมเชื่อว่าผู้กองรู้ดีอยู่แล้ว ประกอบกับระยะเวลาแยกกันกะทันหันอย่างที่บอกไว้แล้วด้วย ชีวิตผู้กองมีค่าสำหรับผม อันตรายใดๆ ก็ตามที่มันจะเกิดขึ้นกับผู้กอง ผมจะต้องป้องกันไว้ทุกวิถีทาง เพราะฉะนั้นผมเสียใจมาก ที่ปล่อยให้ผู้กองไปพบกับอันตรายเกือบเอาชีวิตไม่รอดเพราะความเข้าใจผิด”

รพินทร์ยิ้มให้อย่างจริงใจเช่นกัน กระชับฝ่ามือแงซายบีบแน่น

“ฉันเข้าใจแก แงซาย และเชื่อในสิ่งที่แกพูดนี่ด้วย ความเสียใจของแกในครั้งนี้ ก็อาจเหมือนกับความเสียใจของฉัน ในครั้งที่ปล่อยให้แกไปเผชิญหน้ากับไอ้ตัวสามเขาตามลำพังในครั้งนั้น จนแกเกือบตายไปเหมือนกันนั่นแหละ จริงซินะ ฉันรู้ดีมาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า แกหวังพึ่งฉันอยู่ตลอดเวลา ในวัตถุประสงค์ลึกลับที่ฉันก็ยังไม่สามารถจะรู้ได้ แล้วแกจะปล่อยให้ฉันได้รับอันตรายเสียก่อนทำไมกัน ว่าแต่ที่แกเอาความจริงทั้งหลายมาบอกกับฉันนี่นะ ไม่กลัวว่าฉันจะเอาไปบอกกับเจ้านายหรือ”

“ผู้กองเป็นคนฉลาด และผมก็รู้จักผู้กองมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ผมอาจลึกลับในสายตาของคนอื่น แต่จะไม่มีวันลึกลับเกินไปกว่าสติปัญญาและความรอบรู้เท่าทันของผู้กองเลย”

“ก็ไม่แน่นัก บางที ‘ผู้กอง’ ของแก ก็บ้องตื้นได้เหมือนกัน ในโลกนี้คงไม่มีใครทำให้ฉันปวดกะโหลกได้เท่าแกหรอก เจ้าแงซาย ไปเถอะ! รีบปลุกพวกเราขึ้น พายุแรงขึ้นทุกทีแล้ว”

ก่อนจะแยกกัน แงซายฉุดมือเขาไว้อีกครั้ง ส่งแผนที่ลายแทงคืนให้ รพินทร์เหลือบตามองหน้า แล้วหัวเราะหึๆ ในลำคอ บอกมาอย่างชนิดที่ตัวเขาเองก็ไม่เคยคิดที่จะพูดเช่นนั้นมาก่อนว่า

“ฉันขอมอบหน้าที่ในการเก็บรักษาลายแทงฉบับนี้ไว้ที่แกตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป จะได้ตัดปัญหาที่จะเกิดขึ้นข้างหน้าต่อไปเสียทีว่า แกรู้แล้วฉันไม่รู้ โทษซัดกันอยู่นี่เอง เวลาฉันต้องการดูเมื่อไหร่ ฉันจะเรียกมาดู แกมีหน้าที่อธิบายให้ฉันรู้ และถ้าเกิดการผิดพลาดขึ้นอีกเมื่อไหร่ละก็ ฉันกระทืบแก ตกลงไหม?”

แงซายตะลึง มองดูพรานใหญ่เหมือนจะไม่เชื่อหู

“ผู้กอง...”

“ไม่มีข้อแม้อะไรทั้งสิ้น นี่คือคำสั่ง”

เป็นครั้งแรก ที่รพินทร์ ไพรวัลย์ แลเห็นหยาดน้ำใสคลออยู่ในกรอบตาลึกค่นั้น เสียงที่ผ่านลำคอออกมาอย่างแผ่วเบานั้นสั่นเครือ

“เป็นครั้งแรกในชีวิต ที่แงซายได้รับความไว้วางใจอย่างสนิทจากผู้กองรพินทร์ ไพรวัลย์ นี่คือยอดแห่งความปรารถนาขั้นแรก ที่แงซายได้เพียรปฏิบัติมา เพื่อขอที่จะได้ในสิ่งนี้ พระ-ผู้เป็นเจ้าประทานลางแห่งโชคชัยให้แก่แงซายแล้ว”

พร้อมกับเสียงพึมพำนั้น แงซายก้มศีรษะโค้งต่ำลงด้วยอาการคารวะ แตะฝ่ามือทั้งสองลงไปที่แทบเท้าของจอมพราน

ทั้งสองแยกกันไปปลุกคณะทั้งหมดอย่างรีบด่วน อัน เป็นเวลาเดียวกับที่ฝนละอองแรกเริ่มจะโปรยลงมาพร้อมทั้งพายุ ครอบฟ้าเหนือศีรษะมืดทะมึนลงอย่างรวดเร็วจนแทบตั้งตัวไม่ติด แสงฟ้าแลบสว่างวาวกัมปนาทคำรณอยู่ก็กก้องเหมือนมีใครเลื่อนขุนเขาอยู่เบื้องบน

คนเหล่านั้นแม้จะอยู่ในสภาพงัวเงียสักเพียงใดก็ตาม พอลืมตารู้สึกกายขึ้นมาพบกับเม็ดอันเย็นเฉียบของฝน และสายลมที่พัดผ่านร่างกายราวกับกระแสลมกรดก็ตระหนักถึงสถานการณ์ที่เผชิญหน้าอยู่โดยไม่ต้องอธิบายอะไรกันมาก

“มีที่หลบฝนอยู่ไม่ไกลนัก รีบหน่อยครับ!”

พรานใหญ่บอกกับคณะนายจ้างของเขา ที่ตะลีตะเหลือกเผ่นกันขึ้นมาอย่างชุลมุน

แงซายนำกลุ่มพรานพื้นเมืองล่วงหน้าลิ่วไปก่อนแล้ว พวกนั้นแบกของกันไปในลักษณะครึ่งวิ่งครึ่งเดินโดยไม่มีใครมัวเงอะงะเสียเวลาล่าช้าอย่ เหตการณ์และความเคยชินมันสอนคนเหล่านี้เสียจนเกิดความคล่องตัวต่อทุกสภาวะฉุกเฉินดีที่สุดแล้ว คณะนายจ้างพอรวมตัวกันติดก็วิ่งตามไป ท่ามกลางพายุฝนที่ทวีความรุนแรงหนาเม็ดขึ้นทุกขณะ

ลักษณะของที่หมายตรงตามที่แงซายได้บอกพรานใหญ่ไว้ทุกประการ โดยเส้นทางด่านหรือทางไหลของสายน้ำอันทอด

ไปสู่ปากหลุมยักษ์กว้างใหญ่นั้นชั่วไม่นานทั้งหมดก็บรรลุขึ้นขอบปากหลุมที่ทอดต่ำลงไป ความลึกของหลุมอันเกิดจากสะเก็ดดาวตก โดยกาลเวลาที่ไม่สามารถนับย้อนหลังไปได้ว่านานเท่าใดแล้ว แลเวิ้งลิบลิ่วลงไปราวกับยืนอยู่บนชะง่อนหน้าผาสูง

บัดนี้พยับฝนที่ปกคลุมอยู่ทั่วไปทำให้ไม่อาจมองลงไปเห็นสภาพก้นหลุมได้ นอกจากขอบหลุมบริเวณใกล้เคียงที่เป็นแง่ชะง่อน บางส่วนยื่นโผล่ล้ำออกไปและบางส่วนก็เว้าเวิ้งขรุขระลักษณะเดียวกับที่ทุกคนส่องกล้องเห็นมาก่อนแล้ว ระหว่างที่ยืนอยู่บนยอดเนินสูงขณะที่มาถึงครั้งแรก

มีทางราบเอียงประมาณ 30 องศา จากระดับปากหลุมทอดยาวลงไป แล้ววกเลี้ยวเข้าไปสู่ผนังของปากขอบ ซึ่งชอนผ่าเข้าไป ลักษณะเกือบเหมือนถ้ำ มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ราวกับห้องประชุม ซึ่งถ้ายืนอยู่บนปากขอบหลุมเบื้องบนก็แทบจะค้นหาร่องรอยไม่ได้ว่า เบื้องต่ำลงไปจะมีโพรงอยู่ใต้ไม่ต่ำลงไปมากนัก

ขณะที่ทุกคนไต่ทางเลี้ยวลดกันลงมาถึงโดยการนำของแงซาย ฝนภายนอกเบื้องบนก็ซัดหนัก ฟ้าผ่าเปรี้ยงปร้างอยู่ตลอดเวลาอย่างน่ากลัว อากาศมืดมิดไปหมดสังเกตเห็นไม่ถนัดนอกจากจะใช้ไฟฉาย

ทั้งหมดถอนใจเฮือกออกมาอย่างโล่งอก เมื่อเข้ามาถึงบริเวณส่วนลึกพอสมควร ซึ่งเป็นที่พักหลบกำบังฝนได้อย่างดีราวกับหลบเข้ามาอยู่ใต้อาคารอันแข็งแรงมั่นคงที่สุด เหนือศีรษะขึ้นไปคือเพดานดินปนหินที่ธรรมชาติเสริมสร้างไว้ มีส่วนหนาขึ้นไปจนถึงผิวพื้นปากขอบหลุมเบื้องบนไม่ต่ำกว่า 30 เมตร

พอจะเชื่อได้ว่ามันจะไม่ถล่มพังทับลงมาในสภาพของธรรมชาติปกติ เว้นแต่แผ่นดินไหว

ต่างทิ้งกายลงอีกครั้งอย่างเหนื่อยอ่อน เปียกปอนไปตามๆ กัน แต่ไม่ถึงกับโชก บริเวณที่เข้ามานั่งพักรวมกลุ่มกันอยู่นี้ ห่างจากปากทางเข้ามาพอที่ละอองฝนไม่สามารถจะปลิวเข้ามาถึง ได้ยินแต่เสียงพายุและฟ้าคำรามเกรี้ยวกราดอยู่เบื้องนอกเท่านั้น

“เฮ้อ! แย่กัน พระเจ้าหนอพระเจ้า ช่างทารุณเสียจริง”

ไชยยันต์เป่าลมออกจากปาก คร่างขึ้น

“ยังโชคดีที่หาที่หลบได้ก่อนที่จะสายเกินไป ผู้กองคุณรู้ได้ยังไงว่าตรงปากหลุมนี่พอจะมีที่พักหลบฝนได้”

เชษฐาถาม เอาผ้าขนหนูซับน้ำออกจากใบหน้าและลำคอในขณะที่ดารินและมาเรียต่างพากันบ่นพำ สลัดน้ำฝนออกจากกาย

“แงซายสำรวจไว้ก่อนแล้วครับ ความจริงมันก็ไม่ห่างจากที่เราวางแค้มป์ครั้งแรกเท่าไรนัก”

“มันเป็นอะไรนี่ คล้ายๆ ถ้ำ”

พร้อมกับพูด ไชยยันต์ฉายไฟสูงไปสำรวจเหนือศีรษะซึ่งเห็นชั้นของดินและหินกรอยู่เบื้องบนห่างขึ้นไปประมาณ 7-8 เมตร

“ไม่ใช่ถ้ำหรอกครับ แต่เป็นโพรงบริเวณริมขอบหลุมชอนลึกเข้ามาในแผ่นดินขอบปากหลุม”

“ดีจริง! แต่หวังว่าฝนแรงๆ จะไม่เซาะดินถล่มลงมา ฝังพวกเราทั้งเป็นอยู่ตรงนี้นะ ข้างนอกฝนมันตกราวกับฟ้าแตก”

จอมพรานไม่ตอบคำอันพูดอย่างปราศจากความหมายพลางไชยยันต์ สายตาเหลือบสำรวจตามลำไฟฉายของอดีตนายทหารปืนใหญ่ที่ส่องกราดไปรอบ ๆ ทุกด้าน เสียงเชษฐาบอกมาว่า

“เสียดายเนื้อกวางตัวนั้น กินกันได้เพียงมื้อเดียวเท่านั้น ฝนก็มาเทหนัก ขนกันมาไม่ทัน มีหวังเน่าหมด เราเห็นจะต้องยึดที่นี่เป็นที่พักในระยะนานเสียแล้วกระมังผู้กอง”

“ยังไม่ทราบว่าฝนจะตกไปนานสักเท่าไหร่ และถึงแม้จะหยุดพื้นข้างบนก็คงเปียกชุ่มไปหมด ในโพรงขอบหลุมนี่เป็นแหล่งปลอดภัยสบายที่สุดแล้ว เราจะยึดเป็นที่พักถาวรจนกว่าจะมีการเคลื่อนย้ายเดินทางต่อพรุ่งนี้ โชคดีมากที่เรามาถึงหลุมยุทกาบาตหลุมนี้ และพอจะหาที่พักหลบฝนได้ ถ้าอยู่กลางที่ไล่งเหมือนอย่างที่ผ่านกันมาแล้วโดยตลอดจะแย่ที่สุด แงซายวอบคอบดีมาก ที่สำรวจหาทางหนีทีไล่ไว้ก่อน ไม่งั้นละยุ่งทีเดียว เอาละครับ ทีนี้เรานอนกันได้แล้ว”

ดารินค้นห่อสัมภาระส่วนตัวของหล่อนออก โดยใช้ไฟฉายประจำตัวส่องแล้วบอกกับทุกคนว่า

“ใครเปียกฝน ก็ควรจะเปลี่ยนเสื้อผ้าเสีย อย่าแช่อยู่ทั้ง ๆ ที่เปียก ๆ อย่างนั้น ประเดี๋ยวก็เดือดร้อนอีก เปลี่ยนเสียก่อนแล้วค่อยนอน”

โดยคำแนะนำของแพทย์ประจำคณะ ซึ่งมีภาระรับผิดชอบอยู่กับสุขภาพของทุกคน ต่างจัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดที่เปียกชื้นออก หาชุดที่แห้งสนิทจากชุดสำรองมาสวมใส่ ดารินกับมาเรียชวนกันเดินเข้าในซอกที่ลึกเข้าไปอีก และจัดการผลัดเปลี่ยนที่นั่นโดยอาศัยความมืดเป็นฉากอำพรางตา

ความอิดโรยทำให้ไม่มีใครสนใจกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว หรือพูดจาคำใดกันอีกมากนัก พอตั้งหลักหาที่พักพิงได้โดยเชื่อว่าปลอดภัยจากฝนฟ้าแล้ว ก็ซุกตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มนอนหลับไปในทันที

เวลาผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ คณะนายจ้าง รู้สึกตัวขึ้นอีกครั้งเพราะได้กลิ่นควันไฟ เมื่อผงกกายขึ้นดูเห็นกลุ่มพรานพื้นเมืองกำลังนั่งล้อมวงเป็นเงาตะคุ่มๆ ช่วยกันผ่าไม้สดท่อนเล็กเป็นฟืนชิ้นละเอียด ก่อสุมเข้ากับขอนไม้เก่าๆ ขนาดเขื่องท่อนหนึ่งซึ่งมีไฟกินลามเป็นวงแดงอยู่

ขณะนั้นฝนเบื้องนอกหยดลงแล้ว ได้ยินแต่เสียงน้ำไหลจากบริเวณพื้นที่สูงลงมาสู่ร่องต่ำผ่านแง่หินอยู่ริกๆ อากาศรอบตัวมีทั้งความเย็นและความชื้นสูง เมื่อเชษฐาสอบถาม ก็ได้ความว่า ฝนได้ซาขาดเม็ดไปชั่วโมงเศษแล้ว คะหยิ่นกับแงซายออกไปพยายามหาฟืนมาเพื่อสุมไฟได้ขอนไม้เก่าๆ มาท่อนหนึ่งที่แห้งสนิทเพียงแต่เปียกน้ำฝนตรงบริเวณผิวเบื้องนอก ซึ่งมีอยู่ตามขอบปากหลุมนำมาถากเอาเปลือกที่เปียกน้ำออกก่อไฟเป็นเชื้อขึ้น

ส่วนส่างปากับเส่ยก็ไปเลือกตัดไม้สดบางชนิด ที่มีน้ำมันอยู่ในตัวเองเป็นเชื้อเพลิงติดไฟได้ง่ายมาช่วยกันทำฟืน และโดยความชำนาญของเจ้าลูกป่าพวกนี้ชั่วไม่นานนัก ไฟก็ติดขึ้นเป็นกองพอที่จะอาศัยหุงต้ม และผิงได้ ทั้งๆ ที่ฝนตกหนักเพิ่งจะหยุดไปไม่นานนักและอาณาบริเวณรอบด้านเปียกชื้นไปหมด

ท่านหัวหน้าคณะดูนาฬิกา มันเป็นเวลา 20.00 น.เศษ ฝ่งงราตรีเข้ามาแล้ว มันหมายถึงว่าต่างหลับไหลเป็นตายกันไปในระยะรวดเดียวติดต่อไม่น้อยกว่า 5 ชั่วโมง สำหรับตรวจตราตูพรรคพวกทุกคน เห็นรพินทร์กับแงซายไม่ได้อยู่ในจำนวนนั้นด้วย พออ้าปากจะถามความต่อไป ก็พอดีทั้งสองปรากฏกายเป็นเงาตะคุ่มเข้ามาจากปากทาง

“อ้อ! ตื่นกันแล้วหรือครับ”

พรานใหญ่ร้องทักยิ้มๆ ขณะที่ตรงเข้ามาสมทบ

“เพิ่งตื่นเดี๋ยวนี้เอง...ไปไหนกันมา?”

“ออกไปตรงปากทางนี่เองครับ ผมตื่นก่อนพวกคุณชายสักพักใหญ่ๆ เห็นฝนหยุดก็เลยชวนพวกนี้ออกไปหาฟืน แล้วก็ตรวจดูรอบบริเวณใกล้ๆ หลุมอุกกาบาตที่เราพักอยู่นี่ เป็นบ่อที่ระบายน้ำจากที่ราบสูงรอบด้าน เวลาฝนตก สายน้ำไหลลงมาที่หลุมนี่ทุกด้าน ก้นหลุมคงมีน้ำขังอยู่มาก จัดเป็นที่อุดมสมบูรณ์อีกแห่งหนึ่งของที่ราบสูงแถบนี้”

ดารินยกมือขึ้นปิดปากหาว แม้จะนอนหลับมาในระยะยาวนานพอสมควร หล่อนก็ยังรู้สึกว่าอ่อนเพลียง่วงเหงาอยู่เช่นเดิม อยากจะหลับต่อ

“มองไม่เห็นความจำเป็นอะไรเลยที่คุณจะเรียนภูมิศาสตร์ของแถบนี้ในเวลากลางคืน”

หล่อนว่า

“ครับ ก็ไม่มีความจำเป็นอะไร และผมก็ไม่ได้ตั้งใจด้วย เพียงแต่ออกไปตรวจสอบเพื่อหาทางหนีทีไล่ของพวกเรา ตามปกติอย่างที่เคยปฏิบัติเท่านั้น ความจริงผมควรจะทำก่อนหน้า

นี้ แต่มันเพลียหลับไปเสียก่อน ประกอบกับความจำเป็นที่ฝนมาตกหนัก ทำให้เคลื่อนไหวอย่างใดไม่ได้อีกด้วย แต่การออกไป ‘เรียนภูมิศาสตร์’ ของผมอย่างคุณหญิงว่า ในเวลากลางคืนก็ดูเหมือนจะได้ผลอะไรบางอย่าง ที่ผมเองหรือพวกเราทุกคนก็ไม่คาดคิดมาก่อน”

“ผลที่รู้ว่า เวลาฝนตก น้ำไหลมารวมกันในอุกกาบาตนี่นะรึ?”

น้องสาวคนสวยของนายจ้างถามประชด

รพินทร์ ไพรวัลย์ยิ้มนิดๆ อยู่ในสีหน้าอันแข็งกระด้างของเขา แล้วแบมือที่ซ่อนหลังไว้ ส่งไปให้คณะนายจ้างทุกคนดูต่อหน้า

หินลักษณะสี่เหลี่ยมขรุขระสีเทาๆ ก้อนหนึ่ง ขนาดเท่ากำปั้นวางอยู่บนฝ่ามือข้างหนึ่ง ปรากฏกับสายตาทุกคนโดยแสงจากโคมแบตเตอรี่ซึ่งเชษฐาเปิดไว้ ขณะที่รู้สึกตัวขึ้นมา

“อะไร สะเก็ดดาวตกหรือ จะเอาไว้ทำพระหรือว่าทำเครื่องรางของขลังอะไรของคุณกระมัง?”

ดารินถามมาอีกอย่างไม่สนใจ

“โปรดพิจารณาดูให้ดีซิครับ ว่ามันเป็นอะไร?”

พรานใหญ่พูดเรียบๆ จากท่าทีอันสงบสำรวมของเขา

เชษฐาเอะใจและก่อนที่น้องสาวจะทันหยิบไปจากมือของรพินทร์ เขาก็คว้าขึ้นไปพิจารณา โดยยกขึ้นส่องดูกับแสงไฟฉายท่านหัวหน้าคณะพลิกดูอย่างถี่ถ้วนครู่ใหญ่ หัวคิ้วเริ่มขมวดเข้าหากัน ไม่พอใจแสงตะเกียงแบตเตอรี่ที่ให้แสงอย่างจำกัด ก็เอาไฟฉายประจำตัวส่องดูด้วย

แล้วอดีตท่านทูตทหารบกก็ลืมตาโพลง เงยหน้าจ้องพรานใหญ่ตะลึงพรึงเพริด

“รพินทร์...”

เชษฐาร้องออกมาเสียงหนัก ๆ แทบจะระงับความตื่นเต้นไว้ไม่อยู่

“คุณไปได้ก้อนหินก้อนนี้มาจากไหน?”

“ในทางไหลของธารน้ำฝน ตรงขอบปากหลุมนี่เองครับ มันกลิ้งพลัดมากับสายน้ำ บังเอิญสะท้อนกับแสงไฟฉายของผมเข้าพอดี ครั้งแรกผมก็นึกว่าตาฝาด แต่พอไปเก็บมันขึ้นมาพิจารณา ผลก็ปรากฏอย่างที่คุณชายเห็นนั่นแหละ”

อาการของเชษฐาและคำตอบของพรานใหญ่ ทำให้ดารินไชยยันต์ และมาเรียบังเกิดความฉงนขีดสุด ร้องถามตื่น ๆ มาเป็นเสียงเดียวกันว่า

“อะไรนั่น?”

ท่านหัวหน้าคณะกำไว้ในมือแน่น เม้มริมฝีปากจ้องหน้าจอมพรานอยู่นาน ดารินกับไชยยันต์คงถามมาเร็วปรื๋อเช่นนั้น จะขอไปดูบ้าง แต่เชษฐากลับส่งผ่านไปให้มาเรีย ซึ่งเป็นผู้ชำนาญในทางธรณีวิทยาเหนือกว่าทุกคนบอกว่า

“ดให้ดีซิ เมย์ บางทีรพินทร์กับผมอาจเข้าใจผิดก็ได้”

แหม่มสาวมีอาการงุงง ๆ จากคำพูดของเขา รับหินก้อนนั้นไปตรวจดูอย่างละเอียดที่สุด แล้วทุกคนก็ได้ยินเสียงหล่อนพึมพำออกมาด้วยเสียงเกือบเป็นกระซิบว่า

“พระเจ้า!...เป็นไปได้ทีเดียวหรือ...นี่มันทองคำ ปนติดอยู่ในเนื้อหิน!...”

“ทองคำ!”

ไชยยันต์ร้องลั่น ตะครุบจากมือของมาเรียไปส่องดูบ้าง และมีสีหน้าอันยากที่ใครจะบรรยายได้ถูก

ไม่จำเป็นที่จะต้องตรวจหารายละเอียดกันให้เสียเวลาอีกต่อไป หินประหลาดก้อนนั้น ไชยยันต์ถือชูในมือ เอาเหลี่ยมด้านหนึ่งรับกับแสงไฟอย่างถนัดถนี่ ประกายสีเหลืองอร่ามของธาตุแท้ชนิดหนึ่ง ซึ่งฝังเป็นเส้นแถบหนาพาดผ่านอยู่ใจกลางหินก้อนนั้นสะท้อนแสงไฟสว่างวาว

มันเป็นเนื้อทองคำที่แทรกฝังอยู่ในหินก้อนนั้นยืนยันให้เห็นชัดกับทุกสายตา ซึ่งจ้องมาอย่างตื่นตะลึงในขณะนี้แบ่งชั้นกันอยู่และแยกคุณสมบัติของตนเองออกเป็นเอกเทศโดยไม่ปะปน เพียงแต่เนื้อทองอาศัยเกาะอยู่ในเนื้อหินเท่านั้น! มีรอยกะเทาะหรือมิฉะนั้นก็หักหลุดออกมาจากส่วนที่ใหญ่กว่านี้ เป็นรอยใหม่

ท่ามกลางความเงียบงันและมองหน้ากันเองอยู่ไปมา ดารินเป็นคนสุดท้ายที่รับไปดู แม้จะไม่ใช่ผู้ชำนาญในทางแร่ธาตุมาก่อน แต่จากสิ่งที่เห็นทนโท่ หล่อนก็ไม่มีทางจะปฏิเสธไปได้เลยว่ามันจะไม่ใช่ทองคำเนื้อบริสุทธิ์แทรกติดอยู่ในเนื้อหิน ซึ่งถ้าทบย่อยเอาหินออกให้หมด ก็จะปริมาณของทองคำที่หนักไม่ต่ำกว่า 10 บาทขึ้นไป

ทุกสายตาของฝ่ายนายจ้าง แปรไปจับอยู่ที่จอมพราน เป็นตาเดียวอีกครั้ง แล้วมองเลยไปยังเบื้องหลังของรพินทร์ ซึ่งมีแงซายสงบอยู่ใกล้ๆ โดยไม่ส่ออาการเช่นไรให้เห็นทั้งสิ้น

ห่างออกไปประมาณ 3-4 วา กลุ่มพวกพรานพื้นเมืองที่นๆ กำลังนั่งล้อมวงกองไฟอย่างปกติ มิได้ระแคะระคายหรือหันมาให้ความสนใจว่าทางฝ่ายนายจ้างขณะนี้กำลังพบกับเรื่องที่นแต้นอัศจรรย์ใจอะไรอยู่

"ผมงงไปหมดแล้ว รพินทร์ ไปยังไงมายังไงกันนี่ ลองเผ่าไปให้ละเอียดซิ"

เชษฐาแผ่วเสียงลง ถามอย่างจริงจัง

"อย่างที่ผมเรียนแล้วเมื่อตะกี้ ผมกับแงซายเดินไต่ปากทางขึ้นไปสู้ขอบบนหลุม เราสวนกับสายน้ำฝนหลายที่ไหลมาตากข้างบนเพื่อลงสู่หลุมใหญ่นี่ แล้วสีเหลืองอร่ามของหินก้อนนี้ ก็สะท้อนแสงไฟฉายวูบมาขณะที่เราส่องดูทาง ครั้งแรกผมไม่ได้สนใจอะไรทั้งสิ้นเพราะวูบเดียวมันก็หมดแสงหายไป อันเนื่องมาจากหินก้อนนี้ไม่ได้อยู่กับที่ แต่มันกลิ้งเปะปะลงมาตามกระแสน้ำ แต่แล้ว พอมันพลิกเอาด้านที่ทองคำติดอยู่ขึ้นมาแสงก็วาบอร่ามล้อแสงไฟมาอีก แงซายสะกิดให้ผมดูในสิ่งผิดปกติชนิดนี้ ผมก็ยังไม่สนใจอยู่นั่นเอง จนกระทั่งแงซายก้าวเข้าไปเก็บ และนำมาส่งให้ผม เมื่อเอาไฟฉายส่องดูก็เห็นชัดว่ามันเป็นทอง ที่ฝังปนอยู่ในเนื้อหิน ไหลกลิ้งจากที่สูงลงมาตามร่องน้ำ..."

ทุกคนเบิกตา เปิดหูผึ่งฟังคำพูดของเขาอยู่แทบจะไม่หายใจ รพินทร์ ไพรวัลย์ เล่าให้ฟังด้วยน้ำเสียงเนิบเนือยปราศจากความยินดียินร้ายของเขาอยู่ตามเดิม ช่างเข้าคู่กันได้อย่างเหมาะเจาะกับจอมพเนจรแงซาย คู่ปรับและคู่หูซึ่งนั่งเฉยเป็นตอไม้อยู่ในเพลานี้

“ภายหลังจากตรวจดูอย่างละเอียด ผมเห็นรอยหินก้อนนั้น เพิ่งจะแตกแยกออกมาใหม่ๆ ถ้าสังเกตดูให้ดี จะเห็นรอยดำไหม้ จึงสันนิษฐานว่ามันจะต้องตกเป็นสะเก็ดออกมาจากหินก้อนใหญ่ที่ใดที่หนึ่ง เหนือเส้นทางน้ำไหลขึ้นไป อันเนื่องมาจากฟ้าผ่าเมื่อตอนฝนตกหนักนั่นเอง เราจึงสาวต้นน้ำขึ้นไปห่างเพียงไม่เกิน 40 เมตร นับจากตำแหน่งที่เราพบหินก้อนนี้กลิ้งตามน้ำลงมานั่นเอง เราพบรอยฟ้าผ่าจริงๆ มันผ่าลงมาบนแง่หินริมปากห้วยอันสูงชันของปากหลุมอุกกาบาตนี้ หินที่ถูกฟ้าผ่า แตกแยกถล่มทลายลงมากระจัดกระจายอยู่กับพื้นปิดทางน้ำไหลของปากห้วยนั้น ทำให้น้ำต้องเปลี่ยนเส้นทางทะลักไปอีกด้านหนึ่ง ก้อนที่ผมเก็บได้ในครั้งแรกนี้เป็นสะเก็ดชิ้นส่วนที่เล็กที่สุด กระเด็นไปอยู่ในเส้นทางน้ำไหลอีกสายหนึ่งมันจึงถูกน้ำพัดกลิ้งลงไป...”

“แล้วตรงก้อนหิน บริเวณฟ้าผ่านั่นล่ะ มีลักษณะเป็นอย่างเดียวกับที่คุณเก็บมานี่หรือเปล่า?”

เชษฐาถามมาเร็วปรื๋อเป็นรถไฟด่วน ตาลุกโพลง

รพินทร์มองสบตาฝ่ายนายจ้างเขาทีละคน แล้วตอบแผ่วต่ำว่า

“ครับ คุณชาย ทองคำทั้งนั้น ทองคำที่ฝังแทรกปนอยู่กับก้อนหิน ใหญ่โตมโหฬารกว่าก้อนที่ผมเก็บมาให้ดูเป็นตัวอย่างนี่หลายร้อยพันเท่า ไม่เฉพาะที่ถูกฟ้าผ่าลงมากองแผ่ให้เห็นเท่านั้น ส่วนใหญ่ของมันยังฝังเป็นแถบเส้นอยู่ในหินมหึมาทั้งก้อน มองเห็นชัด เพราะฟ้าผ่าแบ่งซีกออกมาให้เห็นทั้งกระบิราวกับใครเอามีดไปตัดเฉือน”

เพียงแต่ได้ยินคำบอกเล่าเท่านั้นฝ่ายนายจ้างทุกคนก็แทบจะเป็นลมไปด้วยความช็อค ไชยยันต์อ้าปากค้าง ตัวแข็ง ดาริน กัดริมฝีปากจนแทบห้อเลือด เพื่อพิสูจน์ตัวเองว่าหล่อนไม่ได้ฝันไปในขณะที่ได้ยินถ้อยคำเช่นนี้ มาเรียนั้นขยับริมฝีปากหมุบหมิบเหมือนจะพูดอะไร แต่ก็ไม่มีเสียง

คงมีแต่เชษฐา วราฤทธิ์คนเดียวเท่านั้น ที่สงบเยือกเย็นควบคุมสติสัมปชัญญะได้ดีที่สุด ท่านหัวหน้าคณะเฝ้าจับสีหน้าอาการของพรานใหญ่ และแงซายอยู่เป็นเวลานานอย่างพินิจใคร่ครวญแล้วยิ้มขรึม ๆออกมา

“ผมไม่อยากจะพูดประโยคนี้กับคุณเลยนะ ผู้กอง แต่ก็จำเป็นต้องพูด...ที่เล่ามานี่นะ เป็นความจริงหรือ?”

“ถ้าหากทุกท่านอยากเห็นกับตาเดี๋ยวนี้ ผมก็จะพาไปมันไม่ไกลนัก”

พรานใหญ่ตอบด้วยน้ำเสียงเบาปกติ

“ไป! เราจะไปดูให้เห็นกับตาเดี๋ยวนี้”

ท่านหัวหน้าคณะบอกมาในทันทีนั้น คว้าปืนกับไฟฉายไชยยันต์ ดาริน และมาเรียก็ลุกตามโดยเร็ว รพินทร์หันมาพยักหน้ากับแงซายเป็นสัญญาณ แล้วร้องสั่งให้กลุ่มพรานพื้นเมืองสงบรวมกันอยู่ในที่พักตามเดิม ซึ่งคนเหล่านั้นก็ปฏิบัติตามคำสั่งโดยดีไม่ได้แสดงอาการสงสัยอย่างใดทั้งสิ้น จากนั้นเขาก็นำคณะนายจ้างทั้งหมดเดินออกจากโพรงที่พัก วกไต่อ้อมทางขึ้นมาทางด้านปากหลุมอุกกาบาตที่มีทางน้ำฝนไหลเป็นแควเล็กแควน้อยอยู่ทั่วไป

รพินทร์เดินนำไปเบื้องหน้า แงซายปิดอยู่หลังขบวน

เส้นทางเปียกน้ำชุ่มและลื่น เสี่ยงต่อการที่จะไถลร่วงไปสู่ส่วนที่เทลาดชันเบื้องล่างยิ่งนัก ทุกคนใช้ความระมัดระวังกันอย่างเต็มที่ ไม่มีใครพูดอะไรกันอีกเลยแม้แต่คำเดียวในเส้นทางไต่ขึ้นขอบปากหลุมอุกกาบาตสวนกับร่องน้ำฝนที่ไหลอยู่รินๆ นั้น

แล้วเพียงไม่นานนัก สี่คนของฝ่ายนายจ้างก็มายืนอยู่ยังตำแหน่งที่พรานใหญ่เล่าให้ฟังเมื่อครู่นี้ ด้วยความรู้สึกที่ไม่อาจบรรยายได้ ยามเมื่อไฟฉายทั้งสี่ดวงส่องกราดไปกระทบเข้า

ระหว่างนี้ ทั้งหมดมายืนอยู่บนกองหินที่ถูกฟ้าผ่าทลายลงมาจากผนังผาใหญ่ปากลำห้วย รัศมีเหลืองอร่าม สะท้อนลำไฟฉายสว่างพราวรอบตัว มันเปล่งประกายออกมาจากหินใหญ่น้อยรอบด้านที่หล่นเกลื่อนกลาดอยู่เหล่านั้น รวมทั้งที่ฝังอยู่ในแผ่นผารอยแยกอันเกิดจากสายอสุนีบาตด้วย

ทองคำ!

เชษฐา ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย ยกมือขึ้นขยี้ตาแล้วต่างยืนนิ่งเหมือนถูกสาปให้เป็นหินไปชั่วขณะ

เมื่อต่างคลายความตื่นเต้นตะลึงงัน สำรวจดูรอบตัวจนแน่ใจที่สุดแล้วว่า เท่าที่เผชิญกับตนเองอยู่ในขณะนี้ ไม่ได้เกิดความฝันวิปริตไป เชษฐาก็เอ่ยขึ้นอย่างสำรวมอารมณ์ว่า

“นี่คือมหาสมบัติอันยิ่งใหญ่ของโลก อาจยิ่งใหญ่มีมูลค่าเสียยิ่งกว่าขุมเพชรพระอุมาที่เราใฝ่ฝันกันไว้เสียอีก อาณาบริเวณของหลุมอุกกาบาตทั้งหมดนี่ คือเหมืองทองคำที่ใหญ่ที่สุดในโลก ทองจะต้องมีแทรกปะปนอยู่ในก้อนหินทุกก้อน ทั้งบนดิน

และในหลุมลึกลงไป และมีบริเวณพอที่จะเอาทองคำทั้งหมดของแถบนี้ มาสร้างเป็นเมืองได้ทั้งเมือง”

แล้วท่านหัวหน้าคณะ ก็หันมาเผชิญหน้ากับรพินทร์ไพรวัลย์ผู้ยืนนิ่งอยู่ ด้วยสายตาตรง

“รพินทร์! ผมไม่แปลกใจ หรือตื่นเต้นอะไรนักเลย ในการที่คุณนำผมและพวกเราทุกคน มาพบเข้ากับก้อนหินที่มีสภาพเป็นทองไปหมดทุกก้อนเช่นนี้ แต่ผมแปลกใจที่สุดในอีกสิ่งหนึ่งตะหาก คุณจะตอบผมได้ไหม?”

“อะไรครับ?”

“คุณทำงานหนักกรากกรำมาโดยตลอด จากอดีตมาจนกระทั่งปัจจบันที่เรายืนอย่ด้วยกันเดี๋ยวนี้ คุณทำเพื่ออะไร?”

“เงินครับ”

“ฮือม์ ถูกต้อง คุณตอบได้ตรงดีมาก คนทุกคนทำงานก็เพื่อเงิน เพื่อความสุขสบายของตนเองและผู้ที่อยู่ในความรับ-ผิดชอบ เงินและความร่ำรวยเท่านั้น ที่มันจะเป็นแก้วสารพัดนึกที่เนรมิตทุกสิ่งทุกอย่างในโลกให้แก่เรา”

อดีตนายพันโท ทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์กล่าวเน้นชัดเจนแช่มช้า สายตาไม่ได้ห่างไปจากใบหน้าของพรานนำทาง

“ทีนี้ คุณกับแงซายเพียงสองคนเท่านั้นที่มาพบแหล่งขุมทรัพย์มหาศาลของโลกนี่เข้า พวกเราคนอื่นๆ ไม่มีโอกาสจะรู้เห็นเด้วยเลย แล้วมันเรื่องอะไรกัน ที่คุณเอาสิ่งที่ค้นพบนี้มาบอกให้พวกเรา พวกผมสี่คนนี่รู้ พามาให้เห็นเสียด้วย คุณบ้าไปเสียแล้วหรือ รพินทร์!”

จอมพรานยืนอึ้ง กะพริบตาปริบ ๆ ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะ

“ผม...”

ในที่สุด เขาก็หลุดปากออกมาในลักษณะอึกอัก พูดไม่ถูก สีหน้างงงันต่อคำถามแบบจู่โจมคาดไม่ถึงของท่านหัวหน้าคณะ

“ผมควรจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่บอกให้นายจ้างของผมทราบหรือครับ?”

“ก็ใช่ซิ มันไม่ควรจะเป็นเช่นนั้นหรอกรึ?”

“ทำไม เพื่ออะไรกัน?”

เขาพึมพำออกมาเหมือนจะถามตนเอง

“ก็เพื่อว่า สักวันหนึ่ง เมื่อหมดภาระหน้าที่ซึ่งคุณต้องปฏิบัติตามสัญญาจ้างนี่แล้ว คุณจะได้ย้อนกลับมาที่นี่อีกครั้งตามลำพัง ไม่มีใครรู้เห็น ไม่มีใครขอเป็นหุ้นส่วน แล้วคุณก็จะเป็นมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยที่สุดในโลกยังไงล่ะ!”

ดารินบอกมาด้วยเสียงสั่นเครือ

ทุกคนเห็นหน้าผากเขามีริ้วรอยย่น ยกมือขึ้นลูบปลาย-คาง แล้วย้อนถามมาว่า

“ขออภัยเถิดครับ ทุกท่าน ที่เป็น‘เจ้านาย’ของผม การที่ผมเดินทางมาในครั้งนี้ ผมมาในฐานะพรานนำทางตามสัญญาว่าจ้าง ทุกบาททุกสตางค์เป็นของท่านนายจ้างทั้งสิ้น การเดินทาง...เป็นของท่านทั้งหมดไม่ว่าจะประสบผลลุล่วงในด้านใด และไม่ว่าจะประสบกับความหายนะประเภทไหน ผมมีหน้าที่แต่เพียงนำทางโดยซื่อสัตย์สุจริตเท่านั้น เมื่อผมมาพบเข้ากับอะไรก็ตาม

ผมมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรายงานให้ทราบตามจริงโดยไม่ปกปิดเงียบงำไว้ มันเป็นหน้าที่ของผม เป็นสัจธรรมของพรานที่ได้รับการอบรมเสี้ยมสอน และถือเป็นหลักปฏิบัติมาแต่ไหนแต่ไร เพื่อความเป็นสวัสดิมงคลแก่อาชีพของผมเอง เพราะฉะนั้นทุกท่านไม่น่าจะแปลกใจ ที่ผมมาพบแหล่งขุมทองนี่เข้าแล้วเหตุใดจึงต้องเอาความจริงไปบอก ถ้าผมเดินทางมานี่ตามลำพังผมเองตัวของผมเอง ผมก็คงไม่บอกใครเหมือนกัน เสบียงผมก็กินของท่าน เครื่องใช้ไม้สอยทุกชนิดผมก็ใช้ของท่าน มิหนำซ้ำยังขอรับเอาเงินค่าจ้างจากท่านตามที่ผมเรียกร้องและพอใจแล้วด้วย ตัวของผมเองเดี๋ยวนี้ก็เป็นสมบัติของท่านจนกว่าจะหมดพันธะตามสัญญา ผมค้นพบอะไร ท่านผู้ซึ่งเป็นเจ้านายของวายการนี้ทั้งหมดก็ควรจะพบด้วยมิใช่หรือ จริงอยู่ ผมเป็นคนยากไร้ แทบจะเรียกได้ว่าหามื้อกินมื้อ ชีวิตก็ไม่พบกับความสุขสบาย นอกจากต้องทำงานหนักมาตลอด แต่ผมก็ไม่เคยทุจริตคดโกงหรือเบียดบังใคร”

เชษฐา วราฤทธิ์สูดลมหายใจลึก รู้สึกตนเองในยามนี้ว่าเขาเป็นคนมีลาภอันประเสริฐ**ไม่ใช่ลาภจากที่มองเห็นทุกก้อนใต้ฝ่าเท้าเหยียบยืนอยู่ในขณะนี้เป็นทองอันล้ำค่าเลย แต่ลาภจากการที่มีคนดีที่สุดไว้ในเส้นทางที่จะต้องบากบั่นกันไปด้วยชีวิต รพินทร์ ไพรวัลย์ มีค่าสำหรับเขาเสียยิ่งกว่าขุมทรัพย์ใดๆ ในโลกทั้งสิ้น**

ขณะนั้นเอง ดาริน ไชยยันต์ และมาเรีย ก็ทำท่าจะทรุดตัวลงเก็บก้อนหินที่มีทองปะปนอยู่เหล่านั้นขึ้นมาด้วยมืออันสั่น

เทา แต่เชษฐารั้งแขนคนทั้งสามไว้เสียก่อน พูดด้วยเสียงอันแจ่มใสที่สุดว่า

“อย่า! อย่าไปแตะต้องมันเลย มันอาจมีค่ามหาศาล ทำให้พวกเราทั้งหมดเป็นมหาเศรษฐีกันได้ทุกคน แต่มันก็หาได้มีค่ามากไปกว่าคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเราในขณะนี้ไปได้หรอก ทองทั้งหมดเหมืองหลุมอุกกาบาตนี่ เราก็จะไม่ยอมแลกกับคนคนนี้เป็นอันขาด เขาซื่อจนโง่ ทั้งน่ารัก และน่าสงสารที่สุด”

แล้วเชษฐาก็เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่แงซายถามยิ้ม ๆ ว่า

“แกละ แงซาย แกพบทองมีค่าเหล่านี้พร้อม ๆ กับผู้กองทำไมแกไม่เหนี่ยวรั้งเขาไว้บ้าง ไม่ให้ทำอะไรโง่ ๆ อย่างที่เขาทำไปแล้ว สองคนเป็นเจ้าของทองคำทั้งหมดที่นี่ดีกว่าจะแบ่งเฉลี่ยออกไปเป็นสมบัติของถึง 12 คนไม่ใช่หรือ?”

ไอ้คนลึกลับกลับยิงฟันขาว

“ทอง อาจมีค่าสำหรับเจ้านายทุกคน รวมทั้งผู้กองรพินทร์ด้วย แต่มันไม่มีค่าสำหรับแงซายหรอก แต่ถึงเช่นนั้น แงซายก็คิดอย่างเดียวกับนายใหญ่เหมือนกัน ที่ว่าผู้กองรพินทร์ซื่อจนโง่ที่เขานำความนี้ไปบอกแก่เจ้านายทุกคน แต่คนโง่ประเภทนี้ไม่ใช่คุณสมบัติประเสริฐของบุคคลที่เราควรจะคารวะและให้เกียรติดอกหรือ ถ้าหากจะถือคุณสมบัติเช่นนี้ของผู้กองรพินทร์ ไพร-วัลย์เป็นความโง่ละก็ ผู้กองโง่เช่นนี้มานานแล้ว และจะโง่ไปจนตลอดชีวิตของเขาทีเดียว เป็นความโง่ที่สวรรค์รัก และนรกกลัว แงซายบอกเขาก่อนแล้ว ว่าเขาไม่ควรจะแพร่งพรายออกไป รู้แล้วก็เก็บไว้กับตนเองดีกว่า แต่เขาด่าแงซาย...”

กล่าวจบ แงซายก็หัวเราะเสียงกังวานอีก

"เราจะทำยังไงกันดีละนี่?"

ไชยยันต์ถามขึ้นลอยๆ มองดูสิ่งมีค่าเหล่านั้นอย่างงงงัน ทำหรือคิดอะไรไม่ถูก

"ก็ไหนใครลองบอกซิ ว่าเราควรจะทำยังไง?"

เชษฐากล่าว บัดนี้เขาไม่มีความตื่นเต้น หรือปลาบปลื้มปราโมทย์ใดๆ เหลืออยู่ทั้งสิ้น ถามหยั่งเสียงไปยังทุกคน

ต่างเงียบกริบ

"น้อยล่ะ?"

น้องสาวยักไหล่ หล่อนมีความรู้สึกในยามนี้เช่นเดียวกับพี่ชาย **สิ่งที่มีค่าน่าปรารถนาที่สุดหรับคณะและสำหรับหัวใจตนเองก็คือชายหน้าซื่อโง่จนเหมือนงั่งที่ชื่อรพินทร์ไพรวัลย์คนนี้**

"มันไม่ได้มีประโยชน์อะไรสำหรับเราในขณะนี้...มากไปกว่าก้อนหินค่ะ พี่ใหญ่"

"เมย์ คุณจะเอายังไง?"

มาเรียหัวเราะแปร่งๆ ในลำคอ

"ที่ถูกต้องดีงามและยุติธรรมที่สุดก็คือ ไพรวัลย์ผู้ค้นพบเอาไปสองส่วน สำหรับตัวเขาและพวกพรานพื้นเมืองทุกคน สุดแต่ว่าจะแบ่งสันกันเช่นไร พี่ใหญ่ น้อย ไชยยันต์ เอาไปคนละส่วน ฉันกับส่างปาไม่จำเป็นที่จะต้องได้อะไรในโชคลาภทั้งสิ้น และสาบานให้ก็ได้ว่า ถ้าแม้ใครจะให้ฉันสักก้อนหนึ่งเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องมากหรอก เอาแค่ก้อนเล็กๆ ที่ไพรวัลย์เก็บไปให้ดูแต่แรกเห็นก็ไม่ขอรับไว้ให้เป็นภาระแบกหนัก ตราบใดก็ตามที่มองไม่เห็นอนาคตข้างหน้า ว่าจะได้มีชีวิตรอดกลับไปหรือไม่"

“ไชยยันต์ล่ะ?”

เชษฐาหันไปถามสหายคู่ใจ อดีตนายทหารปืนใหญ่ถอนใจยาว

“พูดไม่ออก บอกไม่ถูก อยากจะคิดว่าพระเจ้าล้อพวกเราเล่นเสียมากกว่า”

“ผู้กอง ไหนลองบอกความคิดของคุณซิ เราพบเหมืองทองมหาศาลนี่เข้าแล้วอย่างบังเอิญที่สุด คุณคิดอย่างไร?”

จอมพรานเอาไฟฉายส่องดูรอบ ๆตัว ที่มีแสงอร่ามเรืองล่อความละโมบไปทั่ว เขาได้มาพบก่อนและปลงตกก่อนแล้ว

“ก็สุดแล้วแต่คุณชาย และทุกท่านเถิดครับ ผมพามาให้พบเห็นในสิ่งที่ผมพบนี่เท่านั้น”

“ลืมเสียแล้วหรือ ในสัญญาจ้างของคุณ ที่ทำไว้กับผมระบุชัดด้วยว่า บรรดาโชคลาภอันใดก็ตามที่เราค้นพบระหว่างทาง เราจะต้องแบ่งกัน”

“ครับ ผมจำได้ ผมเองก็ยอมรับสารภาพว่ามีความอยากได้ อยากรวย อยากมีชีวิตสุขสบายเหมือนชาวโลกเขาทั่ว ๆ ไปเหมือนกัน ที่ขอให้ระบุไปในสัญญาจ้างเช่นนั้น ก็เพราะกิเลสนั่นแหละ...เป็นเครื่องชักนำ รวมทั้งความจำเป็นในการครองชีวิตแบบปุถุชนชาวโลกด้วย แต่ในขณะนั้น ผมยังไม่รู้เลยว่าการเดินทางของเรามันจะยากแค้นแสนเข็ญทุรกันดารสักขนาดไหน แต่เดี๋ยวนี้ เราทุกคนก็ตระหนักอยู่แก่ใจดีแล้วว่า อนาคตเป็นสิ่งที่เราไม่อาจหวังได้เลย จะรอดกลับไปหรือไม่ บอกไม่ได้ ตัวเราเองก็ยังแทบจะเอาตัวไม่รอดอยู่แล้ว สิ่งที่มีค่าที่สุดในขณะนี้ก็คือชีวิต และจุดหมายสำคัญที่เราบากบั่นเดินทางกันมา สำหรับ

ผมเอง เดี๋ยวนี้ไม่ได้หวังอะไรกับมันอีกทั้งสิ้น ถึงพรานลูกน้องพวงผมเองเหมือนกัน ถ้ามาเห็นสิ่งเหล่านี้เข้าเดี๋ยวนี้ ผมก็รับรองได้ว่าพวกนั้นจะไม่ตื่นเต้นยินดีอะไรทั้งนั้น อาหารสักมื้อหรือน้ำสักอึกก็ยังมีค่ามากกว่า”

“ถ้าเช่นนั้น เราทุกคนก็มีใจเดียว ตรงกันทั้งหมด!”

ท่านหัวหน้าคณะประกาศขึ้น

“สำหรับผมเองนั้น แน่ใจเดี๋ยวนี้แล้วว่า สิ่งที่เราเห็นนี้เป็นดาลขึ้นด้วยเจตนาจะลองใจของสวรรค์มากกว่า ว่าเราจะผ่านพ้นจากข่ายแห่งความละโมบไปได้หรือไม่ ก็เห็นอยู่ชัด ๆ ว่า ถ้าเราหลงบ้าอยู่กับมัน เราก็คงไม่เดินทางต่อไปตามความมุ่งหมายอีกละ คงจะกอดก้อนหินเหล่านี้ตายกันอยู่ตรงนี้ หรือมิฉะนั้นก็คงหักหลังฆ่ากันเองตายหมด ต่อให้เราอยากได้สักแค่ไหน ก็ไม่มีปัญญาจะขนเอาไปได้ ผมยังจำคำพูดครั้งสุดท้ายของมหาเถาษีโกฑัญญะได้ ที่ท่านกล่าวเตือนเราไว้ว่า หากต้องการจะสัมฤทธิผลในการเดินทางพ้นจากภัยพิบัติทั้งปวงให้ตัดความละโมบออกไปให้หมด นี่ก็ปรากฏผลออกมาให้เราต้องเลือกแล้วว่าเราจะบ้าคลั่งอยู่กับขุมทองเหล่านี้ และพินาศกันทั้งหมด หรือว่าจะเดินทางต่อไปโดยผ่านมันไปเสีย โดยถือเสมอก้อนกรวดก้อนดิน เก็บไว้แต่ความทรงจำว่า อย่างน้อยที่สุดในชีวิตของเราก็ได้เห็นก้อนหินทุกก้อนเป็นทองอร่ามไปหมดมาแล้ว แต่มันเป็นสมบัติของโลกนี้หาใช่สมบัติของเราไม่”

แล้วเชษฐากลับหันไปบอกพรานนำทางของเขา พูดด้วยสีหน้ายิ้มละไมว่า

“คุณเชื่อไหม รพินทร์ ผมยังไม่ได้บอกให้พวกเราคนใดรู้

แน่ขณะที่คุณหายไป และผมกับแงซายออกติดตามเมื่อคืนวานนี้นั้น ผมได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณ บอกกับเจ้าป่าเจ้าเขา ตลอดจนฤาษีโกฑัญญะและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายไว้แล้ว ว่าขอให้ผมตามคุณได้พบในสภาพที่ปลอดภัย เพื่อจะได้ร่วมทางกันติดตามน้องชายที่หายไปจนพบอีกคนหนึ่ง นั่นเป็นยอดแห่งความปรารถนาสุงสุดเหนือสิ่งอื่นใดของผมทั้งสิ้น และแม้ว่าระหว่างทาง ผมจะได้พบกับทรัพย์สมบัติหรือโชคลาภอันใดไม่ว่าจะยิ่งใหญ่สักแค่ไหน ผมก็จะเมินเฉย ไม่แตะต้องเป็นอันขาด แล้วมันก็ปรากฏผลสมจริงอย่างที่ผมบนบานไว้ ผมพบคุณในสภาพที่ปลอดภัยทุกอย่างมาร่วมทางด้วยกันอีก แต่แล้วก็มาพบขุมทอง ราวกับพญามารหรือผีห่าร้ายมาวางล่อกิเลสเอาไว้เพื่อจะหลอกให้พินาศธุระอะไรที่ผมจะต้องไปสนใจไยดีกับมัน ผมต้องการน้องชายกลับคืนมาเท่านั้น ไม่ได้ต้องการมหาสมบัติใดๆ ของใครทั้งสิ้นในการเดินทางเสี่ยงอันตรายครั้งนี้! แต่ก็ขอบใจสวรรค์แล้วที่บันดาลสิ่งนี้ขึ้น เพื่อผมจะได้รู้แน่ชัดว่าคนอย่างรพินทร์ไพรวัลย์ซื่อสัตย์สุจริตแค่ไหน!!”

เสียงของสุภาพบุรุษในราชสกุล สั่นเครือ สะเทือนลึก กอดไหล่มัคคุเทศก์นำทางของเขาไว้แน่นกระชับที่สุด

“เราลืมในสิ่งที่เราค้นพบนี่แล้วกลับกันเถิดครับ”

158

ทั้งหมด ผละจากที่นั่นกลับมายังที่พักอย่างสงบโดยไม่มีใครแตะต้องสมบัติของธรรมชาติอันมีค่ายิ่งในทางโลกเหล่านั้นเลย ต่างซึมนิ่งกันไปหมดเหมือนมีอะไรมาปิดปากไว้รู้สึกนึมงงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งต่อภาพที่เห็น และถามตนเองอยู่ภายในว่าฝันไปหรือเปล่า

แล้วก็มีคำถามแทรกซ้อนขึ้นกลางใจอีกว่า เหตุใดพวกเขาทั้งหลายจึงปราศจากความยินดียินร้ายในสิ่งนั้น สิ่งอันจะบันดาลความมั่งคั่งสุขสมบูรณ์ให้แก่ชีวิต ทั้ง ๆที่เขาก็ได้ค้นพบมันเข้าแล้ว เหยียบยืนอยู่ท่ามกลางมัน แร่ทองคำอันมีจำนวนมหาศาล ไม่มีเจ้าของ ไม่มีใครมากีดกันหวงห้ามไว้ทั้งสิ้น ก็มิใช่สิ่งเหล่านี้ดอกหรือ...ที่มนุษย์เราทุกวันดิ้นรนเสาะแสวงหาเพื่อให้ได้มาเป็นสมบัติของตนประดุจแก้วสารพัดนึก

“สมมติว่าเราแบกมันติดตัวไว้ด้วย ไม่ต้องลำบาก สักแค่คนละกิโลกรัมเดียว มันก็คงเป็นภาระน้ำหนักที่ทรมานเราแทบขาดใจในระหว่างการเดินทาง ซึ่งเราก็ยังไม่รู้ว่า ตัวเราเองนี้จะไปพบกับวาระสุดท้ายแห่งชีวิตที่จุดไหน ก่อนที่จะได้ใช้ประโยชน์จากค่าของมัน...”

เสียงใครคนหนึ่ง ที่เดินไปกันอย่างเงียบ ๆ นั้น เอ่ยแผ่วเบาขึ้นเหมือนจะรำพึงดูเหมือนจะเป็นไชยยันต์”

“แล้วพระเจ้าก็คงจะหัวเราะเยาะให้แก่ศพที่มีทองทับอยู่บนตัวของเราด้วย และตรัสว่า ‘โถ มนุษย์ แม้แต่ชีวิตก็ยังเอาไม่รอดแล้ว ยังไม่วายละโมบ’...”

มาเรียกล่าวต่อประโยคมาให้ด้วยเสียงแผ่วเบาเช่นกัน

ถูกแล้ว คนกลุ่มนี้ย่อมจะสำนึกได้เหมือนกันหมด สำนึกได้ในขณะที่มาเผชิญกับเหตุการณ์จริงเหล่านี้ โดยหาได้เคยเฉลียวคิดมาก่อนเลยไม่ **อันว่าสมบัติพัสถานใด ๆ นั้น มันจะมีค่าขึ้นมาได้ ก็มีขีดจำกัดว่า มันจะต้องอยู่ในที่ที่มันสามารถจะสำแดงค่านั้น ๆออกมาได้ด้วย ถ้าไม่อยู่ในที่ที่มันจะสำแดงอิทธิพลได้แล้ว ไซร้ คุณค่าของมันก็หามีไม่**

ทองคำ ไม่ว่าจะมากมายมหาศาลสักเพียงใด ในสถานถิ่นอันเป็นโลกร้าง ปราศจากผู้คน ปราศจากผู้ที่จะเห่อเหิมกระ-หายต่อประกายแสงอันเหลืองอร่ามของมัน และไม่มีความหวังว่าจะขนมันไปได้อย่างไรจากโลกร้างแห่งนี้ ไปสู่โลกของมวลมนุษย์ที่เมามัวไปด้วยกิเลส มันก็ย่อมมีค่าไม่ผิดอะไรกับก้อนหินธรรมดานั่นเอง

เครื่องใช้จำเป็นในการยังชีพทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นลูกปืน

สักนัด อาหารสักมื้อ น้ำสักกระติก หรือผ้าห่มกันหนาวสักผืน ก็มีคุณค่าต่อชีวิตยามนี้เหนือกว่ามากมายนัก เห็นทองคำเหล่านี้แล้ว มนุษย์ชุดนี้อยากจะร้องไห้เสียด้วยซ้ำ ในภาวะสิ่งแวดล้อมที่ต่างรู้สภาพของตนเองดีอยู่แล้ว

มันอาจเป็นความโชคดีของเขาเหล่านี้แล้ว ที่แต่ละคนก็ล้วนเป็นผู้เจริญแล้วด้วยปัญญา รู้แจ้งและเห็นจริงต่อความจริงที่เผชิญอยู่ โดยไม่ปล่อยให้กิเลสตัณหาใด ๆ เข้าครอบงำ และสร้างความเดือดร้อนให้แก่ตนเองและหมู่คณะ มากไปกว่าที่กำลังทุกข์ยากเดือดร้อนกันอยู่แล้วในปัจจุบัน

เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านพบเผชิญกันมา มันเป็นอุทาหรณ์ช่วยให้ปลงตกโดยไม่หลงเพ้อมัวเมาไปกับความละโมบ เพราะก่อนที่จะมาพบกับสิ่งเหล่านี้เข้านั้น ทุกคนหมดอาลัยตายอยากกับชีวิตเสียแล้ว ฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้ให้แก่สวรรค์เบื้องบนเป็นผู้กำหนดโชคชะตาและแข็งใจบากบั่นมุ่งหน้าไปด้วยภาระหน้าที่จำเป็นเท่านั้น **หน้าที่ที่จะต้องติดตามบุคคลสาบสูญ ซึ่งขอความเมตตาปรานีจากสวรรค์เพื่อตามให้พบ**

เมื่อกลับเข้ามาถึงที่พัก และนั่งลงล้อมกองไฟ ต่างก็ยังเงียบงันกันไปอีกพักใหญ่ได้แต่มองหน้ากันเองอยู่เช่นนั้น

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยังคงกำหินปนทองก้อนที่เขาถือติดมือเป็นตัวอย่างมาให้คณะเจ้านายดูแต่แรก พลิกกลับไปมาดูมันอย่างปราศจากความหมายอยู่เช่นนั้นอีกครู่ ก็ยื่นส่งไปให้ดาริน

“เอามาให้ฉันทำไม ถ้าฉันต้องการละก็ ฉันขนมาเองแล้ว ตั้งแต่ไปเห็นมันกองพะเนินเทินทึกเป็นภูเขา ตรงที่คุณพาไปดูนั่น”

“เก็บไว้ดูเป็นที่ระลึกเถิดครับ ถึงอย่างไรก้อนนี้มันก็ไม่ใหญ่โตมีน้ำหนักอะไรนัก ใส่ไปในเครื่องหลังของคุณหญิงก็คงไม่ทำให้น้ำหนักขึ้นอีกมากนัก อย่างน้อย มันก็เป็นทองก้อนแรกที่กลิ้งลงมาให้ผมเห็นตามสายน้ำ เพื่อนำทางให้เราไปพบกับแหล่งขุมทองแท้จริงเข้า ผมคิดว่าสำหรับก้อนนี้ พระผู้เป็นเจ้าคงจะยินดีมอบให้แก่เราแล้ว”

น้องสาวคนสวยของนายจ้าง รับไปจากมือเขาอย่างสงบเดาะเล่นในมือ แล้วถอนใจยาวโดยพูดอะไรไม่ออก เชษฐาก็เอ่ยขึ้นยิ้มๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นว่า

“พูดกันเล่นๆ นะ ผู้กอง สมมุติว่าเรารอดตาย กลับบ้านได้โดยปลอดภัย เราจะย้อนกลับมาที่หลุมอุกกาบาตที่หนึ่งนี่อีกครั้งหนึ่งไหม!”

“สำหรับทุกท่าน ผมก็ไม่อาจอ่านใจได้ แต่สำหรับผมเอง ก็ขอบอกว่าไม่แล้วครับ”

“มีอะไรที่คุณจะต้องปฏิเสธ อาชีพเดิมของคุณดักสัตว์ขาย ทำงานแบบนี้ไปอีกพันชาติ มันก็ไม่เหมือนกับที่คุณย้อนกลับมาที่นี่อีกครั้ง เพื่อขนเอาทองเหล่านี้ไป คุณเองก็รู้เส้นทางดีอยู่แล้ว”

ไชยยันต์ถาม

จอมพรานสั่นศีรษะแช่มช้า ตอบออมๆ เสียงว่า

“ไม่หรอกครับ คุณไชยยันต์ ผมไม่ได้คิดเช่นนั้นเลยเป็น

ความสัตย์จริง เพราะผมไม่แน่ใจว่าในการย้อนกลับมาที่นี่อีกครั้งหนึ่งนั้น ผมจะพบกับความสำเร็จหรือไม่ มันเสี่ยงเกินไป ผมมีชีวิตอยู่ต่อไป ในอาชีพเดิมของผมก็ยังดีกว่าที่จะให้ผมต้องมาประสบกับความหายนะวิบัติเสีย ที่นี่เส้นทางที่เราบุกบั่นกันมานี่ เป็นเส้นทางอาถรรพณ์จริงๆ ผมไม่เชื่อว่าเราจะย้อนกลับมาถึงที่นี่ได้อีก มันเป็นแดนสนธยาตลอดทั้งสายนับตั้งแต่เราออกจากหล่มช้างมาแล้ว เหมือนๆ กับเราเดินทางในโลกแห่งความฝัน หรือมิฉะนั้นก็ถอดวิญญาณนั่งเทียนไปงั้นแหละ ก่อนจะรับสัญญาจ้างนำทางมาในครั้งนี้ ผมก็รู้เหมือนกันว่ามันคงเป็นทางที่ยากลำบากมาก แต่ก็ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าที่ว่ายากลำบากนั้น มันจะยากลำบากสักแค่ไหน มาพบเข้าจริงเช่นนี้จึงตระหนักได้ และถ้าผมทราบอย่างนี้ อย่าว่าแต่สองแสนบาทที่ขอเป็นค่าจ้างเลย ต่อให้อีกกี่สิบล้าน ผมก็ไม่ขอนำทางมาเป็นอันขาด แต่เดี๋ยวนี้ ผมก็ได้หลวมตัวเข้ามาแล้ว จึงไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะพูดกันถึงความหลัง คิดเสียว่ามันเป็นพรหมลิขิตดวงชะตาของผมเอง ที่จะต้องมาร่วมเผชิญกับคณะของท่านนายจ้างหลายอย่างนี้ดีกว่า”

“พูดกันเล่นๆ อีก”

ดารินเอ่ยขึ้นบ้าง ขณะที่เดาะก้อนทองปนหินนั้นช้าๆ สายตาที่หล่อนมองมายังสุภาพบุรุษไพร เป็นประกายแจ่มใส

“สมมติว่า ถ้าเราขอร้องไหว้วานคุณให้นำมาอีกครั้งหนึ่ง และโดยขอเชิญคุณให้มาเป็นหุ้นส่วนด้วย”

พรานใหญ่ยิ้มขรึมๆ

“ผมก็เห็นจะต้องทักท้วงทุกท่านอย่างแข็งแรงว่า โปรด

ได้ระงับความคิดนั้นไว้เสียเถิด ชีวิตที่เรารอดกลับคืนไปบ้านเมืองได้นั้น ย่อมบุญที่สุดแล้ว ไม่มีเหตุผลอันใดที่เราจะต้องมาตายกันเสียที่นี่ เพราะความอยากร่ำรวย โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านนายจ้างของผมทุกคนก็ล้วนแต่มีชีวิตเดิมที่มั่งคั่ง สมบูรณ์อยู่ก่อนแล้ว ผมเสียอีก เป็นคนจนกว่าท่านมาก ผมยังไม่คิดเช่นนั้น"

"นี่คุณปลงตก กลายเป็นพระไปแล้วจริงๆหรือ?"

"เปล่าครับ ผมไม่ได้ปลงตกอย่างพระ หรือผู้ที่สละกิเลสแล้ว แต่ผมมองเห็นความจริงอันเป็นแก่นแท้เสียมากกว่า ขอให้เราลองย้อนนึกไปถึงชีวิตพวกเราทุกคน ที่เดินทางฟันฝ่ากันมานี่และคิดดูว่า พวกเราตายแล้วเกิดใหม่กี่หน กี่ครั้งมาแล้วบ้างที่เราต้องภาวนาอ้อนวอนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเพื่อให้เรารอดปลอดภัย และเราตั้งสัจจะปฏิญาณอะไรไว้บ้างเป็นข้อแลกเปลี่ยนจากสวรรค์เบื้องบน ในการขอความคุ้มครองเหล่านั้น ครั้งแรกเราคิดละโมบ อยากจะได้นั่นได้นี่ ครั้นเมื่อชีวิตมีภัยแทบจะเอาตัวไม่รอด เราก็ปฏิญาณว่าเราจะไม่หวังอะไรอีกแล้ว ขอเพียงให้ชีวิตรอดเท่านั้น ครั้นเมื่อรอดชีวิตมาได้แล้วเช่นนี้เราก็ควรจะรักษาสัตย์ไว้บ้าง ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ มีความยุติธรรม และเหมาะสมควรอยู่ในตัวของมันเองทั้งสิ้น เราเกิดมาอย่างไร ก็ต้องเป็นไปอย่างนั้น ตามบุญนำกรรมแต่ง มันเป็นไปไม่ได้หรอกครับเพราะเดินป่าแล้วมาพบกับขุมทรัพย์เข้า ต่อให้พบจริง ก็เอาไปไม่ได้ ถ้าสิ่งนั้นไม่ใช่ของของเรามาแต่บุพชาติ"

"ชายคนนี้ พูดเป็นปรัชญาเหลือเกิน หรือยังไงแงซาย?"

มาเรียเอ่ยขึ้นลอยๆ แล้วหันไปถามแงซาย โดยที่ผู้ร่วม

ผแนะทุกคนก็ไม่ทราบความนัย ว่าเหตุใดหล่อนจึงหันไปกล่าวกับแงซายเช่นนั้น

จอมพเนจรไม่ตอบคำใด นอกจากยิ้มน้อย ๆอยู่ในสีหน้า

“รพินทร์พูดถูกแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะยอมรับ

“คงจะเป็นความรู้สึกนึกคิด และการปฏิบัติถูกต้องของเขานี่เอง เขาจึงสามารถนำพวกเราทุกคนให้รอดพ้นอันตรายทั้งหลายแหล่มาได้ เกียรติยศของมนุษย์เรามันไม่ได้อยู่ที่ยศศักดิ์ศักดิ์ศรฐาน หรือความมั่งคั่งร่ำรวยใดๆ ทั้งสิ้น แต่มันอยู่ที่สัจจะต่างหาก เอาละ รพินทร์ นี่ก็บอกแล้วว่าเราพูดกันเล่นๆ เท่านั้นแน่ ถ้ารอดตายกลับไปได้ พวกเราจะไม่ขอร้องให้คุณต้องนำตัวกลับมาที่นี่อีกเป็นอันขาด ไม่ต้องกังวลหรอก”

“ขอบพระคุณอย่างยิ่งครับ และนั่นเป็นความคิดที่ถูกต้องแล้ว”

พร้อมกับกล่าวแผ่วต่ำ สุภาพบุรุษไพรก้มศีรษะลง

“ที่หมายหลุมอุกกาบาตหลุมแรกนี่ในลายแทงไม่ได้บอกไว้ด้วยหรือว่า มันเต็มไปด้วยทองคำอย่างที่เราค้นพบ”

ไชยยันต์ถามขึ้นเหมือนเพิ่งจะนึกอะไรขึ้นมาได้ และทุกคนแม้กระทั่งรพินทร์เอง ก็สะดุดเข้ากับความคิดนั้น โดยเกี่ยวพ่วงไปถึงเจ้าของลายแทงเดิมผู้เขียนแผนที่ไว้

พรานใหญ่รีบค้นเอาต้นฉบับคำแปล ซึ่งยังเก็บรักษาไว้ที่ตัวเองขึ้นมาคลี่ตรวจดูอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง ในขณะเดียวกัน เขาก็

หันไปหารืออะไรแงซายเบา ๆ ทุกคนของฝ่ายนายจ้างจึงเห็นเจ้าคนใช้พิเศษ งัดเอาลายแทงต้นฉบับจากย่ามส่วนตัวขึ้นมากางออกพิจารณาด้วย

“เจ้าของลายแทงเดิมไม่ได้เอ่ยอ้างถึงแหล่งขุมทองอย่างที่เราค้นพบกันเลยครับ ไม่ว่าฉบับคำแปลของผมหรือต้นฉบับเดิมแท้จริงอันเป็นภาษาพม่าโบราณนั่น”

รพินทร์ตอบ ภายหลังจากร่วมกันตรวจดูกับแงซายอย่างถี่ถ้วนและพูดอะไรกันเบา ๆ อยู่ครู่ใหญ่

“และถ้าจะพิจารณากันโดยถือหลักสามัญวินิจฉัยแล้ว มังมหานรธาผู้ทำแผนที่ฉบับนี้ขึ้น ก็จะค้นไม่พบความจริงว่าที่หลุมอุกกาบาตนี้ มีแร่ทองคำซ่อนอยู่ในหินทั่ว ๆไปของที่นี่ในระหว่างที่เขาผ่านมาและทำแผนที่ฉบับนี้ไว้ สังเกตดูเขาก็เป็นคนบ้าสมบัติอยู่เหมือนกันแต่จุดมุ่งหมายของเขา อยู่ที่แหล่งขุมเพชรในมรกตนครเสียมากกว่าโดยหารู้ไม่ว่า ก่อนที่จะไปถึงที่นั่นที่หลุมอุกกาบาตที่เขาผ่านมาก่อนนี้ก็เป็นแหล่งขุมทรัพย์มหาศาลอีกแห่งหนึ่งด้วยเช่นกัน ถ้าเขารู้เขาก็คงไม่ผ่านความสนใจไปเสียหรอก เพราะใครสักคนก็ตามที่ปรารถนาในความมั่งคั่งร่ำรวยก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปให้ถึงขุมเพชรพระอุมาให้เหนื่อยยากอีกต่อไป ตรงหลุมอุกกาบาตที่หนึ่งนี้ ก็เหลือที่จะพอเพียงแล้ว จึงน่าสันนิษฐานว่าเขาผ่านมาโดยไม่รู้”

เชษฐาเอามือลูบคางคิด แล้วพยักหน้าช้า ๆ

“ก็น่าจะเป็นอย่างที่คุณว่าเพราะถึงเราเองก็ค้นพบเข้าโดยบังเอิญ เรามาถึงที่นี่ พอดีฝนตกหนักและฟ้าผ่าลงมาแยกหิน

ออกให้เราเห็น มิฉะนั้นเขาก็คงไม่รู้ความจริงนี้เหมือนกัน การเดินทางมาของเราให้ครั้งนี้ ถ้ามีจุดมุ่งหมายสำคัญอยู่ที่การเสาะแสวงหาโชค เราก็มาถึงที่ปรารถนาสุดยอดแล้ว โดยไม่จำเป็นจะต้องไปให้ถึงมรกตนคร ก่อนจะถึงขุมเพชร เราก็มาถึงขุมทองเข้าแล้ว ถ้ามีปัญญาขนไปได้เสียอย่างเดียว เราก็ร่ำรวยล้นเหลือ แต่ที่เรามานี่ จุดมุ่งหมายของเราไม่ได้มาเสาะแสวงหาโชคใด ๆ เกินไปกว่าจะตามอนุชาให้พบ หรือรู้ข่าวแน่นอนของเขาเท่านั้น การพบโชคลาภอื่นใดจึงไม่ใช่เป้าหมายของเรา และจะไม่ทำให้เราสนใจทั้งสิ้น เว้นแต่ว่าเราจะบรรลุเป้าหมายสำคัญของเราเสียก่อน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

ท่านหัวหน้าคณะก็ยิ้มออกมาอย่างเศร้าสลดใจ โคลงศีรษะแช่มช้า กล่าวแหบเครือต่อมาว่า

“ถ้าเปลี่ยนตัวกันเสียได้ โดยที่คณะของเราเป็นคณะของอนุชา การมาพบเข้ากับแหล่งขุมทองนี้เข้า เขาก็คงสมปรารถนาที่ต้องการอย่างยิ่งแล้ว และไม่จำเป็นที่เขาจะต้องบุกบั่นไปไกลถึงที่นี่แล้ว แต่เราก็ไม่คิดว่าเขาจะมีโอกาสได้พบทองที่นี่แน่นอน ใคร ๆ ดูก็เวทนาอนุชาอุตส่าห์บุกบั่นฟันฝ่ามา ต่อให้เขาพบแหล่งขุมทรัพย์โชคลาภใด ๆเข้า เขาจะมีปัญญานำมันกลับไปได้อย่างไร และกว่าจะรู้ตัวก็คงสายเสียแล้ว”

“คุณชายกับแงซายมาถึงที่นี่ก่อนผม และพวกเราทุกคนก็ได้สำรวจบริเวณโดยรอบหมดแล้วยังครับ”

จอมพรานถาม

“ผมยังไม่มีโอกาสจะดูให้ทั่วเลย ทันทีที่เข้ามาถึงบริเวณที่ราบกลางได้ตัวหนึ่ง แงซายจัดการย่างเสร็จ กินกันอิ่ม ผมก็นอน

พักเอาแรงเลย โดยบอกแงซายให้คอยเฝ้าพวกเราไว้ บางที ระหว่างที่ผมม่อยหลับแงซายอาจตรวจดูทั่วแล้วก็ได้”

รพินทร์หันไปทางสหายศึกของเขา ถามขึ้นต่อหน้าทุกคน ว่า “พบร่องรอยของนายชดกับหนานอินบริเวณนี้บ้างไหม?”

แงซายสั่นหัว

“ไม่พบเลย ผู้กอง มีแต่รอยหักไม้ของพวกลิงใหญ่ สงสัย ว่าจะเป็นพวกของวายาที่ภูเขานิลกาญจน์ผ่านมาทางนี้ แต่ก็เป็น รอยเก่านานแล้ว”

“เรารู้กันมาเป็นเลา ๆ จากคำบอกเล่าของแงซายว่า หลุม อุกกาบาตที่หนึ่งจะเป็นสถานีชี้ทางไปยังหลุมอุกกาบาตที่สองและ ที่สามเป็นลำดับต่อไปไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์สอบเรื่องเส้นทางคืบหน้า

“ครับ การที่เรามาพบหลุมแรกนี่ เชื่อว่าหลุมต่อไปคง ไม่มีอุปสรรคยุ่งยากมากนัก เพราะแผนที่บอกไว้จะแจ้งดีมาก มันลำบากอีตอนหาหลุมแรกนี่เท่านั้น ทำให้เสียเวลาคลำกันนาน หน่อย อีกสองหลุมจะเล็กกว่าหลุมนี้ และใช้ระยะทางเดินไม่ ไกลนัก ระหว่างหลุมต่อหลุมและตรงปากหลุมที่สามอันเป็นหลุม สุดท้ายนี่แหละ ที่แงซายบอกไว้โดยอ้างข้อความกำกับลายแทง ต้นฉบับเดิมว่า จะแลเห็นทิวปีกครฑตำแหน่งหนึ่งเป็นรปพญา ครุฑกำลังผงาดปีก สัญลักษณ์ชี้ทางในอันดับต่อไปของเราอยู่ที่ ภูเขารูปครุฑนั่น มันจะเป็นจริงอย่างที่แงซายบอกไว้นี้หรือไม่ ไป ถึงที่นั่นแล้วจะรู้เอง”

“ความจริงเราก็บ่ายหน้าเข้าใกล้ทิวเขาที่เห็นขวางหน้านี่ เข้ามาทุกขณะแล้วไม่ใช่หรือ”

“ใกล้เข้ามาเป็นลำดับ แต่เส้นทางเดินของเขาที่มุ่งหน้าเข้าหาทิวอันยาวเหยียดนี้ เป็นเส้นทางทแยงอย่างไรชอบกล โดยแนวทางที่ลายแทงกำหนดให้ไว้ ประเดี๋ยวย้อนลงใต้ทิว ประเดี๋ยวกกลับขึ้นเหนือ บางทีก็ตรงเข้าหาเป็นเส้นดิ่ง ก็เพราะเส้นทางที่ดูว่าวนเวียนอ้อมวกอยู่ไปมาอย่างนี้เอง ที่ทำให้ผมคิด จะตัดทางในครั้งแรก แต่แงซายก็ท้วงไว้ โดยบอกว่าจะทำให้พลาดจุดหมายที่ลายแทงกำหนด แล้วจะค้นหาเนินพระจันทร์ไม่พบก็เลยจำเป็นต้องเดินซิกแซก สลับเป็นฟันปลาอยู่นี่เอง”

“รพินทร์ ไหนๆ เราก็ตามลายแทงมาถึงนี่แล้ว อย่าใจร้อนดีกว่า ยึดตามคำสั่งของลายแทงไว้เถอะ ผมคิดว่าเนินพระจันทร์อยู่ไม่ห่างจากเราข้างหน้านี่แล้ว และเราต้องไปถึงทันกำหนดอย่างแน่นอน ระยะนี้เราไม่มีเวลาพอที่จะใช้ทดลองความผิดพลาดอีกแล้ว เอาเป็นว่า อาจช้าหน่อยแต่ก็แม่นยำแน่นอนดีกว่า คิดจะย่นระยะแล้วพลาด ต้องงมกันใหม่มันจะยิ่งเสียเวลาออกไปอีก คุณเองก็เหมือนกัน จะขอเตือนไว้เดี๋ยวนี้เลยว่า นับจากนี้เป็นต้นไป อย่าทำอะไรโดยพลการ ชนิดที่ไม่ยอมบอกให้พวกเรารู้เหมือนอย่างที่แล้วมา เพื่อป้องกันความยุ่งยากที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกชนิด”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็หันไปทางแงซาย สั่งโดยไม่ทราบความหมายอะไรมาก่อนว่า

“แงซาย เอาลายแทงฉบับนั้นคืนให้ผู้กองได้แล้ว”

แงซายมองหน้าพรานใหญ่อึกอักอยู่ในลำคอ ขยับจะส่งลายแทงคืนให้ แต่รพินทร์ชิงพูดขึ้นเสียก่อนว่า

“แงซายคืนให้ผมก่อน ตั้งแต่เราพบกันครั้งแรกแล้วครับ

แต่ผมเป็นคนบอกให้เขาเป็นคนเก็บรักษาไว้เอง เพราะถึงอย่างไร แงซายก็อ่านต้นฉบับเดิมออก จะได้ถือไว้เป็นคู่มือ และเตือนผมได้อย่างทันการณ์ในกรณีที่ผมอ่านฉบับคำแปลผิด”

คณะนายจ้างทุกคนมองหน้าเขาอย่างแปลกใจ โดยเฉพาะดารินถึงกับขมวดคิ้วจ้องหน้าเป๋ง แต่ก็ไม่มีใครเอ่ยคำใดขึ้นในขณะนั้น

จนกระทั่งทุกคนเตรียมตัวนอนอีกครั้ง ท่านหัวหน้าคณะจึงพยักหน้าเรียกพรานใหญ่เข้าไปใกล้ ถามเบา ๆ ว่า

“นี่คุณมอบลายแทงต้นฉบับให้แงซายถือไว้ตลอดไปหรือ?”

“ครับ”

“แปลกมาก เกินความคิดของผม หรือว่าผมอาจดูผิดไปแต่แรก...”

“ทำไมหรือครับ”

“ก็แต่ไหนแต่ไรมา คุณไม่เคยไว้ใจไอ้เสือนั่นเลยไม่ใช่รึ และนึกยังไง จึงมอบลายแทงไว้ในกำมือมัน”

“ผมได้ทราบว่า เมื่อผมได้แยกกับคณะพวกเราทั้งหมดเมื่อบ่ายวานนี้ ผมได้ส่งลายแทงฉบับนั้นไว้ให้แงซายเป็นผู้ถือเพื่อว่าแงซายจะได้นำคณะของพวกเราทั้งหมดไปโดยถูกต้อง และพบกับผมได้ในหนทางข้างหน้า แงซายได้ส่งลายแทงต่อให้คุณชาย แต่คุณชายก็บอกให้แงซายถือไว้ตามเดิมไม่ใช่หรือครับ”

“ก็ใช่ ผมจะเอามาเก็บไว้ทำไม ในเมื่อผมเองก็อ่านลายแทงไม่ออก”

“ก็แปลว่าคุณชายเอง ก็มอบความไว้วางใจให้แก่แงซายดีอยู่แล้ว”

“สำหรับผมน่ะ ไว้ใจแงซายแน่ละ แต่คุณ ผมเห็นมาตลอดเวลาว่าคุณไม่เคยเชื่อใจมันเลย ซึ่งผมก็ไม่ได้ขัดอะไรกับคุณในข้อนี้ ตอนที่คุณมอบลายแทงไว้ให้แงซาย ผมคิดแต่เพียงว่าคุณแยกไปในระยะทางช่วงสั้น ๆ จึงมอบลายแทงไว้ให้เป็นแนวเส้นทางของพวกเรา ทีนี้เมื่อคุณกลับมาแล้วเช่นนี้ มันเกินเชื่อในทางฝ่ายผม ที่เห็นว่าคุณจะมอบลายแทงนั้นไว้ให้แงซายถือตลอดไป ที่ถามนี่ก็ไม่มีอะไร เพียงแต่แปลกใจเท่านั้น”

เชษฐา วราฤทธิ์ ละเอียดอ่อนและรอบคอบช่างสังเกตแงมอ รพินทร์ ไพรวัลย์ ลอบระบายลมหายใจอย่างอึดอัดเล็กน้อย แล้วตอบตามตรงว่า

“ผมใช้เวลาดูใจแงซายมานานพอสมควรแล้ว และเดี๋ยวนี้แน่ใจแล้วว่า มันจะไม่เป็นพิษเป็นภัยใด ๆ ต่อเราทั้งสิ้น ผมไว้ใจแงซายพอ ๆ กับคณะของคุณชายนั่นแหละ และหวังว่าคณะนายข้างของผมทุกคนคงจะพอใจด้วย ในความรู้สึกเช่นนี้ของผม ผมคิดว่าดีว่าทุกท่านต้องการเช่นนี้มานานแล้ว”

“คุณทำให้พวกเราโล่งอก รพินทร์...”

ดารินว่า พร้อมกับยิ้มให้อย่างยินดี

“แต่อยากรู้เหลือเกิน อะไรนะ ที่ทำให้ผู้กองของเรามีความรู้สึกที่ดีเช่นนี้ขึ้นมาได้ สำหรับฉันนึกว่าจะไม่มีวันเสียอีก”

ฝ่ายถูกถามไม่มีคำตอบที่จะให้ เพราะเห็นว่าไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่จะต้องอธิบาย

“นอนกันให้เต็มอิ่มสำหรับคืนนี้ เพื่อวันพรุ่งนี้ต่อไป”

ท่านหัวหน้าคณะประกาศกับทุกคน ก่อนที่ตัวเองจะหลับไป

ภายใต้โปงผ้าห่มและในความมืดสลัวที่เป็นฉากบังไชยยันต์ ผู้ถือโอกาสนอนชิดอยู่กับมาเรียทางด้านหนึ่ง รอคอยโอกาสจนแน่ใจว่าราชสกุลสองพี่น้องหลับสนิทดีแล้ว ค่อย ๆ พลิกกายกอดมาเรียไว้ในอ้อมแขน

แหม่มสาวยังคงนอนไม่หลับเช่นกัน เพราะทันทีที่ถูกสัมผัส หล่อนขยับตัวเหมือนจะบ่ายเบี่ยง แต่อีกฝ่ายกอดไว้แน่น จูบที่แก้ม และจ่อริมฝีปากเคลียริมซอกหู

"เมย์ คุณไม่ได้รักผมบ้างเลยหรือ?"

คำถามชนิดนั้นทำเอามาเรียซึมและนิ่งไป หล่อนกำลังคิดถึงอนาคตของตนเองด้วยจิตใจที่ฟุ้งซ่านเตลิดไปไกล

"นอนดี ๆ ไชยยันต์ เราไม่ได้อยู่กันตามลำพังสองคน"

"ผมเพียงแต่กอดคุณเท่านั้น"

"น้อย...กับพี่ใหญ่..."

"เขาหลับแล้วทั้งสองคน และจะแปลกอะไร ใคร ๆ เขาก็รู้กันหมดแล้วว่าคุณเป็นเมียผม กำลังจะมีลูกด้วย มีอะไรที่เราจะต้องปิดบังเขาอีก"

แม่สาวเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสถอนใจแผ่วเบา หล่อนไม่กล้าดิ้นหรือต่อต้าน แต่ก็ให้อึดอัดประดักประเดิดที่ถกตระ-กองก่ายกอดอยู่เช่นนี้ แม้เชื่อว่าจะไม่มีใครเห็นก็ตาม แต่ผู้ร่วมคณะทั้งหลายก็นอนเรียงรายกันอยู่รอบไปหมด ห่างออกไปไม่ถึง 5 วานั่นก็เป็นกองไฟที่ลุกอยู่วอมแวม ตาเฒ่าบุญคำนั่งเอากระสอบคลุมหัว อ้าปากหาวอยู่หวอด ๆ

"สามีที่แสดงความรักและถนอมต่อภรรยาของเขา กลาย

เป็นถูกกล่าวหาดื้อดึงอย่างนั้นหรือ นอนเสีย นอนให้หลับ ผมพะเอดให้คุณนอนอย่างนี้”

ไชยยันต์กระชิบออดอ้อนปลอบประโลม มือก็ลูบไล้อย่างปวาเนถนอมไปทั่วกาย ด้วยความรู้สึกอันซาบซึ้งประทับใจ มันเป็นการสัมผัสที่แผ่วละมุนผิดไปกว่าทุกครั้ง

มาเรียในปัจจุบันแตกต่างไปกับมาเรียที่เขาเคยรู้จักมาแทบตรงกันข้าม หล่อนไม่มีความตื่นเต้นโลดลำพอง หรือซุกซนใดๆ เหลืออยู่อีกเลย นอกจากอาการคิดมากและเลื่อนลอยเมื่ออยู่ตามลำพัง โดยปราศจากปัญหาเฉพาะหน้าของหมู่คณะ เห็นแล้วไชยยันต์ก็ยิ่งทั้งรักทั้งปรานี

เขาอยากให้หล่อนมีสภาพเป็นผู้หญิงแท้ๆ เช่นนี้ตลอดไป และเพื่อสำหรับเขาคนเดียวเท่านั้น

หล่อนไม่ตอบคำใดอีกทั้งสิ้น นอนนิ่งยินยอมให้เขากอดไพยขัดขืนบ่ายเบี่ยงไม่ได้ มิช้านานไชยยันต์ก็หลับไปอย่างเป็นสุข

เมื่อนั้น มาเรียจึงค่อยๆ ขยับเขยื้อนกายออกพ้นจากห้อมแขนและโปงผ้าแบล็งเก็ตผืนใหญ่อย่างแผ่วเบา ดึงกายขึ้นนั่งกอดเข่า สำรวจไปรอบกายด้วยอาการของคนใช้ความคิด

ทุกคนนอนนิ่ง มีแต่ตาพรานเฒ่าบุญคำเท่านั้น ที่คอยระวังกองไฟไม่ให้มอดดับ บางทีอาจเป็นเพราะเวรยามของแก

แหม่มสาวลุกขึ้นอย่างระมัดระวัง โดยไม่ยอมให้การเคลื่อนไหวของตนเองเป็นที่กระโตกกระตาก จรดฝีเท้าเข้าไปหาคนคนเดียวของคณะที่ยังนั่งอยู่ยามตามไฟขณะนี้ ทรุดกายลงนั่งตรงหน้า

บุญคำกำลังมวนบุหรี่ใบตองแห้งอยู่ นึกไม่ถึงว่าจะเป็นนายแหม่มที่ลุกขึ้นมา พอเหลือบเห็นก็ยิ้มรับเห็นเหงือก มาเรียเอื้อมมือมาหยิบมวนบุหรี่ในมือของแกไปใส่ปากของตนเองช้าๆ บุญคำจึงรีบกุลีกุจอหยิบดุ้นฟืนต่อให้ด้วยความเต็มใจ

"นายแหม่มจะมาทวงสัญญาจากบุญคำกระมัง?"

"สัญญาอะไร?"

หล่อนย้อนถามเนือยๆ ฝืนยิ้มให้

"ก็สัญญาที่บุญคำบอกไว้ว่าจะนวดให้นายแหม่มนะซิ"

ตาเฒ่ากระหยิ่มยิ้มย่อง นึกอยู่ในใจว่า คืนนี้เป็นได้ขยำเนื้อเต่งของแหม่มเล่นให้เพลินมืออีกครั้ง พลาดพลั้งจะถูกถีบยังไงอีก ก็ยอมละวะ

มาเรียสั่นศีรษะ ห่อไหล่ทั้งสองลง ทำอาการสะท้านสั่น

"ขอบใจมาก บุญคำ ฉันไม่เมื่อยหรอก แต่หนาวเหลือเกิน หนาวจนทนไม่ไหว บุญคำช่วยฉันหน่อยได้ไหม?"

"ตายโหง ไอ้คำจะช่วยยังไงได้เล่าหว่าถึงจะให้นายแหม่มหายหนาว!"

บุญคำลืมตาโต อุทานออกมาเป็นภาษาไทย ใจของแกหายวูบคิดไกลว่านายแหม่มจะมาไม้ไหนกันแน่ แล้วแข็งใจถามเป็นภาษาพม่าตามเดิมว่า

"นายแหม่มหนาว แล้วจะให้บุญคำทำยังไง มานอนใกล้ๆ กองไฟนี่ไหม บุญคำจะคอยสุมให้"

มาเรียเอามืออังเปลวไฟ แล้วนำมาแนบกับแก้มทั้งสอง ตาเฒ่าสังเกตเห็นสั่นสยิวไปทั้งกายอย่างน่าสงสาร

"บุญคำมียาแก้หนาวไม่ใช่หรือ?"

"มี"

แกตอบอย่างพาซื่อ แหม่มสาวมองมาด้วยสายตาวิงวอนพลับเข้าไปจนชิดตาเฒ่า

"ขอยาให้ฉันกินหน่อยเถอะ บุญคำ ฉันทนไม่ไหวจริงๆ เน้เอาจตายเพราะความหนาวเย็นคืนนี้ก็ได้ ผสมยามาให้แรงที่สุดทีเดียวนะ ให้เหมือนกับตอนที่บุญคำเคยช่วยเกิดกับเส่ยไว้ตอนนั้น"

"นายแหม่มรอเดี๋ยว บุญคำจะไปเอามาให้"

ตาเฒ่าบอกเร็วปรื๋ออย่างตกใจ รีบผละไปที่ถุงย่ามของแกโดยเร็ว

พร้อมกับที่บุญคำคล้อยหลัง ร่างของใครคนหนึ่งที่นอนอยู่ในกลุ่มพรานพื้นเมือง ก็ผงกกายขึ้นนั่ง ห่างจากมาเรียเพียงมาเศษ โดยมีกองไฟกั้นกลางไว้ หล่อนเงยหน้าไปพบเข้าก็สะดุ้ง

"หนาวมาก จนถึงกับต้องพึ่งยาของบุญคำเชียวหรือ"

"ไพรวัลย์!"

รพินทร์จ้องที่สีหน้าอันเผือดนั้น แล้วเคลื่อนกายเข้ามาใกล้

"คุณไม่กลัวบาปกรรมก็ไม่เป็นไรหรอกนะ แต่ไม่คิดถึงคนอื่นๆ บ้างรึ"

"มีใครจะต้องเดือดร้อนเพราะฉันบ้างไม่ทราบ?"

มาเรียพูดเสียงเครือ กัดริมฝีปากแน่น

"มีทั้งคนที่จะต้องเสียใจ และคนที่จะต้องเดือดร้อน ซึ่งในที่สุดก็เป็นผลกระทบกระเทือนไปถึงคณะพวกเราทั้งหมดนี่แหละ คนที่จะเสียใจที่สุดก็คือคุณไชยยันต์ ซึ่งคุณแสดงความ

ใจโหดกับเขาเกินไป ส่วนคนที่จะต้องเดือดร้อนต่อไปก็คือหมอดาริน ซึ่งจะมีหน้าที่รักษาอาการตกเลือดของคุณ ถัดไปก็คือแผนเดินทางคืบหน้าของเราที่จะต้องมีอุปสรรค ในกรณีที่ถ้าคุณมีอาการทรุดจนถึงกับเดินทางไม่ได้ เพราะผลแห่งความใจร้ายของตัวเอง”

แหม่มสาวน้ำตาคลอ ริมฝีปากสั่นริก

“แต่ไม่มีใครเห็นใจฉันเลยสักคน! ฉันอยากตายเสียรู้แล้วรู้รอด!”

ในที่สุด หล่อนก็ระเบิดออกมา

ขณะนั้นเอง บุญคำผู้ไม่รู้อิโหน่อิเหน่อะไร เพราะความพาซื่อของแก ก็ถือถ้วยยาตำรับร้อนแรงของแกกะเร่อกะร่าเข้ามาพบพรานใหญ่ลุกขึ้นนั่งพูดเคร่งเครียดอะไรเป็นภาษาฝรั่งอยู่กับนายแหม่ม และนายแหม่มก็ยกมือปิดหน้าสะอื้นอยู่ฮักๆ แกยิ่งงงไปหมด อ้าปากหวอพอดีกับที่รพินทร์ออกคำสั่งมาเรียบๆ ว่า

“ไปได้แล้วบุญคำ ไปนอนเสีย เอายามหาประลัยอะไรของบุญคำนั่นไปเสียด้วย นายแหม่มไม่หนาวมากนักหรอก ผิงไฟ เดี๋ยวก็หาย ฉันจะอยู่ยามแทนให้เอง”

บุญคำยังยืนรีรอเงอะงะอยู่ตรงนั้น พอรพินทร์ตวาดเบาๆ มาอีกครั้ง ก็เดินอ้าวไปโดยดี

สุภาพบุรุษไพรมองดูอดีตภรรยาสาวสวยของนายจ้างเก่าของเขาด้วยความเวทนาเห็นใจ เอื้อมมือไปจับมือข้างหนึ่งที่ปิดหน้าร้องไห้อยู่นั้น มากุมไว้อย่างอ่อนโยน

"ทุกคนรัก และเห็นใจคุณทั้งนั้น เมย์"

เขาพูดอย่างแผ่วเบา นุ่มในน้ำเสียง

"แต่คุณคิดกังวลมากไปเองแท้ ๆ ขอร้องว่าอย่าคิดอะไรมากไปเลย ปล่อยให้ทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นไปตามเรื่องของมันเถอะ"

มาเรียเงยหน้าอันนองน้ำตาขึ้น

"คิดดีแล้วหรือที่พยายามขัดขวางฉันไว้ คุณจะว่ายังไงถ้าฉันบอกว่า เด็กในท้องคือลูกของคุณ?"

เหมือนถูกตีกลางแสกหน้า และเกินกว่าที่จะทันตั้งสติเตรียมรับเหตุการณ์ล่วงหน้าไว้ก่อน รพินทร์ ไพรวัลย์ตะลึงงันไปครู่

ทว่าไม่นานนัก เขาก็ควบคุมความรู้สึกได้ พิจารณาดูแหม่มสาวด้วยสายตาอันอ่อนโยนปรานี ดูผาด ๆ คล้าย ๆ กับว่ามาเรียจะแสดงความร้ายกาจแผลงฤทธิ์เอากับเขาขึ้นมา ฉะนั้นมันน่ากลัวอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน สำหรับพิษสงของแม่เลือดร้อนคนนี้ แต่เมื่อมองลึกลงไปเขาก็เข้าใจได้ หล่อนไม่ได้มีประสงค์ร้ายอะไรกับเขาทั้งสิ้น ที่หลุดโพล่งออกมาฟังเป็นเสียงขู่คุกคามเขาเช่นนี้ ก็เพราะหล่อนมืดมนไม่มีทางออกนั่นเอง อันเนื่องมาจากที่เขาสกัดกลั้นความคิดดิ้นรน เพื่อจะช่วยตัวเองของหล่อน

"ขอพูดกับคุณอย่างจริงใจ เมย์...ผมจะไม่ปฏิเสธเลย ถ้าคุณยืนยันเช่นนั้น ยินดีรับเสมอด้วยความเต็มใจ ขอเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ให้คุณเลิกล้มความคิดที่จะทำลายเสียเถอะ"

คราวนี้หล่อนเป็นฝ่ายงงงันไปบ้าง จ้องหน้าเขาตาเขม็ง

เหมือนจะค้นหาความจริง แต่ก็ไม่เห็นสิ่งผิดปกติหรือแววเสแสร้งใดจากชายคนนี้ทั้งสิ้น

"คุณไม่กลัวหรอกหรือนี่..."

น้ำเสียงที่ผ่านออกจากลำคอของหล่อนในครั้งนี้ ตวัดสูงบอกแววประหลาดใจเหลือประมาณ แทบจะลืมความทุกข์เศร้าส่วนตัวเองเสียอย่างสนิท เพราะหล่อนเองก็คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าจะได้ยินคำตอบเช่นนี้จากเขา

"กลัว?..."

จอมพรานทวนคำ พร้อมกับหัวเราะต่ำๆ ในลำคอ ตายังประสานดวงตาอีกฝ่ายสนิทนิ่ง

"กลัวอะไร?"

"พังเชียวนะ ระหว่างคุณ กับ..."

"เอาละ ผมเข้าใจแล้ว ไม่ต้องเอ่ยออกมาหรอก มันเป็นสิ่งที่ร้ายกาจในความรู้สึกของผมไม่ใช่น้อยเหมือนกัน แต่ก็คงไม่ร้ายไปกว่ายอมทนดูมารดาคนหนึ่งจะทำลายสายเลือดในอกของตนเองไปต่อหน้าต่อตาหรอก"

"อย่าทำใจดีสู้เสือนะ ไพรวัลย์ คุณรู้ดีอยู่แล้วว่าฉันเป็นคนอย่างไร สิ่งใดก็ตามที่ฉันตัดสินใจจะทำแล้วละก็ ถ้าใครขัดขวาง ฉันไม่สนใจหรอกว่าผลร้ายมันจะแผ่ออกไปถึงใครต่อใครบ้าง"

จอมพรานสั่นศีรษะแช่มช้า

"คุณไม่ใช่เสือหรอก เมย์ คุณเป็นผู้หญิงแท้ๆ คนหนึ่ง และจะเป็นมารดาที่ดีต่อไปในอนาคต มีสติสัมปชัญญะและรู้ผิด

รู้ซึ้งดีในสำนึกตลอดเวลา เพียงแต่ว่าขณะนี้คุณกำลังไม่สบายและคิดฟุ้งซ่านไปบ้างเท่านั้น”

“คุณจะทำทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อแสวงหาเหรียญแห่งความเป็นสุภาพบุรุษไปอีกสักกี่เหรียญนะ!”

“ผมไม่เคยอยากได้เหรียญอะไรแม้แต่เหรียญเดียว ไม่สนใจด้วยว่าสุภาพบุรุษนั้นมันจะต้องประกอบด้วยอะไรบ้าง ผมมีแต่หลักประจำใจอยู่อย่างเดียวว่า จะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามความรู้สึกที่เห็นดีและชอบด้านส่วนตัว ตามทรรศนะของผมเองเท่านั้น”

ขู่ก็แล้ว ประชดประชันก็แล้ว ถากถางเหน็บแนมก็แล้ว หล่อนไม่สามารถจะทำความสะดุ้งสะเทือนอะไรให้แก่ชายผู้นี้ได้แม้แต่น้อย

มาเรียนิ่งคิด ความพลุ่งพล่านสับสนภายในเริ่มจะสงบลง ตาเหม่อมองดูกองไฟ เสียงห้าวต่ำได้ระดับของอีกฝ่ายดังมาอีกว่า

“ไม่ว่าคุณจะชี้ว่าใครเป็นพ่อของเขา ระหว่างผมกับคุณไชยยันต์ ถ้าเขาเกิดออกมาและถ้าเป็นผู้ชาย จงตั้งชื่อเขาตามเผ่าพันธุ์ของผมว่า ‘ไพรวัลย์’ มันหมายถึงป่าดงพงไพรที่แวดล้อมตัวเราอยู่ในขณะนี้ และถ้าคุณไม่ต้องการ ก็โปรดส่งมาให้ผมเลี้ยง ผมจะรักเขาอย่างลูกของผมเองโดยไม่คำนึงถึงว่าผมจะสูญเสียอะไรไปบ้าง”

แม่สาวผมทอง ค้นหาในแววตาของผู้พูดอีกครั้ง แล้วก็สารภาพกับตนเองว่าหล่อนยอมแล้วต่อน้ำใจของบุรุษผู้นี้

“คุณจะไม่สูญเสียอะไรเลย และแม้ว่าเขาจะไม่ใช่ลูกของ

คุณ ฉันก็จะอบรมเขาให้มีน้ำใจอันยิ่งใหญ่เหมือนคุณให้ได้ไหนๆ คุณก็ตั้งชื่อให้แก่เขาแล้ว คุณจะเป็น ‘พ่อยก’ ของเขาได้ไหม ขอให้เขามีเกียรติได้เป็นลูกของคุณ แม้จะเป็นลูกบุญธรรมก็ตาม”

ฝ่ามืออันอบอุ่นแข็งแรง เอื้อมมาจับต้นแขนของหล่อนบีบหนักหน่วง

“ยินดีและเต็มใจยิ่ง เมย์ ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ในวันที่คุณคลอดเด็กคนนี้ ผมจะไปผูกข้อมือให้แก่เขา”

มาเรีย ยิ้มสดชื่นออกมาได้เป็นครั้งแรก

“คุณเป็นคนมีอำนาจประหลาดเหลือเกิน ไพรวัลย์ คุณสามารถทำให้ฉันเปลี่ยนความตั้งใจเดิมได้ ทั้งๆที่น้อยและแม้แต่ไชยยันต์เองผู้เป็นพ่อของเด็กแท้ๆ ก็ยังไม่อาจทำให้ฉันเลิกล้มความคิดที่จะกำจัดเด็กคนนี้เสียได้ นี่ก็แปลว่าคุณบังคับฉันทางอ้อมที่จะให้ฉันแต่งงานกับไชยยันต์”

“ผมเพียงแต่ขอร้องให้คุณเก็บลูกของคุณไว้เท่านั้น ไม่ได้บังคับหรือขอร้องให้คุณต้องทำอะไรนอกเหนือไปจากนี้ทั้งสิ้น ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับตัวคุณเองต่างหาก คุณแต่งงานกับคุณไชยยันต์หรือไม่อย่างไรต่อไป เป็นเรื่องที่คุณตัดสินใจเองได้โดยอิสระชนิดที่บุคคลที่สามเข้าไปเกี่ยวข้องไม่ได้”

“ถ้าฉันมีลูกกับเขา ฉันก็จะพยายามรักเขา และอยู่กับเขาตลอดไป” หล่อนกล่าวแผ่วเบา

“นั่นเป็นความคิดที่ถูกต้อง และน่าสรรเสริญที่สุด”

มาเรียถอนใจอีกครั้งแล้วลุกขึ้นยืน บอกด้วยเสียงที่เป็นปกติขึ้นว่า

“ขอบใจสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ไพรวัลย์ และขอโทษ

สำหรับทุกสิ่งทุกอย่างด้วย ถ้าฉันจะเป็นส่วนหนึ่งของภาระที่ต้องหายกังวลของคุณละก็ ต่อไปนี้ก็ตัดออกไปได้แล้ว”

จอมพรานยิ้มให้น้อย ๆ ก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

“ขอบคุณมาก เมย์ พบกันใหม่พรุ่งนี้เช้า”

แหม่มสาวหมุนตัวกลับ ผละจากเขามายังที่นอนตามเดิมค่อย ๆ แทรกตัวเข้าไปในโปงผ้าห่ม แล้วนอนตะแคงไปทางไชยยันต์พยายามพินิจดวงหน้าของเขาในความมืด และความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ก่อเงาขึ้นกลางดวงใจ ก็ทำให้หล่อนต้องเอื้อมมือไปประคองลูบไล้ใบหน้านั้นอย่างแผ่วเบา

ร่างที่นอนนิ่งสงบอยู่รวบมือนั้นไปจูบ แล้วดึงกายหล่อนเข้าไปกอดประทับแนบกาย มันเป็นอาการของคนที่ไม่ได้หลับและเพิ่งจะรู้สึกตื่นขึ้น ซึ่งทำให้ความเข้าใจเดิมของหล่อนผิดไปหมดไชยยันต์ตื่นอยู่...อย่างน้อยก็ตื่นในขณะที่หล่อนผละออกไป!

“ไชยยันต์...”

“หือม์”

“เห็นฉันใช่ไหม เมื่อกี้นี้”

“ก็เห็น”

“ตลอดเวลาเลยหรือ?”

“ตลอดเวลา”

“รู้ไหม ฉันลุกไปที่นั่นทำไม?”

“หลอกตาเฒ่า ขอยาชิบหายบรรลัยจักรนั่นกิน เพื่อให้เผือดของผมมันทะลักออกมาจากตัวคุณ”

มาเรียนิ่งไปครู่ แล้วเหนี่ยวเอามือเขาเข้าไปประทับไว้กับทรวงอก

“แล้วคุณก็ไม่สนใจไยดีอะไรอีกแล้ว ปล่อยให้ฉันทำในสิ่งอันเลวร้ายนั่น โดยนอนดูเฉยๆ”

“อยากจะรู้ความคิดของผมไหม?”

“อยาก”

“ถ้ารพินทร์ไม่ลุกขึ้นมาเสียก่อน...ถ้ายาของบุญคำถึงมือคุณ...ผมจะลุกขึ้นไปตบคุณให้ชักไปคามือ และบางทีอาจฆ่าคุณเสียเลย”

“คุณฆ่าฉันลงหรือ?”

“ถ้าคุณฆ่าลูกผม”

“ไม่รักฉันแล้วหรือ?”

“ก็ความรักนั่นแหละ มันจะทำให้ผมต้องฆ่าคุณ”

“เป็นแผนการที่เลือดเย็นเหี้ยมโหดมากนะ ในการที่นอนรอคอยดูเมียกระทำผิดอย่างใจเย็น เพื่อจะลุกขึ้นมาฆ่าแทนที่จะขัดขวางไว้เสียก่อน”

“เมียผม แสดงออกในอาการเลือดเย็นและเหี้ยมโหดมาก่อนแล้วในการกระทำเช่นนั้น เมื่อวิงวอนขอร้องไม่ได้ผลจะให้ทำยังไงอีก”

“บอกฉันอีกสักครั้ง ว่าคุณจะรับฉันเป็นภรรยา”

“แน่นอน เมย์ คุณจะเป็นภรรยาผมถูกต้องทุกประการเมื่อเรากลับไปถึงภายนอกแล้ว”

“จูบฉัน”

ไชยยันต์จูบแผ่วเบาที่ริมฝีปากคู่นั้น และหล่อนก็จูบตอบ

ต่างมองตากันในความมืด นานต่อมามาเรียกระซิบริมหูเขาอีกว่า

"ขอร้องอะไรอีกสักอย่างได้ไหม แล้วฉันสัญญาว่าจะเป็นภรรยาที่ซื่อสัตย์ต่อคุณที่สุด ร่วมชีวิตกับคุณไปจนวาระสุดท้าย ไม่คิดปลีกแยกไปอีกแล้ว"

"ชีวิตผมก็ให้คุณได้"

"ไปขอบใจ รพินทร์ ไพรวัลย์ เสียเดี๋ยวนี้ บอกเขาว่าคุณขอบใจเขาที่เขาได้ช่วยชีวิตทั้งลูกและเมียของคุณไว้ในเวลาเดียวกันทั้งสองชีวิต ไม่มีเขา ฉันจะฆ่าลูกของคุณและคุณก็จะฆ่าฉัน"

สุภาพบุรุษไพรแปลกใจเล็กน้อย ที่แลเห็นไชยยันต์ลุกขึ้นจากที่นอนเดินช้า ๆ เข้ามาทรุดกายลงนั่งเคียงเขา และยิ่งตื่นงงเมื่ออดีตนายทหารปืนใหญ่จับเข่าบอกขอบใจเขาตามที่เมียแหม่มสั่งความสอนมา

ขณะนั้นจอมพรานกำลังจะดับบุหรี่ใบตองแห้ง ล้มกายลงนอนอยู่แล้ว

"คุณไชยยันต์เห็นอยู่ตลอดเวลาแล้ว ทำไมถึงไม่ลุกขึ้นมาห้ามเสียเอง"

"ผมมันก็คงบ้า ๆ อยู่เหมือนกัน ลงได้ขอร้องอ้อนวอนกันดี ๆ แล้วยังไม่เชื่อ ขืนจะทำอยู่อีก ผมก็กะเอาให้ตายเลย คุณช่วยสถานการณ์ไว้ได้มากเหลือเกิน ไม่งั้น..."

"รุนแรงเหลือเกิน ระหว่างคุณกับเมย์ ในทุกด้าน..."

พรานใหญ่บ่น พร้อมกับถอนใจเฮือก

“ว่าแต่ ทำความเข้าใจกันได้ดีแล้วหรือครับ”

“อย่างที่ผมไม่คาดฝันทีเดียว มันทำให้ผมรู้สึกตกเป็นหนี้คุณอย่างไม่รู้จะตอบแทนได้อย่างไรถูก เมย์ไม่ยอมฟังเหตุผลของใครทั้งสิ้น นอกจากคุณเท่านั้น”

“ก็โล่งอกไปที ผมหวังว่า เธอจะเป็นภรรยาที่ดีสำหรับคุณไชยยันต์ตลอดไป และขอแสดงความยินดีด้วย”

“ขอบคุณอีกครั้งผู้กอง ไม่ว่าจะเกิดปัญหาอะไรขึ้น คุณแก้ให้พวกเราตกไปได้ทุกเปลาะอย่างศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง”

จอมพรานยิ้มขื่น ๆ ให้กับคำนิยามของนายจ้าง แล้วก็นึกตอบอยู่ในใจว่า

‘แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นกลางใจของตัวเอง ไม่เคยแก้ตกได้เลย’

ไชยยันต์ไม่ได้ยิน เพราะความในใจนั้นย่อมไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมา

หนุ่มสาวต่างผิวอันเป็นฝ่ายของนายจ้างได้รับความสุขสงบใจไปแล้ว จากการเลือกทางอันถูกต้องเหมาะสม เหลือแต่คนอาภัพที่แบกภาระอันหนักอึ้งในทุกด้านของหมู่คณะไว้เท่านั้นที่ต้องนอนก่ายหน้าผากทอดสายตาเหม่อลอยดูเพดานหินอันมืดสนิทเบื้องบน รำพึงครุ่นคิดถึงอนาคตร้อยแปดพันประการ ขณะนั้น คนที่นอนอยู่ข้าง ๆ ก็ค่อย ๆ ยันกายขึ้นมาชะโงกหน้ามอง

ในเงามืด เห็นแต่รอยยิ้มที่ประดับไปด้วยฟันขาว

“ผู้กองของผมนอนไม่หลับ...”

“เลิกหาโอกาสคอยเสือกเสียได้ แกจะน่ารักกว่านี้อีกมากแงซาย”

“ถึงแม้จะมีความจำเป็นต้องทำบาปกับสัตว์ เพราะเกิดมามีอาชีพเป็นพราน แต่ผู้กองก็ประกอบกรรมดีไว้มากกับมนุษย์ทุกคนที่เข้ามาผูกพันเกี่ยวข้อง...”

อีกฝ่ายหนึ่งกล่าวต่อมาโดยไม่สนใจกับถ้อยคำของเขา

“ผมเชื่อว่ากุศลนั้น ไม่ไปไหนเสียหรอก”

“นี่แกจะมาเทศนาปลุกปลอบอะไรฉันกระมัง ไอ้คนป่าพเนจรอย่างแกนี่ นับวันจะพูดอะไรที่ค้านกับคุณลักษณะภายนอกของแกมากขึ้นทุกทีแล้วนะ รู้ตัวบ้างหรือเปล่า?”

แงซายหัวเราะแผ่วเบาในลำคอ

“คณะเจ้านายของแงซาย รวมทั้งผู้กองด้วย ล้วนแล้วแต่เป็นชาวศิวิไลซ์ ที่ผ่านการศึกษามาอย่างดีเลิศแล้วทั้งสิ้น แงซายเป็นไอ้กะเหรี่ยงพเนจรชาวป่าชาวดอย แต่บังเอิญมาร่วมทางว่ายใช้คลุกคลีอยู่ด้วยนานๆเข้า ก็เลยพลอยได้รับรัศมีแห่งความศิวิไลซ์นั้นเข้าด้วย ผมเลี้ยวลดไปอย่างนี้ พอจะฟังได้ไหมครับ?”

“อ้อ! นี่แกรู้ตัวเหมือนกันหรือ ว่าฉันรู้มานานแล้วว่า ไม่ว่าแกจะเป็นใคร มีหน้าฉากอำพรางลวงตามาในลักษณะไหนก็ตาม แกมันก็คนที่ผ่านการศึกษาสมาคมมาเป็นอย่างดีแล้วในโลกแห่งอารยธรรม”

“แล้วก็รู้เสียด้วยว่าผู้กองแกล้งทำเป็นไม่สำเหนียก เพื่อจะจับดูทีท่าผมไปให้ถึงที่สุด ผมยังเคยคิดอยู่เหมือนกันเลยว่าสักวันหนึ่ง ถ้าเรางัดเอาทฤษฎีของไอสไตน์ หรือฟรอยด์ขึ้นมาพูดกันแล้ว ผู้กองยังจะทำเป็นไม่รู้แบ็คกราวด์ผมอีกหรือไม่”

รพินทร์ เบิ่งตามองดูคนผู้ใช้นามว่าแงซาย ด้วยสายตาเฉื่อยชาของเขาปราศจากความตื่นเต้นใดๆ ทั้งสิ้น

“ความจริงฉันเลิกถามแกมานานแล้วนะว่า **แกคือใคร**”

“ครับ! ผู้กองชนะผม ในความอดกลั้นข้อนี้”

“แล้วนี่แกจะมาจี้จุด ปลุกความสนใจอะไรของฉันขึ้นมา?”

“เราใกล้เนินพระจันทร์เข้าไปเต็มทีแล้ว”

“ก็แล้วยังไง?”

“บางที ผมอาจจะต้องแยกทางกับผู้กองที่นั่น หรือบริเวณแถวๆ นั่น”

“ทำไม มีเหตุผลยังไง?”

“เพื่อความปลอดภัยของพวกเราคนอื่นๆทุกคน และเพื่อความเหมาะสมทางด้านส่วนตัวของผมเอง นี่ผมขอบอกให้ทราบเสียก่อน ถ้าเจ้าคนที่ชื่อแงซายอันตรธานหายไปจากคณะทั้งหมด โปรดอย่าแปลกใจ อย่าตกใจด้วย ผมจากไปเพียงชั่วคราวเท่านั้น โดยเหตุผลที่บอกแล้ว แต่เราจะต้องได้พบกันอีก ขอความกรุณาเก็บสิ่งที่ผมบอกกับผู้กองไว้ก่อน อย่าเพิ่งแพร่งพรายให้คณะเจ้านายของเราทราบ เพราะมันจะเกิดปัญหาอะไรขึ้นหลายๆ อย่าง ผมบอกให้ผู้กองรู้ไว้คนเดียวเป็นส่วนตัวเท่านั้น”

รพินทร์ดึงกายขึ้นนั่งอีกครั้งอย่างแช่มช้า ปัญหาที่ครุ่นคิดวกวนอื่นใดในสมอง ขณะนี้ ปลาสนาการออกไปหมดสิ้น เหลือไว้แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือสิ่งเฉพาะหน้าที่เขากำลังได้รับฟังอยู่

“แงซาย นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้ยินคำพูดชนิดตรงไปตรงมา

ของแก และมีแก่นของความจริงที่ฉันต้องการมากที่สุด เอาละ ฉันจะไม่ถามอะไรแกทั้งสิ้น แต่ถ้าแกคิดว่าแกมีอะไรจะพูดกับฉันก็พูดมาเลย ฉันพร้อมแล้วที่จะฟัง”

“ผู้กองรับจ้างเขามาตามค้นหาตัวคนหาย ผมจะกลับแผ่นดินที่เกิดของผม ซึ่งไม่เคยปรากฏอยู่ในแผนที่ภูมิศาสตร์ของโลก หนทางเราอยู่ในเส้นเดียวกัน เป็นเส้นทางซึ่งแต่แรกผู้กองไม่เคยเชื่อมาก่อนเลยว่ามันจะมีอยู่จริง และอาจไปถึงได้ถ้าเข้าถูกจังหวะ ถูกทาง ส่วนผมนั้นมีความมั่นใจมาตลอดชีวิตแล้วว่ามันมีอยู่จริง เพราะที่มาของผม มาจากที่นั่นจริง ๆ ไม่ใช่ความฝัน หรือความเพ้อของคนเสียสติ ผมไม่บังอาจพอที่จะฝืนยันกับผู้กองได้ในระยะต้นของการเดินทาง เพราะผมรู้ดีว่าผู้กองรับนำทางในครั้งนี้ ก็เพื่อค่าจ้างอย่างเดียวเท่านั้น จะสำเร็จผลหรือไม่ ผู้กองเว้นจากการรับผิดชอบ เมื่อคณะเจ้านายตกลงตามเงื่อนไขที่ผู้กองเรียกร้อง ผู้กองก็เสี่ยงมา”

“ฮือม์ ใช่ แล้วยังไง”

“ทีนี้ เมื่อเราล่วงทางมาถึงเพียงนี้แล้ว ผมขอถามผู้กองบ้างว่า ผู้กองเชื่อบ้างหรือยังว่า ลายแทงที่ผู้กองได้มายึดถือไว้นานแล้วนั้น กับวัตถุประสงค์ของชายที่ใช้ชื่อว่า ชด ประชากร หาใช่สิ่งอันเลื่อนลอยไร้เหตุผลไม่ แต่มันมีความเป็นจริงอยู่ในตัวของมัน เพียงแต่ว่า ทั้งนายชด หรือพวกเราจะเดินทางไปถึงหรือไม่เท่านั้น”

จอมพรานเม้มริมฝีปากแน่น

“ฉันเชื่อว่ามันจะต้องเป็นความจริงตามลายแทงฉบับนี้ คือมีนครเร้นลับ ซ่อนอยู่ในหุบเทือกเขาพระศิวะ และมีแหล่ง

ขุมเพชรมหาสมบัติแฝงซ่อนอยู่ภายในดินแดนนั้น ซึ่งก็อย่างที่แกว่านั่นแหละ เราจะเข้าถึงหรือไม่เท่านั้น”

“ถ้ายังตามนายชดไม่พบ ผู้กองกับคณะเจ้านายทั้งหมดจะเข้าจนถึงมรกตนครหรือไม่?”

เป็นคำถามที่ต้องการจะได้คำตอบจริงใจที่สุด โดยปราศจากอื่นใดเคลือบแฝง รพินทร์รู้สึกได้เช่นนั้น

“ฉันแน่ใจว่า เราได้มากันถึงเพียงนี้แล้ว จะอย่างไรเสียเจ้านายทั้งหมดก็คงจะบุกเข้าถึงทุกหนทุกแห่งที่เป็นความลี้ลับซึ่งเราไม่เคยเห็นมาก่อน เพราะอย่างน้อยที่สุดก็เพื่อการศึกษาเรียนรู้ เพื่อให้เห็นกับตาตนเองให้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเรายังไม่พบหรือได้ข่าวแน่นอนจากนายชด”

“ผมก็เชื่อเช่นนั้นแหละ และก็เห็นว่าเป็นการสมควรด้วยที่ผู้กองกับคณะที่มาด้วยกันทั้งหมด จะได้พบเห็นกับตาในสิ่งที่ไม่เคยเชื่อหรือคิดฝันมาก่อน แต่ผู้กองเตรียมการเตรียมใจไว้พร้อมแล้วหรือยัง”

“ในเรื่องอะไร?”

“มรกตนคร เป็นอาณาจักร เป็นเมือง มีพลเมือง มีกองทัพ มีประมุข คือกษัตริย์ผู้ครองแผ่นดิน เป็นแผ่นดินที่แยกต่างหากออกไปจากโลกภายนอกทั้งมวล เหมือนเข็มนาฬิกาหมุนย้อนกลับไปเมื่อพันปีก่อน วัฒนธรรม อารยธรรมเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาถึงยุคโลหะ แล้วก็หยุดอยู่แค่นั้น โดยไม่มีการคืบหน้าต่อ ไม่มีการติดต่อกับโลกภายนอก ไม่รู้และไม่เชื่อว่าความเป็นไปของดาวพระเคราะห์ที่เรียกกันว่าโลกดวงนี้จะได้ก้าวรุดหน้าไปเช่นไร และไม่ยินดีต้อนรับความแปลกปลอมใดๆ ทั้งสิ้น เรา

ทั้งหมดจะกลายเป็นสิ่งแปลกปลอมที่ล่วงล้ำแดนเข้าไป ทุกสิ่งทุกอย่างจึงขึ้นอยู่กับประมุขผู้ครองนครในปัจจุบันเท่านั้น ว่าเขาจะตีนดีต้อนรับ หรือเป็นตรงข้าม ก็สิ่งนี้แหละ ที่ผมถามผู้กองว่า ผู้กองเตรียมไว้พร้อมแล้วหรือยัง”

แงซายพูดอย่างชัดเจนฉะฉาน แต่ก็เป็นข้อความที่เจรจาอยู่ตามลำพังสองต่อสองเท่านั้น โดยปราศจากหูอื่นใดรับทราบด้วยในสิ่งแวดล้อมขณะนี้

รพินทร์ไตร่ตรองทุกถ้อยกระทงความนั้น ด้วยความรู้สึกที่เยือกเย็นมั่นคงเหมือนเดิมที่ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนแปลงได้

“มันเป็นปัญหาอยู่เหมือนกันแงซาย แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาหนักเกินกว่าที่เราเผชิญกันมาแล้ว ฉันยังบอกไม่ถูกในขณะนี้ว่าเตรียมการใดบ้าง เราจะแก้กันต่อเมื่อปัญหานั้นมาถึงเฉพาะหน้า ฟังเชื่อว่าไม่เหลือบ่ากว่าแรงนัก ว่าจะไม่ถามแกแล้ว แต่ก็อดไม่ได้ ถ้าแกเชื่อแน่ว่าแกเป็นชีวิตหนึ่งของแผ่นดินนั้น ที่หลงพลัดหลงไปสู่โลกภายนอก และขณะนี้แกกำลังจะกลับไป แกก็ได้จากผืนแดนนั้นมานานแล้วแกรู้ความเป็นไปของแผ่นดินนี้ได้อย่างไร”

“ไม่ยากเลย...”

เจ้าหนุ่มจากมรกตนครตอบพร้อมกับยิ้มละไมอยู่ในสีหน้า

“ผู้กองเชื่อในสัญชาตญาณของการรับรู้ หรือที่เรียกว่าสังหรณ์บ้างไหมครับ สังหรณ์ดังกล่าวนี้...มันจะเกิดจากอะไร ผมก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน แต่ความผูกพันก็คือผมเป็นชีวิตที่มาจากผืนแดนนั้น แม้ตลอดเวลาจะเจริญเติบโตใหญ่อยู่ในโลกภายนอก ไขเจ็ตประสาทส่วนลึกของผมก็ผูกพันอยู่กับแผ่นดินอันเป็นที่มาตลอดเวลา มันปรากฏเป็นมโนภาพที่เด่นชัดเสมอ ในยามใดก็

ตามที่ผมหลับตาลง เหมือนมีอะไรมาดลใจชักนำอยู่ตลอดเวลา ผมเคยบอกกับตนเองว่าผมจะลืมมันเสียให้สนิท ไม่คิดหวนที่จะย้อนกลับมาอีก แต่ผมก็ต้องพ่ายต่ออำนาจลึกลับชนิดหนึ่ง อำนาจที่มีอิทธิพลอยู่เหนือจิตประสาททั้งหมดของผม บีบบังคับให้ผมต้องหาทางย้อนกลับมาอีกครั้งให้ได้ แม้ว่าจะมา 'ตาย' ก็ตาม!"

แล้วแงซายก็หัวเราะเสียงปร่าพร่า กล่าวต่อมาด้วยเสียงแผ่วเป็นกระซิบว่า

"บางที อาจเป็นวิญญาณของพ่อแม่ของผมเองก็ได้"

"ถ้าพ่อแม่ของแกตายหมดแล้ว แกจะกลับไปหาใครเพื่ออะไรกัน? หรือว่า พ่อแม่ของแกมีมรดก เขียนพินัยกรรมทิ้งไว้ให้มาก"

ประโยคหลัง เขาถามอย่างแดกดันหน้าตาเฉย

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงที่เขาเคยรู้จัก ภายหลังจากนั่งมองดูหน้าเขาเฉย ๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก็ตอบเรียบ ๆ เช่นกันว่า

"ครับ ผู้กองที่รัก พ่อแม่ผมมีมรดกทิ้งไว้ให้ผมมากมายทีเดียว แต่นั่นก็ไม่สำคัญหรอก เพราะผมก็ไม่ใช่คนตื่นสมบัติเหมือน ๆ กับผู้กองนั่นแหละ ที่สำคัญกว่านั้นก็คือหน้าที่ที่จะต้องทำ เหมือนอย่างที่พ่อผมเคยทำมาแล้ว มันเป็นวิญญาณที่ผมให้ไว้ต่อหน้าศพของพ่อ"

"หน้าที่อะไร?"

"ทศพิธราชธรรม!"

รพินทร์ ไพรวัลย์ชะงัก

นานต่อมาเขาเอื้อมมือไปหยิบกลักยาเส้นของบุญคำฟางเงอยู่ใกล้ๆ ตัวขึ้นมามวน แล้วจุดสูบ อัดควันลึก

"จะให้ฉันถามอะไรแกต่อไปได้ไหม หรือว่าเราจะยุติกันเฟียงแค่นี้"

"เชิญครับ ไม่มีอะไรที่ผมจะต้องปิดบังผู้กองอีกแล้ว"

"พ่อของแกชื่ออะไร?"

"วิษณุพรหมนารถ"

"แม่ล่ะ"

"เกษราเทวี"

"ผู้หญิงชาวเขา...ที่ซัดเซพเนจรหลงป่าไปจนพบกับหนาน-กาเ พร้อมกับลูกชายเล็กๆ คนหนึ่ง เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนนั้นใช่ไหม?"

"ครับ ใช่!"

"แล้วแกล่ะ"

"จักราช"

"เกิดอะไรขึ้น?"

"สิงหรา ตำแหน่งเดิม มหามนตรีผู้ใกล้ชิดและกุมอำนาจทางทหารไว้มากที่สุด ภายใต้การสนับสนุนของวาชิกานางแม่มดผู้เต็มไปด้วยอาคม ก่อการขบถ บัลลังก์ถูกผลัดเปลี่ยนภายหลังเลือดนองแผ่นดิน"

"แม่เอาแกหนีรอดเงื้อมมือศัตรูออกมาได้ และซมซานเตลิดเปิดเปิงออกมานอกเขตแดนไป"

"ครับ แต่ไม่ก่อนหน้าที่จะเห็นพ่อถูกดอกธนูเสียบอกขาดใจไปต่อหน้าต่อตา"

“แกเห็นฉันกลุ้มๆ นอนไม่หลับ ก็เลยหาเรื่องนิทานมาเล่าฆ่าเวลาให้ฉันฟังงั้นกระมัง”

“แล้วผู้กองฟังไม่สนุกบ้างเลยหรือครับ”

“ก่อนที่แกจะมาเป็นทหารกะเหรี่ยง แกทำอะไรมาก่อน”

“สอนวรรณคดี ในมหาวิทยาลัยแรงกูน”

“ประวัติที่มาของแกนี่ มันยังไม่แน่นอน ถ้าสอบร้อยครั้งก็คงไม่เหมือนกันเลยทั้งร้อยครั้งนั่นแหละ ฉันจำได้ว่าฉันเคยสอบประวัติแกมาตั้งแต่สมัยที่ฉันยังเป็นตำรวจชายแดนแล้ว ถึงเมื่อก่อนหน้าที่แกจะสมัครเดินทางมานี่ ฉันก็เคยสอบแก ปรากฏว่ามันไม่เหมือนกันสักครั้งเดียว”

“ผู้กองเป็นคนฉลาด ก็ควรจะพิจารณาเอาเอง อะไรจริงอะไรเท็จ”

รพินทร์หัวเราะ

“ฉันว่ามันเท็จทุกอย่างนั่นแหละ แกโกหกเสียจนตัวแกเองก็จำไม่ได้ โกหกแม้กระทั่งตัวเอง แต่ที่ฉันรู้แน่ๆ ก็คือ แกจะต้องผ่านการศึกษาในขั้นอุดมมาแล้ว แต่ดันมาใช้ชีวิตซัดเซพเนจรไร้ค่าอย่างคนป่าคนดงโดยเปล่าประโยชน์ แล้วก็อาจเป็นโรคจิตชนิดหนึ่งคิดเพ้อฝันไปว่าตัวเองเป็นเจ้าชายแห่งอาณาจักรหนึ่ง จะกลับไปก้ราชบัลลังก์ที่ถูกช่วงชิงไป บอกตามตรงว่า ฉันระแคะระคายและสงสัยอาการโรคจิตของแกชนิดนี้มาตั้งแต่ได้ยินแกร้องเพลงอะไรของแกเกี่ยวกับเรื่องทำนองนี้มาแต่แรกแล้ว...”

แล้วเขาก็เอื้อมมือไปตบไหล่แงซายอย่างปรานี รักสนิทพูดสัพยอกว่า

“เอาละ มงกุฎราชกุมารจักราช ตอนนี้เรามานอนกันเสีย

ก่อนแถอะ ข้าพระบาทชักง่วงเต็มทีแล้วโว้ย ความจริงควรจะหลับไปตั้งนานแล้ว เสือกมาชวนให้ฟังนิทานอยู่ได้ เอาไว้ถึงมรกตแคว่เสียก่อนแล้วค่อยเสด็จขึ้นนั่งบัลลังก์ ตอนนี้ก็ทำหน้าที่คนใช้ไปพลาง ๆ ก่อน”

แงซายเอนตัวลงนอนข้างเขาด้วยอาการอันสงบราบคาบครั้นแล้วก่อนที่รพินทร์จะเคลิ้มหลับไปนั่นเอง ก็ได้ยินเสียงเอ่ยถามขึ้นลอย ๆ ว่า

“ผู้กองจะช่วยผมไหม ถ้าบังเอิญนิทานที่ผมเล่าให้ผู้กองฟังกลายเป็นความจริงขึ้นมา”

ไม่ปรากฏว่ารพินทร์ ตอบคำใดแก่แขกชายในคืนดังกล่าวนี้ คนกานก็ดูเหมือนจะไม่สมใจกับคำตอบนัก เพราะไม่ได้เอ่ยคำใดมาอีกทั้งสิ้น ต่างฝ่ายต่างนอนคิดไปตามลำพังจวบกระทั่งตำบลัยไป

การคืบหน้า ถูกตระเตรียมกันในทันทีที่ทุกคนตื่นขึ้นมาพร้อมด้วยกำลังวังชา ไขยยันต์สดชื่นกระปรี้กระเปร่าเป็นพิเศษ มันเป็นวันใหม่ที่บังเอิญความรู้สึกชนิดใหม่แก่เขาโดยไม่ปรากฏมาก่อน ตลอดระยะเวลาเดินทางขุกขั่นมาเป็นเวลาช่านาม

ทุกคนเห็นเขายิ้มเบิกบานและคุยจุ๋งจิ๋งอยู่กับมาเรียตลอดเวลาในลักษณะของคู่รัก เปิดสมุดปฏิทินอะไรขึ้นกรอกข้อความบันทึก และตรวจสอบวันที่เพื่อหาระยะเวลาที่แน่นอนอีกครั้ง

ส่วนเชษฐาออกไปยืนอยู่ตรงบริเวณปากโพรงที่หลบพัก

ตาศัย ทอดสายตาสำรวจลงไปยังบริเวณอันกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาของหลุมอุกกาบาตด้วยอาการพิเคราะห์เคียงคู่กับน้องสาวรพินทร์กับกลุ่มพรานพื้นเมืองทั้งนั้นก็ยุ่งอยู่กับภาระเก็บของและหุงหาอาหารมื้อแรกของวัน

ก่อนเวลาออกเดินทางเพียงเล็กน้อย ระหว่างที่หมอดารินกำลังง่วนอยู่กับการเก็บของส่วนตัวลงเป้หลัง มาเรียก็เข้ามาทรุดกายอย่างสงบตรงหน้า

"อาการ มอร์นิ่ง ซิค มันจะเป็นอยู่สักกี่วัน"

คำถามชนิดนั้น ทำให้แพทย์สาวประจำคณะฉงนนิด ๆ เหลือบมองหน้าเหมือนจะแสวงหาความจริงบางอย่าง ความรู้สึกบอกกับตนเองว่า เช้าวันนี้ ดูแม่เพื่อนสาวต่างผิวเปล่งปลั่งสดชื่นผิดไปจากทุกวันที่เคยเห็น

"ไม่แน่ สุดแต่สภาพร่างกายของแต่ละคน บางคนอาทิตย์เดียวเท่านั้น บางคนยืดเยื้อไปทั้งเดือน หรือกว่านั้นก็ได้...ทำไม?"

"เธอช่วยฉันได้แน่หรือ ในเรื่องนี้ ผู้ร่วมคณะคนหนึ่งพอตื่นเช้าขึ้นมาก็เวียนหัวอาเจียนนะ มันจะทำให้คนอื่น ๆ ลำบากใจมาก"

หมอดารินยิ้ม

"แต่วันนี้ดูเธอดีขึ้นมากนี่"

"ฉันพยายามฝืนความรู้สึกของมันไว้"

"ไม่เป็นไรหรอก ขอรับรองในเรื่องนี้ ขออย่างเดียวให้ยาไปอย่าแอบเอาโยนทิ้งเสียเท่านั้น กินตามเวลาที่สั่ง อาการที่มันรบกวนเธอจะหายไปเอง"

“มีอะไรจะแนะนำฉันได้บ้างไหม?”

ดารินจ้องหน้าอีกครั้ง

“ในด้านไหน”

“ให้เด็กมีสุขภาพดี และคลอดได้โดยปลอดภัย”

ราชสกุลสาวทำท่าเหมือนจะหูฝาดไป

“พูดใหม่ซิเมย์”

“ฉันไม่คิดดิ้นรนที่จะเอาออกอีกแล้ว ฉันต้องการเด็ก!”

มาเรียเน้นคำอย่างชัดเจนหางเสียงเต็มไปด้วยความมั่นคงแน่วแน่อย่างปราศจากลังเล

ดารินยิ้มออกมาได้อย่างยินดี กอดมาเรียไว้แน่น

“พระเจ้ายังปรานีเธออยู่ เมย์ ที่ทำให้เธอตัดสินใจได้ถูกต้องเช่นนี้ ขอแสดงความยินดีด้วย และฉันจะช่วยเธอทุกอย่างเพื่อให้เธอและลูกปลอดภัยที่สุด ขอให้เธอแน่ใจเถิดว่าลูกที่อยู่ในท้องของเธอจะบันดาลความโชคดีให้แก่คณะของเราทุกคน ฉันบอกแล้วไม่เชื่อ ปาฏิหาริย์ในทางดีก็ทำให้เธอเห็นอยู่ชัดๆ แล้ว ระยะเวลาใกล้เคียงกับที่เรารู้ว่าเธอตั้งท้อง เราก็โชคดีได้พบขุมทองเข้าทั้งขุม ถึงแม้มันจะยังผลประโยชน์อะไรให้แก่เราไม่ได้ในขณะนี้ แต่มันก็เป็นสิริมงคลศุภนิมิตอันดีที่สุด แล้วนี่ไชยยันต์เขารู้หรือยังว่าเธอยินดีจะเป็นแม่ของลูกเขา”

ประโยคหลังเธอพูดเร็วปรี๋ออย่างตื่นเต้น มองหาตัวไชยยันต์

แต่มาเรียกระตุกหล่อนไว้ก่อน บอกเบาๆ ว่า

“เราตกลงกันเรียบร้อยแล้ว น้อย ฉันก็คาดไม่ถึงเหมือนกันว่า ตัวฉันเองจะเปลี่ยนความคิดได้ แต่เธอยังไม่ได้บอกฉัน

เลยว่าฉันจะต้องทำอย่างไรบ้าง เราผจญภัยกันอยู่ทุกฝีก้าวย่างมันเสี่ยงเหลือเกินต่อการแท้ง”

“ไม่เป็นไรหรอก ใช้ความระมัดระวังหน่อยก็แล้วกัน อย่าให้ล้มหรือกระแทกอะไรแรง ๆ เข้าเท่านั้น”

“ก็นั่นนะซิ เราจะหลีกเลี่ยงได้หรือ ในสถานการณ์ที่แวดล้อมรอบตัวเราอยู่ขณะนี้ เหตุการณ์ฉุกเฉินอย่างที่แล้ว ๆ มามันจะเกิดขึ้นวินาทีใดวินาทีหนึ่งก็ได้ทั้งสิ้น”

ดารินยิ้มปลอบใจ ตบเบา ๆ ที่ไหล่ของแม่เพื่อนสาว

“อย่ากังวลในข้อนั้นเลยเมย์ ทางด้านพวกเราทุกคนจะพยายามช่วยกันดูแลเธอให้ดีที่สุด ส่วนเธอก็ขอให้ระวังตนเองไว้อย่างเดียวเท่านั้น ถ้าบุญของลูกเธอจะเกิดมาดูโลกได้ มันจะต้องมีปาฏิหาริย์อะไรมาช่วยคุ้มครองอยู่วันยังค่ำ ขอเพียงเธออย่าแกล้งทำอะไร เป็นการจงใจเจตนาให้แท้งเสียเท่านั้น”

“ฉันสาบานว่าฉันจะไม่มีความคิดอย่างนั้นอีกแล้ว”

มาเรียให้คำมั่นสัญญาอย่างหนักแน่น

“ดีมาก! แต่ถามจริง ๆ เถอะ เมย์ ไหน ๆ เธอก็เต็มใจที่จะเก็บลูกไว้แล้ว เธอคิดยังไงกับไชยยันต์ต่อไปข้างหน้า”

“เธอกับพี่ใหญ่จะรังเกียจไหม ถ้าฉันจะแต่งงานกับเขา”

แหม่มสาวพูดแผ่วเบา ดวงตาที่แลมายังราชสกุลสาวเต็มไปด้วยแววกริ่งเกรง

“จะรังเกียจได้อย่างไร ในเมื่อเราทุกคนก็ต้องการเช่นนั้นอยู่แล้ว ไชยยันต์รักเธอมาก เธอเองต่างหาก...ที่ไม่จริงจังอะไรกับเขานัก ถ้าเธอตัดสินใจที่จะแต่งงานกับเขาเสียได้ เราทุกคนก็พลอยยินดีเป็นอย่างยิ่ง สำหรับฉันกับพี่ใหญ่นั้น ถ้าเธอแต่ง-

งานกับไชยยันต์เมื่อไหร่ เธอก็เปรียบเหมือนสะใภ้ของเรานั่นเอง เพราะไชยยันต์แทบจะเรียกได้ว่าเป็นญาติของเรา”

อีกฝ่ายกล่าวเนิบ ๆ มาด้วยน้ำเสียงการุณย์ มาเรียมีสีหน้าชื่นขึ้นอย่างเบาใจ ดึงเอามือดารินไปกอดไว้กับอก

“เธอ และทุกคนในคณะนี้ กรุณาต่อฉันเหลือเกิน เชื่อว่าในโลกนี้ คงจะไม่มีใครอีกแล้วที่จะหวังดีห่วงใยต่อฉันเหมือนพวกเราทุกคนในที่นี้ มันทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่น และเต็มไปด้วยกำลังใจที่จะร่วมเป็นร่วมตายไปด้วยโดยตลอด เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ ฉันวุ่นวายใจจนทำอะไรไม่ถูก และคิดสั้นอยู่ตลอดเวลา แต่เดี๋ยวนี้ฉันสบายใจแล้ว คาดไม่ถึงจริง ๆ ว่า ทุกคนจะมีน้ำใจต่อฉันถึงเพียงนี้ สิ่งที่ฉันจะตอบแทนน้ำใจอันดีของพวกเธอทุกคนก็คือ ฉันจะพยายามรักและซื่อสัตย์ต่อไชยยันต์ตลอดไปตราบเท่าที่ชีวิตยังอยู่”

“ฉันดีใจ ที่ได้ยินเช่นนี้จากปากคำของเธอเอง”

ดารินกล่าวหัวเราะเสียงใส หล่อนพลอยรู้สึกชื่นบานไปด้วยจากใจจริง

“ฉันอยากจะถามอะไรเธอบ้าง น้อย เธอคงไม่ปิดบังฉันนะ”

“ฉันจะไม่ปิดบังอะไรเธอเลย”

มาเรียถอนใจนิดหนึ่ง หันหน้าไปมองดูไชยยันต์ ซึ่งขณะนี้กำลังช่วยพรานใหญ่เก็บของอย่างแข็งขัน

“ฉันเพิ่งรู้จักไชยยันต์กลางป่านี่เอง ถึงแม้เราจะใกล้ชิดสนิทสนมกันสักแค่ไหนฉันก็ยังไม่มีโอกาสจะทราบถึงแบ็คกราวด์ของเขาเลยจนนิดเดียว”

ดารินพยักหน้าอย่างเข้าใจ ยิ้มพราย

“ฉันรับรองได้ว่าเขาเป็นคนดี เธอจะไม่ผิดหวังในด้านใดทั้งสิ้น การศึกษาดี ฐานะทางสังคม ฐานะความเป็นปึกแผ่นทางครอบครัวก็ดี เป็นอิสระในตัวเองทุกด้าน ไม่มีพันธะอะไรผูกพันกับใครทั้งสิ้น”

“เขาเป็นโสดแน่หรือ?”

ขณะที่ถาม น้ำเสียงนั้นกังวล

“ฉันรับรองให้เธอได้เต็มที่ในเรื่องนี้”

“แล้วครอบครัว ฉันหมายถึง...พ่อ แม่?”

“พ่อแม่ของเขาเสียหมดแล้ว ทิ้งมรดกไว้ให้พอสมควรไม่ร่ำรวยจนล้นเหลือ แต่ก็ไม่จน เขามีน้องสาวเพียงคนเดียวซึ่งแต่งงานไปแล้ว กับมีลุงอีกคนหนึ่งตามใจเขาทุกอย่าง เขาเป็นทายาทของลุงซึ่งไม่มีลูกของตนเอง ชีวิตการแต่งงานของเธอกับเขา จะไม่อุปสรรคอะไรทั้งสิ้น ขอให้เธอสบายใจได้”

มาเรีย ลอบระบายลมหายใจออกมาอย่างปลอดโปร่งไม่งอก ช่วยดารินเก็บของเงียบ ๆ ต่อมาอีกครู่ใหญ่จึงเอ่ยอึกอักมาด้วยเสียงแผ่วเบาเช่นเดิมว่า

“น้อย...”

“ทำไมหรือ ที่รัก?”

“เธอจะรังเกียจไหม สมมุติว่า ถ้าลูกฉันเกิดมาเป็นผู้ชายแล้วฉันจะให้ชื่อเขาว่า ‘ไพรวัลย์’

ดารินชะงักกึก เงยหน้าทันที แต่รอยยิ้มเอ็นดูยังระบายอยู่ที่ริมฝีปาก”

“มีความประทับใจอะไรหรือ ที่จะให้ชื่อเช่นนี้?”

“ใช่...ความจริงฉันไม่ได้คิดตั้งเองหรอกนะ แต่สุภาพบุรุษไพรของเธอคนนั้นเป็นคนตั้งให้ อันเนื่องมาจากเมื่อคืนที่ผ่านมานี่เอง ฉันมีความคิดรุนแรงขีดสุด ที่จะทำตัวเองแท้งให้ได้ ทุกคนหลับหมดยกเว้นตาบุญคำ ซึ่งฉันต้องการให้แกร่วมมือโดยที่แกก็ไม่รู้ตัว ก่อนแผนการฉันจะสำเร็จ พรานใหญ่เข้ามาขัดขวางฉันไว้ได้ทัน เขาพูดขอร้องฉัน จนกระทั่งฉันใจอ่อนเปลี่ยนความคิด พูดให้ฉันเห็นคุณค่าของความเป็น ‘แม่’ และให้เห็นแก่ชีวิตของลูกที่ก่อกำเนิดขึ้นมากลางป่า พูดแม้กระทั่งว่า ถ้าฉันไม่ปรารถนาเด็กคนนี้ เมื่อเกิดมาแล้วก็ขอให้ยกให้แก่เขาเสีย แล้วบอกกับฉันว่า ถ้าลูกฉันเป็นผู้ชายของให้ตั้งชื่อว่า ‘ไพรวัลย์’ ตามชื่อสกุลของเขา”

ราชสกุลสาวเบิกตาเงี่ยหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ พอมาเรียพูดจบหล่อนก็ทอดสายตาไปจับยังเบื้องหลังของชายผู้นั้น ซึ่งขณะนี้เขาไม่รู้ตัวว่าตกเป็นเป้าการมองของใครคนหนึ่ง นอกจากจะก้มหน้าก้มตาทำงานแข่งกับเวลาอยู่เช่นนั้น ราวกับชีวิตและวิญญาณจะหลอมขึ้นด้วยธาตุเหล็ก

ใช่แล้ว...ชายผู้นี้เอง ที่ทำให้มาเรียเปลี่ยนใจ เปลี่ยนความคิดอันมืดมัวทั้งปวงมาสู่ความสว่างใสดีงาม ด้วยคุณธรรมประจำใจ และลักษณะอันเฉียบขาดเด็ดเดี่ยวของเขา คนคนเดียว ซึ่งเป็นสรณะยึดมั่นทางใจของหมู่คณะทุกคนในยามนี้...รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ศักดิ์ศรีแห่งความเป็นสุภาพบุรุษของเขา ไม่ได้อยู่ที่ชุดราตรี หรือแบล็คไท อย่างที่หล่อนเคยพบเห็นมาแล้วจนเอียนในแสงสีแห่งนครธรรม กมลสันดาน และน้ำใสใจจริงอันเป็นแก่นแท้ของคน

เขานั้นจะปรากฏให้เห็นได้ ก็ต่อเมื่อมีเหตุการณ์เข้ามาเป็นเครื่องพิสูจน์เท่านั้น...ชายคนนี้ น่าบูชาอย่างแท้จริง! ดารินพึมพำเฟิงด้วยความชื่นชมอันซ่อนเร้น

"ก็เป็นการถูกต้องเหมาะควรแล้ว ถ้าหากว่า เพราะเขาทำให้เธอมีความคิดที่จะเอาเด็กไว้ และเธอก็ตั้งชื่อเด็กตามชื่อ 'ไพรวัลย์' อันเป็นสกุลของเขาเอง เพราะถ้าไม่มีคนนามสกุล 'ไพรวัลย์' เด็กที่ชื่อ 'ไพรวัลย์' ก็จะถูกทำลายเสียก่อนเกิดมาดูโลก ว่าแต่เธอรู้ความหมายของชื่อสกุลที่จะตั้งหรือเปล่า คำว่า 'ไพรวัลย์' ที่เธอเรียกเขาติดปากอยู่เสมอนั้น แปลว่าอะไร?"

"ฉันไม่แคร์หรอก ว่าจะแปลว่าอะไร ขอให้เป็นชื่อที่เขาตั้งให้เท่านั้น แต่เขาก็แปลให้ฉันฟังเหมือนกันว่า แปลว่า ป่าดงพงไพรต้องไหม?"

"ถูกต้อง ป่าของเถาวัลย์ ชื่อสกุลของเขา อันจะเป็นชื่อของลูกเธอต่อไป แปลได้ความหมายเช่นนั้น มันก็ตรงกับความจริงที่สุดแล้วลูกของเธอถือกำเนิดขึ้นกลางป่า ชื่อของลูกจะได้ความหมายเตือนระลึกในทุกด้าน ระลึกว่าเธอก่อกายเขาขึ้นในพื้นที่เดินป่าผจญอันตรายรอบด้าน และรพินทร์ ไพรวัลย์เตือนสติให้เธอยั้งคิด ถนอมกล่อมเกลี้ยงลูกเอาไว้ แทนที่จะปล่อยให้เธอกำจัดเสีย ไม่มีชื่อใดจะเหมาะสมไปกว่านี้อีกแล้ว ว่าแต่เวทมนต์วิทยาไชยยันต์หรือยัง เขาเต็มใจที่จะลูกชื่ออย่างนี้หรือไม่ มันเป็นสิทธิ์โดยตรงของผู้เป็นพ่อไม่ใช่คนอื่น"

"ไชยยันต์ดีใจแทบเต้น ที่รู้ว่าพรานใหญ่เป็นคนตั้งชื่อลูกชายเขาไว้เช่นนั้น เขาบอกว่า จะได้เก่งเหมือนรพินทร์ ไพร-วัลย์"

“เราหวังกันไว้ว่าเขาจะต้องเป็นผู้ชาย แต่ถ้าเขาเป็นผู้หญิงล่ะ? ความหมายและการออกเสียงของชื่อ ‘ไพรวัลย์’ มันเป็นเพศชายโดยเฉพาะเท่านั้น”

“น้อย เธอควรจะตั้งชื่อให้ลูกฉัน ถ้าเขาออกมาเป็นผู้หญิง”

มาเรียหมายความอย่างแท้จริงตามคำพูด ส่อชัดด้วยน้ำเสียงและแววตา

“ทำไมจะต้องเป็นฉันด้วย เธอเป็นแม่ ไชยยันต์เป็นพ่อ มีสิทธิ์อย่างเต็มที่ที่จะตั้งชื่อลูกของตัวเองตามความพอใจอยู่แล้ว ทำไมไม่คิดเตรียมตั้งชื่อกันไว้เอง”

“ฉันมีเหตุผลส่วนตัวของฉัน คือเธอกับไพรวัลย์ มีอะไรเหมือน ๆกันในการขอร้องให้ฉันเก็บรักษาลูกในท้องไว้ทั้งสองคน ราวกับนัดกันไว้ โดยบอกกับฉันว่า ถ้าแม้ฉันไม่ต้องการลูก ก็ขอให้เก็บรักษาไว้จนคลอด และยกให้เสีย จะรับเป็นลูกเอง เพราะฉะนั้น ลูกของฉันคนนี้ที่จะเกิดมาก็เหมือนกับลูกไพรวัลย์ และของเธอด้วย ไพรวัลย์นั้นตั้งชื่อให้ลูกฉันแล้ว ถ้าเขาเป็นผู้ชาย เธอก็ควรจะตั้งชื่อให้ลูกฉันด้วย ถ้าเขาเกิดออกมาเป็นผู้หญิง”

“ถ้าเช่นนั้น ฉันจะตั้งให้...ถ้าลูกของเธอเกิดมาเป็นลูกหญิง จงเรียกเขาว่า...ดารินี!”

มาเรียฉวยเอามือทั้งสองของดารินไปกุมไว้ กระชับแน่น น้ำตาคลอด้วยความปีติตื้นตันใจ

“ขอบใจมาก น้อย และไม่ว่าเขาจะเป็น ‘ไพรวัลย์’ หรือจะเป็น ‘ดารินี’ เธอจะยอมเป็น ‘แม่ยก’ ของเขาไหม”

“ตกลง เมย์ ฉันจะทำคลอดให้แก่เด็กคนนี้เอง”

แหม่มสาวปลาบปลื้ม เป็นสุขแล้ว คนหนึ่ง รับที่จะเป็น 'ปิตาอุปถัมภ์' สัญญาว่าจะผูกข้อมือรับขวัญเมื่อเด็กเกิด อีกคนหนึ่ง รับที่จะเป็น 'มารดาอุปถัมภ์' ทำคลอดให้แก่เด็ก **ทั้งสองบุคคล...ล้วนเป็นผู้สร้างความประทับใจให้แก่หล่อน ล้วนขอร้องให้หล่อนเก็บลูกไว้ด้วยกันทั้งคู่ ต่างเป็นผู้ให้นามเด็กคนละชื่อ เป็นความหมายแทนตัวเอง ตลอดทั้งโลกนี้หล่อนคงจะไม่ได้รับน้ำใจที่ยิ่งใหญ่เทียมเท่าน้ำใจของคนคู่นี้อีกแล้ว**

เขาเป็นคู่ที่เหมาะสมกันที่สุด! แต่...พระเจ้าจะเล็งเห็นถึงความเหมาะสมของคนคู่นี้หรือไม่หนอ มาเรียคิดอยู่ในใจ

เมื่อเชษฐาเดินตรงเข้ามา มาเรียก็รีบผละจากดารินออกไปทันที มีอะไรบางสิ่งบางอย่างที่หล่อนยังกระดากอายต่อท่านหัวหน้าคณะ ไม่อาจสู้หน้าได้

ดารินไม่มีอะไรจะต้องปิดบังพี่ชาย หล่อนบอกความจริงทั้งหมดที่สนทนาพูดจากับแม่เพื่อนสาวต่างผิว

เชษฐาสงบฟังด้วยสีหน้าเรียบๆปกติ แล้วบอกว่า

"โล่งอกไปที ที่เมย์คิดได้อย่างนั้น ต่อไปนี้ก็คงจะเลิก 'ซุกซน' ตามนิสัยเดิมๆ เสียที"

น้องสาวหัวเราะ

"คงไม่แล้วละค่ะ สังเกตดูสงบเสงี่ยมเรียบร้อยขึ้นเป็นคนละคน"

มีการประชุมกันอีกครั้งในกลุ่มนายจ้าง พรานใหญ่และแงซายโดยไม่มีฝ่ายพรานพื้นเมืองเข้าเกี่ยวข้อง

“พวกนั้นรู้กันบ้างหรือเปล่า? ว่าเราพบทองคำเข้าทั้งเหมือง ที่นี่?”

ท่านหัวหน้าคณะถาม

“ยังไม่มีใครรู้เลยสักคนครับ นอกจากผม แงซายและพวกของท่านทั้งหมด”

รพินทร์ตอบตามความจริง

สุภาพบุรุษในราชสกุลพยักหน้าอย่างพอใจ

“ถ้าเช่นนั้นก็เป็นการดีมาก อย่ากระโตกกระตากอะไรให้พวกเขารู้ทั้งสิ้น เราไม่ได้คิดที่จะรู้ความจริงข้อนี้ไว้ตามลำพังเพื่อเบียดบังเขา ในเมื่อเราก็มีมติต้องกันหมดแล้วว่า เราจะไม่แตะต้องกับทองคำเหล่านี้ พวกเรามีสติสัมปชัญญะพอที่จะตัดกิเลสออกไปได้เพื่อจุดมุ่งหมายเบื้องหน้า แต่พวกเขาอาจไม่เหมือนเรา ซึ่งจะทำให้เกิดเป็นอุปสรรคขึ้น เพราะฉะนั้นเราจะจากที่นี่ไปโดยไม่ให้เขาเกิดวอกแวกใดๆ ขึ้นเลย เมื่อยังไม่รู้ ก็ไม่ต้องให้รู้ตลอดไป คุณว่าความคิดของผมถูกต้องไหมผู้กอง”

“ถูกต้องที่สุดแล้วครับ คุณชาย”

ดังนั้นการเคลื่อนขบวนออกจากโพรงที่พักริมปากขอบหลุม เพื่อไต่ขึ้นมาสู่แผ่นดินส่วนใหญ่ รพินทร์จึงนำขบวนหลีกทางเสียจากตำแหน่งที่ฟ้าผ่าลงมาบนโขดหิน เปิดเผยให้เห็นทองคำปะปนอยู่กับสะเก็ดหินแตกเหล่านั้นเหลืองอร่ามไปหมด ดังเช่นที่เขากับคณะนายจ้างได้เห็นมาแล้วเมื่อคืน

ในกลุ่มของพรานพื้นเมืองทั้งหมด ไม่มีใครเฉลียวคิด

ระแคะระคายใด ๆ ทั้งสิ้น การผละออกจากหลุมอุกกาบาตที่หนึ่งจึงเป็นไปอย่างสงบ ไม่มีอะไรผิดปกติ คนเหล่านั้นแบกหามสัมภาระรุดหน้าตามเส้นทางต่อไป โดยไม่มีอะไรเข้ามาสะกิดเกาอารมณ์ก่อให้เกิดความโลภโมโทสันใด ๆขึ้น

อีกครึ่งวันเต็ม ๆที่ต่างรุดหน้ากันไปอย่างมานะพากเพียร ไม่มีเหตุการณ์ตื่นเต้นใด ๆ อุบัติขึ้นทั้งสิ้น ในภูมิประเทศของที่ราบสูงอย่างที่ผ่านกันมาแล้ว ไม่ว่าจะหันไปทางใดก็พบแต่พื้นที่สูง ๆ ต่ำ ๆ ประดุจลอนคลื่น ปกคลุมไปด้วยหญ้าเขียวสดรอบทิศและกะลาฟ้าครอบเหนือศีรษะ สิ่งที่จะต่อสู้อย่างหนักก็คือการออกแรงเดินเท่านั้น เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ากันเต็มที ก็พักหาอาหารเท่าที่จะมีติดตัวและเสาะแสวงหาระหว่างทางได้ประทังชีพ

ครั้นมีกำลังก็รอนแรมกันไปอีกด้วยพลังใจอันกล้าแข็งและไปเบื้องหน้าครั้งไร ก็เห็นร่างอันแกร่งเกร็งของมัคคุเทศก์ผู้นำทาง ปรากฏเด่นเป็นเรือนำร่องอยู่ทุกครั้งไป รักษาระดับไว้ด้วยฝีมืออันเสมอต้นเสมอปลาย เป็นการเร่งอยู่ตลอดเวลา ภาพอันเดินอยู่ดุ่ม ๆ ของชายผู้นั้น เหมือนภาพหลอนอันซ้ำซากวกเวียนในห้วงฝันคืนวิกฤตของทุกคน

บางขณะความเหน็ดเหนื่อยโหยละเหี่ย ความพร่าพรายของประสาทที่กรากกรำหนัก ทำให้ฝ่ายนายจ้างทุกคนมีความรู้สึกเหมือนกับว่า วิญญาณของตนเองเท่านั้นที่จะติดตามการนำนั้นไป ไม่อาจบอกได้ถึงวันเวลาและสถานการณ์แท้จริงว่า ตนกำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน เพื่ออะไร

ก่อนความมืดจะโรยตัวลงมาปกคลุมภูมิประเทศสนิท และกลางพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลนั้น หลุมอุกกาบาตที่สองก็ปรากฏให้เห็นอย่างกะทันหันแทบไม่ทันรู้ตัวล่วงหน้า

ลักษณะของมันเป็นเช่นเดียวกับหลุมแรกที่ค้นพบ แต่มีขนาดย่อมลงกว่าเล็กน้อย ไม่มีป่าไม้ยืนต้นใดๆ อยู่ในบริเวณใกล้เคียงทั้งสิ้น มันเป็นหลุมเว้าลึกลงไปใต้แผ่นพิภพจากระดับพื้นที่อันราบเรียบเสมอกัน ราวกับหลุมของสนามกอล์ฟฉะนั้น

"เราหลับกันเป็นตายที่นี่ คืนนี้..."

นั่นเป็นข้อความบันทึกตอนหนึ่งของสมุดโน้ตส่วนตัวไชยยันต์ซึ่งบันทึกปูมเดินทางไว้ทุกระยะ

"รพินทร์กับแงซายประสานงานกันได้ดีขึ้น ท่าทีอันเคยกินเหลี่ยมคูและลองดีซึ่งกันและกันหมดสิ้นไป ทำให้อุปสรรคและปัญหาลดน้อยลง และการมุ่งเข้าสู่เป้าหมายแม่นยำแน่นอนขึ้น เราทำเวลาได้ดีมากสำหรับหลุมอุกกาบาตที่สองซึ่งเลวร้ายกันดารยิ่งกว่าหลุมแรก...

เสบียงที่เราขนติดตัวมาจากภูเขานิลกาญจน์ โดยความเอื้อเฟื้อของวายา หมดสิ้นลงด้วยมื้อเช้ารุ่งขึ้นของหลุมอุกกาบาตที่สอง รวมทั้งเนื้อกวางย่างรมควันที่เชษฐายิงได้ที่หลุมอุกกาบาตที่หนึ่ง ซึ่งเราเอาหลบฝนมาได้บางส่วนในคืนก่อนนั้นด้วย อาหารจึงเริ่มจะเป็นปัญหาเฉพาะหน้าสำหรับเรา เพราะตลอดระยะเวลาที่เดินกันมาทั้งวัน เราไม่พบสัตว์อะไรเลย นอกจากหญ้าและหญ้าไปทุกหนทุกแห่ง เผือกมันหรือพืชที่จะใช้กินได้ ก็ไม่พบเลย โชคดีอยู่บ้างที่น้ำยังพอจะหาได้ จากแอ่งที่ลุ่มทั่วไป และมักจะพบธารน้ำเล็กๆ อยู่เสมอ

สองคนหารือกันอยู่ตลอดเวลา มัคคุเทศก์ของเรากับเข้าคนใช้พิเศษ โดยเราไม่มีโอกาสจะรู้รายละเอียดนักว่าปรึกษาอะไรกัน แล้วก็พาเราออกเดินกันอีก เหมือนกับว่าจะพาไปพบเพื่อนรกที่สุดขอบจักรวาลให้ได้ จนบางขณะเราคิดว่าเมื่อไหร่ความสิ้นสุดมันมาถึงเราเสียที เพราะเหนื่อยยากลำเค็ญกันจนสุดจะทนทานต่อไปได้อีกแล้ว

ดูเอาเถอะ พระเจ้าหล่อเทียนชีวิตอันแสนจะริบหรี่ของเราไว้อีกแล้ว รพินทร์ยิงตัวอะไรชนิดหนึ่ง ที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน รูปร่างมันเหมือนแกะหรือแพะที่มีขนปุกปุยมากร่วงลงมาจากไหล่เขาเนินสูงริมทางผ่าน ก่อนหน้านั้นเราไม่เห็นกันเลยว่ามันอยู่ที่ไหน วันที่สองจากหลุมอุกกาบาตที่สองนี้ เราจะเคลื่อนหน้าต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ถ้าขาดอาหาร

ไม่มีวี่แววหรือร่องรอยของอนุชากับพรานนำทางของเขาผ่านมาทางนี้เลย จนกระทั่งมีความเชื่อเป็นส่วนตัวว่า เขากับพรานนำทางไปพบกับวาระสุดท้ายเสียที่หนึ่งที่ใดก่อนหน้าเส้นทางนี้เสียแล้ว แต่ก็ไม่กล้าพูดเพราะเชษฐากับน้อยยังมีความเชื่ออยู่ทุกขณะจิต หรือจะเรียกว่าความบ้าก็ได้ อีกทั้งรพินทร์ก็ไม่ยอมแสดงความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น เดี๋ยวนี้รู้สึกว่าเขาจะไม่สนใจเห็นสิ่งใดทั้งสิ้น นอกจากจะมุ่งไปให้ถึงเนินพระจันทร์ให้ได้

สงสารเมย์ ซึ่งกำลังจะเป็นแม่ของลูก...ไม่ได้ปริปากอะไรแม้แต่คำเดียว ถึงไหนถึงกัน ทั้งๆที่อ่อนแอลงกว่าแต่ก่อนมาก ไม่รู้ว่าลูกจะมีโอกาสเกิดออกมาดูโลกหรือไม่ เพราะแม่กับพ่อจะมีชีวิตไปได้อีกสักกี่วันในสถานการณ์เช่นนี้

วันที่สาม เรามองเห็นทิวปีกครุฑขวางเป็นกำแพงมหา-ยักษ์อยู่เบื้องหน้า คล้ายจะเอื้อมมือแตะถึง แต่ไม่มีวี่แววว่าเราจะค้นพบหลุมอุกกาบาตที่สามของมังมหานรธา เรารู้สึกตนเองว่าได้เหยียบย่างเข้าสู่ป่าหิน และภูเขาเตี้ย ๆ อันเป็นบริเวณเชิงทิวแล้ว ขณะนั้นเหลือเวลาอีกไม่เกินชั่วโมงแสงสว่างจะหมดไปจากโลก

แต่ความจริง แสงมันก็กำลังจะสิ้นไปอยู่แล้ว ด้วยพยับฝนมืดทุกทิศ ตั้งเค้ามาตั้งแต่บ่าย แล้วก็เป็นความจริง เราเผชิญกับฝนหนักเหมือนทะเลหกคว่ำใส่หัวอีกครั้ง โดยมองไม่เห็นเลยว่า จะหลบไปอยู่ที่ไหน

อย่างคาดคิดไปไม่ถึง โดยที่พวกเราฝ่ายนายจ้างทั้งหมดกำลังอับจนต่อปัญญา รพินทร์สั่งให้แงซายขึ้นสายธนูที่มัดติดกับคานหาบ แล้วส่งดอกธนูชุดเก่าที่มัดระเบิดติดอยู่ตรงปลายพวกเราพากันประหลาดใจมาก และลืมเรื่องธนูระเบิดไปนานแล้ว เท่าที่จำได้นั้น ฉันเองเป็นผู้สั่งให้แงซายถอดระเบิดออกจากหัวธนูทุกลูก ตั้งแต่เราออกจากภูเขานิลกาญจน์ แต่ปรากฏว่าธนูเหล่านั้นยังไม่ได้ถอดระเบิดออกเลย และเก็บไว้ที่สัมภาระส่วนตัวของพรานใหญ่ของเรา เขาเป็นคนจดชนวนออกคำสั่งให้แงซายยิงไปซอกหินของชะง่อนลูกหนึ่งธนูระเบิดพุ่งเข้าสู่รอยร้าวแยกที่ธรรมชาติทำไว้ก่อนแล้วนั้น ชั่วอึดใจเดียวมันก็ระเบิดกัมปนาทขึ้นกลางสายฝน แง่หินที่เบียดเคียงอันเป็นซอกอยู่ถล่มทลายลง ปรากฏเป็นโพรงถ้ำให้พวกเราพอจะเข้าไปซุกตัวอาศัยหลบพายุฝนได้ วิกฤตการณ์ของเรารอดพ้นไปได้อีกครั้ง

ด้วยความฉลาดรอบคอบของพรานนำทางของเรา และฝีมือยิงกบของเข้าคนใช้พิเศษ ความสามารถของบุคคลทั้งสอง ทำให้พวกเราทั้งหมดไม่ต้องพบกับรสชาติแห่งความทรมานต่อไป

ในคืนนี้ สิ่งที่เราเผชิญก็คือ ความหนาวและความหิว ที่เหลายคนอาจเป็นตะคริวตาย ถ้าไม่ได้ยาของตาเฒ่าบุญคำเพราะเป็นเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้กินยาบรรเทาหนาวขนานนี้ได้ เพราะทุกคนกลัวจะตกเลือดจึงเป็นคนที่น่าสงสารที่สุด น้อยกับฉันขนาบเอาหล่อนไว้ตรงกลาง และช่วยกันเก็บไว้เพื่อเอาไออุ่นจากตัวเราเป็นเครื่องผิงให้ แต่ก็ไม่ช่วยอะไรได้มากนัก

เช้าวันรุ่งขึ้น เราพากันประหลาดใจว่า พวกเราทุกคนรอดพ้นความตายกันมาได้อย่างไร เมื่อนึกย้อนไปถึงความทรมานของคืนที่ผ่านมา รพินทร์กับแงซายตื่นก่อนพวกเราทุกคน และคนใดคนหนึ่งปลุกพวกเราทั้งหมดขึ้นด้วยเสียงปืน ไม่นานก็กลับเข้ามาให้เราเห็นหน้าพร้อมกับคำรายงาน

รพินทร์ยิงสัตว์อะไรอีกชนิดหนึ่งเพื่อต่อชีวิตพวกเราทุกคนไว้ได้อีก ส่วนแงซายบอกให้เราทราบว่า หลุมอุกกาบาตที่เราเมอย่างจากที่พักของเราออกไปทางทิศเหนือเพียงไมล์เดียวเท่านั้น บริเวณที่สัตว์อันมีลักษณะเหมือนกวางขนาดใหญ่ และฝูงหมูป่าปุกปุยมากถูกปืนล้มลงและหลุมอุกกาบาตที่สาม อยู่ใกล้เคียงกัน

และเราทั้งหมด กำลังจะออกไปดูกันอยู่เดี๋ยวนี้!"

นั่นเป็นบันทึกล่าสุด ในสมุดโน้ตของไชยยันต์ อนันตรัย...

มันเป็นเช้าตรู่ที่ปกคลุมไปด้วยหมอกทึบ ขณะที่ทุกคนผละจากซอกหินที่พักแรมสำหรับคืนที่ผ่านมา โดยทิ้งสัมภาระส่วนใหญ่ไว้ที่นั่นก่อน รีบตามการนำของรพินทร์และแงซายมายังเป้าหมาย

ท่ามกลางป่าหิน สลับไปกับไม้ประเภทสนและเฟิร์นอันงอกงามชอุ่มอยู่ทั่วไปนั้น ต่างมาหยุดชะงักอยู่ยังบริเวณแอ่งลึกมองผาดๆ คล้ายๆ หุบเหวตำแหน่งหนึ่ง ลักษณะผิดไปจากสภาพอันแล้งโล่งของหลุมอุกกาบาตที่หนึ่งและที่สองที่ผ่านกันมาแล้วมาก บรรยากาศที่ปกคลุมอยู่ทั่วไปเป็นสีเทารางๆ แสงอรุณซึ่งเร้นลอดเหลี่ยมเขาด้านใดด้านหนึ่ง สาดเป็นเส้นทางออกมาอาบภูมิภาพรอบด้านทำให้มองดูเหมือนเคลือบด้วยมุก

แลลงไปเบื้องล่างของหุบลึก อันยังไม่อาจทราบถึงส่วนกว้างได้นั้น เห็นยอดไม้ที่ขึ้นตามบริเวณเขาสูง ปรากฏเป็นเงาอยู่ตะคุ่มๆ ลึกลับและเย็นยะเยือก หยดน้ำค้างที่เกาะอยู่ตามกรวดหินและใบไม้ทั่วไป ส่องประกายกลอกกลิ้งวามวาวราวกับเพชรที่เจียระไนไว้

ขณะนั้น แงซายยืนห่างจากทุกคนออกไปทางด้านหนึ่งสงบนิ่งเป็นดุษณี มองนิ่งไปเบื้องหน้าเหมือนจะเข้าภวังค์ ร่างนั้นตระหง่านอยู่ท่ามกลางละอองหมอกที่พัดผ่านกายเป็นระลอก

"คุณแน่ใจหรือว่า นี่คือหลุมอุกกาบาตที่สาม"

เชษฐาเอ่ยทำลายความเงียบงันของทุกคน ในระหว่างที่ใช้ความสังเกตไปรอบๆ เท่าที่สามารถจะมองฝ่าหมอกออกไปเห็นได้

"ผมเองก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน ลักษณะมันคล้าย ๆ เหว เสียมากกว่า ผิดกันไปมากกับสองหลุมแรกที่เราเห็นกันมาแล้ว"

"ผมก็ว่ามันน่าจะเป็นหุบเหว"

ไชยยันต์พูดแผ่วเบา

"แต่แงซายยืนยันว่า ที่นี่จะต้องเป็นหลุมอุกกาบาตที่สาม ตามที่ระบุไว้ในลายแทงแน่นอน เพราะภูมิประเทศแวดล้อมของที่หมายดังกล่าวตรงกัน"

"ภูมิประเทศแวดล้อมอะไรที่ถือเป็นจุดสำคัญในข้อวินิจ-ฉัย"

ดารินถาม เหลียวไปรอบ ๆ

"ป่าสนเชิงเทือกเขาครับ คุณหญิง"

"ตัวคุณเองมีความเห็นยังไง?"

"ผมก็ยังบอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่ก็เป็นข้อน่าสังเกตได้ว่า ตั้งแต่เราออกจากภูเขานิลกาญจน์มา เราพบกับทุ่งหญ้ากลางไหล่งแจ้งมาโดยตลอด เพิ่งจะพบป่าสนเป็นครั้งแรก และระยะเท่าที่ใกล้เชิงทิวเข้ามากที่สุดแล้ว ถ้าตรงนี้ไม่ใช่หลุมอุกกาบาตตามที่แงซายบอก ผมก็คิดว่าตัวหลุมอุกกาบาตแท้จริงจะต้องอยู่ในบริเวณใกล้เคียงนี้แหละ

เชษฐาควักเข็มทิศประจำตัวออกมาเปิดฝา ตั้งเข็มหาทิศตามที่แงซายยืนหันหลังให้ทุกคนในขณะนี้ พิสูจน์ได้จากเข็มทิศอันนั้น หันหน้าไปทางด้านตะวันออก อันมีม่านหมอกเป็นฉากกั้นอยู่ ทำให้ไม่สามารถแลเห็นอะไรได้ห่างไกลนัก

"เทือกเขาใหญ่อยู่ทางด้านไหน ทิศตะวันออกที่แงซายบอกนั่นใช่ไหม"

พรานใหญ่รับเข็มทิศจากมือของท่านหัวหน้าคณะไปดูแล้วก้มศีรษะลง

“ครับ! เทือกเขาที่เราเห็นเป็นเส้นกำแพงมาตลอดระยะการเดินทางช่วงนี้ อยู่ทางด้านที่แงซายหันหน้าไปนั่นแหละ รอให้สายตะวันขึ้นสูงและหมอกจางลง เราจะมองเห็นชัดทีเดียว”

“ถ้างั้นก็แปลว่า เราจะต้องรอให้หมอกจาง ทัศนวิสัยแจ่มใสดีเสียก่อน แล้วมองไปที่เทือกเขานั่น ว่าจะเห็นเป็นรูปตัวครุฑกำลังผงาดปีกอยู่ สมจริงตามคำบอกของลายแทงหรือไม่ อย่างนั้นใช่ไหม?”

“ครับ นั่นจะเป็นเครื่องยืนยันให้เราทราบด้วยว่า ที่นี่เป็นหลุมอุกกาบาตจริงหรือไม่ แต่มันก็เสี่ยงอยู่เหมือนกัน สายตาของผู้เขียนลายแทง มองเห็นเทือกเขาข้างหน้าเรานี่เป็นรูปครุฑเมื่อครั้งที่เขามาหยุดยืนอยู่ที่นี่ แต่พวกเราจะมองเห็นอย่างเขาหรือไม่ยังเป็นปัญหาอยู่ มันจะทำให้การวินิจฉัยยิ่งไขว้เขวออกไป ก่อนที่เราจะค้นหารูปครุฑบนทิวเขาลูกนั้น ผมว่าเราหาความแน่ใจในตำแหน่งหลุมอุกกาบาตเสียก่อนดีกว่า”

จบคำพูดเขายกมือขึ้นดีดโดยแรง ร่างอันยืนหันหลังให้แก่ทุกคนของแงซายค่อยๆ หันกลับมาอย่างแช่มช้า พรานใหญ่จึงพยักหน้าเรียก

“ปัญหามันมีอยู่ว่า เราจะรู้แน่ได้อย่างไรว่า นี่คือหลุมอุกกาบาตที่สาม”

เขาพูดเมื่อร่างนั้นเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าทุกคน

แงซายทรุดกายลงนั่งคุกเข่า แลกวาดไปยังกรวดหินรอบ

กายแล้วจ้องลึกลงไปยังความลิบลิ่วของเหวนั้น นิ่งไปครู่เอ่ยเหมือนรำพึง

"ก็ไม่น่าจะมีที่อื่นอีกแล้วไม่ใช่หรือ เราสาวเส้นทางมาตามคำบอกของแผนที่ลายแทงโดยตลอด ไม่ได้แตกแยกออกไปแม้แต่องศาเดียว"

"ถ้าในลายแทงระบุเป้าหมายตำแหน่งที่สามนี้ว่า หุบเหวเราจะไม่สงสัยกันเลย แงซาย แต่นี่เจ้าของลายแทงระบุว่า 'หลุมยุกกาบาต' ดูแล้วลักษณะมันต่างไปกว่าสองหลุมที่เราพบมาก่อนแล้วเลยทำให้สงสัยกันอยู่"

ท่านหัวหน้าคณะว่า

"หลุมกับเหว มันต่างกันอย่างไร?"

เสียงเจ้าคนใช้พิเศษ พึมพำเหมือนจะเป็นการกล่าวกับตนเองอยู่เช่นเดิม

"ลักษณะของมัน มีสิ่งจำกัดความอย่างเดียวกัน คือส่วนของพื้นดินที่เว้าลึกลงไปจากระดับปกติของบริเวณล้อมรอบบางทีนายใหญ่อาจมีความรู้สึกว่า สองหลุมที่เราพบมาแล้วมันเป็นลักษณะบ่อที่เหมือนมีใครมาขุด แลเห็นโล่งเตียนปราศจากต้นไม้ขึ้น นอกจากฝั่งดินรอบด้าน แต่หลุมที่เราเห็นอยู่นี้ต่ำลงไปมีต้นไม้ขึ้นปกคลุมทึบ"

"ใช่ แงซาย แกอ่านความเข้าใจของพวกเราถูกแล้ว"

ไชยยันต์ตอบมาโดยเร็ว

แงซายอยู่ในอาการไตร่ตรองลึก ก่อนจะกล่าวช้า ๆ ว่า

"ผมคิดว่า มันน่าจะขึ้นอยู่กับภูมิประเทศแวดล้อมเสียมากกว่า สะเก็ดดาวใหญ่ที่ตกลงมากระทบพื้นดิน ทำให้เกิด

เป็นหลุมขึ้น ถ้ามันตกลงมากในบริเวณที่ราบโล่ง ไม่มีพืชพันธุ์ไม้ขึ้นมาตลอดชั่วกัปกัลป์นอกจากหญ้า ลักษณะของหลุมก็ย่อมจะไม่มีต้นไม้สามารถงอกขึ้นได้เช่นกัน อย่างเช่นที่เรามองเห็นมาแล้วสองหลุม แต่ถ้ามันตกลงมาในบริเวณที่เป็นป่าเหมือนที่แวดล้อมรอบตัวเราอยู่ขณะนี้ ครั้งแรกมันก็คงเป็นหลุมเกลี้ยงไม่มีพืชพันธุ์ใดๆ ปกคลุมทั้งสิ้น แต่กาลเวลานานออกไปไม้ในบริเวณใกล้เคียงก็ย่อมจะขยายแพร่พันธุ์ไปเจริญงอกงาม ตามขอบหลุมและพื้นดินส่วนลึกลงไปได้ เราจึงมองเห็นลักษณะของมันคล้ายหุบเหว แต่บางทีแงซายอาจเข้าใจผิดก็ได้”

มาเรีย ฮอฟมัน ยืนสังเกตภูมิประเทศอยู่คนเดียวเงียบๆ เดินเข้าไปสำรวจลูบคลำอยู่ที่หินก้อนหนึ่ง ลักษณะของมันขรุขระมีสีดำสนิมเหมือนหิน วางเรียงรายอยู่หมู่หนึ่ง ริมปากขอบอันตัดลึกชันลงไป แล้วหันไปมองหน้าแงซายโดยไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น ดารินสังเกตเห็นอากัปกิริยาการเคลื่อนไหวของเพื่อนสาวต่างผิวผู้ชำนาญทางธรณีวิทยาอยู่ตลอดเวลาจึงร้องถามมาว่า

“เธอน่าจะวินิจฉัยได้ดีกว่าทุกๆ คน เมย์ แต่ทำไมถึงเฉยเสีย?”

แม่ผมทองซึ่งบัดนี้มีแต่ความสงบเสงี่ยม แทบจะผิดไปเป็นคนละคนกับสมัยก่อนฝืนยิ้ม

“มีร่องรอยของสะเก็ดดาวตกในบริเวณนี้ชัดเจนมาก เพราะหินก้อนที่ฉันขึ้นมายืนอยู่นี่ ก็เป็นส่วนหนึ่งของหินสะเก็ดดาวเหมือนกัน ส่วนเหวลึกลงไปข้างล่างนี่ จะเกิดขึ้นเพราะสะเก็ดดาวขนาดใหญ่หรือเปล่า ยังยากที่จะวินิจฉัย”

แล้วแหม่มสาวก็หันไปทางแงซายอีกครั้งถามว่า

"นอกจากภูมิประเทศแวดล้อมแล้ว ในลายแทงระบุที่หมายอะไรเป็นเครื่องสังเกต เพื่อยืนยันในหลุมอุกกาบาตที่สามนี่บ้างไหม"

แงซายเหลือบไปสบตาพรานใหญ่เหมือนจะขอร้องให้เป็นผู้อธิบายแทน รพินทร์เองก็รู้สึกอึดอัดใจอยู่ บอกตามตรงว่า

"ไม่มี นอกจากเส้นชี้บอกทิศจากหลุมที่สองเท่านั้น"

"ก็ไม่น่าจะยากนัก ถ้าเราเอาเทือกเขาที่เป็นกำแพงกั้นอยู่กับหลุมอุกกาบาตที่สองเป็นเครื่องสอบ เพราะถึงอย่างไรก็ไม่ผิดความจริงมากนัก ในเมื่อที่หมายสองจุดมันบังคับอยู่แล้ว"

ไชยยันต์ว่า แล้วบอกรพินทร์ให้สั่งพวกพรานพื้นเมืองไปขนย้ายสัมภาระข้าวของทั้งหมดที่ยังตั้งทิ้งอยู่ที่เดิม นำมาแถงสมทบกันไว้ตรงบริเวณนี้ก่อน

เมื่อพวกนั้นพากันย้อนกลับไปขนของตามคำสั่งเหลือ แต่เพียงแงซาย พรานใหญ่และคณะนายจ้างทั้งหมด เชษฐาจึงสั่งให้แงซายเอาแผนที่ลายแทงออกมาคลี่เพื่อตรวจที่หมาย

รพินทร์ ไพรวัลย์ ทำหน้าที่อธิบายให้นายจ้างทราบว่าเส้นทางเดินช่วงล่าสุดนี้ มาในเส้นทางไหนของแผนที่ฉบับนั้น จุดใหญ่ที่สุดก็คือเทือกเขาอันเป็นเส้นยาวเหยียด ลากจากใต้ทอดไปสู่เหนือ การเดินจากหลุมอุกกาบาตที่สอง มุ่งเข้าหาเส้นกั้นประดุจกำแพงนี้ โดยเบนขึ้นเหนือเลียบชิดตีนทิวเขาบริเวณแถบใต้ขึ้นไปยังจุดหนึ่ง อันระบุไว้ว่าเป็นหลุมอุกกาบาตที่สามซึ่งแวดล้อมไปด้วยยอดเขาสูง ๆ ต่ำ ๆ นับไม่ถ้วน

เชษฐากับไชยยันต์ช่วยกันพิจารณาอย่างใคร่ครวญถี่ถ้วน

"ถ้าจะเทียบกับแผนที่ฉบับนี้ มันก็น่าจะถูกต้องแล้ว คำนวณจากทิศทาง และระยะเวลาที่เราเดินกันมาเมื่อวานนี้เต็ม ๆ นับจากหลุมที่สอง..."

ไชยยันต์กล่าวเนิบ ๆหรี่ตาลง ใช้ปากกาหมึกแห้งชี้ไปยังบริเวณแห่งหนึ่งของเทือกอันยาวเหยียดในแผนที่

"เรามาดูกันที่รูปทิวเขาบริเวณนี้ ในส่วนที่ลาดต่ำลงมาตรงตีนเนิน มีส่วนที่ยื่นออกมาสองด้าน เหมือนรูปเกือกม้าหันปลายทั้งสองด้านออก หรือมิฉะนั้นก็เป็นขาคู่หน้าของสัตว์อะไรชนิดหนึ่งที่กำลังหมอบอยู่ ตำแหน่งหลุมอุกกาบาตที่สามจะอยู่ทางด้านตะวันตก ระหว่างกึ่งกลางของเขาทั้งคู่นี้พอดี และไม่น่าจะห่างกันมากนัก เป้าหมายที่เราจะสังเกตได้อีกอย่างเพื่อยืนยันทางด้านภูมิศาสตร์แท้จริงว่าที่นี่เป็นหลุมที่สามจริงหรือไม่ ก็คือ สังเกตทิวเขาลักษณะเหมือนเกือกม้า ถ้าใช่มันก็ถูกต้อง ถ้าไม่ใช่ก็แปลว่าผิดแน่นอน"

รพินทร์ขมวดคิ้วอย่างสะดุดเข้ากับความคิด ไชยยันต์มีข้อสังเกตและเหตุผลที่ดีมาก ซึ่งเขาก็เพิ่งจะมานึกออกเห็นจริงด้วยเอาเดี๋ยวนี้เอง

"น่าคิดมากครับ ตามคุณไชยยันต์ว่า แต่มันต้องหมายถึงว่า ลายแทงฉบับนี้เขียนขึ้นในลักษณะใกล้เคียงกับภูมิประเทศแท้จริงด้วย ผมกับแงซายก็ลืมสังเกตถึงตีนเทือกที่วาดเป็นรูปลักษณะเกือกม้านี่เสีย"

"ผมว่าเจ้าของลายแทงจะต้องเขียนได้ตรงกับภูมิประเทศแท้จริงมากที่สุด สังเกตจากที่หมายอื่น ๆ ซึ่งเราสาวเข้ามาเป็น

เจ้าเต้บ ไม่มีที่หมายไหนลักษณะจะผิดความจริงไปเลย เทือกที่เป็นรูปเกือกม้า คงจะต้องมองเห็นเด่นชัดที่สุด มิฉะนั้นผู้เขียนคงไม่วาดเอาไว้เป็นภาพชัดเจนปรากฏในแผนที่ฉบับนี้หรอก และทิวเกือกม้านี่แหละ ที่เราจะอาศัยยืนยันในหลุม อุกกาบาตที่สามนี่ เพราะมันบังคับกันอยู่แล้วในตัว บังคับไว้แน่นอนกว่าหลุมแรก หรือหลุมที่สองเสียอีก แกเห็นด้วยตามที่ฉันว่านี่ไหมแงซาย?”

ประโยคหลังเขาหันไปถามคนใช้พิเศษของคณะ

รอยยิ้มปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรกสำหรับเช้าวันนี้ สำหรับเจ้าคนที่ใครๆ เรียกว่าแงซาย ตาทั้งคู่แลไปยังไชยยันต์เป็นประกาย ก้มศีรษะให้อย่างคารวะ

“บางที นายทหารอาจจะรอบคอบกว่าแงซายและผู้กอง”

“เมื่อวานนี้เราก็มาถึงบริเวณเชิงเขานี่แล้วมีใครสังเกตเห็นฝั่นเชิงที่เป็นรูปเกือกม้าอย่างไชยยันต์ว่าบ้างหรือเปล่า สำหรับผมนี่ไม่เห็นอะไรสักอย่าง...นอกจากยอดสูงๆ ต่ำๆ เต็มพืดไปหมดเหมือนกับเขาสามร้อยยอดแถบประจวบงั้นแหละ”

ดารินเอ่ยแทรกขึ้น

“ตลอดบ่ายของวานนี้ ทัศนวิสัยเลวมาก เมฆฝนปกคลุมอยู่ตลอดเวลา แล้วเราก็โดนฝนหนัก คอยพะวงหาที่หลบฝนกันอยู่ ไม่มีเวลาได้สังเกตอะไรชัดนัก แต่ประเดี๋ยว...ให้หมอกหน่อย คงมีเวลาได้พิจารณากัน ในเป้าหมายที่ไชยยันต์ว่านี่”

“แล้วไหนแงซายบอกว่าจะเห็นเป็นรูปครุฑกางปีกยังไงล่ะ ผมมติว่าถ้าที่นี่เป็นหลุมที่สามจริง ทำไมเป้าหมายที่สังเกตจึงเกินไปที่เชิงเขารูปเกือกม้าเสียแล้ว”

“เธอไม่เข้าใจ น้อย!”

ไชยยันต์พูด พร้อมกับจุ๊ปากเบา ๆ

“เจ้าของลายแทง เขาไม่ได้เขียนข้อความใด ๆ บอกไว้เกี่ยวกับตีนเชิงรูปเกือกม้านี่เลย เพียงแต่วาดสัณฐานไว้ในแผนที่เท่านั้น แล้วกำหนดหลุมอุกกาบาตที่สามเอาไว้อยู่ในระหว่างกึ่งกลางของสองขาที่ยื่นขนาบออกมา ขั้นแรกที่สุดในกรณีที่เรายังไม่แน่ใจว่า เราจะอยู่ในตำแหน่งถูกต้องกับแผนที่หรือไม่ เราจำเป็นจะต้องค้นหาลักษณะของเชิงเขารูปเกือกม้านี่ก่อน ต่อเมื่อเรารู้แน่นอนแล้วว่า ที่นี่ใช่แน่ โดยมันตรงกับแผนที่ที่เขาทำไว้ เราก็จะสังเกตไปยังเทือกข้างบนในอันดับต่อไป ว่ามันจะเป็นรูปครุฑจริงอย่างที่เขาว่าหรือไม่ นั่นเป็นปัญหาถัดไป ถ้าเอามาปนกันสับสนแบบนี้ก็ไม่มีวันค้นได้พบหรอก ที่เราพบปัญหา ขั้นแรกในขณะนี้ ก็คือหลุมนี้ จริงหรือเปล่าเข้าใจหรือยัง”

“ยุ่งยาก ไม่รู้เรื่องเลย ก็...พิจารณากันเอาเองเถอะ เธอก็อุตส่าห์อ่านลายแทงฉบับนั้นกับเขาได้บ้างเหมือนกันนะ ไชย-ยันต์ ทีแรกฉันนึกว่าจะมีแต่รพินทร์กับแงซายสองคนเสียอีกที่ใช้วิธี ‘นั่งทางใน’ อ่านเส้นขยุกขยิกในแผ่นหนังโบราณนั่นแบบที่น่าจะเรียกว่าโมเมยกเมฆ”

“ก็อย่ามายุ่งเสียก็แล้วกัน หน้าที่ของตัวเองมีอยู่ ใครเป็นอะไรคอยรักษาก็แล้วกัน เรื่องอื่นปล่อยให้เป็นหน้าที่คนอื่นเขา”

หมอดารินหันไปค้อนเพื่อนชาย พูดเบา ๆ

“ใช่ซิ! ตอนนี้ก็คอยรักษาอาการของคนแพ้ท้องยังไงล่ะ!”

กลุ่มพรานพื้นเมืองทยอยกันแบกหามสัมภาระมาถึงตแะทั้งหมด มีความจำเป็นอยู่เองที่จะต้องตั้งสถานีพักชั่วคราวตวงบริเวณปากหุบลึก เพื่อรอคอยให้หมอกจางลง อาหารเช้าได้จากเนื้อที่รพินทร์ยิงเมื่อตอนหัวรุ่ง

ประมาณ 10.00 นาฬิกา แดดเริ่มจะแรงขึ้น รัศมีอันตาอุ่นขับละอองหมอกกระจายบางเบาลงเป็นลำดับ ทิวเขาเที่ยงหน้าซึ่งอยู่ไม่ห่างออกไปนัก จึงเริ่มปรากฏให้เห็นทีละน้อยทุกเคนเฝ้ารอคอยให้ธรรมชาติเผยม่านอำพรางอย่างกระสับกระส่าย แต่ก็เต็มไปด้วยความอดทน เพราะไม่มีทางอื่นใดที่จะเลือกได้

จนกระทั่งในที่สุด เวลาล่วงไปอีกร่วมครึ่งชั่วโมงตามการเฝ้าจับเวลาของท่านหัวหน้าคณะ โดยภาวนาขออย่าให้อากาศเกิดวิปริตแปรปรวน เงาอันลี้ลับที่แฝงซ่อนอยู่ภายใต้ละอองหมอกก็แจ่มกระจ่างขึ้น จนสามารถจะมองเห็นทิวตระหง่านเงื่อมพุ่งทะยานเสียบเมฆ เป็นแนวยาวสุดสายตา

ทุกสายตาช่วยกันเพ่ง ทั้งส่วนของยอดทิวที่สูงชะเง้อมระฟ้าขึ้นไป และบริเวณตีนเนิน อันเป็นภูเขาเตี้ยๆ บริวารของเทือกใหญ่เห็นอยู่ใกล้ๆ ระยะห่างเพียงไม่เกิน 3-4 กิโลเมตร จากตำแหน่งที่นั่งพักกันอยู่ กับบริเวณชายเชิงนั้น

ต่างเงียบงันกันไปนาน ได้แต่มองไปที่เทือกเขาเบื้องหน้าแล้วๆ ก็เหลียวกลับมามองดูตากันอยู่เช่นนั้น

“สงสัยจะผิดเป้าหมายเสียแล้ว...”

เชษฐาเอ่ยขึ้นเป็นคนแรกอย่างแผ่วเบาฝืนยิ้มให้กับพรานเที่ยงของเขา

“เรามองไม่เห็นเชิงเขาที่เป็นรูปเกือกม้าหรือยอดเขาที่จะมีลักษณะเป็นครุฑอย่างใดทั้งสิ้น”

จอมพรานยิ้มตอบอย่างแห้งแล้ง ขยับตัวลุกขึ้นจากท่าที่นั่งกอดเข่า

“ถ้างั้น เราเห็นจะต้องเคลื่อนย้ายต่อแล้วครับ เพื่อค้นหาตีนเทือกที่เป็นรูปเกือกม้าให้ได้ เท่าๆ กับค้นหลุมอุกกาบาตที่สามในระหว่างขาคู่ของเกือกม้าด้วย”

ทุกคนลุกขึ้นยืนตามอย่างผิดหวัง และเริ่มจะห่อเหี่ยวอย่างไรบอกไม่ถูก รพินทร์ตะโกนสั่งความคนของเขาให้เตรียมตัว ระหว่างที่ต่างสาละวนกับการเดินทางต่อนั่นเอง ก็มีเสียงพูดกันเอะอะบ๊งเบ๊งในหมู่พรานพื้นเมือง รพินทร์และฝ่ายนายจ้างทุกคนหันขวับไปโดยเร็วอย่างแปลกใจ เห็นคะหยิ่นกำลังยืนอยู่ที่คานหาบของมัน พูดอะไรเอะอะอยู่

“เอ๊ะ! อะไรกันนะ?” เชษฐาถามเร็วปรื๋อ

รพินทร์ก้าวพรวดเข้าไปทันที คณะนายจ้างทุกคนก็ถลันตามเข้ามาติดๆ ในขณะที่พวกนั้นกำลังชุลมุนพูดจาอะไรกันอยู่ฟังไม่ได้ศัพท์ ต่างเห็นคะหยิ่นร้องบอกอะไรพรานใหญ่เร็วปรื๋อด้วยสีหน้าอันตื่นเลิ่กลั่ก

จอมพรานยืนชะงักนิ่ง กวาดสายตาไปรอบๆ

“แงซายหายไปครับ!”

ฝ่ายนายจ้างได้ยินเขาพูดเสียงหนักๆ ในลำคอ

“แงซายหาย!”

ทั้งหมดอุทานลั่นออกมาเป็นเสียงเดียวอย่างตระหนกระคนประหลาดใจขีดสุด

"ครับ ไม่ทราบมันหายตัวไปตอนไหน เมื่อไหร่ พวกเราไม่ทันจะสังเกตเห็นเลยสักคนเดียว เพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้เอง เพราะแงซายหาบของคู่คะหยิ่น เจ้าคะหยิ่นมันเข้าประจำหาบ เมื่อผมสั่งให้ออกเดินทาง มันตะโกนเรียกแงซาย ก็ไม่พบตัวเสียแล้ว ถามคนอื่น ๆ ก็ไม่มีใครเห็น"

"ยังไงกันนี่ มันเป็นไปได้อย่างไร"

ดารินร้องเสียงดังลั่น ทุกคนอยู่ในอาการเดียวกันหมด ในสิ่งที่เกิดขึ้นเกินคาดฝัน

จอมพรานเม้มริมฝีปากแน่น สายตาของเขาสอดส่ายไปยังก้อนหินและป่าสนที่แวดล้อมอยู่ เสียงพวกพรานพื้นเมืองช่วยกันตะโกนเรียกชื่อแงซายอยู่โหวกเหวกกึกก้องไปหมด

"มันแอบไปปล่อยทุกข์ที่ไหนกระมัง ลองตะโกนเรียกมันเข้าซิ!"

บุญคำว่า แล้วป้องปากตะโกนเรียกอยู่เอ็ดอึง เกิด เส่ยจัน ส่างปา และคะหยิ่น ก็แหกปากช่วยกันตะโกนอยู่สุด ๆ เสียงสะท้อนก้องกังวานไปไกล ระหว่างที่นายจ้างทุกคนหมุนตัวไปรอบ ๆ ด้วยอาการกระสับกระส่าย

เงียบกริบ! ไม่มีอะไรกระโตกกระตากตอบเสียงกู่เรียกเหล่านั้นมาเลย ดูราวกับว่า เจ้าคนใช้พิเศษของคณะจะละลายหายเป็นอากาศธาตุไปแล้วฉะนั้น

ในที่สุด ต่างก็พากันยืนนิ่งเหมือนมีอะไรมาสะกดไว้ ความเงียบย่างกรายเข้ามาปกคลุมทั้งคณะ 11 คน

“ปรากฏการณ์พิสดารอะไรเกิดขึ้นนี่?”

เสียงมาเรียทำลายดุษณีภาพอันมืนงงของคณะขึ้น

“ธรณีสูบมันไปเสียแล้วหรือยังไง ไอ้แงซาย วู้! มึงอยู่ไหนโว้ย แงซาย!”

ตาเฒ่าบุญคำป้องปากตะโกนอีก แต่แล้วก็หยุดอยู่เพียงแค่นั้น เมื่อรพินทร์ยกมือขึ้นเป็นสัญญาณห้ามไว้ แล้วเรียกพรานพื้นเมืองทั้งหมดรวมทั้งคะหยิ่นและส่างปาเข้ามาสอบถามเป็นรายตัว

“ใครเห็นแงซายครั้งสุดท้าย เมื่อไหร่ อยู่ตรงไหน?”

“บุญคำไม่ทันสังเกต ก็รู้สึกเห็นๆ ว่ามันนั่งรวมกลุ่มอยู่กับพวกเรานี่นา”

ตาเฒ่าบอก เกาหัวกรากๆ

“คะหยิ่นว่ามันนั่งอยู่ใกล้ๆกับส่างปา ตอนแล่เนื้อย่างไฟ”

เจ้านักเลงโตหล่มช้างยืนยัน แต่ส่างปาสั่นหัว

“ไอ้เกิดตะหาก ที่ช่วยข้าแล่เนื้อ ถลกหนัง”

ลูกศิษย์ของมาเรียแย้ง

“ผมคลับคล้ายคลับคลาว่าเห็นมันเดินเลาะอยู่ริมปากเหวด้านหลังของเราทั้งหมด ตอนที่เรานั่งหันหน้าไปทางเดียวกันหมด” จันว่า

“นานสักเท่าไหร่?”

“ตอนหมอกยังไม่หมดนั่นแหละนาย”

สำหรับเกิดกับเส่ย มองหน้ากันเองล่อกแล่ก ไม่อาจบอกได้แน่นอนว่า เห็นแงซายตอนไหน

ยิ่งสำหรับฝ่ายนายจ้างทั้งสี่ ไม่มีใครบอกได้เลย ทุกคน

สังเกตกันหมด เพราะมัวเอาใจจดจ่อเพ่งอยู่แต่เขาเบื้องหน้าระหว่างที่นั่งรอคอยเวลาหมอกจางกันอยู่

นับประสาอะไรกับนายจ้างเหล่านั้น แม้รพินทร์ไพรวัลย์แต่ผู้ถี่ถ้วนและตาไวที่สุด ก็ไม่ทันสังเกตหรือรู้เวลาแน่นอนได้เหมือนกันว่า แงซายอันตรธานไปในช่วงระยะไหนของการนั่งคอยเวลากันอยู่เป็นเวลาถึง 2 ชั่วโมง

ทั้งๆ ที่ทุกคนก็ไม่ได้หลับไปเลย!

"ตรวจดูให้แน่ซิ มีอะไรหายไปพร้อมกับแงซายบ้าง?"

ท่านหัวหน้าคณะสั่งโดยเร็ว

รพินทร์ตรวจสอบในทันทีนั้น แล้วกลับเข้ามารายงานว่า

"ย่ามของส่วนตัวของมันยังทิ้งกองรวมอยู่กับสัมภาระของเราครับ หายไปแต่ไรเฟิลประจำมือเท่านั้น"

เชษฐางงไปหมด ขมวดคิ้ว

"เอ ลักษณะนี้ แงซายไม่น่าจะมีเจตนาจะไปไหนไกลหรอก"

"นั่นซิ..."

ไชยยันต์เสริมมาโดยเร็ว สีหน้าไม่สบายใจ

"คงออกไปถ่ายทุกข์กระมัง ในระหว่างที่พวกเราทั้งหมดนั่งกันอยู่ที่นี่โดยไม่ทันสังเกต ว่ามันย่องออกไปตอนไหน ลองช่วยกันตะโกนเรียกดังๆ กันอีกทีซิ"

ว่าแล้วไชยยันต์ก็ขยับจะป้องปากกู่ร้อง แต่รพินทร์คว้าข้อมือไว้เสียก่อน

"ไม่มีประโยชน์หรอกครับ คุณไชยยันต์ เมื่อตะกี้นี้เจ้า

พวกนี้ก็โก่งคอกู่กันเสียงดังไปถึงยอดเขาโน่นแล้ว ถ้าแงซายอยู่ในละแวกที่เราเข้าใจ ก็น่าจะได้ยิน”

“ใช่! มีอะไรลึกลับเกิดขึ้นเสียแล้ว”

ดารินพูดเสียงสั่น หน้าซีด

“เขาออกจากที่นี่ไปคนเดียว ในขณะที่พวกเราทุกคนไม่ทันสังเกตเห็น คงไม่ใช่เจตนาที่จะเร้นหนี พิสูจน์ได้จากที่ทิ้งข้าวของส่วนตัวไว้ เอาติดตัวไปแต่ปืนตามปกติเท่านั้น อาจออกไปถ่ายทุกข์อย่างไชยยันต์ว่าแล้วเกิดอะไรที่เราทายไม่ถูกขึ้นกับเขา ทำไมเราไม่รีบค้นหาเขาเสียเดี๋ยวนี้”

รพินทร์สั่นศีรษะอยู่ไปมา เน้นคำหนักแน่น

“ผมไม่เชื่ออย่างเด็ดขาด ว่าจะเกิดอุปัทวเหตุอะไรขึ้นกับแงซาย นอกจากเจตนาอะไรสักอย่าง ที่ผมยังเดาไม่ออก”

“เจตนาอะไร?”

ดารินถามโดยเร็ว

“ผมเรียนอยู่หยก ๆ นี่ว่ายังเดาไม่ออก แต่พนันให้ตัดคอได้ว่า แงซายไม่ได้เกิดอุปัทวเหตุขึ้น”

“ถ้างั้นเขาหายไปไหน เพื่ออะไร และถ้ายังอยู่ในละแวกใกล้ ๆ เราในขณะนี้ ทำไมถึงไม่ตอบมา คุณไม่คิดว่านี่เป็นสิ่งผิดปกติ ผิดอาเพศไปหรอกหรือ?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ อึ้งอยู่นาน เสียงดารินแผดก้องมาอย่างฉุนเฉียวเกรี้ยวกราดในอาการนิ่งของเขาอีกว่า

“แล้วอะไรที่ทำให้คุณยืนเฉย โดยไม่ทำอะไรสักอย่างในขณะนี้จะเอายังไงกันแน่ นายพราน? คนของเราอยู่ ๆ ก็หายไปอย่างลึกลับต่อหน้าต่อตาอย่างนี้”

“เอาละครับ ผมเองก็งงไปหมดเหมือนกัน อยากจะเวียนเกล้าถามคณะเจ้านายของผมทั้งหมดว่า จะมีบัญชาให้ผมปฏิบัติเช่นไร”

เขาพูดขึ้นอย่างเคร่งขรึม ไปยังทุกคนที่แลจ้องมาเป็นตาเดียว

“บอกพวกเรามาก่อนดีกว่า ว่าคุณคิดยังไง และจะทำยังไง?” เชษฐาพูด

“ถ้าทำตามผม ก็คือเราหยุดอยู่ที่นี่เพื่อรอและดูท่าที ของแงซายต่อไป ผมคิดว่ามันจะต้องกลับเข้ามา และบอกเหตุผลกับเราเองว่ามันหายไปไหน”

ดารินขยับปากจะปล่อยเสียงเอ็ดตะโรลั่นออกมา แต่พี่พาเอาไปกุมมือห้ามเสียก่อน

“ใจเย็นๆ น้อย เรายอมรับกันมานานแล้วไม่ใช่หรือว่าไม่มีใครรู้จักแงซายดีไปกว่ารพินทร์หรอก”

แล้วท่านสุภาพบุรุษในราชสกุลก็หันมาทางพรานนำทาง พยายามปรับจิตใจอันตื่นเต้นหวั่นไหวในขณะนี้ให้สงบลง ถามความว่า

“คุณแน่ใจหรือว่า ถ้าเราไม่ออกไปตาม ไม่ออกไปดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับมัน แงซายจะกลับมาเองอย่างปลอดภัย และมีเหตุผลพอที่จะบอกกับเราว่ามันหายไปไหน”

พรานใหญ่ชั่งใจ แล้วบอกต่ำๆ ว่า

“เอาอย่างนี้ดีกว่าครับเพื่อความสบายใจของคณะเจ้านายทางผมทุกคน ผมจะออกไปตามมันเอง ทุกท่านโปรดพักรออยู่ที่นี่ก่อน ถึงอย่างไรเราก็ยังออกเดินทางต่อไปไม่ได้อยู่แล้ว”

“คุณไม่ควรจะประมาทต่อเหตุการณ์เกินไป และไม่ควรจะเชื่อมือแงซายถึงเพียงนั้น...”

ดารินพูดหางเสียงลดโทสะลง กลายเป็นความห่วงใยกังวลเต็มเปี่ยมที่มีต่อองครักษ์พิเศษของหล่อน และวิงวอนอยู่ในที

“คุณอาจคิดว่าแงซายมีลูกไม้อะไรอีก แต่ฉันและพวกเราไม่ได้คิดอย่างนั้น เขาอาจได้รับอันตรายอะไรอยู่ที่ไหนในขณะนี้ก็ได้ เราจะนั่งใจเย็นรอคอยให้เขากลับมาเองอย่างที่คุณพูดได้อย่างไร คุณเองหายไปในคืนนั้น พวกเราทุกคนก็ไม่มีใครใจเย็นอยู่ได้ แงซายก็หายไปในระยะไม่นานนี่หรอก เวลาก็เป็นกลาง-วันมองเห็นอะไรออกชัดๆ อย่างนี้ ฉันเชื่อว่าเราตามกันเดี๋ยวเดียว ก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ครับ คุณหญิง ผมจะไปเดี๋ยวนี้แหละ”

รพินทร์รับคำโดยดี สลัดเครื่องหลังออกจากไหล่แล้วเรียกบุญคำกับคะหยิ่นเข้ามา...

สามคนพูดจาอะไรกันเบา ๆ เพียงสองสาม คำแล้วต่างก็ผละออกจากบริเวณที่พักโดยเร็ว แต่ชั่วไม่กี่ก้าวที่พากันจ้ำออกไปอย่างรีบด่วน เสียงของดาริน วราฤทธิ์ ก็ร้องทักมาว่า

"เดี๋ยวก่อน รอด้วย!"

พรานใหญ่ชะงักนิดหนึ่ง เอี้ยวคอกลับมา เห็นน้องสาวคนสวยของนายจ้างฉวยไรเฟิลประจำมือวิ่งเหยาะ ๆ ตามเข้ามาทีบ

"มีอะไรอีก?"

"ฉันไปด้วยคน!" หล่อนบอก

รพินทร์ขมวดคิ้ว ก่อนที่เขาจะพูดอะไรขึ้น ราชสกุลสาวก็พูดติดต่อมาว่า

"ฉันบอกพี่ใหญ่กับพวกนั้นแล้ว ว่าฉันจะตามไปกับคุณด้วย พวกเขาไม่ทักท้วงอะไร เพราะฉะนั้นคุณไม่ต้องกังวลหรอก"

จอมพรานมองไปทางกลุ่มเชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ซึ่งขณะนี้นั่งมองมาเงียบๆ โดยไม่มีปฏิกิริยาเช่นไร จึงยิ้มให้นิดหนึ่ง พยักหน้า

“ดีเหมือนกัน คุณหญิงจะได้เห็นกับตาตัวเอง โดยไม่ต้องให้ผมกลับมารายงาน เชิญ!”

กล่าวเพียงนั้น เขาก็โบกมือเป็นสัญญาณกับคะหยิ่นและบุญคำเดินตัดเข้าป่าสนทางด้านตะวันตกในทันที โดยใช้หลักสามัญวินิจฉัยว่า จะอย่างไรเสีย แงซายก็จะต้องหายตัวไปทางด้านนี้ เพราะตลอดเวลาทุกคนนั่งหันหน้าไปทางตะวันออกเพ่งจับมองอยู่ที่ยอดทิวเขา มันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว ที่แงซายจะเดินหายเข้าป่าไปทางด้านนั้น นอกจากจะลอบออกด้านหลังในระหว่างทุกคนเผลอ

บุญคำกับคะหยิ่น แยกออกเดินทางห่างกันออกไป ในลักษณะหน้ากระดาน ในระหว่างที่รพินทร์คืบหน้าไปในเส้นกลาง เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างเลาะปากขอบเหวซ้ายมือของเขา ส่วนตาพรานเฒ่าเดินทางซีกขวา ภูมิประเทศมันไม่ทึบเกินไปนัก สามารถมองเห็นพื้นที่แวดล้อมได้ในระยะห่างออกไปพอสมควร แต่ก็เต็มไปด้วยเนินปลวก ตอไม้ และใบสนที่หล่นลงมาทับถมพื้นดินสูงหนา เวลาเหยียบเท้าก้าวย่ำลงไปแทบจะจมมิดรองเท้าแห้งข้างบน แต่ชื้นแฉะอยู่ตลอดกาลข้างใต้ ความรกของเถาวัลย์จะมีอยู่หนาแน่นเฉพาะบริเวณปากขอบเหวเท่านั้น

ดารินขยับจะเดินแยกออกไปอีกด้านหนึ่ง เมื่อล่วงเข้าไป

ใต้หลังคาป่าสน แต่อุ้งมือแข็ง ๆ ของพรานนำทาง จับไว้ที่ต้นแขนเสียก่อน โดยไม่พูดคำใด บังคับในทีให้เดินตามหลังเขา หล่อนจึงจำเป็นต้องปฏิบัติตามอย่างว่าง่าย เพราะคุ้นเคยกับการฝึกฝนมาเป็นอันดีแล้วในขณะออกตามรอย ไม่พูดคำใดเช่นกัน กระชับไรเฟิลไว้ในมืออย่างเตรียมพร้อม

อึดใจเดียวก็มีเสียงเป่าใบไม้ดังมาจากซ้ายมือ ในระหว่างหมู่หินและพุ่มหนาของเถาวัลย์ หล่อนเห็นรพินทร์หยุดเดินหันหน้าไปยังที่มาของเสียง บุญคำซึ่งเดินอยู่ซีกขวาห่างออกไปราวจอ เมตร ก็หยุดลงด้วยเช่นกัน

เสียงเป่าใบไม้เบา ๆ ดังเหมือนลูกกวางร้องนั้นแว่วมาอีก บุญคำเดินอ้อมตัดหน้าของบุคคลทั้งสองตรงเข้าไปยังซุ้มเถาวัลย์ ไม่ปากเหวทันที รพินทร์เริ่มจะเคลื่อนตามเข้าไปบ้างเงียบ ๆ

"ทำไมหรือ?"

"คะหยิ่นเรียก"

พรานใหญ่ตอบด้วยเสียงแผ่วเบาเกือบเป็นกระซิบ

"มีอะไร?"

"ยังไม่ทราบ แต่เชื่อว่าคงได้ร่องรอยอะไรบางอย่าง"

บุญคำหายลับไปก่อนแล้ว ในซุ้มเถาวัลย์อันปกรกแผ่ครึ้มอยู่นั้น รพินทร์กับน้องสาวของนายจ้างตามเข้ามาภายหลัง พอไผล่พ้นแนวโขดหินบังก็เห็นเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างกับตาพรานเฒ่ากำลังยืนดูอะไรอยู่ที่พื้นดินอันเป็นกรวดเล็ก ๆ ปนไปกับลูกรัง แม้จะไม่ต้องพูดหรืออธิบายคำใดกันเลย ดารินก็เข้าใจได้ทันที... จากร่องรอยที่เห็น

รอยเท้าของแงซาย เดินเลียบเลาะมาตามปากของเหวนั้น ทั้งที่ปรากฏอยู่บนดินนุ่มเปียกแฉะ และที่เหยียบยอดเครือเถาเล็กๆ ที่ทอดอยู่ตามพื้นเป็นรอยและช้ำ รพินทร์ไล่สายตาย้อนรอยไปเท่าที่จะมองเห็นได้ แล้ววกกลับและตามรอยประทับนั้นไปอย่างพิจารณา ดารินไม่สนใจในด้านรอยเท้าของแงซาย ในเมื่อเห็นชัดๆ อยู่แล้วเช่นนี้ หล่อนเพียงแต่จับตาอยู่ที่สีหน้าของจอมพรานเงียบๆ อย่างต้องการทราบความคิดอ่าน

บุญคำกับคะหยิ่น ก้าวช้าๆ ตามรอยล่วงไปเบื้องหน้าแต่แล้วก็หยุดหันมากวักมือเพียงพรานใหญ่อีก เมื่อรพินทร์ตามเข้าไปถึง คะหยิ่นก็ชี้ให้ดูที่ยอดเถา มีขนาดเขื่องเท่านิ้วก้อยยอดหนึ่ง ถูกคมมีดฟันขาดตกลงกับพื้น

พรานใหญ่ใช้เท้าเขี่ยดูยอดไม้ที่ถูกฟันทิ้งไว้ แล้วเหลือบตาดูดารินผู้จ้องเขาไม่กะพริบอยู่ก่อนแล้ว

“อ่านออกไหมครับ แปลว่าอะไร?”

“ฉันรู้แต่เพียงว่า แงซายผ่านมาทางนี้แน่นอน คงจะพยายามเดินเลาะปากขอบเหวนี่ไปเรื่อยๆ เพื่อจะหาทางพิสูจน์ว่า เหวนี้คือหลุมอุกกาบาตที่สามจริงหรือเปล่า งั้นใช่ไหม?”

“คนละประเด็นกัน...มันจะเดินไปไหน เพื่ออะไรเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่รอยยอดเถาวัลย์ที่มันฟันทิ้งไว้นี่ คุณหญิงทราบไหม ว่ามันคืออะไร?”

“เครื่องหมาย ป้องกันไม่ให้ตนเองหลง ในการเดินย้อนกลับหรือ?”

“คนอย่างแงซายกลัวหลงสำหรับเส้นทางเพียงแค่นี้ทีเดียวหรือ...”

เขาพูดพร้อมกับยักไหล่

“ผมจะบอกให้ก็ได้ มันรู้ว่าพวกเราจะต้องออกตามมัน และฟันไม้เอาไว้ชี้ทางเราตามได้ถูก โดยไม่ต้องไปเสียเวลาคลำ ๆ ไม่เชื่อคุณหญิงคอยดูต่อไป มันจะต้องทำสัญญาณบอกทางแก่กันไว้ทุกระยะที่เดียว”

ดารินงง ไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาพูด และก็จริงดังพรานใหญ่ว่า เดินเพียงไม่กี่สิบก้าวที่เลาะลัดไปตามโขดหินรอบเหว ก็เห็นรอยมีดเหน็บของแงซาย เฉาะเป็นแผลไว้ที่ไม้ยืนต้นหนึ่งไม่ห่างกันนักไปนัก บอกแนวทางได้ว่าเริ่มจะผละจากปากของเหวแยกขึ้นมาลูกหนึ่ง อุดมไปด้วยสนสามใบที่ขึ้นเรียงรายอยู่ราวกับไพรมาปลูกไว้

“ฉันไม่อยากถามคุณหรอกนะ รพินทร์ แต่คุณจะไม่เห็นอะไรฉันบ้างเลยเชียวหรือ ทำไมแงซายถึงได้เจตนาทิ้งรอยไว้ให้พวกเราเห็นในการเร้นตัวไปไหนอย่างลึกลับของเขา?”

“ที่ทิ้งไว้ ก็เผื่อไว้ว่า หากฝ่ายเราเอะใจ ก็จะได้ตามไปถูกยังไงละครับ ผมบอกคุณหญิงแต่แรกแล้ว คุณหญิงก็ไม่เชื่อว่าไม่ได้มีเหตุร้ายอะไรเกิดขึ้นกับเจ้าองครักษ์ประจำตัวของคุณหญิงหรอก ถึงเราไม่ไปตามมันก็จะกลับมาเองหรือต่อให้เราไม่สนใจเท่ามัน ออกเดินทางต่อไป มันก็ไปดักพบเราได้อยู่ดีในหนทางข้างหน้า เรื่องนี้ผมไม่ได้ห่วงอะไรเลยที่ออกมาตามนี่ก็เพราะไม่อยากให้คุณหญิงและฝ่ายนายจ้างของผมพิจารณาว่าใจไม้ไส้ระกำไม่สนใจอะไรกับแงซาย ประเดี๋ยวก็พบครับไม่ต้องห่วงหรอก”

ราชสกุลสาวยิ้มออกมากร่อย ๆ เอื้อมมือจับแขนเขาอย่างเกรงใจ

“คุณต้องเห็นใจฉันบ้างนะ รพินทร์ ตื้นลึกหนาบางทุกชนิดระหว่างคุณกับแงซายคุณรู้กันดีอยู่ ส่วนพวกฉันสิ ไม่รู้อะไรก็ตามที่เห็นท่าไม่ดี เราก็อยากจะเลือกในทางที่ปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่าจะเสียใจภายหลัง อย่างน้อยที่สุด ก็จะต้องมีอะไรลึกลับอยู่ในพฤติการณ์ของแงซายครั้งนี้ ถ้าไม่งั้นเขาก็ควรจะบอกเราล่วงหน้าให้หายห่วงไว้ ว่าเขาจะไปไหน”

“เอาเถอะครับ ผมก็ไม่ได้ว่าอะไรคุณหญิงนี่”

“อย่างน้อยที่สุด คุณก็ไม่ได้ลำบากคนเดียวนะ ฉันยอมลงทุนมากับคุณด้วยไม่เห็นอีกหรือ”

อีกฝ่ายหันมามองหน้า

“ผมทราบดีว่าคุณหญิง มีความรักและห่วงใยต่อพวกเราทุกคนเสมอ และความจริงมันก็เป็นคุณลักษณะที่ดี ที่น่านับถือของนายจ้าง ผมยอมรับว่า ผมเองเป็นคนติดจะใจดำอยู่สักหน่อย บางขณะก็ใจเย็นมองข้ามสถานการณ์เกินไป การที่ได้นายจ้างเป็นคนละเอียดรอบคอบและคอยห่วงใยพวกเราอยู่ก็ดีไปอย่างเหมือนกัน”

“หวังว่าคุณไม่ลืมเหตุการณ์ในคืนนั้น คืนที่แงซายพยายามจะรั้งเอาคุณไปเป็นเพื่อนให้ได้ ในการเผชิญหน้ากับตัวไทร-เซราทอปส์ แล้วคุณก็ฉลาดเกินไป คือรู้ทัน แกล้งปล่อยให้เขาไปเผชิญกับมันตามลำพัง คืนนั้นคุณเกือบจะต้องเสียใจที่ทอดทิ้งเขา มาคราวนี้ก็เหมือนกัน แม้แงซายจะไม่ได้บอกอะไรล่วงหน้า แต่คุณก็เห็นสัญญาณจากที่เขาทำทิ้งไว้และก็บอกกับฉันอยู่เดี๋ยวนี้ว่าแงซายทำเครื่องหมายไว้เพื่อจะให้ตามไป เพื่ออะไรเราก็ยังไม่รู้ แต่คุณจะไม่ตามทีเดียวหรือ เมื่อรู้เจตนาของเขาแล้วเช่นนี้”

แม่ดอกฟ้าดารินของเขามีเหตุผลที่ดีเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการเป็นกังวลคอยดูแลความปลอดภัยของผู้ร่วมคณะและทุกคน จะว่าหล่อนยุ่งไม่เข้าเรื่องก็ไม่ถูกนัก **รพินทร์ยอมรับนโดยการที่ไม่กล่าวอะไรซัดแย้งอีก**

มันก็จริงของหล่อนอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน บางทีคนอย่าง**รพินทร์ ไพรวัลย์ มีชีวิตที่กร้านเกรียมเสียจนประสาทชาไปแล้วก็ได้ ในด้านเดือดร้อนห่วงใยใครเกินความจำเป็น**

รอยบากไว้ตามต้นไม้ เห็นได้ไปทุกระยะ เส้นทางได่ขึ้นมาหรือเนินสูงขึ้นไปเป็นลำดับ ป่าสนเริ่มจะยืนต้นห่างประปรายออกไป แลเห็นท้องฟ้าใกล้เที่ยงซึ่งกำลังมีแดดแรงทัศนวิสัยวันนี้ดีเกินคาดเมื่อขึ้นมาอยู่บนที่ราบสูงเช่นนี้ ทำให้สามารถมองเห็นภูมิภาพแวดล้อมไปได้ไกลลิบรอบด้าน ตำแหน่งทุกแหวที่คณะทั้งหมดนั่งพักรอกันอยู่ในขณะนี้ ก็สามารถจะแลเห็นลักษณะของสัณฐานได้ชัดเจนในวงล้อมของป่าสนเบื้องล่างขากขอบจรดขอบอันมีลักษณะเบี้ยวบูดเหมือนรูปสี่เหลี่ยมคางหมูเฉียนผ่าศูนย์กลางในส่วนที่กว้างที่สุดประมาณไม่เกิน 5-6 ร้อยเมตร แต่ลึกลงไปสู่ความเวิ้งว้างเบื้องล่างตลอดแนวผนังฝั่งของทุกด้านชอุ่มไปด้วยหมู่ไม้ บริเวณที่มีพืชพันธุ์ขึ้นปกคลุมอยู่นั้นต่ำลงไปไม่มากนัก ในส่วนที่ลึกชันลงไปอีกเบื้องล่าง แลเห็นแก่งแง่ของดินและหินโล่งตา ซึ่งลักษณะแท้จริงชนิดนี้ ขณะที่ต่างคนอยู่ริมปากขอบใกล้ๆ จะสังเกตไม่เห็นเลย เพราะไม้ที่ปกคลุมหมู่บังสายตาเสีย

รพินทร์ก็เพิ่งจะเฉลียวใจคิด เมื่อดารินสะกิด ชี้ให้เหลียวกลับลงไปดู

“ใช้ความสังเกตให้ดีซิ มันน่าจะเหมือนสองหลุมที่เราผ่านมาแล้วนะ ผิดกันตรงที่มีต้นไม้ปกคลุมไว้ในส่วนที่ผนังต่ำลงไปเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนที่ลึกลงไปนั่น มันหลุมชัดๆ”

“แปลกมาก ต้องขึ้นมาอยู่บนที่สูงแบบนี้ ถึงจะเห็น”

เขาพึมพำ

“ถ้างั้น มันก็น่าจะเป็นหลุมอุกกกาบาตอย่างที่แงซายเข้าใจนะซิ”

“เราไม่ทราบว่า พื้นที่ราบสูง ใต้เทือกพระศิวะทั้งหมดจะมีหลุมอุกกาบาตอยู่สักกี่หลุม และหลุมนั้นมันจะเป็นหลุมที่ระบุไว้ว่า ‘ที่สาม’ ตามลายแทงหรือเปล่า เพราะเมื่อหันไปดูทางทิวปีกครุฑ เราก็ไม่สามารถเห็นเป้าหมายรูปครุฑตามที่กำหนดไว้เลย รูปเขาเกือกม้าตามข้อสังเกตของคุณไชยยันต์ก็ค้นยังไม่พบ”

ขณะนั้น ทั้งสี่คนกำลังไต่ส่วนชันที่สุด ขึ้นสู่ชะง่อนหินผาบริเวณหนึ่ง ที่มองเห็นรอยเท้าของแงซายปีนขึ้นไปชัดเจนกว่าทุกตอน พอพ้นช่วงอันชัน ขึ้นมาสู่ตะพักอันเป็นพื้นราบคะหยิ่น กับบุญคำ ผู้นำอยู่เบื้องหน้าห่างจากรพินทร์ และดารินเพียงสองวาก็ร้องลั่นขึ้นพร้อมกัน

“ไอ้แงซาย!”

พรานใหญ่ กับราชสกุลสาวก็มองเห็นพร้อมกัน อย่างจู่โจมกะทันหันที่สุด

แค่ 15 เมตรเท่านั้นเอง ใต้เงาไม้เตี้ยต้นเดียวที่งอกอยู่ไหเดียวในกลุ่มหินที่วางซ้อนกันหลายลูก เจ้าคนที่หายมาอย่างลึกลับ กำลังเอนเอกเขนกครึ่งนั่งครึ่งนอนเอาหลังพิงโคนต้น ลักษณะทอดอารมณ์ในมือมีกิ่งไม้เล็กๆเขี่ยดินตรงหน้าเล่นเพียงแค่เหลือบมาชำเลืองมองเท่านั้น เมื่อทั้งสี่คนปรากฏร่างขึ้น

บุญคำกับคะหยิ่นสบถกันพำฟังไม่ได้ศัพท์ ส่วนรพินทร์หันเมามองหน้าน้องสาวคนสวยของนายจ้างโดยไม่พูดอะไร ทั้งสี่คนยังยืนนิ่งอยู่ที่เก่า พุ่งสายตาไปยังแงซายเป็นเป้าหมายเดียว

ดารินถอนใจยาวออกมาอย่างโล่งอก โคลงศีรษะช้าๆ หล่อนไม่อาจทายอะไรได้ถูกเลย จากอากัปกิริยาของเจ้าองค์วิภาษ์พิเศษที่เห็นอยู่ในขณะนี้

"เฉยๆ ไว้นะ รพินทร์ ไม่ต้องพูดอะไรทั้งสิ้น เป็นหน้าที่ของฉันเอง"

หล่อนพูดปนหัวเราะหึๆ ในลำคอ

"เชิญตามสบายครับ"

ดารินเคลื่อนอย่างแช่มช้า เข้ามาหยุดยืนตรงหน้าแงซายในเขณะนี้ โดยมีรพินทร์ บุญคำและคะหยิ่นตามเข้ามาด้วย

เมื่อนายหญิงมายืนค้ำ เท้าเอวอยู่ตรงหน้า เจ้าคนใช้พิเศษเพียงแต่ขยับตัวนั่งขัดสมาธิ เค้าหน้าอาการซื่อเฉยเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นสักอย่างเดียว ทำราวกับจะไม่รู้ว่าการหายมาของมัน สร้างความเดือนร้อนวุ่นวายให้หมู่คณะสักเพียงใด จนแม้แต่ทั่งต้องมาตามหากันในขณะนี้

ฝ่ายที่นั่งอยู่กับฝ่ายที่เข้ามายืนรายล้อมค้ำหัวตรงหน้าเงียบนิ่งกันอยู่เช่นนั้น ดารินหันไปทางพรานใหญ่

“จะเริ่มยังไงดีล่ะ?”

“ก็...สุดแต่คุณหญิงครับ”

“ไง! พ่อเจ้าประคุณแงซาย เธอมานั่งทำอะไรอยู่ที่นี่จ๊ะ?”

ดารินถามเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเหมือนกัน

“แงซายออกมาเดินตรวจดูบริเวณ เหนื่อยก็เลยมานั่งพักตรงนี้”

เอาจริงจังเข้า ราชสกุลสาวก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่าหล่อนจะสอบสวนอย่างไรดี **ความรู้สึกยามนี้อยากจะตบเสียฉาดใหญ่ แต่สู้ระงับไว้เพราะรู้ดีอยู่แล้วว่า คะหยิ่นกับบุญคำหรือแม้แต่ใครต่อใครในคณะก็ตาม ถ้าได้มาเห็นตัวดีเข้าในลักษณะนี้ ก็คงอยากจะช่วยกันรุมซ้อมเสียให้คางเหลือง**

ปรายหางตาไปทางรพินทร์ ตรงกันข้ามกลับเห็นเขาเฉย ๆ ไม่มีปฏิกิริยาอะไรทั้งสิ้น

“แล้วเมื่อไหร่จะกลับล่ะ มานั่งชมวิมานอยู่ตรงนี้คนเดียว”

หล่อนฝืนทำใจดีต่อไป

“ประเดี๋ยวแงซายก็จะกลับ”

ดารินฉิวจนหัวเราะ พูดกับรพินทร์ว่า

“ถ้างั้นคุณก็พูดไว้ถูกแล้วซินะ เป็นความผิดของฉันเอง”

“อย่ามัวคิดว่าใครผิด หรือใครถูกอยู่เลยครับ คุณหญิงอยากพบแงซาย เดี๋ยวนี้ก็พบแล้ว จะถามอะไรมันก็ถามเสีย ถ้าไม่มีคำถาม ผมก็จะได้อัญเชิญมันกลับไปที่พวกเราตามเดิม”

“ทำไมออกจากที่พักมาเงียบ ๆ โดยไม่ให้พวกเราทั้งหมดรู้”

ดารินถามตรง ๆ น้ำเสียงกระด้างขึ้น

"แงซายไม่ได้ไปไกล แงซายออกตรวจหาที่หมายตามปกติ ไแงะแวกใกล้เคียงที่พัก มาไม่นานนักก็จะกลับ แงซายคิดว่าไม่จำเป็นจะต้องบอกให้ใครรู้"

เจ้าคนใช้พิเศษบอกอย่างคนแสนซื่อ

"พวกเรากำลังจะออกเดินทางจากที่นี่ไปเดี๋ยวนี้แล้ว อยู่ ๆ เกแก้หายไปโดยไม่บอกให้รู้ ทำให้ต้องวุ่นวายถึงกับต้องออกมาตามกัน ทำไมถึงทำอะไรบ้า ๆ อย่างนี้ ตามมาพบเข้ายังทำเป็นแง่งเอ้อระเหยเป็นทองไม่รู้ร้อนเสียอีก ประเดี๋ยวแม่ฟาดด้วยไวเฟิลกบาลแหก...แล้วดูทีรึ ยังนั่งสบายใจเฉิบอยู่อีก...เอาเสียแแงะ!"

ดารินง้างกำปั้นขึ้น

รพินทร์จับข้อมือไว้ หันไปพูดกับแงซายเรียบ ๆ ว่า

"แกคงรู้ดีแล้วใช่ไหม แงซาย ความอ่อนหวานเมตตาที่สุดนั้น บางขณะก็ร้ายกาจที่สุดเหมือนกัน นายหญิงรักและกรุณาแงมาก แต่แกต้องเจ็บตัวเพราะนายหญิงหลายครั้ง ฉันเสียอีกปากแกก็บอกว่าอยากจะกระทืบ แต่แกไม่เคยเจ็บตัวเพราะฉันเลย"

ดารินร้อง "ฮื้อ!" ลั่น สะบัดมือรพินทร์ พยายามจะผลักให้ห่างออกไป เพื่อจะหันไปเล่นงานแงซายให้สมแรงฉิว แต่รพินทร์ไม่ยอมปล่อยตัว ยึดไว้มั่นแล้วบอกว่า

"อย่าเอาแต่อารมณ์ครับ คุณหญิง และไม่ต้องทำแก้เก้อแก่ผม โดยหันไปหาทางออกกับแงซายหรอก ผมมีคำตอบให้แก่คุณหญิง ว่าทำไมเจ้าคนใช้ตัวดีของคุณหญิงจึงมานั่งทอดหุ่ยเป็นทองไม่รู้ร้อนอยู่ตรงนี้ ผมไม่อยากให้คุณหญิงตบตีมันแล้วต้องมาขอโทษมันภายหลังหรอก"

ดารินชะงักในคำพูดมีความหมายประหลาดของเขา หันขวับไปจ้องหน้า

“หมายความว่ายังไง ไหน! บอกมาซิ คุณมีคำตอบยังไงอ้อ! เดี๋ยวนี้ เข้ากันเป็นปี่เป็นขลุ่ยดีแล้วหรือกับแงซาย”

“ไม่ใช่ปี่กับขลุ่ยครับ ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ แล้วผมไม่ ‘บรรเลง’ ร่วมกับมันหรอก สาบานว่าถ้ามันอยู่เหนือผมก็จะต้องไปอยู่เสียทางทิศใต้ อยากทราบคำตอบหรือครับ โน่นยังไง...ลองหันไปพิจารณาที่เทือกเขาข้างหน้าเราเดี๋ยวซิเห็นอะไรหรือเปล่า!”

ดารินกะพริบตางงๆ แล้วหันกลับไปทางเทือกเขาเบื้องหน้า ตามการชี้บอกของเขาโดยเร็ว

อึดใจเดียว ที่พิจารณาจ้อง หล่อนก็อ้าปากค้าง ตะลึง พรึงเพริดไปชั่วขณะ คะหยิ่นกับบุญคำมองตาม แล้วร้องออกมาพร้อมกันว่า...

“เขา...รูปนกอินทรี!!”

ทัศนวิสัยกำลังแจ่มชัดยิ่งขึ้น ท่ามกลางแสงแดดอร่าม-เรืองยามใกล้เที่ยง เมฆสีขาวทอดตัวลงบังเงาตะวันปกคลุมอยู่เหนือทิวอันตระหง่านเงื้อม บริเวณส่วนที่เป็นยอดสูงสุดของส่วนนั้นแลเห็นประดุจนกอินทรีกำลังยืนผงาด กางปีกร่าออกเตรียมบิน ปลายปีกซ้ายทอดลงสู่ด้านใต้ปลายปีกขวาหันไปทางด้านเหนือ ส่วนศีรษะและจะงอยปากอันแหลมโค้งชะเง้อมชี้ไปด้านตะวันออก!

ดารินกายสั่นน้อย ๆ ยกมือขยี้ตาอยู่หลายครั้ง

ตาหล่อนไม่ได้ฝาดแน่ เขารูปนกอินทรีกำลังกางปีกแล เห็นชัดเจนที่สุด ราวกับเทพเจ้าจำหลักภูเขาไว้ทั้งก้อน

"แล้วก็ต่ำลงมาตรงตีนเทือกด้านล่างนั้น เห็นไหมครับ ภูเขาเกือกม้าของคุณไชยยันต์ที่เราค้นหากันอยู่ หันขาทั้งคู่มาทางด้านนี้ได้องศาพอดีกับหุบเหวข้างล่างโน่น คราวนี้คุณหญิงพอจะนึกออกหรือยังว่า ไอ้เทวดาของเรามานั่งสบายใจเฉิบเป็นทางไม่รู้ร้อนตามที่คุณหญิงว่าอยู่ทำไมตรงนี้!"

บุญคำกับคะหยิ่นนั้นเต้นแร้งเต้นกา โห่ร้องด้วยความดีดลั่นไปหมด ดารินตื่นเต้นจนพูดไม่ออก ลืมเรื่องอื่นใดหมดสิ้น ใบหน้าของหล่อนแดงก่ำหันไปมองหน้าเซ่อ (อยู่เหมือนเดิม) ทางแงซาย และเหลียวกลับไปจ้องเขารูปนกอินทรีสลับกันอยู่เช่นนั้น

ในที่สุด ก็หลุดปากออกมาเหมือนเสียงกระซิบ

"รพินทร์ ฉัน...ฉันพูดอะไรไม่ถูก อะไรกันนี่ งงไปหมดเลย นั่นคือตัวครุฑตามที่ระบุไว้ในลายแทงแน่หรือ"

"ครุฑตัวมันจะเป็นอย่างไร ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่ที่เราเห็นอยู่นี่ มันเป็นรูปนกอินทรี"

"คุณเห็นมันตั้งแต่เมื่อไหร่?"

"ก็ระหว่างคุณหญิงกำลังซักถามมันอยู่นั่นแหละ แล้วผองพิจารณาดูหน้าไอ้ตัวดีอีกทีซิครับ จะเห็นได้ว่า มันยังทำหน้าเซ่อสำหรับนายหญิงได้สนิทดีเหมือนเดิม ไม่ได้ส่อพิรุธอะไรเลย ว่าอมเล่ห์ฉลาดอะไรไว้ เจ้าส่างปาว่าจอมหน้าเซ่อแล้ว แต่ก็ยังไม่เท่ามันคนนี้ โดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้านายหญิง"

ดารินจ้องหน้าแงซายอีกครั้ง

จริงของรพินทร์ องครักษ์พิเศษประจำตัวของหล่อนไม่มีอะไรที่จะส่อชัดในสีหน้า และแววตาให้หล่อนอ่านเลศนัยใดๆ ได้ทั้งสิ้น มองสานตาหล่อนมาด้วยประกายใสเหมือนตาเด็ก

“แงซาย!”

หล่อนร้องออกมาดังๆ ปนหัวเราะ อาการฉุนเฉียวเกรี้ยว-กราดหมดสิ้นไปในทันที เหลือไว้แต่ความตื่นเต้นยินดีเหลือที่จะกล่าว

“เธอมานั่งดูเขารูปนกอินทรีอยู่ตรงนี้นานแล้วหรือ”

“แงซายเพิ่งจะเห็นเดี๋ยวนี้เอง เมื่อผู้กองชี้บอกนายหญิง”

“อย่าไปถามมันให้เสียเวลาเลยครับ”

พรานใหญ่บอก ฉุดข้อมือดารินให้ผละห่างจากเจ้าคนลูกไม้จัดออกมา

“เพื่อไม่ให้เสียเวลา เรารีบกลับไปตามพวกเราทั้งหมดมาที่นี่เถอะ แล้วเริ่มต้นเส้นทางของเราจากที่นี่เลย”

ดารินยังไม่สร่างงง และไม่วายจะเหลียวกลับมองดูแงซายอย่างสุดที่จะประหลาดใจอยู่เช่นนั้น กระซิบถาม

“มันไปยังไงมายังไงกันนี่ ฉันไม่เข้าใจอะไรเลยสักนิด”

“ทีแรกผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน แต่เพิ่งจะมาเข้าใจเอาที่นี่เดี๋ยวนี้เอง มันผละหนีออกจากคณะของเราทั้งหมดมา ก็เพื่อจะถ่วงเวลารอให้ตะวันขึ้นสูงกว่านี้และทัศนวิสัยดีกว่านี้ ประกอบกับมุมของการดู จะต้องอยู่บนที่สูงตำแหน่งนี้ด้วย ถ้าเรามัวแต่ค้นหาที่หมายอยู่ตรงปากหลุม ในที่แวดล้อมของป่าสนนั่น เฝ้าคอยดูให้ตาย ก็ไม่มีวันจะเห็นเป็นรูปนกอินทรีหรือตัวครุฑขึ้น

มาได้ พอตะวันขึ้นสูงตรงศีรษะ เงาตะวันที่บังมุมกับเหลี่ยมเขาบางลูก ทอดไปยังยอดกลางนั่น จึงปรากฏเป็นรูปนกอินทรีขึ้นเชิงเขาเกือกม้าก็เหมือนกัน เราจะมองไม่เห็น ถ้ายังอยู่ริมหลุมยุกกาบาตในระดับที่ลุ่มต่ำถ้ามันยังขืนอยู่ร่วมกับพวกเราตรงนั้นมันเองก็จะมองไม่เห็น แล้วอีกอย่างหนึ่ง พวกเราก็จะต้องเคลื่อนย้ายค้นหาที่หมายกันต่อไปโดยอาจไม่ฟังความเห็นของมันก็ได้ มันเลยแอบหนีมานั่งเฝ้าสังเกตอยู่ที่นี่ตามลำพัง บังคับในตัวไม่ให้พวกเราเคลื่อนย้ายไปไหนก่อน แล้วก็ทำทางไว้เพื่อให้ตามมันมาได้ถูก”

ราชสกุลสาวยกมือขึ้นกุมขมับ ด้วยความสับสนอัศจรรย์เหลือที่จะกล่าว

“แล้วทำไมแงซายถึงนั่งทำเป็นหน้าเซ่ออยู่แบบนี้ ขณะที่เรามาถึงเขาไม่ได้บอกเราสักนิดเดียวว่า เขาค้นพบที่หมายอยู่แล้ว มันอยู่เบื้องหน้าเราทุกคนในระหว่างที่เรารุมต่อว่าเขานั่นเอง”

“มันจะบอกให้โง่ทำไม มันนั่งมองเห็นเป้าหมายอยู่ทนโท่ตำตาอยู่แล้ว อยากจะดูด้วยว่าพวกเราจะโง่กันสักขนาดไหน ผมเฉลียวใจอยู่แล้ว ที่เห็นมันนั่งกระดิกตีนเฉย หันหน้าไปทางเทือกภูเขาโน่น เลยเหลียวมอง ก็พบเข้าพอดี”

“แงซายหนอแงซาย...”

หล่อนครางอย่างกลัวใจ ส่ายหน้าไปมา

“นี่ถ้าไม่มีรพินทร์ ไพรวัลย์เสียคนเดียว พวกเราทั้งหมดคงถูกมันหลอกได้สารพัด”

“อย่าไปมัวคิดอะไรอยู่เลยครับ แงซายก็คือแงซายนั่น

แหละ ดีเท่าไหร่บ้างแล้วที่คุณหญิงตามผมมาด้วย จะได้รู้เห็นชัดกับตา ไม่งั้นก็หาว่าผมใส่ไคล้มันอยู่ตลอดเวลา เราเริ่มงานกันเดี๋ยวนี้เถอะครับ”

กล่าวจบ เขาก็ตะโกนสั่งความบุญคำกับคะหยิ่น แต่แล้วดารินก็ขัดขึ้นเสียก่อน

“พวกเราจะต้องมาบนนี้ไม่ใช่หรือ อย่างที่คุณว่าเมื่อตะกี้”

“ครับ”

“ถ้างั้นธุระอะไรที่ฉันจะต้องเดินย้อนกลับไปให้เสียเวลา ถึงอย่างไรพวกเราก็ต้องตามขึ้นมาอยู่แล้ว”

“เอางั้นก็ได้ คุณหญิงรออยู่ที่นี่ ผมกับพวกนี้จะกลับไปรับพวกเราทั้งหมดขึ้นมา”

“ไหน พูดใหม่ซิ ว่ายังไงนะ”

ดารินร้องเสียงสูง คว้าคอเสื้อเขาไว้ ดึงกลับมา

“ก็คุณหญิงขี้เกียจเดินไม่ใช่หรือ”

“ใช่ จะให้ฉันเดินย้อนกลับไปกลับมาอีกทำไม”

“ผมก็ให้คุณหญิงรออยู่บนนี้ยังไงละครับ”

“ฉันรออยู่บนนี้ แล้วคุณกับพวกนี้ก็จะเดินกลับกันลงไปทั้งหมดงั้นรึ?”

รพินทร์ชะงักเหมือนจะนึกขึ้นมาได้

“ถ้างั้น ผมจะให้แงซายอยู่เป็นเพื่อน”

“แล้วจะเสียใจไหม ถ้ากลับขึ้นมาอีกครั้ง ไม่เห็นดาริน?”

อีกฝ่าย ชะงักงันไปอีกครั้ง มองตา

“ทำไมละครับ?”

“แงซายก็รูปหล่อนี่นะ น่ารักกว่าคุณเสียอีก จะเอาในด้าน

ไทแก้ไม่ได้ด้อยไปกว่าคุณ ฉันอาจชวนเขาหนีไปอยู่เสียด้วยกันก็ได้ เพราะชังขี้หน้าคนขี้เก๊กบางคน”

“น่ากลัวมาก...” รพินทร์ยอมรับ “และผมก็เชื่อเสียด้วยซิ เผื่อแป้นว่า คนขี้เก๊ก ที่คุณหญิงชังขี้หน้าคนนี้ อยู่เป็นเพื่อนคุณหญิงดีกว่า ไม่กลัวว่าคุณหญิงจะไปอยู่กับแงซายหรอก แต่เป็นห่วงในเรื่องคุณหญิงหายเสียมากกว่า เพราะหน้าที่ผมจะต้องไปรับผิดชอบ”

กล่าวจบเขาก็ตะโกนเรียกแงซาย เข้ามา

“กลับไปกับบุญคำและคะหยิ่น บอกให้เจ้านายรู้ว่าเราได้พบที่หมายแล้ว ฉันกับนายหญิงรอคอยอยู่ที่นี่”

“ให้แงซายอยู่เป็นเพื่อนผู้กองสักคนไม่ดีหรือ จะได้ปรึกษาหารือในเส้นทาง ระหว่างที่คอยให้พวกเราขึ้นมาสมทบ”

เจ้านั่นพูดหน้าตาย

“อย่าฉลาดแกมโกงให้เกินไปนัก!...”

ดารินชี้หน้า ยิ้มดุ ๆ

“ดีมากเท่าไหร่แล้ว ที่ผู้กองเขากันฉันไว้ ก่อนจะถูก ‘พี่ใหญ่’ จากฉัน เรามีหน้าที่แบกของคู่กับคะหยิ่น ถ้าไม่ลงไปช่วยคะหยิ่นหาบแล้วใครจะหาบขึ้นมา ออกลูกไม้หลอกกินแรงคนอื่นมาหลายครั้งแล้ว เรานะ”

แงซายกะพริบตาปริบ ๆ แล้วพึมพำเหมือนจะพูดกับตนเองว่า

“อ้อ! จริง แงซายลืมไป”

แล้วก็หมุนตัวกลับ เดินเท่ง ๆ ไปกับคะหยิ่นและบุญคำตามคำสั่งโดยดี

พรานหนุ่มกับนายจ้างสาวผู้สูงศักดิ์ มองตามหลังคนเหล่านั้นไป แล้วหันมามองดูหน้ากันพลางหัวเราะ

“เป็นยังไง ฉันพอจะตามทันแงซายขึ้นบ้างหรือยัง”

รพินทร์ตวัดร่างนั้นเข้ามาสวมกอดประทับไว้แนบอก จูบพวงแก้มอันแดงปลั่งนั้นเต็มแรงรัก แรงรอคอยโอกาสมานานแสนนาน

“พอจะทันบ้าง แต่มันสายเหลือเกิน ปล่อยให้มันแอบหัวเราะเยาะอยู่นาน”

ดารินตวัดแขนคล้องคอเขาไว้แน่น เอาปลายจมูกโด่งงามสีไปมากับจมูกมันระยับไปด้วยเหงื่อของเขา แล้วซุกหน้าลงกับซอกคอ

“คิดถึงเหลือเกิน รพินทร์ คิดถึงฉันบ้างไหม?”

“มากกว่าที่คุณหญิงคิดถึงผม”

“เราอยู่ใกล้ชิดกันแค่นี้เองนะ กินด้วยกัน นอนด้วยกัน เห็นหน้าใกล้ชิดกันทุกนาที แต่ฉันรู้สึกเหมือนเราห่างกันเหลือเกิน เมื่อมีบุคคลที่สามอยู่ด้วย บางทีคิดบ้าๆ รู้ไหมฉันคิดยังไง”

“คิดยังไง?”

“คิดว่า ทำไมเราถึงไม่หลงป่าอยู่ด้วยกันตามลำพังอีก”

“ผมอยากจะกลืนคุณหญิงเข้าไปไว้ในหัวอก”

เขากระซิบ ขณะที่จูบเคลียไปตลอดทั้งใบหน้า และหล่อนก็จูบตอบอย่างกระหาย ร่าเริงเป็นสุขเหมือนนกในยามเช้ากลางสวน

มีเสียงเพลงอันทุ้ม กังวานก้อง ดังแว่วขึ้นมาจากหนทางฟากเขาฟากนั้นไต่กันลงไป จะมีใครเสียอีก ถ้าไม่ใช่เจ้าการเวก

เพลงรักอันแสนหวานของชาวเขา ซึ่งรพินทร์ ไพร-วัลย์ไม่ได้ยินเสียนาน บัดนี้ มันเจื้อยแจ้ววิเวกหวานขึ้นมาอีกครั้งอย่างคนรู้แก่นใจของกันและกัน แล้วก็แนบเหน็บความคิดเกากวนอารมณ์เล่น

ดารินก็ยังเงี่ยหู แม้จะฟังไม่เข้าใจความหมาย

"ฉันไม่ได้ยินแงซายร้องเพลงเสียนาน รู้สึกว่าวันนี้โชคดีเหมือนได้ยินเพลงจากเขา รู้สึกว่าเขาจะอารมณ์ผ่องใสเป็นพิเศษ"

"อารมณ์ทะลึ่ง และเสือกกะโหลกเสียมากกว่า"

"ทำไมล่ะ? ทำไมว่าเขาทะลึ่ง และเสือกกะโหลก?"

"เปล่า! อย่าไปสนใจกับมันเลยครับ กอดคนใจดำของคุณพระเจ้งคนนี้ไว้ดีกว่า"

แม่ดอกฟ้าของเขาหัวเราะใส ปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี

ในสภาพอันชื่นมื่น อิ่มเอิบใจซึ่งน้อยครั้งนักที่จะเข้ามาทดแทนอารมณ์คนผู้มีชีวิตแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน**ทั้งคู่จูงมือกันมานั่งอย่บนก้อนหินเรียบราบ มองตากันเหมือนจะประทับแผ่นภาพของแต่ละฝ่ายเข้าไปพิมพ์ผนึกไว้กลางแก่นใจตลอดชั่วนิรันดร์กาลโดยไม่ให้มีอะไรมาลบเลือนไปเสียได้แม้แต่ความตาย**

เขาทั้งคู่ บัดนี้สลัดทุกสิ่งทุกอย่างที่แวดล้อมกายออกไปเหมือนสิ้น หรืออย่างน้อยก็ลืมมันเสียอย่างสนิทชั่วขณะ เพื่อความ

เป็นตัวของตัวเองก่อนที่จะมีบุคคลที่สามย่างกรายเข้ามาแบ่งหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ น้องสาวของนายจ้างผู้สูงศักดิ์ออกไปจากรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ลูกจ้าง

“เคยนึกเหนื่อยและท้อแท้บ้างไหมคะ รพินทร์ นับตั้งแต่เราออกเดินทางกันมานี่ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

ฝ่ายหนึ่งถามเสียงหวานแผ่ว มือลูบไล้อยู่ที่ใบหน้าอันครึ้มไปด้วยเคราน้ัน อีกฝ่ายจับมือนั้นไว้จรดกับริมฝีปาก

“ผมน่าจะถามคุณหญิงมากกว่า”

“จริงๆ นะ ถ้ามัคคุเทศก์นำทางสายนี้ ไม่ใช่คนที่ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ ป่านนี้ยังไม่ทราบว่าพวกเราจะอยู่ในภาวะไหน คงพินาศล้มตายกันไปหมดแล้ว บางที ฉันรู้สึกว่าฉันมีความสุขในการมาตรากตรำลำบาก เผชิญวิบากกรรมร่วมกับคุณและพวกเราทุกคนในครั้งนี้ จำได้ไหม ตั้งแต่หนองน้ำแห้งถึงหลุมอุกกาบาตที่สามนี่ เราร่วมทางกันมานานเท่าไหร่แล้ว?”

“ไม่เกิน 4 เดือนเท่านั้น”

คิ้วงามข้างหนึ่งเลิกขึ้นน้อยๆ ดึงหน้าของเขาลงมาแนบแก้ม

“เหรอ? แต่ฉันรู้ว่ามันยาวนานเหลือเกิน ยาวนานประหนึ่งว่าเราจะร่วมทางมาด้วยกันถึง 40 ปีงั้นแหละ คุณรู้สึกเช่นนั้นไหม นายพราน?”

“เหตุการณ์มันทำให้เรารู้สึกเช่นนั้นครับ คุณหญิง”

ดารินตาเป็นประกายพราว ละจากใบหน้าที่แนบชิดอยู่กวาดมองแช่มชื่นไปยังภูมิภาพอันงดงามรอบด้าน แล้วจับนิ่งอยู่ยังทิวปีกครุฑตระหง่านเงื้อม ประหนึ่งหลักชัยชี้บอกจุด

หมายปลายทางอยู่เบื้องหน้า ลมแรงบนยอดเนินสูง เป่าขนตาพลิ้วไสว

"วันนี้ฉันรู้สึกเป็นสุขอย่างประหลาด และก็เต็มไปด้วยความหวังเป็นสุขที่มีโอกาสได้อยู่ใกล้ชิดคุณตามลำพัง แม้จะชั่วระยะเวลาสั้นๆ ก็ตาม ส่วนความหวังก็คือ เราคงไม่ล้มเหลวในเส้นทางแน่นอน เพราะมองเห็นหลักที่หมายอยู่โน่นแล้ว"

"โชคในการเดินทางกำลังจะเป็นของเราแล้ว ภายหลังจากที่เรายึดมั่นปฏิบัติตามคำสั่งสอนตักเตือนของฤๅษีโกฑัญญะ คือตัดความละโมภออกไป ไม่ได้หันไปสนใจไยดีกับขุมทองทั้งภูเขาที่ผ่านกันมาแล้ว เทพเจ้าเบื้องบนคงจะเล็งเห็นถึงสัจจะและปณิธานอันแน่วแน่มั่นคงของพวกเราทุกคน จึงเปิดทางให้ผมก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกันว่า อะไรจะเกิดขึ้น ถ้าพวกเราทุกคนมัวแต่เพ้อบ้าอยู่กับทรัพย์แผ่นดินมหาศาลเหล่านั้น"

ราชสกุลสาวหันมาสบตาเขาอีกครั้ง ยิ้มให้

"มีลางดีอะไรอยู่หลายอย่างนะ ที่เกิดขึ้นกับพวกเราในระยะนี้ ไม่รู้ว่าคุณจะเชื่อเหมือนอย่างที่ฉันเชื่อหรือเปล่า?"

"ลางดีอะไร?"

"เมย์ตั้งท้องระหว่างทาง ท่ามกลางวิกฤตการณ์ภาวะคับขัน จะรอดหรือจะตายเช่นนี้ ถ้าหากมีเด็กกำลังจะเกิดขึ้นมาในหมู่คณะ คนโบราณเขาถือว่าเป็นโชคดี"

พรานใหญ่หัวเราะ มองดูแม่ดอกฟ้าของเขาอย่างดื่มด่ำประทับใจ

"แต่คุณหญิงไม่ใช่คนโบราณที่จะต้องเชื่อในเคล็ดข้อนี้เลย คุณหญิงเป็นแพทย์ เป็นนักวิทยาศาสตร์"

หล่อนหัวเราะตาม

“ฉันก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่า ทำไมฉันจึงเชื่อเช่นนี้ เคยได้ยินได้ฟังผู้ใหญ่เขาพูดกันมาก่อน และมันก็ฝังอยู่ในความรู้สึกมานาน ถ้าจะพูดกันในแง่ของวิทยาศาสตร์หรือกฎของธรรมชาติก็คือ ชีวิตจะต้องไม่มาเกิดขึ้นในสิ่งที่จะดับสูญ มิฉะนั้นมันจะเกิดขึ้นได้อย่างไร เป็นของธรรมดาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นพอรู้ว่าเมย์ตั้งท้อง ฉันก็เชื่อมั่นทันทีว่าพวกเราควรจะต้องรอด”

“หมดความกินแหนงแคลงใจผมเกี่ยวกับเรื่องเมย์เสียทีใช่ไหมครับ”

ดารินปั้นหน้าขรึมในฉับพลัน เอานิ้วคีบจมูกของเขาแล้วผลักหน้าออกไปเบาๆ

“แคลงใจน่ะยังแคลงใจอยู่ แต่นั่นไม่สำคัญหรอก เอาว่าค่อยสบายใจขึ้นมาได้บ้างเท่านั้น ที่แม่เจ้าประคุณนั่นจับไชยยันต์ไว้เป็นตัวตนเสียที ขืนปล่อยให้ยังเป็นเจ้าแม่ประโลมโลกย์ประจำคณะไม่จริงจังแน่นอนกับใครต่อไป ฉันกลัวพ่อพรานใหญ่ของฉันจะเสียท่าเข้าให้ บอกตามตรง ฉันกลัวใจมาก แม่คนนี้ ฉันน่ะสู้เขาไม่ได้หรอก เพราะหน้าไม่ด้านพอ ผู้หญิงอย่างเมย์ ลงคิดที่จะเอาผู้ชายคนไหน ผู้ชายคนนั้นไม่มีวันรอดมือไปได้”

“ร้ได้ยังไง?”

“รู้ซิ!!”

หล่อนแหวเอาเบาๆ ค้อนควัก แล้วหัวเราะอีก

“แต่ถึงอย่างไรฉันก็รักเมย์นะ รักเขาเหมือนน้องสาว เพราะอยู่ใกล้ชิดร่วมเป็นร่วมตายกันมาตลอด ถ้าคุณพลาดพลั้งอย่างไร ก็ยินดีจะยกให้เขาไปเลย”

"เหลวไหล ไร้สาระ นานๆ ถึงจะเห็นคุณหญิงเป็นทารก แม้มีเสียที แต่ก็น่ารักดี"

"รู้ไหม คุณมีวีรกรรมอะไรอยู่อย่าง ที่ทำให้ฉันเลื่อมใสศรัทธาคุณมากขึ้นอีก และไม่คิดลังเลใจอยู่อีกเลย ว่าฉันจะรักคุณเผิดหรือไม่"

รพินทร์มีสีหน้างง

"ผมมองไม่เห็นเลยว่า คนอย่างผมจะประกอบวีรกรรมอะไรอย่างที่คุณหญิงว่า นอกจากกรบกับสัตว์ดิรัจฉาน หรือรังแกสัตว์ไปตามอาชีพพรานไพรใจบาปอย่างผม ซึ่งนั่นไม่มีวีรกรรมอะไรเลย ถ้าบาปกรรมละก็ว่าไม่ถูก"

"มีซิ คุณอาจไม่รู้สึกตัวก็ได้ วีรกรรมที่ฉันว่านี่ก็คือกล้าพอที่จะสนับสนุนให้เมย์อุ้มท้องต่อไปจนครบกำหนดคลอด และยังกล้าที่จะขอตั้งชื่อให้ลูกเขาด้วยว่า 'ไพรวัลย์' ถ้าเป็นผู้ชาย มันพิสูจน์ให้เห็นว่า คุณเป็นคนกล้าหาญพอที่จะพิสูจน์ความจริงให้ใจหนักแน่นกว้างขวางกรุณาและเสียสละ ในเมื่อเจ้าตัวเองเขาคิดดิ้นรนอยู่ตลอดเวลาที่จะทำแท้งให้ได้ มันไม่ใช่หน้าที่อะไรของคุณเลยที่จะต้องหาทางช่วยเหลือป้องกันไว้ ฉวยจับพลัดพลูเด็กออกมาหน้าเหมือนคุณก็จะยิ่งลำบากขึ้นไปอีก ฉันจึงเห็นว่าสิ่งที่คุณทำไปแล้วเป็นวีรกรรมที่เดียว"

"โธ่ คุณหญิง..."

พรานใหญ่ครางออกมาดังลั่น แล้วหัวเราะ

"ผมหลงตั้งใจฟังเสียตั้งนาน ที่แท้ก็ไม่วายจะแว้งเหน็บผมไม่ได้บอกคุณหญิงไว้ก่อนแล้วหรอกหรือว่า ลูกของเมย์นั้น

ถ้าไม่มีใครรับ ผมรับเองได้ สิ่งสำคัญที่สุดก็คือขอให้เขาเก็บรักษาเด็กในท้องไว้เท่านั้น ผมไม่ต้องการให้เขาทำลายเสีย”

“ก็นั่นนะซิ ฉันถึงว่าคุณเป็นคนดี มีศีลธรรมประจำใจเป็นสุภาพบุรุษ เป็นคำสรรเสริญกันอย่างใจจริงแท้ๆ ไม่ได้เหน็บแนมอะไรเลย และคุณก็สามารถเกลี้ยกล่อมให้เมย์ใจอ่อนยอมปฏิบัติตามได้อีกด้วย ลำพังฉัน ไชยยันต์ หรือใครต่อใครก็คงจะทัดทานเขาไว้ไม่ได้หรอก”

หล่อนพูดยิ้มๆ ตาจับอยู่ที่เขาตลอดเวลา รพินทร์ไม่อยากจะประสานสายตาสุกใสคู่นั้นในวาระเช่นนี้ จุ๊ปากเบาๆ พร้อมกับโคลงศีรษะ ควักบุหรี่ใบตองแห้งที่มวนไว้เรียบร้อยแล้วขึ้นมาคาบ

“คุณหญิงทราบเรื่องนี้ได้อย่างไร?”

“เขาบอกกับฉันเอง เมื่อเช้านี้ บอกด้วยว่า ต่อไปนี้เขาไม่ดิ้นรนจะคิดทำลายเด็กในท้องอีกแล้ว จะทะนุถนอมไว้ให้ดีที่สุดตามคำสั่งของคุณ และขอให้ฉันช่วยด้วย ซึ่งมันก็เป็นข่าวที่ฉันและทุกคนพวกเรายินดี เพราะคิดเป็นห่วงระแวงอยู่ตลอดเวลาแล้วว่าไม่ขณะใดก็ขณะหนึ่งที่เมย์จะต้องแกล้งทำตัวเองให้แท้งเสียก่อนแน่ๆ ยังอดแปลกใจไม่ได้อยู่จนเดี๋ยวนี้ว่า คุณมีอิทธิพลอะไรอยู่เหนือจิตใจเมย์นะ ถึงทำให้เขาเชื่อได้ ขนาดไชยยันต์ผู้ยอมรับว่าเป็นสามีของเขาเอง และรักเขามาก เขาก็ยังไม่ฟังเสียงแต่แรก”

รพินทร์ถอนใจเบาๆ เริ่มรู้สึกอึดอัดพิพักพิพ่วนอย่างไรบอกไม่ถูก ดารินฉลาดในการไล่เลียง ดักหน้าดักหลัง และหว่านล้อมตีขลุมเขาอยู่ได้เสมอ

“ผมไม่ได้มีอิทธิพลอะไรอยู่เหนือจิตใจของเขาหรอกครับ คุณหญิง แต่ผมเอาความจริงใจ และความปรารถนาดีต่อเขาเป็นที่ตั้งในการที่จะพูดขอร้องเขาเพื่อให้เกิดสิ่งดีงามแก่ตัวเขาเอง เมื่อเล่าให้คุณหญิงฟังโดยตลอดหรือเปล่าว่า เขากับผมพูดกันอย่างไรบ้างในตอนดึกเมื่อคืนที่ผมลุกขึ้นมาสกัดความตั้งใจเดิมๆ ของเขาเสีย ซึ่งในที่สุดเขาก็ยินยอมปฏิบัติตาม”

ดารินเอียงหน้า

“ก็ไม่เห็นเล่าอะไรมากไปกว่าบอกว่า คุณขอร้องเขาไว้ และเขาก็ยอมเชื่อ”

“ไม่ได้บอกหรอกหรือว่าเขาโกรธผมมาก และขู่ผมอย่างน่ากลัวที่สุด ตอนที่ผมห้ามเขาไว้เรื่องพยายามจะหาเหตุทำให้แท้ง”

“ขู่ยังไง เอ๊ะ! ชักสนใจ...”

จอมพรานถอนใจอีกครั้ง

“เขาขู่ผมอย่างร้ายกาจน่ากลัวที่สุด และอย่างไม่มีเหตุผลด้วย เพื่อหวังไม่ให้ผมเข้าไปขัดขวางเขา ระหว่างที่ออกอุบายพยาร้อนของบุญคำกิน หมายจะให้ตกเลือด”

“ฉันถามว่า เมย์ขู่คุณอย่างไร?”

“เขาบอกว่า ถ้าผมขัดขวางเขาไว้ เขาจะบอกคุณหญิงว่าลูกในท้องเป็นลูกของผม เพราะคิดว่าคำขู่เช่นนั้น จะทำให้ผมต้องสะดุ้งกลัวและไม่กล้าขัดขวางทีเดียว”

“ฮือม์ แปลกดีนี่”

น้องสาวของนายจ้างเอียงคอต่ำลงไปอีก ตาจับที่เขาเขม็งริมฝีปากเหมือนจะยิ้ม

“คำขู่แบบนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เป็นอันขาด ถ้าหากว่าคุณจะไม่เคยยุ่งกับเขามาบ้างเหมือนกัน ใช่ไหม?”

“ถ้าไม่ฟังเหตุผลผมบ้างเลย ผมก็จะเลิกพูดอะไรอีกและสุดแต่คุณหญิงจะเข้าใจก็แล้วกัน”

“อย่าทำเป็นใจน้อย ขี้หงุดหงิดไปหน่อยเลย ประเดี๋ยวจะกลายเป็นคนกินปูนร้อนท้องไปเสียเท่านั้น ต่อไปซิ เขาขู่คุณแบบนั้นแล้วคุณว่ายังไง”

“ผมบอกเขาว่า ความจริงมันย่อมหนีความจริงไปไม่พ้น ต่อให้เขามดเท็จใส่ผมเช่นนั้น ผมก็ยินดีเสมอที่จะรับ แต่ขอให้เขาเอาเด็กไว้ และขอตั้งชื่อให้ลูกเขาเสียในเวลานั้นเลยว่า ‘ไพรวัลย์’ ถ้าเป็นผู้ชาย เมย์อาจเห็นใจผมก็ได้ที่กล้าเสี่ยงเพื่อการมีชีวิตรอดของลูกเขาถึงเพียงนี้ จึงคิดขึ้นมาได้ นับประสาอะไรผมไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับลูกของเขาเลย ผมยังยอมรับที่จะเป็นพ่อของเด็ก ตัวเขาเองล่ะ จะไม่รู้จักรักลูกบ้างเชียวหรือ และโดยใจจริงของเขาที่พูดออกมาเช่นนั้น ก็เป็นแต่เพียงการขู่เพื่อให้ผมเกิดความกลัว ไม่ไปขัดขวางเขาเท่านั้น เมื่อเห็นว่าไม่เป็นผลตัวเองก็เลยยอมจำนน”

“ก็แปลว่าคุณไม่แคร์ สมมติว่าถ้าเมย์จะยืนยันเช่นนั้นจริง ๆ”

“ชีวิตอันสิ้นไร้ไม้ตอกอย่างนายรพินทร์ ไพรวัลย์จะต้องไปแคร์อะไรละครับ คุณหญิง ในเมื่อมีผู้หญิงสักคนเขาต้องการให้ลูกของเขาเรียกผมว่าเป็นพ่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าการรับสมอ้างว่าเป็นพ่อ จะช่วยทำให้ชีวิตเด็กเกิดรอดออกมาได้โดยไม่ถูกแม่ทำลายเสียก่อน ผมทำชีวิตสัตว์ให้แตกดับไปเสียนัก

ต่างนักแล้ว ก็ควรจะมีโอกาสให้ชีวิตมนุษย์เกิดขึ้นมาได้บ้าง แม้จะไม่ทางตรง ทางอ้อมก็ยังดี”

“คิดบ้างไหม สมมติอีก ว่าถ้าเมย์ทำอย่างนั้นจริง และข้างเอิญฉันก็เชื่อเสียด้วย อะไรจะเกิดขึ้น”

“คุณหญิงก็สาปแช่งผมไป ก็เท่านั้นเอง”

“คุณไม่กลัว ไม่ยี่หระอะไรเลย ต่อให้ฉันจะรู้สึกเช่นไร?”

“คนเรามีกรรมเก่าติดตัวกันมาทั้งสิ้น ก็สุดแต่เวรกรรมจะชักนำ ผมบอกคุณหญิงมานานแล้วว่า ผมไม่บังอาจจะคิดหวังอะไรในตัวคุณหญิงทั้งสิ้น ตกระกำลำบากนอนกลางดินกินกลางป่าอยู่ด้วยกัน คุณหญิงก็อาจรักผม พอต่างฝ่ายเสร็จธุระแยกจากกันไปแล้ว คุณหญิงก็คือ ม.ร.ว.ดาริน วราฤทธิ์ อยู่ในเมือง ส่วนผมก็พรานรพินทร์ ดักดานอยู่หนองน้ำแห้ง มันคนละเรื่องกันอยู่แล้ว”

กล่าวจบเขาก็หัวเราะกว้างๆ คลายอุ้งมือทั้งสองที่จับต้นแขนของหล่อนออกอย่างแช่มช้า เหมือนจะคืนความฝันกลับมาสู่ความจริง แต่ดารินคว้าข้อมือทั้งสองไว้ดึงเขามาโอบไว้ตามเดิม

“รำคาญใช่ไหม ที่ฉันซักโน่นถามนี่ ขอให้รู้เถิดว่าถ้าไม่ผนใจไยดีอะไรด้วยแล้ว จะไม่จุกจิกแคะไค้อะไรให้กวนใจเลย นอกเหนือไปกว่าอื่นใดทั้งสิ้นก็คือ ความเจียมและถ่อมตนของคุณนี่แหละที่เป็นบ่วงพราน ดักหัวใจของฉันได้ดีที่สุด เอาละฉันขอสัญญาว่าจะไม่พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้คุณลำบากที่จะต้องไกหกหรือปกปิดอีกแล้ว ผู้ชายที่แท้จริงนั้นจำเป็นเหลือเกินที่จะ

ต้องโกหกเป็น และผู้หญิงก็ชอบด้วย ขอเพียงโกหกให้แนบเนียนเท่านั้น”

ไม่มีประโยชน์ที่จะพยายามพูดอะไร สำหรับผู้หญิงฉลาดร้เท่าทันไปหมดอย่างดาริน ขืนพดแก้ไขกลบเกลื่อนมากไปก็รังแต่จะเข้าตัวเสียเปล่าๆ

และนั่นก็เท่ากับเป็นการสารภาพออกมานั่นเอง

เขาจูบหล่อนเป็นการสกัดกั้นวาจาอื่นใดไว้เสีย จนกระทั่งหล่อนหลับตานิ่งอยู่ในอ้อมแขน ระบายลมหายใจสะท้อนและกายสะท้านสยิวเหมือนต้องลมหนาวกรรโชก

“คุณหญิง...”

“คะ...”

“ขอบคุณสวรรค์ ที่เราไม่ได้รักกันเหมือนอย่างนี้ ในขณะที่หลงป่าอยู่ด้วยกัน”

“ทำไม?”

รพินทร์กระซิบที่ริมหู ขณะที่คลึงริมฝีปากหนักหน่วงอยู่ที่ใบหูด้านนั้น แม้จะอยู่ในอาการพริ้มตาปิดสนิท ใบหน้าดวงนั้นแดงซ่านเป็นริ้วสีชมพู หยิกเบาๆ ที่ต้นขา กระซิบตอบ

“ไม่มีทางหรอก ฉันเป็นคนใจแข็งนะ จะบอกให้ แข็งพอๆ กับคุณนั่นแหละ”

“ก็ดีไปอย่างหนึ่งเหมือนกัน ยามจาก เราจะได้จากกันได้ง่ายๆ ไม่ต้องมีความหลังให้ต่างคนต่างคิดมากนัก”

“คุณซิไม่คิด เพราะอาจมีคนอื่นให้คิดอยู่แล้ว แต่ฉันคิดแน่”

“คิดถึงพรานป่าคนหนึ่ง ที่คุณหญิงไปหลงป่า กินนอน

คู่ด้วยกันหลายครั้งหลายคืน โดยไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยคนนี้และรึ?”

ดารินลืมตาขึ้น จ้องลึก เน้นเสียงชัดเจนว่า

“ฉันจะไม่รักหรือบูชาคุณเลย รพินทร์ ถ้าเราไม่สามารถผ่านวันคืนที่อยู่กันตามลำพังสองต่อสองนั้นมาได้ โดยที่ทั้งฉันและคุณไม่มีราคีอะไรเกิดขึ้นเลยจนนิดเดียว มนุษย์ถ้าจะมีส่วนประเสริฐกว่าสำสัตว์ทั้งหลาย ก็เพราะมโนธรรมและความคับยั้งชั่งใจมิใช่หรือ สัตว์นั้นปล่อยให้ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปตามธรรมชาติต้องการ ส่วนมนุษย์ควรจะมีการเหนี่ยวรั้งหักห้ามตัวเองไว้ได้ เมื่อยังไม่ถึงกาลเทศะอันควรจะเป็นไป”

ถึงอย่างไร ดาริน ก็ยังเป็นหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ ที่ไม่มีอะไรมาเปลี่ยนชาติกำเนิดเดิมของหล่อนเสียได้

รพินทร์ ไพรวัลย์ ทอดตามองสุภาพสตรีในราชสกุลผู้นี้อย่างมองดวงแก้วที่สูงเกินเอื้อม และยอมรับกับสภาวะความจริงข้อนี้อย่างหน้าชื่น

เห็นเขานิ่งซึมไป หล่อนก็โผเข้ามาเคลียอก นัยน์ตาเริ่มคาดหวัง

“รพินทร์ คุณเสียใจหรือ ที่คุณไม่ได้มีอะไรกับฉันมากไปกว่าที่แล้ว”

“ผมภูมิใจตะหาก และขอยืนยันว่ายังหยิ่งในเกียรติข้อนั้นของผมอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก ขออภัยด้วย ที่ผมอาจเผลอตัวพูดอะไรไม่สมควรออกไปกับคุณหญิง บางทีผมอาจรักคุณหญิงมากเกินไป และพูดจริงมากเกินไปก็ได้”

ดารินสั่นศีรษะอย่างวุ่นวายใจ

“ฉันเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของคุณดี และคุณคงไม่เชื่อหรอกว่า ฉันรักคุณเพียงไหน ก็ไม่แน่เหมือนกันนะ รพินทร์ สักวันหนึ่งในอนาคตข้างหน้า ถ้าชีวิตของเรายังอยู่ระหว่างที่คุณนอนอยู่ในกระต๊อบของคุณที่หนองน้ำแห้ง อาจมีใครสักคนหนึ่งเข้าไปขออาศัยนอนร่วมอยู่กับคุณก็ได้”

“ก็อาจเป็นได้ ผู้หญิงคนนั้นชื่อนางสาวกล้วย หรือนาง-สาวจำปีอยู่แถว ๆ หนองน้ำแห้งนั่นเอง เป็นเรื่องไม่เกินเชื่อนัก”

“ผู้หญิงคนนั้นชื่อ ดาริน วราฤทธิ์!”

“นิทานปลอบโยนใจได้อย่างอ่อนหวานยิ่ง!”

หล่อนนิ่ง!

และเขาก็นิ่ง!

ต่างหันไปมองคนละทาง

ไม่นานนักระหว่างที่เงียบงันกันไปคนละความคิดนั้น ก็มีเสียงฝีเท้าและกู่เรียกใกล้เข้ามา ทั้งสองตื่นจากภวังค์ รพินทร์ลุกขึ้นยืนกู่ตอบเบา ๆ คืนสติสัมปชัญญะกลับมาเป็นมัคคุเทศก์นำทางตามเดิม หันมาทางนายจ้างสาวผู้ลุกขึ้นยืนตามช้า ๆ ว่าจะไม่มองที่ดวงหน้างามนั้นก็อดไม่ได้ เพราะสายตาของเจ้าของใบหน้าผนึกนิ่งอยู่ก่อน

“เช้าวันนี้ ฉันนึกว่าฉันมีความสุขที่สุด”

หล่อนพูดเสียงเครือสั่น เค้าหน้าและแววตาประกาศแววเสียใจ

"แต่แล้วมันก็หาเป็นอย่างนั้นไม่ เราไม่เข้าใจกันจนได้"

"ผมอายเหลือเกิน ที่บังอาจพูดว่าผมรักคุณหญิง เรารักกันไม่ได้หรอกครับ ฟ้าสูง แผ่นดินต่ำ โปรดกลับมาเป็นนาย-บ่าวของผมตามเดิมได้แล้ว บุคคลที่ 3 จนถึงที่ 12 กำลังใกล้เข้ามา"

ดารินสลัดหลังมือฉาด จนหน้าของรพินทร์สะบัดไปด้วยความเจ็บ

"ตบด้วยความรักนะคะ รพินทร์ อย่าถือสาเลย คุณจะทำให้ฉันคลั่งตายเพราะสับปลับในทางอารมณ์ ไม่มีผู้ชายคนไหนในโลกนี้หรอก ที่ฉันจะบอกรักกับเขา นอกจากคุณคนเดียวเท่านั้น แต่ไม่วายจะเล่นตัว แกล้งทำให้ช้ำใจเล่น ดีแล้ว แม้ว่าฉันจะรักคุณสักแค่ไหนก็ตาม วันใดที่จากกัน เราจะไม่พบกันอีกแล้วนะ"

พรานใหญ่ก้มหน้านิ่ง

ก็กิริยาอย่างนี้มิใช่หรือ ที่ดาริน วราฤทธิ์ อยากจะร้องไห้ออกมาดังๆ หล่อนไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนมีเสน่ห์ในความ 'อ่อนหวาน' อย่างนี้มาก่อนเลยในชีวิตของแวดวงสังคมสูงส่งอย่างแน่นอน

ต่อมาเขาก็เงยหน้าขึ้นเป็นปกติ พูดเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นแล้วว่า

"โปรดอย่าบอกคุณชาย หรือพวกเราคนใดนะครับ ว่าแขกเขาเล่นลูกไม้อะไรกับพวกเราเมื่อครู่นี้"

“ก็ได้ แต่ฉันจะบอกพี่ใหญ่ว่า คุณลวนลามฉันในระหว่าง ที่แงซาย คะหยิ่น และบุญคำ ผละจากไปตามพวกเขา”

“ผมก็ไม่เสียใจเลยครับ เพราะผมลวนลามนายหญิงของผมจริง ๆ”

อีก 9 คน ปรากฏร่างได้ทางชันขึ้นมาเป็นขบวน พร้อมเสียงพูดกันอยู่เอะอะ น้ำเสียงที่พูดกันนั้น แสดงถึงความตื่นเต้นยินดีฟังไม่ชัด เพราะคนเหล่านั้นคงจะได้ทราบจากคำบอกเล่าของบุญคำและคะหยิ่นก่อนแล้ว ประกอบกับที่พอเดินขึ้นสู่เนินสูงดูกนี้ก็จะต้องมองเห็นที่หมายยอดเขาอันเป็นรูปนกอินทรีกำลังผงาดปีกได้อย่างถนัดชัดเจน

พอขึ้นถึงไหล่ตะพัก ตรงบริเวณที่รพินทร์ และดารินยืนอยู่ก่อน เชษฐา ไชยยันต์และมาเรีย ก็วิ่งกรูเข้ามาโดยเร็ว มาเรียนั้น ความดีใจถึงกับโดดเข้ากอดเพื่อนสาวไว้แน่น โดยไม่แม้แต่จะเหลียวคิดหรือสังเกตเห็นว่าขณะนั้นดารินมีสีหน้าอาการอย่างใด

"เธอมาเฝ้ามองอยู่นานแล้วหรือ น้อย ภูเขารูปนกอินทรีตามที่ลายแทงระบุนั่น!"

แหม่มสาวพูดอย่างร่าเริง

ดารินไม่ตอบ เพียงแต่ฝืนยิ้มให้ เชษฐากับไชยยันต์ก็หัวเราะร่า กรากเข้ามาที่พรานใหญ่ผู้ยืนสงบอยู่ พวกพรานพื้นเมืองที่แบกหามมาเป็นคู่ ๆก็ปลงสัมภาระลงจากไหล่ชั่วคราวพากันมายืนเรียงรายจ้องดูภาพที่เห็นนั้น และวิจารณ์ชัดแซด

“ไปยังไงมายังไงกันนี่ ผู้กอง! เราไม่นึกเลยว่า เราจะเห็นภูเขาข้างหน้านั่น มีสัณฐานรูปนกอินทรีหรือพญาครุฑชัดเจนอย่างนี้ เมื่อขึ้นมายืนอยู่บนนี้ ความจริงเราก็เข้าถูกที่หมายแล้ว เพียงแต่ครั้งแรกเลือกชัยภูมิสังเกตผิดไปหน่อยเดียวเท่านั้น”

เชษฐาพูดปนหัวเราะอย่างดีใจกับเขา กิริยาของท่านหัวหน้าคณะตื่นเต้นปีติใจแลเห็นชัด

“พวกนั้นกลับไปบอกคุณชายอย่างไรครับ?”

เขาย้อนถาม แลผ่านไปยังแงซาย ซึ่งยืนนิ่งหน้าตายอยู่ สังเกตดูอีกสามคนของฝ่ายนายจ้างไม่ได้ระแคะระคายความนัยอะไรทั้งสิ้น ไชยยันต์เป็นคนบอกว่า

“บุญคำไปบอกว่า คุณกับพวกแกตามมาพบแงซายเข้าบนนี้ และมองเห็นเทือกเขาข้างหน้าโน่นเป็นรูปตัวนกอินทรีพอดี คุณเลยใช้ให้กลับไปตามพวกเราขึ้นมา พอก้าวขึ้นส่วนสูงของเนินลูกนี้ พ้นบริเวณป่าสนบัง เราก็มองเห็นสัณฐานอย่างว่านี่ชัดเจนทีเดียว โน่นยังไง เชิงเขาเกือกม้าที่ผมตั้งข้อสังเกตไว้ ก็ปรากฏอยู่ที่นั่นด้วย ชัดเลยตรงเป๊ะ”

“ครับ ใช่ที่หมายตามลายแทงแน่นอน แงซายสำรวจมาพบเข้าทางด้านนี้ กำลังจะกลับไปตามพวกเรามา ผมตามมาถึงเข้าพอดี เห็นว่าไหน ๆ พวกเราทั้งหมดก็ต้องมาเริ่มต้นที่นี่

ก่นอยู่แล้ว เลยไม่ต้องย้อนลงไปอีก ให้สามคนนั่นไปตามพวกเราขึ้นมา ความจริงผมไม่รังเกียจที่จะเดินกลับลงไปบอกข่าวด้วย แต่คุณหญิงไม่อยากเดินย้อน ผมเลยต้องอยู่เป็นเพื่อนที่นี่”

พี่ชายหันไปมองหน้าน้องสาวอย่างไม่ได้คิดอะไรมากนัก เพราะความยินดีต่อเป้าหมายที่ค้นพบ ดารินก็รับว่า

“น้อยไม่อยากเดินย้อนลงไปเองแหละค่ะ เลยรออยู่บนนี้เป็นอันว่าเราพบภูเขารูปครุฑตามที่ลายแทงกำหนดไว้แล้ว โดยไม่ผิดพลาดเลย โชคดีเหลือเกินที่ไม่เคลื่อนย้ายกันไปที่อื่นเสีย ไม่งั้นเสียเวลาแย่”

เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย หันไปจ้องภาพภูเขาลูกนั้นเขม็งอีกครั้ง ไชยยันต์แยกเขี้ยวออกมา ขณะที่ยกมือขึ้นลูบแขนฟัมพำว่า

“โอ้โฮ้! ขนลุกเกรียวเลย ของจริงทั้งนั้นตามที่ลายแทงบอกไว้ ไม่น่าเชื่อเลยว่า เทือกเขาข้างหน้าโน่นตรงยอดนั้นมันจะมีลักษณะเป็นรูปนกอินทรีไปได้อย่างไร ขณะที่เรายืนดูกันอยู่ข้างล่าง พอขึ้นบนนี้ถึงจะเห็น แบบนี้ก็สบายแล้ว”

“แงซาย!”

เชษฐาเรียก ยิ้มย่องผ่องใส

“เอาลายแทงออกมาแปลให้เราฟังชัด ๆ สักครั้งซิ เขาว่าอย่างไร”

จอมพเนจรเหลือบตามาสบพรานใหญ่นิดหนึ่ง แล้วล้วงเอาแผนที่ลายแทงต้นฉบับออกมาคลี่ ท่ามกลางการมุงรายล้อมของทุกคนของฝ่ายนายจ้าง นอกจากรพินทร์ ไพรวัลย์เท่านั้นที่ดันสูบบุหรี่ใบตองแห้งอยู่เงียบ ๆ ห่างวงนั้นออกมา

"เมื่อท่านบรรลุถึงหลุมอุกกาบาตหลุมที่สาม..."

เสียงห้าว กังวานลึกของแงซายดังแช่มช้าขึ้นท่ามกลางความเงียบ

"หันหน้าเข้าหาทิวเขาอันยาวเหยียดที่ขวางกั้นอยู่ทางทิศเหนือ จะแลเห็นเป็นรูปพญาครุฑกางปีกผงาดอยู่ ปลายปีกซ้ายทอดลงสู่ด้านใต้ ปลายปีกขวาทอดไปสู่ด้านเหนือ จะงอยปากจะชี้ไปทางตะวันออก มีลักษณาการประหนึ่งจะไซ้ขนปีก ณ หลุมอุกกาบาตตำแหน่งที่ท่านพินิจเห็นภาพดังนี้แล จงบ่ายหน้าไปตามปลายจะงอยปากครุฑที่ชี้บอกทางเป็นเส้นตรง มาตรว่าหันหลังกลับมาครั้งใด ยังเห็นสันเขาด้านหลังเป็นรูปพญาครุฑอยู่เช่นนั้น เส้นทางที่ท่านเดินถูกต้องแล้ว มาตรว่าสันเขาแปรเปลี่ยนรูปผิดไป จงหาเส้นทางที่ถูกต้องใหม่ เหลียวกลับมาครั้งใดเห็นพญาครุฑ ภายใน 3 วัน ท่านจะบรรลุถึงเนินพระจันทร์ ผิดจากที่กำหนดบ่งรหัสนี้แล้วไซร้ ตลอดทั้งชีวิตท่านจะไม่มีวันบรรลุถึงได้เลย"

เชษฐา สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด ส่งยิ้มอย่างเต็มไปด้วยความหวังไปยังทุกคนที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้

"รพินทร์ แงซายอ่านลายแทงในส่วนที่คณอ่านไม่ออกนั้นได้อย่างถูกต้องตรงกับภูมิประเทศแท้จริงที่เราเห็นอยู่ขณะนี้ทุกอย่างแล้ว เรารอคอยดูผลกันว่าเมื่อมาถึงหลุมอุกกาบาตที่สาม เราจะเห็นภาพอย่างที่แงซายบอกจริงหรือไม่ ซึ่งในที่สุดก็ไม่มีอะไรคลาดเคลื่อนไปสักอย่างเดียว"

จอมพรานก้มศีรษะ

"ครับ โชคดีมาก ที่คุณชายเป็นคนตัดสินใจเลือกให้แงซายเดินทางมาด้วยในครั้งนี้ เพราะพิสูจน์ชัดออกไปแล้วว่า เขาอ่านลายแทงโบราณนั่นได้ดีกว่าผม ถ้าปราศจากแงซาย ลำพังผมเองคงจะไขว้เขวผิดพลาดไปหมด โดยเฉพาะเส้นทางช่วงปลายที่ต้นเนื่องมาจากเจ้าพม่าขี้เมาคนแปลข้อความให้ผม มันแปลมาให้ผิด ๆ ถูก ๆ อย่างที่เรียนแล้ว"

สายตาของคณะนายจ้างทุกคน แลไปยังจอมพเนจรผู้ลึกลับอย่างชื่นชม ไชยยันต์ใช้กล้องส่องทางไกล ส่องดูไปยังภาพของภูเขารูปครุฑนั้น แต่แล้วก็พบกับความประหลาดใจอยู่ความครัน ภาพจากเลนส์ย่นระยะ มองเห็นแต่ก้อนหินและพืชพันธุ์บางชนิดที่ขึ้นปกคลุมอยู่ประปราย อันเป็นภาพของลักษณะภูมิประเทศอย่างแท้จริง ปราศจากสิ่งลวงตาใด ๆทั้งสิ้น จะมองอย่างไรมันก็ไม่สามารถกำหนดสัณฐานเป็นรูปนกอินทรีหรือแม้แต่จะละม้ายสักนิดเดียว แต่พอลดกล้องมองในลักษณะเหม่อออกไปด้วยตาเปล่า เค้าโครงตามที่ระบุไว้ในลายแทงก็ค่อย ๆปรากฏชัดขึ้น และจะยิ่งชัดจนเหมือนมีชีวิตจิตใจขึ้นอย่างแท้จริง หากปล่อยอารมณ์ทอดสายตาไปโดยไม่พยายามเพ่ง

ความรู้สึกเช่นนี้ ตรงกันหมดทุกคนอย่างประหลาดล้ำ

"แปลกเหลือเกิน..."

อดีตนายทหารปืนใหญ่พึมพำออกมาเบา ๆ

"มันน่าจะเป็นสิ่งอาถรรพณ์ คล้ายถูกบันดาลด้วยอำนาจลึกลับอะไรสักอย่างหนึ่ง สำหรับภาพตัวครุฑที่เราเห็นกันอยู่นี้ เพราะถ้าจ้องกันอย่างเอาจริงเอาจัง ภาพมันก็จะเปลี่ยนไป มองไปเห็นลักษณะว่ามันจะเป็นตัวครุฑได้อย่างไร ต้องมองด้วย

สายตาทอดไปเรื่อย ๆ เหมือนมองก้อนเมฆบนท้องฟ้าจึงจะเห็น ยิ่งส่องกล้องยิ่งไม่รู้เรื่องเลย”

“ก็แบบนี้ยังไงล่ะ ที่เราไม่สามารถจะสำรวจเส้นทางจากภูมิศาสตร์สากลได้ ถ้าใช้เครื่องบินหรือคอปเตอร์ เราจะไม่เห็นจุดหมายอย่างที่ระบุไว้ในลายแทงนี่เลย ผู้เขียนลายแทงบอกทางให้แก่เราเห็นหรือมีความรู้สึกเกิดขึ้นกับตัวเองอย่างไร เขาก็เขียนไว้เช่นนั้น เราจะมองเห็นหรือรู้สึกได้อย่างเดียวกับเขา เราก็ต้องเดินตามรอยของเขาเท่านั้น”

“แล้วนี่จะเริ่มต้นกันต่อไปยังไง จะงอยปากครุฑตามที่ลายแทงระบุก็ชี้ตวัดขึ้นไปทางด้านโน้นนั่นแหละ ถ้าจะถามฉันฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า เราจะเลือกเดินไปในเส้นทางไหนกันแน่”

ไชยยันต์พูดอย่างหนักใจ

“คนที่จะวินิจฉัยได้ดีที่สุดในขณะนี้ก็มีอยู่สองคนเท่านั้น รพินทร์กับแงซาย พวกเราทั้งหมดเพียงแต่รับฟัง และปฏิบัติตามอย่างเดียว”

ท่านหัวหน้าคณะว่า มองดูหน้าพรานใหญ่ผู้เงียบสงบอยู่

“เราเหลือเวลาอีกกี่วันครับ คณไชยยันต์?”

เขากล่าวขึ้นเป็นประโยคแรก ของการนิ่งขบคิดอยู่เป็นเวลานาน

โดยไม่จำเป็นต้องคิดให้เสียเวลา ไชยยันต์สามารถตอบได้ทันที จากการตรวจสอบนับวันเวลาอยู่ทุกระยะ

“วันนี้ คือวันศุกร์ที่ 30 ตุลาคม ขึ้น 1 ค่ำ วันขึ้น 5 ค่ำ

เต็มเพฤศจิกายน จะตรงกับวันอังคารที่ 3 นับจากนี้ไปก็เหลือแค่อีก 4 วันครึ่ง”

“ถ้างั้นเราก็มีเวลาเผื่อเหลือเผื่อขาดอีกถึงวันครึ่ง ในแผนที่นี้จัดว่าจวนเจียนหวุดหวิดที่สุดแต่ผมมั่นใจว่าคงไม่พลาด แต่สำหรับเป้าหมายเนินพระจันทร์ ที่ลายแทงระบุไว้ว่าใช้เวลาเต็มแพียงสามวัน ส่วนจะหาทางขึ้นเทือกพระศิวะสำเร็จหรือไม่เป็นอีกปัญหาหนึ่ง โปรดนั่งพักสัก 10 นาทีเถิดครับ ขอเวลาให้ผมหารืออะไรกับแงซายหน่อย”

“ตามสบาย ผู้กอง”

เชษฐาพยักหน้าอนุญาตโดยดี แล้วชักชวนพรรคพวกของเขานั่งลง

รพินทร์กระดิกนิ้วเรียกแงซายให้เดินตามเขา ผละห่างจากคณะทุกคนออกไปพบกันตามลำพัง ตรงบริเวณใต้ร่มเงาไทร ต่างมองตากันนิ่งไปชั่วขณะ

“เรากำลังจะเข้าถึงด่านสุดท้ายแล้ว แงซาย และระยะทางเพียงก็เหลือจำกัดอยู่เพียงแค่อีก 4 วันครึ่งเท่านั้น”

เขาพูดแผ่วต่ำ สายตาไม่เปลี่ยนไปจากใบหน้าฝ่ายตรงข้าม

“เรามาตกลงกันเสียเดี๋ยวนี้ให้แน่ชัดออกไป เพราะฉันเกรงที่จะคอยจับไหวจับพริบอะไรแกอยู่อีกแล้ว”

“ผู้กองจะตกลงอะไร?”

“ระยะทางจากนี้ไปจนถึงเนินพระจันทร์ให้ขึ้นอยู่กับการนำของแกโดยอิสระ ฉันจะเป็นแต่เพียงผู้ตามเท่านั้น”

แงซายมีอาการชะงักงัน เหมือนจะคาดคิดไม่ถึงมาก่อนในคำพูดของเขา พยายามจะมองอ่านสายตาของรพินทร์บ้างแล้วถอนใจลึก พลางส่ายหน้าแช่มช้า

“ผู้กองที่รัก ผมไม่ได้ปฏิเสธหน้าที่นี้เพื่อหวังจะเกี่ยงงอนอะไรผู้กองเลย และผู้กองก็ย่อมรู้แก่ใจดีอยู่แล้วว่า ผมปรารถนาที่จะไปให้ถึงที่นั่นยิ่งกว่าใครทั้งสิ้น ขอยืนยันอีกครั้งว่า ผมไม่แน่ใจในตัวเอง เว้นแต่จะมีผู้กองช่วยเท่านั้น ทำไมผู้กองจึงจะผลักหน้าที่นี้มาให้ผมคนเดียว โดยแสดงออกโดยคำพูดว่าจะไม่รับผิดชอบอะไรอีกทั้งสิ้น”

จอมพรานยิ้มแค่นๆ

“ใช่ซิ ระหว่างแกกับฉันนั้น ฉันไม่จำเป็นจะต้องรับผิด-ชอบอะไรในเรื่องนี้เลย เราจะไปกันถึงหรือไม่ถึง ฉันไม่เดือดร้อนหน้าที่ของฉันเมื่อเขาจ้างมาให้นำฉันก็นำ สำเร็จหรือไม่ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ตัวแกเองจะต้องไปให้ถึงให้ได้ เมื่อแกเดือดร้อนมากกว่าฉันในเรื่องนี้ แกก็ควรจะต้องรับหน้าที่ไปคนเดียว เพราะฉันไม่แคร์อย่างที่บอกแล้ว อีกอย่างหนึ่ง ฉันไม่ต้องการที่จะเอาความ ‘ไม่รู้’ ของฉันมาเป็นเครื่องมือให้แกคอยยิ้มเยาะอยู่ในใจในเมื่อแกรู้ดีกว่าฉันอยู่ทุกอย่างแล้วในเส้นทางช่วงสุดท้ายนี้”

“ผู้กองเคืองผม ที่แอบขึ้นมาเฝ้าสังเกตภเขารปครฑที่นี่ตามลำพัง โดยไม่บอกให้ผู้กองทราบก่อน”

“เปล่า ฉันไม่ได้โกรธเคืองอะไรแกทั้งสิ้นในเรื่องนี้ ขนาดนายหญิงเกิดชังขี้หน้าแกขึ้นมา ฉันก็ยังป้องกันแกไว้อย่างที่เห็นแล้ว ฉันเพียงแต่รู้ว่า คนที่รู้เส้นทางดีที่สุดนั้น แท้ที่จริงก็คือแก ไม่ใช่ฉัน เพราะฉะนั้นไม่มีประโยชน์อะไรที่ฉันจะต้องมาเสียหัว

เสียเวลาคิดอีกแล้ว เอาเป็นว่า แกนั่นแหละนำไปให้ตลอด ไม่ต้องมาปรึกษาหารืออะไรเพื่อหลอกดูภูมิปัญญาของฉันอีกแล้ว แกจะนำไปให้ถึง หรือจะแกล้งถ่วงเวลาไถลออกนอกเส้นทางอย่างไร ก็สุดแล้วแต่แก”

“ผู้กองเล่นไม้ตายกับผมอย่างนี้เชียวหรือ”

“ก็ไม่ใช่ไม้ตาย หรือว่าบีบบังคับอะไรแกสักอย่างเดียว เสียแต่ว่าฉันจะไม่ยอมให้แก ‘ลักไก่’ เพื่อหลอกดูเชิงฉันอีกต่อไปแล้วเท่านั้น และขอบอกให้รู้เสียด้วย ว่าถ้าแกยังขืนทำเป็น ‘เกมไต๋’ อยู่อีกละก็ ฉันเองนี่แหละก็จะแกล้งนำคณะพวกเราทั้งหมดให้เปิดเปิง ผิดเส้นทางออกไปโดยไม่สนใจว่าจะถึงที่หมายหรือไม่ ซึ่งแกจะต้องเดือดร้อนกว่าใคร แกจะกล้าเสี่ยงไหมล่ะสำหรับแกเองซึ่งรู้ทางดีที่สุดแล้ว แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้เพื่ออยากจะดูท่าทีของฉัน มองเห็นความยากลำบากทั้งหลายแหล่ของฉันเป็นเรื่องสนุกขบขันที่จะแอบยิ้มเยาะอยู่ในใจ กับฝ่ายฉัน ผู้ซึ่งไม่รู้อะไรเลย แล้วก็นำส่งเดชไปตามเรื่องโดยไม่คำนึงว่าจะถึงที่หมายหรือไม่ ผลสุดท้ายความเสียหายมันจะอยู่กับใคร”

“ทั้งหลายแหล่ ที่ผู้กองพูดออกมานี่ ก็มีความหมายตามความรู้สึกของผู้กองประการเดียว คือแน่ใจว่าผมรู้ไว้แล้วแกล้งโง่ เพื่อปล่อยให้ผู้กองยากลำบาก”

“ใช่!”

“ผมไม่ได้สาบานกับผู้กองไว้แล้วหรอกหรือว่า ผมไม่มีอะไรจะต้องปิดบังผู้กองอีกทั้งสิ้น แม้กระทั่งความจริงที่ว่า ผมคือใคร มีความเป็นมาเช่นไร?”

เสียงของแงซายเน้นลึก ชัดเจน

รพินทร์ยักไหล่

“ฉันไม่เคยสนใจหรือศรัทธาต่อคำสาบานของคนที่ชื่อแงซายสัญชาติเสือร้าย มันต้องซ่อนเขี้ยวซ่อนเล็บของมันไว้มิดชิดเสมอ ฉันเชื่อ ว่าแกไม่มีแผนอะไรที่จะทรยศต่อฉันหรือพวกเราทุกคน แต่สันดานของแกมันชอบลองเชิงคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่มีความเท่าทันทัดเทียมแกทุกอย่าง มันแก้ไม่หายหรอก”

แงซายถอนใจอีกครั้ง สีหน้าเริ่มกังวลหนักใจ สายตาที่แลมายังเขาเต็มไปด้วยประกายวิงวอน

“ผู้กองจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม แต่ผมขอพูดอีกครั้งเป็นครั้งสุดท้าย แล้วจะไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น”

“ว่ามา”

“ผมนำทางคนเดียวโดยอิสระไม่ได้ เพราะผมไม่แน่ใจ ที่ผู้กองคิดว่าผมรู้เส้นทางโดยตลอดนั้น ไม่จริง! ถ้าผู้กองปล่อยผมคนเดียว ผมอาจนำไปถึงหรือไม่ถึงก็ได้ทั้งสองอย่าง ทั้งๆ ที่ผมก็ต้องการจะทำให้สำเร็จ แต่ถ้าผู้กองตัดอคติออกไปเสีย และช่วยกันคิดช่วยกันพิจารณามันจะต้องสำเร็จ เพราะฉะนั้น โปรดเถิดครับ อย่าทอดทิ้งผมเสีย ผมเชื่อว่าผู้กองไม่แคร์หรอกในการจะเดินทางไปถึงหรือไม่ แต่ผมแคร์มากที่สุดอย่างที่ผู้กองก็รู้อยู่แล้ว”

เสียงพูดนั้น หนักแน่นกอปรไปด้วยความสุจริตใจจริง ซึ่งพอจะฟังออก

รพินทร์ ไพรวัลย์ ชั่งใจ เสียงแงซายกล่าวต่อมาว่า

“ความจริงผู้กองก็อ่านผมได้ปรุโปร่งหมดทุกอย่างแล้ว ในกรณีที่ผมแยกตัวจากคณะทั้งหมด ออกค้นหาลู่ทางที่จะมอง

เป้าหมายภูเขารูปครุฑให้ได้ ผมรู้ว่าตำแหน่งที่เราหยุดพักกันอยู่นี่ มันอาจมีมุมอะไรที่ลับสายตา ทำให้ไม่สามารถมองเห็นภาพตามลายแทงได้ ครั้นถ้าจะบอกแก่คณะเจ้านาย ก็จะเกิดปัญหาขึ้น เขาอาจเชื่อผมหรือไม่เชื่อก็ได้ จึงใช้วิธีหลบมาก่อนเป็นการประวิงถ่วงเวลาไว้ เมื่อเกิดการถกเถียงกันว่า ที่นี่มันจะเป็นหลุมอุกกาบาตที่สามจริงหรือไม่ เพราะลักษณะที่เห็นอยู่นี่มันไม่ได้บอกเลย ผมเองก็เริ่มร้อนใจและลังเลอยู่เหมือนกัน จึงจำเป็นที่จะต้องออกสำรวจบริเวณโดยรอบต่อไปเพื่อหาความแน่ใจให้ได้ ในที่สุด ผมก็เดินขึ้นมาบนนี้และค้นพบตำแหน่งเขารูปครุฑเข้าโดยบังเอิญ ไม่ใช่จากการรู้อยู่ก่อนแล้ว แต่เก็บอมไว้ถ้าผมรู้อยู่ก่อนแล้วผมจะปล่อยเวลาให้มันสูญเปล่าไปทำไมในระหว่างที่พวกเราทั้งหมดนั่งรอคอยอยู่ข้างล่าง นี่นอกอย่างหนึ่งตำแหน่งที่เราพักอยู่ข้างล่างนั้นก็เป็นตำแหน่งที่ผมนำทุกคนไปพักอยู่เอง ความผิดพลาดมันเกิดขึ้นตรงที่ว่า ผมนำเข้าไปถูกตำแหน่งโดยกว้างๆ แล้ว แต่ไม่ถูกกับที่หมายแท้จริง จึงทำให้มองไม่เห็น หน้าที่ผมก็คือต้องสำรวจต่อไป แต่การที่จะบอกคุณนายจ้างทุกคนว่าผมจะออกไปตรวจหาบริเวณ ซึ่งอาจมองเห็นภาพเขารูปครุฑนั้นให้ได้ย่อมจะฟังไม่ขึ้นแน่ๆ ผมจึงต้องปลีกตัวออกไปโดยพลการ ในลักษณะแบบซ่อน และเมื่อผมมาพบเข้าแล้วที่นี่ก็ตั้งใจอยู่ว่าจะย้อนกลับลงไปรายงานให้พวกเราทั้งหมดทราบ บังเอิญระหว่างที่นั่งพักเหนื่อย พิจารณาดูภาพที่เห็นอยู่ ผู้กองกับนายหญิงก็ตามขึ้นมาพบเข้าพอดี รูปการณ์จึงดูเหมือนว่า แงซายขึ้นมานั่งดูเป้าหมายอยู่เฉยๆ เห็นแล้วก็ไม่บอกใคร”

แงซายหยุดเว้นระยะนิดหนึ่ง ในระหว่างที่รพินทร์ขมวด-คิ้วนิ่งสงบฟัง แล้วจึงถามมาอีกว่า

“ผมก็สงสัยอยู่เหมือนกัน ทำไมผู้กองจึงต้องออกมาตามค้นหาผมด้วย ผู้กองน่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่าผมไม่ได้ไปไหนไกล และถึงไม่ตาม ผมก็จะต้องกลับไปเอง ความนัยทั้งหลายแหล่อันอาจทำให้ผู้กองเข้าใจผมผิด หาว่าผมเล่นเหลี่ยมอะไร ก็อยู่ตรงที่บังเอิญผู้กองตามขึ้นมาพบผม ขณะที่ผมนั่งดูเขารูปครุฑอยู่ที่นี่นั่นเอง ถ้าผู้กองไม่ได้ขึ้นมาตาม ปล่อยให้ผมกลับลงไป และรายงานให้ทราบเอง ก็จะไม่มีเรื่องต้องคิดอะไรทั้งสิ้น”

ภายหลังจากพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ตามเหตุผลในคำพูดของแงซาย รพินทร์ ก็จำเป็นต้องยอมรับ

“ฮือม์...”

เขาครางหนักๆ ในลำคอ แล้วก็บอกตามตรงว่า

“ฉันไม่ได้เจตนาจะขึ้นมาตามแกให้เสียเวลาเดินของฉันหรอก แต่นายหญิงนะซิ เป็นห่วงแกมาก เคี่ยวเข็ญฉันให้ออกตาม ฉันขัดใจนายหญิงไม่ได้”

แงซายยิ้มง่ายๆ ริ้วรอยกังวลเริ่มจางลง

“นั่นก็แปลว่าผู้กองเข้าใจผมดีอยู่แล้ว ทำไมถึงจะต้องมาแคลงใจอะไรผมอีก”

“แกคิดว่า แกจำเป็นที่จะต้องมีฉันเข้าไปร่วมกำหนดเส้นทางกับแกด้วยรึ?”

“จำเป็นมากที่สุด เพราะผมไม่ได้มองเห็นอย่างปรุโปร่งเช่นที่ผู้กองเข้าใจ ผู้กองมีความรู้สึกที่จะต้องคลำเช่นไร ผมก็เช่นนั้น ไม่ผิดกันไปเลย ถ้าผู้กองวางมือ ปล่อยให้ผมคลำไป

ตามลำพัง เพราะความเข้าใจผิด นึกว่าผมรู้ดีแล้วเช่นนี้ ผมก็แทกได้เลยว่า ความหวังของผมหมดสิ้น มันไม่เฉพาะเส้นทางข้างหน้านี่ไปยังเนินพระจันทร์ให้ทันเวลาเท่านั้น ปัญหาสำคัญอันยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ การตัดทางขึ้นเทือกพระศิวะซึ่งผมยังมืดมนไปหมด บางที ผมมืด ผู้กองอาจสว่าง และถ้าผู้กองมืดผมก็อาจเป็นฝ่ายสว่างบ้าง ทำไมเราถึงไม่ช่วยกัน”

รพินทร์หัวเราะออกมาเบาๆ

“ฉันรู้มาตั้งนานแล้วว่า วาทศิลป์ของแกเป็นเลิศ แงซายสำหรับเส้นทางตั้งแต่ออกจากภูเขานิลกาญจน์เป็นต้นมา ก็เห็นทีเอยู่แล้วว่าฉันมืดอยู่ตลอดเวลา แกตะหากที่สว่าง และเมื่อแกสว่างขึ้นครั้งไรฉันก็ขายหน้านายจ้างของฉันทุกครั้ง เพราะฉะนั้นฉันจึงคิดว่าแกควรจะเป็นผู้ที่ ‘สว่าง’ ให้ตลอดไป ฉันคงมให้แกแล้วในเรื่องการนำทางตามแผนที่ลายแทงโบราณนั่น ไม่งั้นก็คงไม่ส่งลายแทงให้แกถือไว้หรอก”

“มันไม่ใช่เช่นนั้นเสมอไปนะซิ ผู้กอง”

แงซายพูดอย่างอึดอัดใจ หันมองไปทางทิวเขาเบื้องหน้าอีกครั้ง

“ขณะนี้ เดี๋ยวนี้ ทั้งๆ ที่เรามองเห็นทิวเขาข้างหน้าเป็นรูปตัวครุฑตรงตามลายแทงอยู่นั่น ผมก็รู้สึกว่าผมจะมืดเสียแล้ว ผู้กองลองใช้ความพิจารณาอีกครั้ง บางทีผู้กองอาจรู้ก็ได้ว่าผมมืดเรื่องอะไร”

จอมพรานกระตุกหัวคิ้ว น้ำเสียงพูดของแงซายจริงจังปราศจากแววเล่นลิ้น ซึ่งคุณสมบัติแห่งความจริงจังชนิดนี้ เขา

เพิ่งจะมาสังเกตเห็นในระยะหลังๆ นี่เอง มองตามสายตาของเจ้าคนใช้พิเศษของคณะไปยังเป้าหมายเดียวกัน ด้วยอาการใคร่ครวญ

“ฉันอาจโง่กว่าแกก็ได้ แงซาย”

“ไม่หรอกครับ ผู้กองไม่ได้โง่กว่าผม แต่อาจไม่ทันสังเกตหรือมองข้ามไปเสียก็ได้ ความมืดของผมในเรื่องนี้แหละ ที่ผมจะต้องขอให้ผู้กองช่วยคิด”

“อะไร?”

“โปรดดูที่ยอดเขาลูกนั้น ประกอบกับคำบอกเล่าลายแทงด้วยปีกซ้าย กางแผ่ไปทางด้านใต้...”

“แล้วยังไง”

“ปีกขวา ทอดไปทางด้านเหนือ ด้านหน้าของตัวนกจะหันไปทางทิศไหน?”

“ก็แน่ละซิ หน้าของมันจะต้องไปทางตะวันตก”

“แต่ลายแทงบอกไว้ว่า จะงอยปาก จะหันไปทางทิศตะวันออก คือด้านที่เรากำลังยืนมองอยู่นี่ มันจะเป็นไปได้อย่างไร ถ้าเจ้าของลายแทงไม่ฟั่นเฟือน เขียนข้อความนี้ผิดชนิดเป็นตรงข้าม”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ลืมตาโพลง

บัดนี้ เขาเพิ่งจะมองเห็นความจริง และนึกออกแล้วว่าแงซายกำลังงงงันมีปัญหาอะไรอยู่ที่ยังขบไม่แตก

ครุฑ หรือนกอินทรี อันเป็นยอดเขาใหญ่ทั้งทิวลูกนั้น โดยมุมที่ทุกคนมองเห็นอยู่ในขณะนี้ มันเป็นรูปของตัวนกที่ยืนกางปีกหันหลังให้! หน้าของมันเป็นตะวันตก ส่วนหลัง

คือตะวันออก คอและศีรษะนั้นจากมุมที่เห็นในขณะนี้ดูคลุมเครืออย่างไรชอบกล

จอมพรานยกมือขึ้นขยี้ตา พยายามหาสัณฐานอยู่อีกหลายครั้งแล้วบอกโดยเร็วว่า

"อ่านลายแทง เฉพาะตรงที่พูดถึงจะงอยปากนกอีกครั้งซิ แงซาย"

"จะงอยปาก จะชี้ไปทางตะวันออก มีลักษณาการประหนึ่งจะไซ้ขนปีก..."

รพินทร์พึมพำทวนคำไปทีละคำ ขณะที่หรี่ตาลง

"แกมาจนปัญญาอยู่ตรงข้อความที่ดูจะค้านกับความจริงนี่นะรึ"

"ครับ ผมนั่งคิดอยู่นานแล้ว คิดก่อนที่ผู้กองจะขึ้นมาตามพบผมเสียอีก ตัวครุฑยืนหันหลังให้เราในขณะนี้ หน้ามันก็ควรจะต้องหันไปด้านตรงข้าม มันจะหันมาทางเราได้อย่างไร เราแต่งอยู่ทางตะวันออกคือทางด้านหลังของตัวนก"

"แล้วแกเห็นส่วนหัว หรือจะงอยปากของมันแล้วหรือยัง?"

"ผู้กองล่ะ?"

"มันคลุมเครือเหลือเกิน ส่วนลำตัว ส่วนปีกทั้งสองด้านและแม้กระทั่งขาที่ยืนอยู่นั่นพอจะกำหนดสัณฐานได้ล่ะ"

"โปรดสังเกตดูที่ทิวสูงระดับยอด ทางขวามือนั่น มันน่าจะอนุมานได้ว่าเป็นส่วนคอที่หรุบต่ำลง และหัวนกก็ควรจะหันไปฟากโน้น ฟากตะวันตกข้ามทิวเขาไปโน่น มันมิหมายความว่าเราจะต้องข้ามเขาทั้งทิวไปทางฝั่งตะวันตกนั่นรึ ซึ่งโดยทิศทาง

ก็เป็นไปได้อยู่แล้ว เนินพระจันทร์อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเทือกเขาพระศิวะไม่ใช่ตะวันตก ซึ่งกลายเป็นตรงข้าม”

จอมพรานอึ้งไปอีกครั้ง

ความรู้สึกบอกกับตนเองในขณะนี้ได้ทันทีว่า ทั้งเขาและแงซายแลเห็นได้ตรงกันหมดทุกอย่าง คือเห็นตัวนกยืนผงาดวาดปีกทั้งตัว ชัดเจนเป็นรูปร่าง แต่ยังกำหนดไม่ได้แน่นอนว่า ส่วนคอและหัวอยู่ไหน บริเวณของส่วนที่ฝ่ายนายจ้างเข้าใจว่าเป็นส่วนหัวหรือจะงอยปากนั้นกลายเป็นทิวเขาห่างไกลออกไปด้านหลัง ซึ่งไม่น่าจะถือเป็นส่วนศีรษะของภาพที่เห็นได้เลย

ตัวครุฑเห็นแล้ว แต่จะงอยปากของมัน ยังมองไม่เห็น และในเมื่อถ้าไม่เห็น กำหนดไม่ได้เช่นนี้ การเดินทางในอันดับต่อไปจะเริ่มต้นจากอะไรที่ไหน?

ก็แล้วเมื่อตัวนก ยืนหันหลังให้ตะวันออกอยู่เช่นนี้ ส่วนหัวหรือหน้าของมัน ก็น่าจะต้องหันไปทางตะวันตก จริงของแงซาย!

แล้วมังมหานรธาเจ้าของลายแทง เขียนระบุไว้อย่างไรว่า จะงอยปากจะชี้ไปทางตะวันออก!!

หันกลับมาทางสหายศึก แงซายมองจับอยู่ที่เขาก่อนแล้ว

“เอาลายแทงฉบับนั้นออกมาดูอีกทีซิ” เขาสั่ง

แงซายควักลายแทงต้นฉบับเดิมออกมาคลี่ ทั้งสองทรุดตัวลงกับพื้น รพินทร์กางแผ่ลายแทงออก ตั้งทิศเทียบกับทิวปีกครุฑเท่าที่แลเห็นจริงอยู่ในขณะนี้ พร้อมทั้งตรวจไปยังตำแหน่งที่หมายเนินพระจันทร์ในแผนที่

"นี่ยังไง ลายแทงที่ยืนยันอยู่ชัดเจนว่า เนินพระจันทร์แฝดทางตะวันออกเฉียงเหนือของทิวปีกครุฑ เพราะฉะนั้นมันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว ที่เราจะต้องข้ามทิวเขาเทือกนั้นลงไปทางตะวันตก"

พรานใหญ่พึมพำ

"ก็นั่นนะซิครับ ผู้กอง แล้วลายแทงฉบับเดียวกัน ก็บอกเราว่าให้สังเกตจากการชี้บอกของจะงอยปากนก ซึ่งขณะนี้เราก็มองไม่เห็นว่าส่วนจะงอยปากของมัน อยู่ตรงไหน"

"เดี๋ยว แงซาย ขอให้เราพิจารณากันถึงประโยคที่ว่า 'จะงอยปากจะชี้ไปทางตะวันออก มีลักษณาการประหนึ่งจะไซ้ขนก...' นั่นด้วย เรามาคิดถึงข้อเท็จจริงที่ว่า นกสามารถจะเอี้ยวคอกลับมาทางด้านหลังเพื่อไซ้ หรือจิกขนของตัวเองได้บ้างไหม? และอะไร ที่ควรจะเป็นข้อคิดอันแฝงอยู่ในคำสั่งของลายแทงประโยคนั้น"

แงซายเงยหน้าจ้องเขาโดยเร็ว แล้วมองผ่านไปยังเทือกเขาแบ้องหน้าอีกครั้ง กล่าวช้า ๆ

"ส่วนหน้า หันไปทางตะวันตก แต่...เอี้ยวคอกลับมาไซ้ปีกทางด้านหลัง เอ...ก็น่าจะเป็นไปได้เหมือนกัน แต่เราก็ยังมองไม่เห็นภาพอย่างที่เราตั้งสมมุติฐานกันนี่เลย"

"บางที เราอาจต้องหาชัยภูมิสำหรับสังเกตดูใหม่ก็ได้ ที่ผมคิดว่าขณะนี้เราอยู่บนที่สูง ถ้าลงไปยังทุ่งราบต่ำข้างล่างโน่นทางด้านตะวันออกของเนินลูกนี้ ภาพทิวเขาโน่นอาจเปลี่ยนไปก็ได้มา ! ทดลองกันดู"

กล่าวจบ เขาก็ลุกขึ้นยืนโดยเร็ว และโดยไม่บอกอะไรกับ

คณะนายจ้างของเขาทั้งสิ้น สำหรับสิ่งที่กำลังขบคิดอยู่กับแงซาย ขณะนี้ รพินทร์ให้สัญญาณเคลื่อนที่ทันที

ทั้งหมดเคลื่อนตัดลงจากไหล่สูงของเนินลูกนั้น โดย อ้อมลงไปสู่ที่ราบต่ำอันเป็นทุ่งหญ้าเบื้องล่างทางด้านตะวันออก ไม่มีใครเฉลียวคิดถึงข้อกังขาคลางแคลงระหว่างพรานใหญ่กับแงซาย ซึ่งปรึกษาหารือกันเมื่อครู่นี้เลย เมื่อได้รับคำสั่งให้ออกเดินทางต่างก็ปฏิบัติตามทันทีโดยฝากความไว้วางใจให้ทั้งหมดและไม่คิดว่าจะมีปัญหาใด ๆ เกิดขึ้นอีก

ประมาณเกือบครึ่งชั่วโมง ทั้งหมดก็ลงมาเดินกันอยู่ยังบริเวณทุ่งหญ้า ห่างไกลจากป่าสนออกมา สามารถแลเห็นไปยังทิวปีกครุฑได้อย่างถนัดโดยไม่มีอะไรบดบัง ณ ตำแหน่งนี้เอง แงซายผู้แบกของอยู่เบื้องหน้า ก็หยุดชะงักลงอีกครั้ง เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์สาวเท้าขึ้นมาทัน

“เห็นชัดแล้วหรือยัง แงซาย ไอ้ครุฑตัวนั้นเอี้ยวคอหันกลับมาทางด้านตะวันออกจริงตามที่เจ้าของลายแทงเขาบอกไว้เมื่อเราลงมาเดินอยู่ในที่โล่งข้างล่างนี่”

จอมพรานพูดยิ้ม ๆ ในขณะที่แงซายเบิกตามองเขาอย่างตะลึง

“แล้วก็เห็นชัดหรือยังว่า ยามใดก็ตามที่แงซายมืดผู้กองจะเป็นความสว่าง อย่างนี้แล้วผู้กองยังคิดที่จะปล่อยแงซายตามยถากรรมโดยไม่คิดจะช่วยทีเดียวหรือ?”

รพินทร์ตบไหล่อันกว้างใหญ่แข็งแรงนั้นหนักหน่วงบอกเป็นเชิงๆ ว่า

“ตลอดเวลา ฉันว่าแกมีเหลี่ยมเล่ห์เพทุบายสารพัด แล้วก็คอยระวังตัวฉันเองแจจนกลายเป็นโรคประสาท แต่ความจริงแล้ว ฉันอาจเป็นคนขี้หวาดระแวงเกินไปก็ได้ เอาเถอะ แกไม่ต้องกังวลว่าฉันจะทอดทิ้งแกหรอก...”

สิ้นประโยค เขาก็หันกลับมาทางคณะนายจ้าง ซึ่งเดินเข้าแถวตามกันมา พร้อมกับขบวนลูกหาบอีกสองคู่ โบกมือเป็นสัญญาณให้หยุดลงอีกครั้ง แล้วชี้ให้ทุกคนเหลียวกลับไปดูข้างหลัง

สี่คนที่เดินกันมาเป็นหมู่โดยไม่ได้มีความไหวระแวงคิดถึงข้างขาใดๆ เหลียวมองตามการชี้ของพรานใหญ่อย่างไม่เข้าใจความหมายอะไรทั้งสิ้น แต่ภายหลังเมื่อพิจารณากันอยู่ครู่ก็พอจะมองเห็นอะไรเลาๆ ขึ้นด้วยความประหลาดใจ

“เอ พิลึกอยู่นะ ผู้กอง เขารูปนกนั่นดูจะเปลี่ยนรูปร่างไปจากที่เรามองเห็นบนเนินนั่นเสียแล้ว”

เชษฐาเอ่ยออกมาเบาๆ อย่างฉงนสนเท่ห์

“มันเป็นรูปนกอินทรีที่เอี้ยวคอ หันกลับมาข้างหลัง!”

ไชยยันต์พูดด้วยเสียงตื่นๆ ดารินกับมาเรียก็หันไปซุบซิบกันไกวกันอยู่ด้วยกิริยางุนงง

“ครับ ครุฑหรือนกอินทรีตามที่ระบุไว้ในลายแทง มันกลายเป็นภาพของนกที่กางปีกหันหลังให้กับเรา แต่เอี้ยวคอหันงอยปากกลับมาเหมือนจะไซ้ขน ตรงปลายปากส่วนแหลมที่เห็นอยู่นั่น คือที่หมายในการสังเกตบอกทาง เราเห็นจะต้อง

ช่วยกันคิดให้รอบคอบเสียแล้วเกี่ยวกับการชี้บอกทางของจะงอยปากนกนั่น คือลายแทงกำหนดว่า เราจะต้องเดินไปในแนวทางซึ่งสามารถหันกลับมาครั้งใด ต้องมองเห็นภาพตัวนกในลักษณะเช่นนี้ตลอดไป ผมคิดว่ามันไม่ง่ายนัก ที่เราจะทำได้ตามคำสั่งนั้น ทุกท่านรู้สึกตามที่ผมพูดนี่ไหมครับ”

ทั้งสี่คนมองหน้าเขาอย่างงง ๆ อยู่เช่นเดิม

“ลองอธิบายตามความเข้าใจของคุณให้ชัดซิ ทางฝ่ายเรายอมรับว่าแม้จะเห็นภาพทิวเขาโน่นเป็นตัวครุฑตามคำบอกของลายแทงแล้ว เราก็ยังไม่สามารถจะตัดสินได้ถูกอยู่นั่นเองว่าควรจะเดินไปในแนวทางไหน รู้สึกว่าคำสั่งของลายแทงเป็นรูปปริศนา มากกว่าที่จะชี้เส้นทางกันอย่างวิธีชี้บอกของแผนที่ภูมิศาสตร์”

รพินทร์เรียกแผนที่ลายแทงมาจากแงซาย กางแผ่ออกไปต่อหน้าคณะนายจ้างของเขาทุกคน

“ขณะนี้ เราอยู่ตรงบริเวณทุ่งราบ ด้านตะวันออกเฉียง-เหนือของเขารูปนกอินทรีนั่น ประมาณ 30 ดีกรี มองเห็นภาพอย่างที่เห็นอยู่ขณะนี้”

พรานใหญ่จุดปากกาหมึกแห้งลงไปในแผนที่ลายแทงนั้น คำพูดของเขาเจตนาจะมีต่อเชษฐาและไชยยันต์โดยเฉพาะในเชิงหารือ เพราะทั้งสองย่อมจะมีความรู้ในเรื่องแผนที่และเข็มทิศมากกว่าอีกสองหญิง

“ลองช่วยกันคิดดูซิครับว่า เราจะรักษาเส้นทางเดินไว้อย่างไร จึงจะมองเห็นเขานกอินทรีนั่นโดยไม่เปลี่ยนรูปไป”

เชษฐาขมวดคิ้วซอยเปลือกตาถี่ๆ อย่างใช้ความคิดหนัก เงาไชยยันต์เอามือลูบคาง แล้วบอกว่า

"ถ้าจะพูดกันตามหลักวิชาของแผนที่และทิศทาง เราก็ควรจะขีดเส้นทางเดิน 30 ดีกรี ตะวันออกเฉียงเหนือนี่ตลอดไปไม่ใช่หรือ"

อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ สั่นศีรษะอย่างไม่เห็นด้วย

"การเขียนลายแทงของมังมหานรธา โดยเฉพาะการกำหนดเส้นทางระยะนี้ ไม่ได้กำหนดทิศทางไว้ให้แน่นอนตายตัวลงไป แต่เอาภูมิประเทศที่เห็นด้วยตาเปล่ามาเป็นเครื่องชี้แนะมากกว่า ซึ่งมันกว้างขวางเป็นปัญหาที่จะต้องคิดมาก เราจะเอาภูเขารูปนกกับตำแหน่งที่เรายืนมองภาพเห็นอยู่ในขณะนี้แปลงเป็นเส้นทางตายตัวลงในแผ่นที่ไม่ได้ จริงอยู่ โดยมุม 30 ดีกรี ตะวันออกเฉียงเหนือนี้ เราอาจเดินเป็นเส้นตรงไปได้สักชั่วโมง หรือมากกว่านั้น โดยที่หันกลับมายังมองเห็นอยู่ตามเดิมอยู่เหมือนเดิม แต่ชั่วโมงถัดๆ นั่นอีกละ อะไรจะมาเป็นเครื่องประกันได้ว่า ภาพตัวนกจะไม่เปลี่ยนรูปไปในกรณีที่ภูมิประเทศเบื้องหน้าสูงขึ้นหรือต่ำลง...อันจะทำให้เกิดการบังเหลี่ยมมุมขึ้น ในกรณีที่ยึดเส้นทางเดิน โดยวางเข็มทิศขีดเส้นไว้ คำสั่งไปลายแทงก็บอกอยู่แล้วว่า หันกลับมาครั้งใดจะต้องมองเห็นภาพนี้อยู่เหมือนเดิมนั่นย่อมหมายถึงว่า หนทางข้างหน้ามันดิ้นได้ตลอดเวลา หาเส้นตายตัวจากเข็มทิศไม่ได้ เราอาจต้องเบี่ยงเบนไปในทิศทางใดก็ได้ทั้งสิ้น โดยนัยที่ว่าจะต้องหันกลับมามองเห็นภาพคงรูปไว้เช่นนี้ตลอดไป อย่างนั้นไม่ใช่หรือผู้กอง?"

ประโยคหลัง เชษฐาหันไปหยั่งทางเสียงมัคคุเทศก์

“ครับ มันเป็นอย่างที่คุณชายพูด เหตุการณ์มันบีบบังคับอยู่ในที ที่จะต้องให้เราปฏิบัติตามคำสั่งของลายแทง คือเดินไปพลางก็ต้องหมั่นหันกลับมาสังเกตเขาด้านหลังเราไว้ตลอดเวลา แต่ผมกลัวว่าเราจะไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ตลอดไป”

“ทำไมหรือ?”

“เกี่ยวกับทัศนวิสัย อะไรจะมาเป็นหลักประกันได้ว่าอากาศจะปลอดโปร่งแจ่มใสอย่างในขณะนี้ ทำให้เราสังเกตเห็นเขาลูกนั้นได้ตลอดเวลา ถ้าหมอกลง ถ้าเกิดพายุฝน เราจะสังเกตอะไรไม่ได้เลย แล้วมิต้องรอให้อากาศโปร่งเสียก่อนเช่นนั้นหรือ ระยะเวลาของเราเหลืออยู่กำกัดตายตัวเพียง 4 วันครึ่งเท่านั้น ถ้าจะต้องมาเผชิญกับอุปสรรครอคอยให้อากาศแจ่มใสสังเกตเห็นภาพภูเขาด้านหลังเป็นรูปตัวนกคงที่อยู่ทุกระยะไป เราจะไม่ทันเวลาแน่นอน”

“นั่นซิ แล้วทำยังไง?”

“ผมว่า เราจะต้องใช้วิธีขีดเส้น และเดินตามเข็มทิศอย่างคุณไชยยันต์ว่าให้ตายตัวลงไปเสียแล้วครับ ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า เราจะขีดเส้นทางอย่างไรให้ถูกต้องเท่านั้น แต่มันคงไม่ใช่เส้นทางสายตรงดิ่ง 30 ดีกรี ตะวันออกเฉียงเหนือแน่นอน การขีดหรือกำหนดเส้นไว้ก่อนนี้ เราจะเก็บไว้ใช้ในขณะที่ทัศนวิสัยเลวลงด้วย ถ้าอากาศโปร่งดีเหมือนขณะนี้ เราก็ใช้วิธีมองดูภาพเขาด้านหลังด้วยตาเปล่าเป็นหลักใหญ่และเปรียบเทียบกับเส้นทางที่เราขีดไว้ทุกระยะ”

“ยือม์ รอบคอบดีมาก ว่าแต่คุณจะขีดเส้นอย่างว่านี่ยังไง”

“ผมยังคิดไม่ออกครับ และขอแรงสมองสติปัญญาของทุกท่านช่วยด้วย”

“แงซายล่ะ มีความเห็นอย่างไร?”

จอมพเนจรสั่นศีรษะอย่างเงียบขรึม แววกังวลส่อให้เห็นชัดเป็นครั้งแรก

“แงซายยังอับจนอยู่ นายใหญ่”

คำตอบชนิดนั้น ทำให้นายหญิงจ้องตาเขม็งอย่างต้องการจะค้นหาความจริง แต่ก็ไม่พบพิรุธหรือเล่ห์กลแอบแฝงอย่างใดนอกจากความบริสุทธิ์ใจ

“เดี๋ยวๆๆๆ ต้องค่อยๆ คิด ใช้ความรอบคอบกันหน่อย” ไชยยันต์ว่า พร้อมกับพิจารณาดูลายแทงอย่างถี่ถ้วนแล้วเงยหน้าขึ้นมองไปยังภูมิประเทศแท้จริงที่เห็นอยู่ในขณะนี้เปรียบเทียบ ต่างจมอยู่ในความเงียบงันไปชั่วขณะ

ดารินนั้น มองเหม่อลงไปในลายแทงอย่างเลื่อนลอย หล่อนมองไม่เห็นเค้าโครงอะไรที่ตนเองจะเข้าใจได้ทั้งสิ้น มาเรียเข้ามาเกาะหลังพ่อยอดชายของหล่อน ดูด้วยสายตาเนือยๆ วพินทร์มวนบุหรี่ใบต้องแห้ง แงซายไม่มีอะไรนอกจากความเฉยเป็นปกติตามสภาพอันควรเป็นไป ก็ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่เศษฐา วราฤทธิ์ ท่านหัวหน้าคณะสังเกตเห็นแววงุนงงอัดอั้นตันใจจากเจ้าคนใช้ผู้อัจฉริยะของเขา พรานพื้นเมืองทั้งนั้น ก็ได้แต่ลงนั่งกอดเข่า ชี้ชวนกันชมทุ่งชมเขาไปตามเรื่อง ปัญหาที่บุคคลชั้นสมองกำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ อยู่เหนือภาวะที่พวกนี้จะเข้าใจ หรือร่วมความเห็นใดๆ ได้ทั้งสิ้น

ไชยยันต์วนปลายปากกาอยู่ตรงจุดเขารูปครุฑ ลากเส้นบางๆ มายังตำแหน่งที่รพินทร์กาเป็นเครื่องหมายไว้ อันเป็นตำแหน่งที่ทุกคนหยุดกันอยู่ในขณะนี้ แล้วลากเป็นเส้นตรงไปยังตำแหน่งเนินพระจันทร์อันดูว่าไม่อยู่ห่างไกลกันเท่าไรนักในแผนที่ลายแทง พึมพำเหมือนจะเปรยกับตัวเองต่อมาว่า

“ถ้าจะดูจากไอ้แผ่นหนังโบราณนี่ มันก็ของหมูๆ ไม่น่าจะยากเย็นมีปัญหาอะไรสักนิดเดียว เส้นทางจากที่เราอยู่กันในขณะนี้ ไปถึงเนินพระจันทร์ ไม่มีอะไรสลับซับซ้อนบังอยู่เลย มันตัดไปในบริเวณที่โล่งของราบต่ำและราบสูงสลับไปกับไหล่เขาบางส่วนเท่านั้น และเนินพระจันทร์ก็อยู่ในบริเวณตะวันออก-เฉียงเหนือของทิวเขาข้างหน้าเรานี่แน่นอนในวงล้อมของหุบเขารอบด้าน”

“ใช่ ไชยยันต์ ถ้าดูจากลายแทง ก็ไม่น่ายาก ที่หมายเห็นอยู่ทนโท่นั่นแล้ว และก็เป็นที่หมายตำแหน่งสุดท้ายเสียด้วย ไม่ต้องคลำไปสู่จุดนำทางอื่นใดอีกทั้งสิ้น แต่จะเดินกันอีท่าไหนให้มองเห็นรูปครุฑจากทิวนั่นทรงตัวอยู่เหมือนเดิมจนกระทั่งถึงเนินพระจันทร์ นี่คือสิ่งที่เรากำลังปวดหัว ถ้ามีเวลาเหลือเฟือมากกว่านี้ ค่อยๆ เดินไปสังเกตไปมันก็ไม่เป็นไร แต่นี่เวลาจำกัดอย่างที่ร้อยแล้ว กลางคืนเราก็เดินกันไม่ได้ กลางวันกว่าหมอกจะจางก็ล่วงเข้าไปเกือบเที่ยง แล้วยังพวกเมฆฝนอีกล่ะ”

“ฮือม์ ปวดกบาล!...”

สหายของเขารับคำ ยกมือขึ้นเกาแกรกๆ แถวขมับแล้วเงยหน้าขึ้นยิ้มกับแม่ขวัญใจของเขา ที่เอาทรวงอกอันเบียดเบ่ง

งเงทับอยู่บนไหล่เขาด้วยอาการอันสนิทสนมโดยเปิดเผยเช่นคู่
สเมียภรรยา

"มีไอเดียอะไรบ้างไหม เมย์"

มาเรีย ซึ่งต่อไปนี้คงมีชื่อสกุลว่า 'อนันตรัย' แทนฮอฟมัน
ก็มแค่น ๆ ตามบุคลิกของหล่อน ในยามที่ตีปัญหาไม่แตก

"ท่านสุภาพบุรุษทั้งสี่ท่าน ฉันหมายถึงเจนเติลแมน แงชายนั่นด้วย ก็ล้วนผ่านวิชาการทหารและวิชาแผนที่มาแล้วทั้งสิ้น ถ้าท่านเหล่านี้ยังอับจนปัญญา ฉันก็เห็นจะไม่มีทางช่วยได้ในเรื่องนี้ ทำไมไม่ถามถึงสภาพของดิน หิน หรือพืชพันธุ์ซึ่งแงเทีจะช่วยได้มาก"

"น้อยล่ะ?"

"ฉันจะให้คำตอบได้ดีที่สุด ในเรื่องปวดหัวตัวร้อนหรืออาการแพ้ท้อง"

หมอดารินพูดหน้าตาเฉย

"ถ้าจะดูจากตำแหน่งที่รพินทร์จุดที่หมายเราอยู่ในขณะนี้ พวกเราทั้งหมดก็น่าจะอยู่ในบริเวณเทือกเขาพระศิวะแล้วใช่ไหม?"

เชษฐาถามขึ้นอย่างระมัดระวัง

"ใช่ครับ เราเข้าสู่เทือกเขาพระศิวะแล้ว ส่วนแนวเขาที่มีส่วนหนึ่งเป็นตัวครุฑหรือนกอินทรีข้างหน้าเรานี่ คือทิวปีกครุฑซึ่งตอนที่เราอยู่ตรงทะเลสาบมรณะ แลเห็นเป็นแนวเส้นเขียว ๆ แต่างที่ผมเคยชี้ให้ดูครั้งนั้น"

"ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยนะ ว่าขณะนี้เราเหยียบเข้าเทือกเขาพระศิวะแล้ว"

ดารินพูดอย่างรำพึง พลางหันไปรอบๆ ทิศอย่างตื่นตา ตื่นใจระคนประหวั่นพรั่นพรึงเร้นลับ หล่อนมีความรู้สึกเหมือนตนเองจะเปรียบได้ธุลีละอองอันกระจ้อยร่อย ท่ามกลางขุนเขาตระหง่านเงื้อมประดุจกำแพงกั้นขอบจักวาลรอบตัว

"เราเข้าสู่บริเวณเทือกเขาพระศิวะ ตั้งแต่บ่ายหน้าเข้าหาหลุมอุกกาบาตที่หนึ่งแล้ว นายหญิง"

เสียงแผ่วต่ำของแงซายบอกมา **ความเยียบเย็นอันลึกลับก็แล่นเข้าจับกลางดวงใจของฝ่ายนายจ้างทุกคนอย่างบอกไม่ถูก เป็นความรู้สึกแปลกใหม่ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน**

ระหว่างที่ต่างยังนิ่งสงบ ใช้ความคิดกันอยู่ เชษฐาล้วงกล้องส่องทางไกลขึ้นมาอีกครั้ง ส่องดูภูมิประเทศของเขาเบื้องหน้าเป็นเวลานานจึงเอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า

"บางที เราอาจต้องอาศัยหลักความจริงทางภูมิศาสตร์ที่เห็นอยู่นี่เป็นเครื่องช่วยเสียแล้ว รพินทร์"

จอมพรานเงยหน้าจากบุหรี่ใบต้องแห้ง ที่ตะบอยมวนอย่างพิถีพิถันเกินความจำเป็น นอกจากจะฆ่าเวลาให้แก่ความคิด ส่งบุหรี่ตัวนั้นเข้าปาก แต่ยังไม่จุด ตาสีเหล็กคู่นั้นสบสายตาท่านสุภาพบุรุษในราชสกุลผู้เป็นนายโดยตรงด้วยความรู้สึกอันศรัทธาเลื่อมใสที่มีอยู่เป็นเวลานานแล้ว

"คุณชายพอจะมองเห็นทางบ้างแล้วกระมังครับ?"

"ก็ยังไม่แน่ใจนัก ต้องอาศัยความเห็นของพวกเราประกอบด้วย ทุกคนฟังผมให้ดีนะ และช่วยกันพิจารณาให้รอบคอบ

ด้วย ใครมีความเห็นอย่างใดก็แย้งได้ทันที คืองี้...รูปหัวนก อันมีจะงอยปากหันมาให้เห็นอยู่นี่ แท้ที่จริงมันก็คือเหลี่ยมเขาหินต้นโล้นเลี่ยนส่วนหนึ่ง ซึ่งยื่นโดดเดี่ยวเป็นเอกเทศออกมาจากส่วนใหญ่ของยอดเขาใจกลางนั่นเอง”

ทุกคนก้มศีรษะยอมรับ ไชยยันต์หัวเราะ บอกว่า

“กำปั้น ทุบตรง ๆ ลงไปกลางดินดังบึ้กเลย เชษฐา”

“อย่าเพิ่งชักใบให้เรือเสีย ไชยยันต์...ฟังต่อไป ต่อไปนี้เราจะไม่เรียกให้เกิดความลึกลับยุ่งยากอีกต่อไปว่า ‘จะงอยปากครุฑ’ แต่เราจะเรียกตามความเป็นจริงว่า **ชะง่อนเขาที่ยื่นล้ำออกมานั่น**”

“ต่อไปซิ”

“ไม่ว่าจะเดินไปในทางใด ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือตรงข้ามกับทิวเขานี้ เหลียวกลับมาครั้งใด เราจะต้องเห็นชะง่อนเขาที่ยื่นล้ำออกมานั่นทุกครั้ง โดยไม่มีอะไรมาบัง หรือทำให้เปลี่ยนรูปร่างไปอย่างที่เห็นอยู่เช่นขณะนี้ใช่ไหม?”

“โอเค. เข้าแนวของทฤษฎีเรขาคณิตแล้ว...ยังไงต่อไป”

เพื่อนผู้มีอารมณ์รื่นเริงอยู่ตลอดเวลาของเขาเร่งเร้ามา

“แกพูดถูกแล้ว ไชยยันต์ เรากำลังจะเอาทฤษฎีของเรขาคณิตเข้ามาตีปัญหานี้อยู่...”

เชษฐาเน้นเสียงพูดอย่างหนักแน่นจริงจัง นัยน์ตาเป็นประกาย

“ฟังต่อไป...คราวนี้อยากจะให้ทุกคนมองไกลออกไปยังทิวเขาที่เป็นฉากกั้นอยู่ด้านหลัง เขียวลิบ ๆ โน่น ถ้าไม่แน่ใจ

เอากล้องส่องดูให้เวลาดูกันให้เห็นชัดเสียก่อน แล้วเดี๋ยวฉันจะบอกต่อไป”

รพินทร์เริ่มฉงน และมีความรู้สึกสะกิดใจอย่างไรชอบกลในคำพูดของท่านหัวหน้าคณะ แต่ยังตามความคิดอ่านไม่ทันเขาเป็นคนสุดท้ายของคณะที่ล้วงกล้องออกส่องตามคำสั่ง จากเลนส์ย่นระยะซึ่งแลผ่านชะง่อนเขาเบื้องหน้าลึกเข้าไปในภูมิหลัง เขาไม่เห็นอะไรมากไปกว่าเส้นหยักของทิวสูงทะยานเยี่ยมเมฆห่างไกลออกไปลิบลับ มันมีจุดน่าสนใจอันใดสำหรับเชษฐาในขณะนี้

“ก็ทิวเขานั่นแหละ แล้วยังไง?”

ไชยยันต์โพล่งออกมา มองไม่เห็นความคิดอ่านใดๆ จากเชษฐาเช่นกัน

“ใช่! ทิวเขา ทิวเขาที่ใหญ่โตกว่า สูงกว่าบริเวณที่เราแลเห็นเป็นรูปตัวครุฑ ซึ่งซ้อนอยู่เบื้องหน้า แต่ขอให้สังเกตให้ดี มียอดสูงอยู่สองยอด คั่นกลางด้วยแนวเว้าต่ำลงเป็นรูปหยักเหมือนใครเอากรวยฝาชีสองใบมาวางไว้เคียงกันในแนวขนานเห็นหรือเปล่า”

“เห็นค่ะ พี่ใหญ่”

ทุกคนยอมรับอีกครั้ง เพราะความจริงมันก็มองเห็นชัดอยู่ในลักษณะนั้น รพินทร์ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้นในขณะนี้ นอกจากจะคอยเงี่ยหูฟัง

“ทีนี้หันมาดูชะง่อนเขาข้างหน้านี่อีกครั้ง ดูซิว่า ตรงตำแหน่งที่เราอยู่กันนี่ ชะง่อนเขาส่วนที่ใกล้กว่า อยู่ในระดับไหนทำมุมสัณฐานอย่างไรกับเทือกเขาด้านหลังอันเป็นรูปสองยอดโน่น”

“กึ่งกลางในระหว่างช่องเข้าเชื่อมต่อ ของยอดทิวด้านหลังพยดี”

ไชยยันต์บอกเสียงหนักๆ แล้วมองหน้าเชษฐา

ท่านหัวหน้าคณะยิ้มออกมานิดหนึ่ง แลไปทางรพินทร์

“คุณล่ะ ผู้กอง เห็นอย่างไชยยันต์ว่าไหม”

“ครับ!”

เขาตอบสั้นๆ

“เขาสูงสองยอด เปรียบเสมือนหลักสองต้น มีชะง่อนฝั่งหนึ่งของเขาเบื้องหน้าเราซึ่งต่ำลงมา ประดิษฐานอยู่ใจกลางระหว่างคู่ขนาบพอดี พูดอีกทีหนึ่งว่า จะงอยปากครุฑจะต้องอยู่ในระหว่างสองยอดเบื้องหลัง ในมุมอันถูกต้องใช่ไหม? ไม่ว่าเราจะเคลื่อนย้ายไปอยู่ที่ใดก็ตาม ถ้าเรายังมองเห็นทิวสูงด้านหลังในลักษณะที่เราเห็นอยู่นี้ก็แปลว่า จะงอยปากครุฑจะต้องอยู่ในส่วนกึ่งกลางเสมอไป แม้ว่าจะมีอะไรมาบัง ทำให้เราไม่สามารถมองเห็นภูเขาลูกที่ต่ำกว่าลงไปก็ตาม แต่ลูกที่สูงกว่าก็จะต้องยืนอยู่เป็นหลักให้ใช้สังเกตได้”

รพินทร์พยายามใช้ความคิดอย่างเต็มที่ บอกกับตนเองว่าเพื่อจะมองเห็นอะไรได้รางๆ เหมือนกัน แต่ยังสับสนอยู่ ไชยยันต์ร้องว่า

“เอ๊ะ! ชักเข้าเค้า แต่อธิบายให้ชัดกว่านี้ซิ เชษฐา”

“ถ้าทุกคนยอมรับทฤษฎีของเรขาคณิต ที่ฉันพูดให้ฟังมาตามลำดับแล้วนี่ เราจะไม่สนใจกับชะง่อนเขาอันเป็นรูปจะงอยปากนกอีกต่อไป เพราะมันเป็นเขาลูกที่เตี้ยกว่า และสัณฐานก็

อาจเปลี่ยนแปลงผิดรูปไปได้ง่าย หากผิดมุม ผิดทิศทางแม้แต่นิดเดียว แต่เราจะยึดเอาภูเขาสูงด้านหลังที่เป็นยอดกรวยฝาชีสองลูกนั่นเป็นหลักแทน การจะขีดเส้นทางเดินโดยใช้เข็มทิศจับประกอบ อาจไม่ได้ผลถ้าเราใช้เขารูปครุฑเป็นหลัก แต่มันจะผิดความจริงไปไม่ได้เป็นอันขาด ถ้าใช้เทือกสูงด้านหลังแทน โดยมีที่หมายส่วนปลีกย่อยอื่น ๆ เป็นเครื่องบังคับเชื่อมโยงอยู่ด้วย เราจะทำแผนที่เส้นทางเดินตั้งแต่ตำแหน่งที่เราหยุดกันอยู่นี่ โดยซ้อนทับลงไปบนลายแทงเดิมนี้ สเกตซ์ทิวเขาด้านหลัง และเขาครุฑข้างหน้าของเรานี่ไว้เป็นหลักด้วย เพื่อการตรวจสอบในเส้นทางข้างหน้า ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งก็ตาม แม้ว่าเราจะมองไม่เห็นจะงอยปากนกเพราะมีเนินเขาอื่น ๆ ตามเส้นทางที่ผ่านไปบัง เราก็จะยังมองเห็นทิวสูงเบื้องหลังเป็นเครื่องหมายสังเกตได้อยู่ และแม้ว่าทัศนวิสัยจะเลว มองไม่เห็นอะไรเลย เราก็จะเดินไปตามเส้นทางที่ขีดไว้แล้วนี้ ในเมื่อทิศทางมันบังคับอยู่ ถึงอย่างไรเสียเราก็ไม่มีวันที่จะเบนออกนอกทางไปได้แน่นอน ตรงข้ามเราอาจประหยัดเวลา โดยวิธีตัดเป็นเส้นตรงแน่นอนกว่าจะคอยหันมาสังเกตดูเขาครุฑเสียด้วยซ้ำ และในวาระสุดท้าย เราก็จะต้องแลเห็นเขารูปครุฑอยู่ตามเดิมจนได้ ไม่ที่ใดก็ที่หนึ่งจากเส้นที่ขีดไว้ตายตัวนี้ สมมติว่าจด ก. เป็นจดเริ่มต้นที่เราอยู่กันเดี๋ยวนี้ มองเป็นเขาครุฑ และเขากรวยฝาชีขนาบเป็นเสาหลักอยู่ด้านหลัง สองด้าน จุด ข. ค. และ ง. อาจมองไม่เห็นเขาครุฑอีกแล้ว แต่จุด ฮ. อันเป็นเนินพระจันทร์ จะอย่างไรเสีย เราก็จะต้องมองเห็นเขารูปครุฑและเทือกกรวยฝาชีในลักษณะอย่างเดียวกับที่เราเห็นในจุด ก. ซึ่งวิธีนี้จะเป็นการแก้ปัญหาเรื่องเดินไปสาม

สี่ก้าว ก็ต้องเหลียวกลับมามองเสียที เท่าๆ กับแก้ปัญหาเรื่องทัศนวิสัยเลวด้วย”

“ฮือม์ น่าคิด!”

ไชยยันต์คราง ตาลุก

“แต่บางทีแกอาจลืมไปเสียอย่างก็ได้ เชษฐา ทิวเขาเบื้องหลังที่เห็นเป็นรูปกรวยฝาชีนั้น เป็นทิวสูงมาก และอยู่ห่างไกลออกไปแทบสุดขอบฟ้า ถึงแม้เราจะเดินผิดทิศทางอย่างไรออกไป เราก็จะต้องมองเห็นรูปกรวยฝาชีคู่กันสองอันอยู่นั่นแหละ ห่างกันในรัศมีตั้ง 10 กิโลเมตร ไม่ว่าจะอยู่จุดไหน มันก็เห็นเหมือนกัน แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาครุฑมันจะต้องอยู่ในระหว่างกึ่งกลางพอดี เหมือนเช่นที่เราเห็นอยู่เดี๋ยวนี้”

“ก็ฉันบอกแล้วว่า ให้กำหนดส่วนปลีกย่อยของทิวด้านหลังเขาไว้ด้วย ถ้ามันผิดเส้นทางอันควรจะเป็นไป แม้ยอดกรวยฝาชีอันเป็นยอดประธานสองยอดนั่นจะมองเห็นอยู่ในสัณฐานเดิม แต่ทิวบริวารก็จะต้องเปลี่ยน ยืนยันให้เรารู้ได้ทันทีว่าเราผิดทางแล้ว แต่ถ้าทิวบริเวณข้างเคียงรอบด้านยังอยู่ในสภาพเดิม มันก็บังคับตายตัว ทั้งนี้ต้องประกอบกับการตั้งทิศทางเสียจากจุดเริ่มต้นที่นี่ก่อนด้วย เราเอาชะง่อนเขารูปจะงอยปากนกเป็นแนวตั้งทิศไม่ได้ เพราะไม่มีหลักส่วนใหญ่ให้ยึดถือตรวจสอบ แต่เราสามารถเอาทิวเขาสูงเบื้องหลังเป็นเกณฑ์ได้”

“ผู้กองว่ายังไง?” ไชยยันต์หันไปเบิกตาถาม

รพินทร์ ไพรวัลย์ อ่านปรุก่อนที่จะต้องให้เชษฐาอธิบายอะไรมากเสียด้วยซ้ำ แววแห่งความหวังอันแจ่มใสฉายชัดในดวงตา

"คุณไชยยันต์มาช่วยผมขีดเส้นในแผนที่นี่ดีกว่าครับ เราจะต้องปรึกษากันให้ถี่ถ้วนในด้านวางเข็มทิศด้วย"

"แปลว่าคุณเห็นด้วยกับเชษฐา"

"อย่าแย้งโง่ ๆ ให้เสียเวลาต่อไปอีกเลย ไชยยันต์..."

เมียแหม่มของเขาเอามือขยี้ที่ศีรษะเบา ๆ ตอบแทนรพินทร์มา

"ฉันคิว.อี.ดี.ในเหตุผลตามที่พี่ใหญ่พูดไปได้ตั้งนานแล้ว ต่อไปนี้ก็เป็นเรื่องของคุณกับไพรวัลย์ที่จะขีดเส้นเท่านั้น อย่าขีดให้ผิดก็แล้วกัน ในยามอับจนเข้าจริง ๆ จะต้องใช้ปัญญาเข้าขบคิด ฉันก็ไม่เห็นว่าคุณเอง แงซาย หรือต่อให้ไพรวัลย์ จะปราดเปรื่องได้แค่ไหน สู้พี่ชายใหญ่ของเราก็ไม่ได้"

ประโยคหลัง หล่อนกล่าวออกมาจากใจจริง มองไปยังท่านหัวหน้าคณะอย่างคารวะยำเกรง และศรัทธาเต็มที่ แล้วก็หันไปถามยิ้ม ๆ กับรพินทร์และแงซายว่า

"ใช่ไหม?"

แงซายยิ้ม ๆ พรานใหญ่ตอบเรียบ ๆ ว่า

"หัวหน้า ก็ควรจะต้องฉลาดเฉียบแหลมกว่าลูกน้องเป็นธรรมดา สำหรับผมเองภูมิใจในเจ้านายของผมคนนี้มานานแล้ว"

"แล้วเจ้านายคนนี้อีกคนล่ะ ไม่ภมิใจบ้างหรือ?"

นึกอย่างไรไม่ทราบ ดารินชี้ที่อกตัวเอง ถามมา

"หนักใจครับ!"

มัคคุเทศก์ผู้นำทั้งทางมหาวิบาก และนำอยู่กลางดวงใจของหล่อนตอบอย่างสงบเสงี่ยม แล้วง่วนหารือในด้านการกำหนดทิศขีดเส้นทางเดินอยู่ในแผนที่กับไชยยันต์สองคน

ชั่วไม่นาน เส้นทางเดินก็ถูกกำหนดได้เป็นเลาๆ ซึ่ง จะต้องมีการตรวจสอบ หารือกันอีกเป็นระยะๆ ไป จอมพรานบอกให้คณะนายจ้างของเขาทราบว่า โดยเส้นทางที่ทำขึ้นจากการแนะนำของเชษฐานี้ มันย่อมหมายถึงการเดินกันอย่างไม่จำเป็นต้องมัวคอยพะวง สังเกตภูเขาครุฑด้านหลังอยู่ และอาจเป็นเส้นทางลัดกว่าที่เจ้าของลายแทงได้เคยเดินไว้ก่อนแล้ว

"มีบางโอกาส และบางภูมิประเทศเท่านั้นที่เราจะหันกลับมามองเห็นเขาครุฑข้างหลัง ไม่ใช่เห็นอยู่ตลอดเวลาอย่างที่ลายแทงกำหนดไว้ให้"

เขาซักซ้อมความเข้าใจให้ทุกคนทราบล่วงหน้า

"เสี่ยงเหลือเกิน" ไชยยันต์อดแสดงความกริ่งเกรงไม่ได้

"แต่เราก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่นที่เสี่ยงน้อยกว่านี้ไม่ใช่หรือ"

"ก็ไปรู้เอาเส้นทางข้างหน้านั่นแหละ ไป! หน้าเดิน เฮ้อ! ฝันเอนอยู่บ้านดีกว่า"

ดารินสะกิดไหล่ เอียงหน้าเข้ามากระซิบ

"ถ้านอนอยู่บ้าน จ้างก็ไม่ได้เมียสวยอย่างนี้หรอก โชคจะได้เมียเพราะการเดินทางรู้ไหม ตาไชยยันต์ปากม่ำ!"

ไชยยันต์สะดุ้งโหยง!...

.....

ไม่มีอะไรจะต้องรั้งรอแม้แต่นิดเดียว เมื่อกำหนดเส้นทางได้เสร็จสรรพ ขบวนก็เคลื่อนที่กันอย่างแข่งกับเวลา ดูจากนาฬิกาข้อมือของเชษฐามันยังเหลือเวลาสำหรับการเดินได้อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 3–4 ชั่วโมงก่อนนีดสมิท

ท้องฟ้าเริ่มมืดครึ้มไปด้วยพยับหมอก ค่อย ๆ แผ่ขยายลงปกคลุมทิวเขาใหญ่เบื้องหลังไว้ ราวกับใครโรยม่านสีดำลงมากางกั้น และค่อย ๆ กินแดนบดบังบรรยากาศเหนือท้องทุ่งไพศาลที่มนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตกำลังบ่ายหน้าเดินกรำกันไปอย่างรีบรุด

เป็นสัญญาณบอกให้ทราบว่าดินฟ้าอากาศของภูมิประเทศแถบเชิงเทือกเขาพระศิวะเปลี่ยนแปลงได้อยู่ตลอดเวลา ท้องฟ้าใสกระจ่างอยู่ได้ชั่วไม่นานก็เริ่มมีเมฆฝนพาย หรือมิฉะนั้นก็

และของหมอก แทบจะเรียกได้ว่าผันผวนไปได้ในระยะชั่วโมงต่อชั่วโมง ประหนึ่งดินแดนในเขตความครอบครองตามอารมณ์ของเทพเจ้า

เพียงแค่ครึ่งชั่วโมงของการเริ่มออกเดินเท่านั้น เหลียวกลับมาทางเบื้องหลัง ทุกคนก็มองไม่เห็นอะไรเสียแล้ว นอกจากอากาศสีเทาขุ่นมัว เชษฐายิ้มขรึม ๆ จับแขนมัคคุเทศก์ชั้นยอดของเขาไว้ บีบเบา ๆ

"คุณทายไว้ไม่ผิดเลย ผู้กอง เราไม่มีทางที่จะอาศัยสังเกตภูเขาครุฑลูกนั้นได้ นอกจากใช้วิธีกำหนดเส้นเอาเอง ห่างกันแค่เดี๋ยวเดียวเท่านั้น อากาศเปลี่ยนเสียแล้ว"

"มันเป็นดินแดนอาถรรพ์ เห็นได้ชัดทีเดียว!"

ไชยยันต์คราง ขณะที่เอี้ยวคอกลับไปมองทางด้านหลัง

"ฉันสงสัยอยู่ว่า เมื่อสี่ร้อยปีก่อนนี้ มังมหานรธาผู้เขียนลายแทงฉบับนี้จะผ่านพบภูมิประเทศบริเวณนี้อย่างเราหรือเปล่า เขาบอกไว้ว่าสามวันจากตำแหน่งเขาครุฑจะเดินถึงเนินพระจันทร์ แต่เมื่ออากาศเปลี่ยนแปลง มีเมฆหมอกบังอยู่ตลอดเวลาอย่างที่เราพบกันอยู่นี่ เขาจะคอยสังเกตเขาลูกนั้นเป็นเครื่องหมายอยู่ได้อย่างไร และรู้สึกว่าเวลาที่อากาศปลอดโปร่งแจ่มใส มีน้อยกว่าอากาศเลวเสียด้วย"

หมอดารินพูดเบา ๆ เต็มไปด้วยความพิศวง

รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่เอ่ยคำใดกับใครทั้งสิ้น เขาเดินก้าวยาว ๆ ด้วยจังหวะอันสม่ำเสมอไปเบื้องหน้า ครั้งแรกก็จับหมู่ปืนนายจ้าง แล้วก็เริ่มเร่งฝีเท้านำล้ำออกไปตามปกติวิสัยของการเดินเช่นทุกครั้ง

โดยลักษณะเช่นนั้น ทุกคนตระหนักดีในสองนัยคือ...จะไม่รับทราบวิตกวิจารณ์ใดๆ ของคณะนายจ้างอีก เท่าๆ กับเร่งเวลาของทุกคนไปในตัว ซึ่งในกรณีนี้หายห่วงได้ ใครคิดจะไล่เขาให้ทัน ก็หมายถึงต้องวิ่ง!

ท่ามกลางความสลัวมัวซัวของบรรยากาศรอบด้าน เหมือนเดินอยู่ในแดนสนธยา ทุกคนเห็นร่างนั้นดุ่มๆ ออกไปราวกับเครื่องจักรกลมากกว่าร่างกายอันประกอบด้วยเลือดเนื้อและวิญญาณ ทิ้งให้กลุ่มนายจ้างรวมหมู่เดินปรึกษาหารือกันอยู่เบื้องหลัง อากาศเริ่มจะเยือกเย็นลง ช่วยให้เดินเร่งกันได้อย่างไม่เหนื่อย แต่ไม่มีใครบอกได้ว่า จะไปเจอฝนหรือพายุลูกเห็บเอาที่ใดข้างหน้าหรือไม่ จากพยับที่เคลื่อนเห็นเงาทะมึนไล่หลัง

คำพูดของดาริน ทำให้เชษฐาคิด ไชยยันต์กับมาเรียนั้นไม่สนใจกับอะไรอีกทั้งสิ้น มีหน้าที่จะต้องเดินก็เดินไป สองคนคุยกันเองตามลำพังแยกออกไปอีกส่วนหนึ่ง

พี่ชายกับน้องสาวซึ่งบัดนี้ ทั้งร่างกายและวิญญาณถูกหล่อหลอมขึ้นมาราวกับเหล็กเพชร เดินแยกกับไชยยันต์และมาเรีย มาเคียงชิดคู่กัน

“น้อยคิดอะไรอย่างพี่ไหม?”

“คิดอะไรคะ?”

“ระยะทางจากเขาครุฑถึงเนินพระจันทร์ ควรจะห่างสักเท่าไหร่?”

"มันเกินความคิดของน้อยค่ะ แต่ถ้าจะสังเกตดูในแผ่นหนังนั่น มันก็ไม่น่าจะห่างกันซักเท่าไหร่เลย"

"พี่ก็ว่าอย่างนั้นแหละ คนเขียนลายแทงมีเป้าหมายจะสังเกตคือเขาครุฑ เขาสังเกตภูเขาลูกนั้นอยู่ตลอดเวลาในขณะที่เดินไป เขาลูกนั้นก็ไม่สูงเกินไปนัก ถ้าจะนับเส้นทางเดินตามปกติของคนเรา 3 วันเต็มๆ แม้จะอยู่ในที่ราบไม่มีอะไรมาบังเลยก็ตาม ระยะทางขนาดนั้น เขาครุฑก็ต้องจมหายไปจากสายตาแล้ว...ใช่ไหม?"

คำพูดของพี่ชาย ทำให้ดารินเริ่มเฉลียว หันมามองตา

"บางที เราอาจต้องขบปัญหากันต่อไปแล้วละค่ะ พี่ใหญ่ไกยพอจะมองเห็นอะไรอย่างที่พี่ใหญ่พูดนี่เหมือนกัน พี่ใหญ่หมายความว่า..."

"เราพบภูมิประเทศแถบนี้ ปกคลุมไปด้วยหมอกอำพรางตาเป็นส่วนใหญ่เช่นไร ผู้เขียนลายแทงก็น่าจะพบมาก่อนเราแล้ว เขาเดินไปพลางก็คอยหยุดสังเกตเขาครุฑไปพลาง ใช้เวลาสามวันก็ถึงเนินพระจันทร์ และเมื่อถึงจุดหมายนั่นแล้วหันกลับมามองทางเก่า ก็ยังคงเห็นภูเขาลูกนั้นคงสภาพในลักษณะของเขาครุฑหรืออินทรีอยู่เช่นเดิม..."

เชษฐากล่าวช้าๆ ทุกเซลล์ในสมองทำงานอย่างเต็มที่ตามองตาทั้งคู่หรี่ลง

"ทีนี้เราลองหันมาพิจารณา หรือลองตั้งสมมุติฐานในการเดินทางของมังมหานรธาดู เมื่อเดินมุ่งหน้าไปนั้น ถ้าหากหมอกลงจัด หรือเกิดทัศนวิสัยเลว จนมองไม่เห็นภูมิประเทศใดๆ ได้ถนัด เขาก็คงจะต้องหยุดพัก...ใช่ไหมน้อย?"

“ก็ควรจะเป็นเช่นนั้นค่ะ พี่ใหญ่”

“พอทัศนวิสัยแจ่มชัดขึ้น เขาออกเดินทางต่อโดยพยายามสังเกตตัวครุฑไว้ทุกขณะ พออากาศเลวลงก็หยุดอีกเพราะเมื่อมองเป้าหมายที่ยึดถืออยู่ไม่เห็นเสียแล้ว เขาคงไม่กล้าเดินอาการเดินๆ พักๆ ขณะเดียวกันก็คอยจับสังเกตเขาครุฑไปพลางนี้ นับเป็นเวลาได้ 3 วัน เขาก็ถึงเนินพระจันทร์ น้อยว่าเขาควรจะเดินไปได้ไกลสักแค่ไหน จากหลุมอุกกาบาตที่สามจนถึงเนินพระจันทร์”

ตาของดาริน เป็นประกายสว่างโพลงขึ้น หล่อนทันในความคิดและความรู้สึกของพี่ชายในขณะนี้ทันที

“ก็ไม่ควรจะไกลสักแค่ไหนเลยนี่คะ พี่ใหญ่ อาจเดินไปได้หน่อยเดียว ก็หยุดรอคอยให้มองเห็นอะไรชัดๆ แล้วก็เดินอีกเดินๆ หยุดๆ สลับกันอยู่เช่นนี้ ตามแต่สภาพของอากาศจะอำนวย ซึ่งใช้เวลาสามวันถ้าเขาเดินโดยไม่เสียเวลาหยุดเลยชนิดที่รู้เป้าหมายอยู่แล้ว อาจใช้เวลาเพียงวันเดียวก็ได้”

“พี่สันนิษฐานไกลลึกลงไปกว่านั้นอีกน้อย สันนิษฐานอ่านความคิดของคนตายเมื่อสี่ร้อยปีมาแล้วดังนี้คือ ครั้งแรกที่สุดก่อนที่มังมหานรธาจะพบเส้นทางนี้ และเขียนเป็นแผนที่ลายแทงขึ้น เขาจะต้องหาทางเดาสุ่มมาอย่างไม่รู้อะไรเลย ช่วงทางระยะนี้ หมายถึงระยะหลุมอุกกาบาตที่ 3 กับเนินพระ-จันทร์ เขาจะต้องคลำมาอย่างคนตาบอด เมื่ออากาศแจ่มใสมองเห็นอะไรได้กระจ่างรอบด้าน เขาก็ออกเดิน พออากาศวิปริตมืดมนลง เขาก็หยุด โดยจะออกเดินทางครั้งต่อไปเมื่ออากาศโปร่งขึ้น ทีนี้เมื่ออากาศโปร่งขึ้นครั้งใด เขาก็มองเห็น

ภูเขาครุฑอยู่ในรูปเดิมทุกครั้ง ไม่ว่าจะออกเดินทางไปกี่ครั้ง หรือหยุดเพื่อเริ่มต้นใหม่อีกกี่ครั้ง จนกระทั่งถึงเนินพระจันทร์ นั่นจึงเป็นรากฐานสำคัญให้เขาเขียนระบุไว้ในลายแทงเช่นนี้ คือเหลียวกลับหลังมาครั้งใด เขารูปครุฑไปเปลี่ยนสภาพไปจากเดิม”

“เป็นไปได้ทีเดียวค่ะ ตามที่พี่ใหญ่สมมุตินี่!”

ดารินร้องเต็มไปด้วยอาการตื่นเต้นต่อแนวความคิดใหม่นี้

“เพราะฉะนั้น พี่จึงเข้าใจว่า เขาเดินไปไม่ไกลจากหลุมที่กาบาตที่สาม และเขาครุฑเลย คงจะต้องป้วนเปี้ยนวนเวียนอยู่ในละแวกรัศมีไม่เกิน 30 กิโลเมตรนี่แหละ หรืออาจใกล้กว่านั้นด้วยซ้ำ มันหมายถึงว่า ‘เนินพระจันทร์’ ก็จะต้องอยู่ไม่ห่างจากเราในระยะขนาดนี้ด้วย การเดินๆ หยุดๆ โดยต้องรอคอยสภาพดินฟ้าอากาศของเขากินเวลา 3 วัน แต่ขณะนี้ รพินทร์ตั้งเข็มทิศเดินทางของเราโดยไม่คำนึงถึงว่าจะต้องรอคอยสภาพของอากาศเลย ถ้าตั้งเข็มไว้ไม่ผิด เราก็ควรจะใช้เวลาที่น้อยกว่ามังมหานรธาเดินมาแล้วไม่ใช่หรือ?”

“รพินทร์พอจะรู้อะไรจากแนวความคิดอย่างนี้ของพี่ใหญ่หรือยังคะ?”

น้องสาวถามเร็วปรื๋อ

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่ารพินทร์จะคิดอย่างพี่หรือเปล่า เราเองยังไม่ได้พูดกันถึงเรื่องนี้ เขาอาจมีความคิดอย่างนี้มาก่อนพี่แล้วก็ได้ เพียงแต่ไม่พูด สำหรับพี่เพิ่งจะมาได้ความคิดเอาแและที่เราออกเดินแล้วนี่เอง”

“ถ้างั้นทำไมพี่ใหญ่ไม่เรียกเขามาหารือในเรื่องนี้อีกที”

หล่อนพูด พร้อมกับมองไปทางด้านหลังของจอมพราน ซึ่งเดินอยู่เบื้องหน้า ห่างออกไปประมาณ 30 เมตร

“ไม่จำเป็นหรอก น้อย อย่าเรียกเขาลงมาซักถามหรือพูดอะไรให้เสียเวลาเลย เราหารือหรือช่วยกันคิดไปตามลำพังก่อนดีกว่า พี่เชื่อมือคนคนนั้นเต็มเปี่ยม อะไรก็ตามที่เราคิดว่าเราฉลาดในการเดินทางครั้งนี้ เขาอาจฉลาดกว่าเราก็ได้ เพียงแต่ไม่พูดเท่านั้น พี่สังเกตดูท่าทีของเขา รู้สึกว่ามีความมั่นใจมาก”

“แล้ว แงซายละคะ?”

“สำหรับไอ้คนลึกลับนั้น พี่ยอมรับว่าเป็นมือชั้นยอดเยี่ยมคนหนึ่งแต่ไม่ถึงรพินทร์หรอก ถึงอย่างไร มันก็ยังอ่อนเชิงอยู่วันยังค่ำ และตัวมันก็รู้ดี และความจริงมันก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะรพินทร์คร่ำหวอดมามากกว่า เกี่ยวกับอาวุโสด้วย”

“แต่คนที่อาวุโส และรอบคอบสุขุมที่สุด ก็คือพี่ใหญ่ รพินทร์เองอาจมองข้ามความจริงที่พี่ใหญ่เห็นอยู่นี่ไปเสียก็ได้ พี่ใหญ่มีแนวความคิดอย่างไร ก็ควรบอกให้เขารู้ไว้เสียก่อน จะไปมัวไว้วางใจว่ารพินทร์จะต้องรอบคอบเฉียบแหลมไปหมดทุกอย่างในเส้นทางสายนี้ บางทีมันจะทำให้สายไปก็ได้ ถ้าเขาคิดอย่างพี่ใหญ่ และเตรียมพร้อมอยู่แล้วก็ดีไป ถ้ายังไม่รู้ก็จะได้หันมาใคร่ครวญพิจารณาใหม่ เพื่อความเหมาะสมถูกต้อง นายนั่น บางทีก็เขลาเหมือนกันนะคะ”

พี่ชายยิ้มเยือกเย็น สั่นศีรษะช้า ๆ อย่างเต็มไปด้วยความมั่นใจ

“ไม่หรอก น้อย พรานนำทางของเราคนนี้จะไม่ ‘เขลา’

ต่างที่น้อยเกรงเป็นอันขาด เขาใช้ความคิด และความระมัด
ระวังมากกว่าพวกเราทุกคนอยู่แล้ว พี่ไม่ต้องการแสดงความ
ผิดฉลาดอะไรออกมาก่อนเวลาอันควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เกี่ยวกับเส้นเดินทาง ซึ่งมันเป็นหน้าที่โดยตรงของเขาอยู่แล้ว
ตูเขาไปก็แล้วกัน"

ดารินถอนใจเบา ๆ ส่วนลึกของจิตใจภายใน พลอยห่วงใย
ผิดกังวลไปกับภาระรับผิดชอบของคนคนนั้น เขาจะมีความรู้สึก
นึกคิดเช่นไรบ้างหนอ ในขณะที่เดินดุ่ม ๆ นำหน้าเป็นเรือนำร่อง
ไปเช่นนั้น แล้วก็บอกกับตนเองว่า มันช่างเป็นเส้นทางอันยาว
นานที่สุดในชีวิตของผู้กล้าหาญ หวนคิดไปถึงวาจาถากถางสบ-
ประมาทของตนเองที่มีต่อเขาคนนั้น ในวันแรกแห่งการพบหน้า
เพื่อตกลงว่าจ้าง หล่อนยิ้มเยาะเขาที่ปฏิเสธในครั้งแรก ประณาม
เขาว่าขลาดตาขาว **มาบัดนี้ หล่อนตระหนักดีแล้ว เลือดของ
พรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เข้มข้นยิ่งกว่าน้ำมากนัก ตรงกับ
นิตติศัพท์ที่เคยรับฟังมาก่อนอย่างแท้จริงแน่นอน**

อีกชั่วโมงเต็ม ๆ ถัดมา ของการเดินฝ่าไปในละออง
ฝนโปรยลงมาเป็นฝอย แต่ไม่มีอาการว่าจะซัดหนัก เพราะลม
แรงพัดแรงเป่าเมฆให้ปลิวกระจายผ่านเหนือศีรษะไปอย่างรวด-
เร็ว คณะนายจ้างยังไม่มีโอกาสจะพูดคำใดกับพรานนำทางได้
เพราะเขายังนำลิ่วไปเบื้องหน้าโดยไม่หยุดยั้ง ภูมิประเทศรอบ
ด้านมองไปได้ไม่ไกลนัก เห็นแต่เนินหญ้าสูง ๆ ต่ำ ๆ ที่ขึ้นและลง
ตามลอนคลื่นของมันไม่ได้

อนาคตของค่ำคืนนี้ ยังบอกไม่ได้ว่าจะพักพิงกันที่ไหน คณะทั้งหมด เดินเลียบไปในระหว่างร่องเนินสองลูกบรรจบกัน ฟากหนึ่งสูงเป็นไหล่ชันขึ้นไปมองเห็นก้อนหินโผล่งอกอยู่ประปราย อีกฟากหนึ่งเป็นดงกอพุ่มไม้ประเภทล้มลุกเตี้ยๆ รพินทร์ผ่อนฝีเท้าลงมาจนแงซายและคะหยิ่นที่หาบของอยู่คู่กันเดินมาทัน ขณะนั้น เขาถือเข็มทิศเล็กๆ ประจำตัวอยู่ในมือ กำลังตรวจสอบเข็มอยู่อย่างระมัดระวังโดยสังเกตภูมิ-ประเทศไปด้วย

แล้วทันทีนั้นเอง ก็มีอาการเหมือนจะตัดสินใจเฉียบขาด โบกมือเป็นสัญญาณให้แงซาย หักแยกเส้นทางอันเดินมาตามระหว่างร่องไหล่อย่างสะดวกนั้นไต่ทางชันขึ้นเขาทางด้านขวามือ

“ผู้กอง!”

เสียงแงซายร้องทักมาเบาๆ เป็นคำแรก

“ตามมา!”

นั่นเป็นคำสั่งที่เฉียบขาด และสั้นที่สุด

แงซายผู้หาบอยู่ด้านหน้าของคะหยิ่นลังเลอยู่อึดใจ เมื่อเห็นว่าพรานใหญ่ไม่ยอมเปลี่ยนเส้นทางแน่ จึงลากหาบตามขึ้นไป ขบวนทั้งหมดหันเหตามเขาด้วยความประหลาดใจไปตามๆ กัน แต่ยังไม่มีโอกาสจะซักถามพูดจาอะไรได้ถนัด เพราะช่วงระยะที่เดินห่างกันมาเป็นแถวเรียงเดี่ยว ยกเว้นแงซายกับคะหยิ่นซึ่งขณะนี้อยู่ใกล้ชิดที่สุดเท่านั้น เส้นทางเดินในช่วงนี้ ทุกคนรู้สึกได้ในทันทีว่า กำลังจะปีนเขากันอย่างจงใจ ผิดกับที่แล้วมาตลอดระยะทางช่วงนี้

“เรายังเหลือเวลากันอีกพอสมควร!...ไม่ควรรีบเร่งย่นระยะไตยทางลำบากถึงเพียงนี้”

เจ้าคนเท่าทันไปหมดทุกอย่าง ร้องบอกเบาๆ ต่อมาอีกเหมือนจะเตือนสติ แต่ไม่อาจเปลี่ยนความตั้งใจของอีกฝ่ายหนึ่งได้

“ย่นเวลาได้มากเท่าไหร่ ก็ดีเท่านั้น”

“ผู้กองกะจะให้ถึงเมื่อไหร่ ภายในคืนนี้ หรือพรุ่งนี้?”

รพินทร์แยกเขี้ยว

“คืนนี้ได้ยิ่งดี หรืออย่างช้าต้องพรุ่งนี้! แกรู้ไม่ใช่หรือแงซาย ว่ามันเป็นไปได้ ถ้าเราตัดทางถูก”

“แต่เราต้องไต่ตัดขึ้นสันเขา โดยทางสูงชันมาก”

“เราไม่เคยกันมาก่อนหรือ”

“ลำพังผมกับผู้กองคงไม่กระไรนัก แต่...”

“ทุกคนลำบากกันมาขีดสุดแล้ว การลำบากช่วงสุดท้ายแค่ถึงเนินพระจันทร์นี่ เชื่อว่าต้องทนได้”

แงซายไม่เอ่ยอะไรอีก เพียงแต่ยักไหล่ และปฏิบัติตามคำสั่งของเขาอย่างสงบ ส่วนคะหยิ่นพึมพำเหมือนพูดกับตัวเองว่า

“ที่สูง ลมแรง หาที่พักลำบาก พรานใหญ่ไม่น่าตัดทางแบบนี้เลย”

และก็จริงดังคะหยิ่นรำพึง เส้นทางที่รพินทร์แยกตัดขึ้นแต่ละกะทันหันนี้ ทุกคนตะเกียกตะกายกันขึ้นไปด้วยความลำบากยิ่ง ยิ่งสูงก็ยิ่งชันขึ้นทุกขณะ ประกอบกับสายลมเย็นเฉียบที่พัดผ่านกายจนแทบทรงตัวไม่ติด กระทบแง่หินและแก่ง

โขดคร่างอยู่หวีดหวือ เสียงพวกพรานพื้นเมืองซึ่งไม่ได้เดินตัวเปล่า แต่มีภาระจะต้องแบกหามบ่นกันอึงคะนึง ไม่มีใครบ่นว่าการนำของเขา หากแต่สบถสาปแช่งเส้นทางทุรกันดารและสภาพดินฟ้าอากาศที่เป็นอุปสรรคอยู่ แม้แต่กลุ่มนายจ้างก็พากันประหลาดใจตามๆกัน

ไชยยันต์นั้นเมื่อแรกก็โวยวายลั่น เพราะเป็นห่วงเมียแหม่มที่กำลังตั้งท้องของเขา หวั่นว่าจะพลัดพลาดลงไปทำให้แท้งขึ้น แต่มาเรียก็คือมาเรีย...หล่อนไม่เป็นภาระให้ใครต้องกังวลเลยสักนิดเดียว ปืนเขาได้คล่องแคล่วรัดกุมดีกว่าตัวไชยยันต์เองเสียอีก

คนนำทางก็เอาแต่นำรุดหน้าขึ้นไปท่าเดียว สองหูถูกลมแรงพัดโกรกตึงอยู่แล้ว ไม่สนใจกับเสียงใดๆ ที่จะมาจากคนของเขาหรือฝ่ายนายจ้างทั้งสิ้น เพราะถ้ายิ่งหยุดปรึกษาหารือมาก ก็ยิ่งมีปัญหาที่ตัดสินใจยากมากขึ้นอีกเป็นเงาตามตัว **เขามีความเชื่อมั่นประการเดียวคือ ผู้ที่กำลังไต่ทางตามเขาอยู่ในขณะนี้ทุกคนล้วนผ่านอุปสรรคขวากหนามของเส้นทางมหาวิบากมาได้อย่างคุ้นเคยชำนาญดีแล้ว ไม่มีอะไรที่จะต้องห่วง**

เชษฐานั้น คอยระมัดระวังน้องสาวโดยเฉพาะ ปล่อยมาเรียให้เป็นหน้าที่ของไชยยันต์ ส่วนพวกลูกหาบทั้งสามคู่บางขณะก็ต้องปลดหาบลงจากบ่าบ่อยๆ ทยอยส่งของลากหิ้วกันขึ้นไป เนื่องจากเส้นทางนั้นบางระยะต้องใช้อาการปีนป่ายมากกว่าการเดินไต่ขึ้น ทุลักทุเลกันอีกขนานใหญ่ แต่ก็ผ่านไปได้อยู่ดีเพราะความชำนาญ

ทั้ง ๆ ที่ยังมองมีแสงสว่างอยู่พอประมาณ จากท้องฟ้ายามเย็น ทั้งหมดก็เริ่มหนาวเยือกจนคางสั่นกระทบ หินทุกก้อนที่ปีนป่ายกันขึ้นไปเย็นเหมือนก้อนน้ำแข็ง มีร่องรอยของพายุลูกเห็บที่ซัดกระหน่ำไว้ก่อนแล้ว กลาดเกลื่อนทั่วไปราวกับใครทุบก้อนน้ำแข็งมาโรยไว้ ทางก็เต็มไปด้วยความลื่นจนต้องระวังตัวแจ

"นายนั่นเกิดบ้าเลือดอะไรขึ้นมากระมังคะ พี่ใหญ่"

ดารินเกาะแขนพี่ชายแน่น ในระหว่างที่ฉุดตัวกันขึ้นไประหว่างชะง่อนต่อชะง่อน

"พี่บอกกับน้อยไว้ก่อนแล้วยังไง ว่ารพินทร์จะต้องตัดทางไหยเข็มที่วางไว้ก่อนแล้ว เขาต้องมีเหตุผลของเขาในการนำเราทั้งหมดปีนเขาลูกนี้ แทนที่จะอ้อมเลาะไป"

"เพื่อจะให้ถึงเนินพระจันทร์ก่อน 3 วัน ตามที่ระบุไว้ในสายแทงนะหรือ"

"ไม่มีปัญหา เขาต้องคิดเช่นนั้นแน่ ๆ"

"พวกเราอาจหล่นไปคอหักตายเสียก่อน! เขาไม่ห่วงในข้อนี้บ้างหรือ"

"บางขณะ ความห่วงหรือกังวลต่ออะไรอยู่ตลอดเวลามันก็เป็นการถ่วงได้เหมือนกัน เชื่อเถอะ น้อย จะไม่มีพวกเราคนใดหล่นลงไปคอหักตายอย่างน้อยว่าหรอก เพราะถ้าจะเกิดเหตุเช่นนั้น ก็คงเกิดเสียก่อนนานแล้ว"

ฝ่ายนายจ้างทุกคนไม่มีโอกาสที่จะตรวจสอบเข็มทิศหรือเส้นทางในแผนที่ซึ่งรพินทร์วางไว้ก่อนในขณะนี้ แต่ก็รู้แน่

แก่ใจว่า มัคคุเทศก์เดินตามเส้นที่ขีดไว้ก่อนแล้วนั้น โดยไม่ให้มีอะไรมาเป็นอุปสรรคขวางกั้นและไม่ยอมเลี่ยงอ้อม

จนกระทั่งเกือบจะมืดสนิท มองอะไรไม่เห็นไกลกว่า 4-5 วารอบตัวทั้งคณะ จึงผ่านทางวิกฤตขึ้นมาสู่สันเขาลูกนั้นได้สำเร็จ และเหมือนโชคช่วย ไม่ก็เป็นความเมตตาจากสวรรค์เบื้องบน เพียงชั่วไม่นานที่ซมซานแสวงหาที่พักไปในระหว่างหมู่หิน คะหยิ่นผู้มีระบบประสาทพิเศษในการแสวงหาแหล่งปลอดภัย ก็ค้นพบแหล่งน้ำร้อนเข้าแอ่งหนึ่งส่งไอกรุ่นระบายความอบอุ่นไปทั่วบริเวณ ราวกับมีเตาต้มรนอยู่ภายใต้ในระหว่างหลืบหินแคบ ๆ

ท่ามกลางบรรยากาศอันหนาวเหน็บ ซึ่งมีความหวังว่าอาจมีการหนาวตายกันขึ้นบ้าง ก็กลายเป็นความหวังที่แจ่มใสขึ้น ทั้งหมดได้แหล่งพักคืนกันอย่างสบายที่สุด นับตั้งแต่ออกจากภูเขานิลกาญจน์มา

อิ่มจากเสบียงติดตัว นั่งและนอนพักกันอย่างแสนจะล้าละเหี่ยพิงไออุ่นจากบ่อน้ำร้อนธรรมชาติ ในแสงตะเกียงรั้วแบบแบตเตอรี่ เมื่อนั้นทุกคนจึงเพิ่งจะมีโอกาสได้พูดจากับพรานนำทางเป็นครั้งแรกนับแต่ตั้งหน้าตั้งตาเดินกันอย่างแทบไม่มีเวลาหายใจตลอดครึ่งวัน

“มีความจำเป็นอะไรหรือ ถึงต้องพาปีนเขาลูกนี้ขึ้นมา”

ดารินหยั่ง

“เข็มที่เราวางเส้นทางไว้มันชี้มาชนเข้ากับเขาเทือกนี้พอดีครับคุณหญิง ถ้าจะถือตามเส้นทางเราก็ต้องตัดขึ้นมา ไม่งั้นก็

ต้องอ้อมเลาะซึ่งผมไม่แน่ใจว่าเราจะใช้เวลาเดินอีกนานสักเท่าไหร่ จึงจะพ้นเทือกที่ขวางหน้าเข้าสู่ทิศที่ตั้งไว้”

คำตอบนั้น ทำให้ราชสกุลสาวเหลือบสบตาพี่ชาย แล้วก็เอ่ยตรงๆ ว่า

“มังมหานรธาใช้เวลาเดิน 3 วัน คุณจะเดินสักกี่วัน กะพะให้เร็วกว่านั้นหรือ”

รพินทร์มองหน้าน้องสาวนายจ้างอย่างแปลกใจ แล้วยิ้มแว้นๆ

“ผมต้องการให้เราถึงที่หมาย อย่างช้าที่สุด ก่อนค่ำของพรุ่งนี้จะได้มีเวลาพอสำหรับการพิจารณาปริศนาของลายแทงเพื่อตัดขึ้นเทือกสำคัญที่สุด”

“รพินทร์คิดอย่างพี่ใหญ่จริงๆ นั่นแหละค่ะ”

ดารินหันไปกระซิบบอกพี่ชาย เชษฐายิ้มอย่างยินดี

“พวกเราปรึกษาขบคิดเรื่องนี้กันมาก่อนแล้ว ผู้กอง ว่าพะอย่างไรเสียคุณก็จะต้องคิดอย่างพวกเรา คือ เชื่อว่าเนินพระจันทร์อยู่ไม่ห่างจากหลุมอุกกาบาตที่สามมากนัก คนเขียนลายแทงใช้เวลาเดินสามวัน โดยการคอยเฝ้าสังเกตเขาครุฑเป็นเครื่องชี้ทาง แต่ถ้าเราใช้เข็มทิศขีดจากเป้าหมายแรกให้ถูกต้อง เราก็ควรจะต้องทำเวลาได้ดีกว่าเขา ว่าแต่เทือกที่เขาปีนขึ้นมานั้นมีระบุไว้ในแผนที่หรือเปล่า”

“ผมไม่แน่ใจว่าจะเป็นเทือกไหน ในแผนที่ต้นฉบับเดิมเพราะเขียนไว้คร่าวๆ เท่านั้น แต่เชื่อว่าเป็นเทือกใดเทือกหนึ่งทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือของหลุมอุกกาบาตที่สาม อันเป็นที่ล้อมเนินพระจันทร์อยู่ พรุ่งนี้ เราจะยึดเส้นทางบนสันเขา

ลูกนี้ไปโดยตลอดโดยมุ่งไปทางเหนือซึ่งเทือกของมันก็ทอดไป ทางด้านนั้นอยู่แล้ว ถ้าอากาศดีพรุ่งนี้ก็จะมองเห็นอะไรได้ชัด ช่วงที่ไต่ทางลำบากที่สุดก็คือช่วงที่เราผ่านกันขึ้นมาแล้ว อันดับ ต่อไป เดินบนสันเขาคงไม่ยากอะไรนัก ทนลำบากเสียเพียงชั่ว แรกนี่เท่านั้น เพราะเป็นการปีนตัดเส้นทางขึ้นมา ต้องขออภัย ด้วยที่ผมนำโดยหักหาญเกินไป แต่มันก็จำเป็น”

ก่อนนอนในคืนดังกล่าวนี้ เสน่ห์ของบ่อน้ำร้อนที่ส่ง ไออุ่นอยู่ในบรรยากาศหนาวเย็นรอบด้าน เย้ายวนอย่างแรงกล้า สำหรับดารินและมาเรียที่จะขออนุญาตลงแช่ พี่ชายใหญ่อันเป็น หัวหน้าคณะมองไม่เห็นความจำเป็นที่จะขัดขวาง นอกจากหัน ไปขอความเห็นจากพรานนำทางเชิงหยั่งเสียง รพินทร์ไม่กล่าว อะไรทั้งสิ้น ตนเองเดินลงไปในบ่อหยั่งดูสภาพภายใต้ก้นบ่อ เห็นลึกเพียงไม่เกินเอว และมีอาณาบริเวณไม่กว้างเกินไปนัก พอที่จะควบคุมสถานการณ์ได้ ก็สั่งให้บุญคำเอาผ้าใบสำหรับปู นอนมากางขึงกั้นเป็นม่านให้ เพื่อเป็นห้องน้ำพิเศษสำหรับหญิง สาวสองคนของคณะ ในระหว่างที่ทุกคนพักรวมกลุ่มกันอยู่อีก ด้านหนึ่ง ห่างกันเพียงแค่ไม่เกิน 4-5 วา

ทั้งสองหญิงลงไปแช่น้ำที่มีอุณหภูมิค่อนข้างร้อนจัดนั้น อย่างมีความสุข

“ประเดี๋ยวอาบน้ำเสร็จบุญคำจะนวดให้นะ นายแหม่ม”

ตาเฒ่าจอมสัปโดก ร้องบอกมาเรียออกไปเป็นภาษาพม่า เพราะรู้ว่าไม่มีใครฟังออก แต่แกก็ลืมไปเสียอย่างสนิทว่าเจ้านาย

พงแกเองพูดพม่าได้ดีกว่าแกเสียอีก เสียงแหม่มหัวเราะคิกคักแผ่วหลังม่านกั้น ตอบมาอย่างร่าเริงว่า

"ตกลง ตาเฒ่า อย่าดีแต่พูดก็แล้วกัน อาสาไว้หลายครั้งแล้วไม่เห็นนวดให้ฉันสักที"

รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินตรงไปที่สมุนชราของเขา ตบลงไปเบาๆ ที่ต้นคอพูดเป็นภาษาพม่าเช่นกัน แต่ด้วยน้ำเสียงที่ออมๆ ไม่ให้ดังไปถึงหูของเชษฐา ไชยยันต์ และดาริน

"บุญคำ ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เลิกทะลึ่งกับนายแหม่มได้แล้ว"

บุญคำค้อนขวับ อุบอิบในลำคอ

"นายเราละก็ เป็นซะยังงี้ ทศกัณฐ์ยันเตเลย ตัวเองไม่เคยไหนแล้วยังจะกันท่าคนอื่น"

"รู้ไว้ด้วย นายแหม่มกำลังจะมีลูก"

บุญคำอ้าปากค้าง ตาเหลือก

"ฮ้า! กำลังจะมีลูก...ลูกใคร...ลูกนายหรือ?"

"ประเดี๋ยวซัดเปรี้ยงให้หงอกหลุดหมดทั้งหัวเลย!...ลูกของนายทหาร! เขารักกัน เขาประกาศเป็นผัวเมียกันแล้ว ทะลึ่งไม่เข้าเรื่องจะถูกนายทหารกระทืบแบน"

ตาเฒ่ากลอกตาหลุกหลิกไปมา ทำปากหมุบหมิบเหมือนพะสวดอะไรอยู่ในลำคอเป็นเวลาอึดใจ ก็ยิ้มออกมาแห้งๆ เกาหัวกรากๆ

"นึกแล้ว...มันต้องให้ได้ยังงี้ซิ นายทหารของไอ้คำ เออ! ดีแท้" แกครางออกมาเบาๆ แล้วเงยหน้าขึ้นหัวเราะแบบไม่มีเสียงกับเขา

"แมะ! ยังดีที่นายมาบอก ไม่งั้นนายทหารคงเหยียบไอ้คำขี้แตก ไอ้คำโมทนาซ้าธุด้วย ต่อไปนี้ไอ้คำไม่ทำสัปดนอะไรกับเมียนายทหารอีกแล้ว หะแรกนึกว่าเขาล้อกันเล่นเท่านั้น ไม่ยักกะรู้ว่าเอาจริง"

พรานใหญ่โคลงหัวอย่างระอาใจ เอามือที่วางอยู่บนคอของแกไสจนหัวตาบุญคำคะมำไป แล้วเดินผละออกมาพอดีกับที่ไชยยันต์ร้องถามเขามาว่า

"ตาคำพูดอะไรกับเมย์เมื่อตะกี้นี้นะ ผู้กอง"

"แกเตือนเมย์ ไม่ให้ลงไปแช่น้ำอยู่นานนัก"

ไชยยันต์หัวเราะอย่างอารมณ์ดี

"อะไรก็ช่างเถอะ เตือนแกไว้ด้วย ถ้าเมย์ขอไอ้ยามหาประลัยแก้หนาวอะไรของแกนั่น อย่าให้แกเอาให้เป็นอันขาดไม่ค่อยไว้ใจเลยพับผ่า!"

รพินทร์ไม่ว่าอะไร เพียงแต่ยิ้มให้ แล้วก็ล้มตัวลงนอน

ด้วยความอ่อนเพลีย รพินทร์หลับไปเมื่อใดไม่ทราบ มารู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อความหนาวเย็นครอบงำเข้ามาจนร่างกายทุกส่วนแทบจะกระดิกกระเดี้ยไม่ได้ ขณะนั้นเป็นเวลาเท่าใดคะเนไม่ถูก แต่รู้สึกว่าคงจะหลับติดต่อกันไปหลายชั่วโมง ทันทีที่เปิดเปลือกตาขึ้นแลเห็นเกล็ดขาวๆ เหมือนปุยฝ้ายจับเกาะอยู่บนผนังหินเหนือศีรษะกระทบแสงตะเกียงแบตเตอรี่ซึ่งเปิดทิ้งไว้แลดูวาววับราวกับแก้ว

ในความเงียบแสนเงียบนั้น ได้ยินแต่เสียงลมครางอยู่

หวีดหวือและคล้ายๆ จะมีอะไรพร่างพรมลงมากระทบแง่หิน แว้เวณโดยรอบทั่วไปอยู่ตลอดเวลา จะว่าเสียงฝนก็ไม่ใช่

จอมพรานพยายามดึงกายขึ้นนั่งอย่างยากเย็น กวาดตาไปรอบๆ โดยอาศัยแสงที่มีอยู่จำกัดนั้น ความมืดยังปกคลุมแวดวยากาศทั่วไปอย่างสนิท กลุ่มนายจ้างทั้งสี่คนซุกกายอยู่ใกล้ใต้โปงแบล็งเก็ตผืนเดียวกัน และนอนอยู่ชิดริมแอ่งน้ำร้อน ฟังท่าทีนี้ก็คงส่งไอเป็นม่านควันอยู่กรุ่นๆ พวกพรานพื้นเมืองก็ยังนอนอยู่อีกด้านหนึ่งของแอ่ง คงจะมีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่แยกนอนออกมาตามลำพังริมปากทางเพิงหินอย่างโดดเดี่ยว ไยมีกระสอบป่านเพียงผืนเดียวคลุมทับอยู่ที่หน้าอกจึงได้รับความหนาวเย็นมาจากอากาศอย่างที่สุด

มันเป็นความหนาวเย็นที่เขาไม่เคยพบมาก่อนในชีวิต!

ทุกคนดูจะหลับสนิท

จอมพรานขยับเขยื้อนร่างกาย ซึ่งดูจะแข็งเป็นเหน็บชาไปหมด ลากตัวเองคลานเข้ามาหาแอ่งน้ำร้อน เอามืออันชีดเป็นทั้งสองแช่ลงไปในน้ำ และวักขึ้นลูบหน้าเพื่อบรรเทาความเป็นอันทารุณอยู่ในขณะนี้ เขาบอกกับตนเองว่า อุณหภูมิมันแน่จะต่ำกว่า 0 องศาเซลเซียสแน่นอน อุณหภูมิที่น้ำจับตัวเป็นน้ำแข็ง!

และมันก็เป็นความจริงเช่นนั้น ภายหลังจากแช่ร่างกายแต่เพียงส่วนลงไปในแอ่งน้ำร้อนเพื่อช่วยตัวเองให้พ้นจากภาวะที่รู้สึกเหมือนจะแข็งตาย จนเลือดลมพอจะเดินได้สะดวกขึ้นบ้างแล้ว เขาพิจารณาดูสิ่งแวดล้อมรอบตัวอีกครั้งด้วยดวงตาอัน

เบิกโพลง ที่เห็นขาวราวกับปุยฝ้ายอยู่รอบๆ บริเวณที่พักในขณะนี้คือ หิมะ!!

หิมะระลอกแรกของการเดินทาง ซึ่งบัดนี้มันแวดล้อมอยู่รอบกายโปรยปรายลงมาในระหว่างที่ทุกคนหลับนั่นเอง

พรรคพวกของเขาทุกคนหลับ ได้รับความอบอุ่นจากไอของบ่อน้ำร้อนในขณะนี้ ยังจะมีใครรู้สึกตัวบ้างหรือไม่ว่า หินทุกก้อนรอบด้านซึ่งห่างพ้นบริเวณออกไปนั้น มันคลุมไปด้วยหิมะเสียแล้ว ชนิดที่ตลอดระยะการเดินทางไม่เคยได้เผชิญกันมาก่อน

รพินทร์นั่งตะลึง มองออกไปยังแนวโขดหินซึ่งบัดนี้ขาวโพลนทั่วไปหมด และนับทุกวินาทีที่ผ่านไป ก็เริ่มจะพอกพูนเป็นกองใหญ่ขึ้นทุกขณะ จากละอองที่โปรยปรายลงมาจากท้องฟ้าเบื้องบน **มันเป็นความงามอันน่าตื่นใจชวนพิศวงแต่สวรรค์ทรงโปรดเถอะ! ในความงามเช่นที่เห็นอยู่นี้ มันก็คือความตายอันเยียบเย็นที่สุด เพราะความคาดคิดไปไม่ถึง และไม่ได้เตรียมป้องกันรับมือกันมาก่อน**

จอมพรานสะบัดหน้าอย่างมึนงง พยายามเรียกจิตสำนึกมาสู่กายรู้สึกหนาวสะท้านตั้งแต่ปลายขุมขน เข้าไปจนถึงทุกเม็ดเลือดในหัวใจ สังเกตดูผู้ร่วมคณะทุกคนยังหลับไหลกันอย่างมีความสุข ไม่มีใครตื่นขึ้นในขณะนี้เลย จึงพยุงตัวขึ้นยืนคว้าไฟฉาย เดินโซเซพ้นหลืบชะง่อนหินซึ่งเป็นเพิงหลังคาบังอยู่ออกมาสู่อากาศภายนอก

เมื่อฉายไฟกราดออกไป เขาไม่ได้ฝันหรือตาฝาดไปเลย ทุกหนทุกแห่งไม่ว่าตามพื้นหรือแง่มุมของก้อนหิน ถูกคลุมขาว

ไปหมด เสียงดังสวบสาบเปาะแปะที่มีอยู่ทั่วไปในขณะนี้ เป็นเสียงที่ฟังคล้ายๆ ใครอยู่บนที่สูง ระดมเอาเกล็ดน้ำแข็งไสขว้างปาลงมายังพื้นเบื้องล่าง ศีรษะและแผ่นหลังของเขายามนี้ ก็ถูกพรมพร่างด้วย

พรานใหญ่ก้าวออกไปเบื้องหน้าได้เพียง 4-5 ก้าว อย่างเปาะปะเหมือนคนตกอยู่ในครึ่งฝันครึ่งจริง แต่แล้วก็สุดที่จะทนทานต่อไปได้ ขาทั้งคู่เริ่มจับตะคริวก้าวไม่ออก เขาเริ่มซวนเซ

ทันใดนั้นเอง ก่อนที่ร่างของรพินทร์ ไพรวัลย์ จะล้มฮวบลงไปบนกองน้ำแข็งที่ปกคลุมอยู่ เงาสูงใหญ่ก็ถลันออกมาจากไพหินด้านหลังรวบประคองไว้ด้วยอ้อมแขนอับอบอุ่นแข็งแรง

“แงซาย!”

เขาหลุดปากอุทานออกมาอย่างยากเย็น

ใบหน้าในเงามืดนั้น สว่างด้วยรอยยิ้ม แลเห็นฟันขาวสะอาดราวกับหิมะที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้

“อย่าออกไป ผู้กอง อันตรายมาก”

“หิมะ!”

“ครับ หิมะ...หิมะแรกของต้นฤดูหนาวบนเทือกเขาพระ-ศิวะ”

เสียงกังวานแจ่มใสนั้น กระซิบตอบแผ่วเบา พร้อมกับรอยยิ้มน้อยๆ บนใบหน้าไม่ได้สะดุ้งสะเทือนกับความหนาวเย็นในขณะนี้เลยประดุจร่างกายจะสร้างขึ้นด้วยหินผา ตรงข้ามกับเขาซึ่งประสาทชาไปหมดทุกส่วน แม้แต่นิ้วก็แทบจะกระดิกไม่ได้

รพินทร์จ้องดูเค้าหน้าอันหมดจดคมสันนั้น ลมหายใจของเขาเริ่มขัดไม่สะดวก เขาอยากจะผลักร่างที่ประคองอยู่ให้

ห่างตัวออกไป แต่ก็ไม่สามารถทำได้ อย่าว่าแต่อื่นใดเลย แม้จะทรงกายอยู่บัดนี้ ก็ยังต้องอาศัยร่างอันมั่นคงนั้นเป็นหลักยึด

"แกรู้ใช่ไหม แงซาย ว่าฉันตัดสินใจผิด ที่นำพวกเราทั้งหมดมาบนสันเขา"

บุรุษหนุ่มโฉมงามเจ้าของนามเรียกติดปากว่า 'แงซาย' ส่ายศีรษะแช่มช้า

"จะอยู่บนสันเขา หรืออยู่ที่เชิงเขาข้างล่างนั่น เราก็จะต้องเผชิญหน้ากับหิมะเหมือนกัน เมื่อฤดูกาลของมันมาถึง... ผู้กองกำลังจะไม่สบาย ให้ผมพาผู้กองกลับเข้าไปในที่พักของเราเถิดครับ"

รพินทร์กัดริมฝีปากอันเขียวซีดของเขาแน่น ลมหายใจหอบถี่และรู้สึกแน่นที่หน้าอก ใจต้องการจะปฏิเสธไม่ประสงค์จะได้รับความช่วยเหลือใดๆ ทั้งสิ้น ด้วยความถือตัวหยิ่งทะนง แต่เขาก็ต้องพ่ายแพ้ต่อพลังของอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งยังแข็งแรงดีอยู่เหมือนเดิม ครึ่งประคองครึ่งลากร่างอันเย็นแข็งของเขากลับเข้ามาภายใต้บริเวณเพิงหิน วางเขาไว้ชั่วคราวที่บริเวณปากเพิงนั้น ตนเองย้อนกลับเข้าไป เอาหม้อสนามตักน้ำอ่อนในแอ่งน้ำมาวางไว้ตรงหน้า ใช้ผ้าชุบความอุ่นนั้นประคบให้ที่ใบหน้า ซอกคอ และฝ่ามือของเขา จากนั้นก็ส่งถ้วยพลาสติกบรรจุสิ่งที่ผสมน้ำเรียบร้อยแล้วส่งให้กระแสเสียงทุ้ม อ่อนโยนบอกมาอีกว่า

"ดื่มเสีย มันจะทำให้ผู้กองรู้สึกดีขึ้น ก่อนที่อาการของโรคเรื้อรังประจำตัวจะแทรกซ้อนเข้ามาอีก"

“อะไร?”

เสียงของเขาแหบพร่า

“ยาสมุนไพรของลุงคำ มือขวาของผู้กองเอง ผมรู้ว่าผู้กองไม่ศรัทธาในวิชาความรู้ของแกนัก ผู้กองไม่เคยเชื่อใครนอกจากตัวเองแต่คราวนี้ ผมขอร้องให้เชื่อแกเถิดครับ เพราะไม่มีทางเลือกอย่างอื่นอีกแล้ว”

จอมพรานรับถ้วยยามาจากแงซายด้วยมืออันสั่นเทา ยกขึ้นเติมรวดเดียว ผ่านความขมขื่นระคนเผ็ดร้อนลงไปในลำคอ แล้วนั่งเอาศีรษะพิงก้อนหินหลับตานิ่ง มีความรู้สึกเหมือนกำลังจะตาย ระหว่างนี้แงซายเคลื่อนไหวอย่างใดเขาไม่ทราบ สัมผัสแต่เพียงว่ามีผ้าหยาบ ๆมาคลุมทับให้บนร่างกายของเขาหลายชั้น พอปกป้องสายลมหนาวเยือกที่พัดโชยอยู่เป็นระยะ ๆ

พักใหญ่ต่อมา เลือดที่กำลังจะจับเป็นก้อนแข็งอยู่ในทุกเซลล์ร่างกายก็เริ่มฉีดพล่าน ความร้อนปรากฏขึ้นตามกระบอกตา และทวารทั่วไป ลมหายใจสะดวกขึ้น ความหนาวสะท้านถึงขั้วหัวใจ ก็เริ่มแปรมาเป็นความอบอุ่น กำลังอ่อนเปลี้ยคล้ายเปลวไฟที่ขาดเชื้อ กลับคืนมาทีละน้อย วูบวาบไปหมดทั้งกาย

เขาลืมตาขึ้นอีกครั้ง เห็นแงซายยังนั่งสงบอยู่ตรงหน้า

“ถ้าแกตื่นขึ้นมาไม่ทัน ฉันก็คงเซ่อซ่าออกไปล้มแข็งตายอยู่ข้างนอกเพิงนั่นเอง”

รพินทร์พูด พร้อมกับถอนใจเยือก

“ฉันคิดไปไม่ถึง มันเหมือนฝันไป ที่ลืมตาขึ้นมาเห็นแว่นแคว้นที่พักของเราทั้งหมดปกคลุมไปด้วยหิมะ มันเริ่มลงตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ประมาณสองชั่วโมงแล้ว หิมะเริ่มตกเมื่อผ่านเที่ยงคืนไป ทุกคนนอนอยู่ริมแอ่งน้ำร้อน มีผู้กองคนเดียวที่แยกออกมานอนอยู่ริมฟากเพิงหินนี่ และเมื่อรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาแล้ว ยังออกไปเผชิญกับมันอีก”

“ฉันไม่เชื่อสายตาตัวเอง ฉันต้องการออกไปดูให้มันรู้ชัด แต่แล้วฉันก็หมดกำลังที่จะลากสังขารกลับเข้ามาได้ ถ้าแกไม่ช่วยลากเข้ามา”

“ผมไม่ได้หลับโดยเพิ่งตื่นขึ้นมาอย่างผู้กองคิด แต่ผมตื่นขึ้นตั้งแต่หิมะปุยแรกตกลงมาและออกไปยืนดูอยู่ก่อนแล้ว”

แงซายพูด พลางสูดลมหายใจลึก อาการเต็มไปด้วยกระปรี้กระเปร่าแช่มชื่น ผิดกับเขาเป็นตรงข้าม ซึ่งเต็มไปด้วยความหดหู่ทุกข์กังวล

“นี่แกไม่รู้สึกถึงสถานการณ์ร้ายที่เราเผชิญอยู่นี่บ้างเลยหรือ ฉันหมายถึงว่า แกไม่หนาวเลย และไม่คิดว่าพวกเราจะพินาศกันทั้งหมดบนเส้นทางที่ปกคลุมด้วยหิมะนี่”

ริมฝีปากได้รูปงามนั้นยิ้มละไม

“ที่นี่เป็นถิ่นของผมครับ ผู้กอง...”

แงซายตอบมาด้วยเสียงอ่อยเอื่อยเยือกเย็น ประดุจความเย็นที่แวดล้อมอยู่รอบกายในบัดนี้ ตาคมวาวทั้งคู่ เหลียวมองไปรอบ ๆ กลางความมืดที่แสนจะหนาวเหน็บนั้น

“ผมถือกำเนิดมาจากดินแดนนี้ หิมะปุยแรกที่หล่นมาสัมผัสผิวกายของผม เหมือนฝ่ามือของแม่ที่โลมไล้มาแตะและเตือนให้ทราบว่าวันเวลาที่รอคอยมาตลอดชีวิตใกล้เข้ามาแล้ว

แต่เป็นเรื่องความรู้สึกภายในของผมเอง ซึ่งผู้กองอาจคิดว่าเป็นการเพ้อของคนบ้า อย่างที่ผู้กองเคยพูด”

เว้นระยะไปอึดใจหนึ่ง ดวงตาที่แลกราดไปรอบๆ แปรแปรประสานจับอยู่ที่ตาของรพินทร์อีกครั้ง

“ทีนี้ ถ้าเราจะพูดกันถึงสภาพการเดินทางของพวกเราทั้งหมดผมก็ยังเห็นว่าเป็นศุภนิมิตอันดีอยู่นั่นเอง ที่เราเห็นหิมะเพราะมันจะบอกให้เรารู้ชัดว่า ณ บัดนี้เราเข้าตรงเป้าหมายแล้ว ศูนย์กลางเทือกเขาพระศิวะ อันเวลาที่นี้ ถ้าเรายังไม่ได้สัมผัสกับหิมะเลย ก็แปลว่าเราผิดเส้นทางเสียแล้วตั้งแต่ตะวันตกดินเมื่อวันนี้ ทุกวินาทีที่ผ่านไป ผมภาวนาอยู่ว่าเมื่อไหร่หิมะจะตกมาให้เห็น ในที่สุดมันก็ตกมาให้เห็นจริงๆ”

“ใช่! ถึงเดี๋ยวนี้ฉันก็เห็นว่าแกเป็นโรคจิตอะไรชนิดหนึ่งอยู่นั่นแหละ ไม่ได้มีความเห็นเปลี่ยนแปลงไปเลย มืออย่างหรือเท้านกันมาจนกระทั่งเข้าแดนปกคลุมไปด้วยหิมะ และความหนาวเย็นอย่างนี้ เครื่องไม้เครื่องมือเราก็ไม่ได้เตรียมมาให้พร้อมเพื่อจะรับกับสถานการณ์ที่ไม่คาดคิดมาก่อน เพราะฉะนั้นที่เห็นแน่ๆ ก็คือ เราจะหนาวตายกันทั้งหมด ศุภนิมิตห่าเหวอะไรของแกก็ไม่รู้ ลางมรณะเสียมากกว่า!”

แงซายสั่นศีรษะอีกครั้ง

“ปัญญาอย่างผู้กอง ปัญญาอย่างแงซาย และพวกเราคนอื่นๆ อีกทุกคน คิดหรือครับว่าเราจะตายกันด้วยเรื่องของอากาศหนาวเย็น”

“แกหมายถึงว่า ยาดีของบุญคำจะช่วยพวกเราให้ผ่าน

พ้นสถานการณ์เช่นนี้ไปได้ยั้นรึ ยาของบุญคำจะใช้ได้สักกี่มื้อ สำหรับพวกเราทุกคน”

“ผมไม่ได้หมายความเช่นนั้นหรอก ผู้กอง แต่ผมหมายถึงหนทางแก้ไขคลี่คลายอย่างที่เราเคยแก้กันมาแล้ว ไม่ว่าจะเผชิญกับปัญหาเช่นไร ผู้กองหวั่นเกรงเรื่องไม่มีเครื่องป้องกันหนาวได้เพียงพอ เช่นนั้นใช่ไหม?”

“ก็จะเรื่องอะไรเสียอีก เส้นทางเดินต่อไปของเราข้างหน้ามันต้องเต็มไปด้วยหิมะแน่นอน คืนนี้เราโชคดี ยืดได้บ่อน้ำร้อนพอได้อาศัยไออุ่น วันต่อๆ ไปละ จะหวังอาศัยอะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตะวันตกดินไปแล้ว จะอาศัยฟืนก่อไฟ ก็หวังไม่ได้ในภูมิประเทศแบบนี้ อีกอย่างหนึ่งที่สำคัญไม่น้อยไปกว่าก็คือไฟสำหรับหุงหา ความตายที่จะมาหาพวกเราทุกคนก็คือ ความหิวและความเย็น”

“รอให้ตะวันขึ้นเสียก่อน ผู้กองอาจมองเห็นทางเองว่าเราจะอยู่รอดได้อย่างไรในภูมิประเทศแถบนี้”

แงซายกล่าวแผ่วเบาด้วยน้ำเสียงได้ระดับเช่นเดิม เอื้อมมือมาจับข้อเท้าของเขาไว้ บีบเบาๆ

“ผู้กองไม่เคยชินกับลักษณะภูมิประเทศบนยอดเขาสูงปกคลุมหิมะมาก่อน ก็เลยเกิดความกังวล”

“แกเคยมาก่อนรึ?”

จอมพเนจรก้มศีรษะลง

“ในเนปาล และแถบหิมาลัย ซึ่งหิมะปกคลุมอยู่ตลอดปี ผมเคยท่องเที่ยวล่าสัตว์อยู่เป็นแรมเดือน”

คำพูดนั้นแช่มช้า ชัดเจนได้จังหวะ

"ในภูมิประเทศดังกล่าวนี้ ดีกว่าแถบเอสกิโมหรือขั้วโลก ที่เป็นทะเลน้ำแข็งล้วนนับได้ร้อยเท่า หิมะปกคลุมก็จริง แต่ก็ยังมีพืชพันธุ์อาศัยงอกขึ้น อย่างน้อยที่สุดก็ไม้ประเภทสน และไม้พวกนี้ผู้กองย่อมรู้ดีว่า แม้จะสด ก็มีน้ำมันอยู่ในตัวเอง ติดเชื้อไฟได้ง่าย ผมสังเกตไว้แล้ว นับตั้งแต่ผู้กองนำตัดทางขึ้นสันเขาลูกนี้ มีป่าสนขึ้นเป็นทิวอยู่ประปรายตลอด อีกอย่างหนึ่ง สัตว์ในแถบอากาศหนาวเย็น แทบจะไม่ต้องเลือกว่าเป็นสัตว์ชนิดใด ขอให้เป็นสัตว์ใหญ่เข้าไว้ ย่อมมีไขมันอยู่ในตัวมากกว่าเนื้อไขมันสัตว์สดๆ จะติดไฟลุกเหมือนไต้ เนื้อเราจะอาศัยเป็นอาหาร ไขมันจะเป็นเชื้อเพลิงซึ่งให้ความร้อนได้ดีกว่าเชื้อเพลิงพวกถ่านไม้ด้วยซ้ำ"

รพินทร์เริ่มมีความหวังขึ้นในดวงตา

"ฮือม์ แงซาย แกให้ความคิดแก่ฉันได้มากทีเดียวในเรื่องนี้ บางทีมันอาจเป็นเพราะประสบการณ์ของแกในภูมิประเทศปรากฏการณ์เช่นนี้ ซึ่งมีอยู่เหนือฉัน บอกตามตรงพอลืมตาขึ้นมาเห็นหิมะ ฉันก็ทอดอาลัยแล้ว ชีวิตพรานของฉันไม่เคยคิดมาก่อนว่า จะเดินบุกเข้ามาในแถบที่หิมะคลุมโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวแบบนี้ ถ้ามีการเตรียมการรู้ล่วงหน้ามาก่อนก็คงไม่อับจนสิ้นท่าถึงเพียงนี้ ในแผนที่ลายแทง ไม่ได้บอกไว้แม้แต่นิดเดียวว่าเส้นทางเดินระยะนี้ของเราจะต้องขึ้นยอดเขาที่หิมะตก"

"แต่ผมรู้ล่วงหน้ามาก่อนแล้วครับ ผู้กอง รู้ว่าเราจะต้องเผชิญอะไร ในเส้นทางด่านสุดท้าย แต่ผมคิดว่ามันคือประตูชัยของเรามากกว่า ตรงข้ามกับความรู้สึกของผู้กอง ถ้าคืนนี้ และพรุ่งนี้เรายังไม่เห็นหิมะ ผมก็รู้สึกทอดอาลัยเหมือนกัน เพราะ

มันแปลว่าเราต้องผิดเส้นทางแน่ เรามาถึงที่นี่...ในต้นฤดูหนาว สถานที่มันเป็นแถบไหนของภูมิศาสตร์สากลก็ตาม แต่มันก็สูงกว่าระดับน้ำทะเลมาก เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของหลังคาโลก หิมะย่อมมีอยู่เป็นธรรมดา”

“ทำไมแกไม่เตือนฉันให้รู้ล่วงหน้า ในขณะที่แกไปสมัครขอเดินทางมาด้วยเมื่อเราอยู่กันที่หนองน้ำแห้ง”

แงซายหัวเราะเบา ๆ

“คิดหรือครับว่าในขณะนั้น และโดยสภาพเช่นนั้นของแงซายจะเตือนให้ผู้กองได้”

จริงของแงซาย เขาไม่น่าจะพูดอะไรเขลา ๆ เช่นนั้นเลย ระหว่างที่พรานใหญ่ยังนั่งนิ่งอยู่ แงซายถามอ่อนโยนต่อมาว่า

“ผู้กองรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?”

“ดีขึ้นมาก”

เขาตอบ แล้วมองไปยังคณะทุกคน ที่ยังนอนหลับสนิทกันอยู่

“ถ้าพวกเราทั้งหมด ตื่นขึ้นมาเห็นหิมะปกคลุมบริเวณไปหมดเช่นนี้ คงตกใจกันแทบช็อคทีเดียว”

“ไม่หรอกครับ ผู้กอง คนเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็นนายจ้างของเราก็ดี หรือคนของผู้กองเองก็ดี ตราบใดก็ตามที่เขายังเห็นผู้กองมั่นคงเป็นปกติดีทุกอย่าง ไม่ว่าเขาจะเผชิญหน้ากับอะไร พวกเขาจะไม่มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงเป็นอันขาด แต่ถ้าผู้กองเป็นอะไรลงไปละก็ พวกเขาจะขวัญเสียทันที ถึงผมเอง แงซายคนนี้ก็เหมือนกัน ผมยอมรับโดยไม่คิดจะแสร้งถ่อมตนว่า ผมเป็นศิษย์มีครูเช่นผู้กองเหมือนกัน ความสามารถของผมพอตัว

แต่ผมไม่มีความเชื่อมั่นอบอุ่นใจเลย ถ้าปราศจากผู้กองรพินทร์เคียงข้าง”

“แกเข้าใจให้กำลังใจแก่ฉัน เอาละ ต่อหน้าละอองหิมะที่พรมลงมานี่ ฉันขอรับรองว่าจะเคียงข้างแกทุกขณะ โดยไม่ทอดทิ้ง ไม่ว่าแกจะอยู่ในสถานการณ์ไหน จนกว่าความจำเป็นจะทำให้เราต้องแยกจากกัน”

แงซายก้มศีรษะต่ำลงในลักษณะโค้งคำนับ

“นี่คือสิ่งที่ผมปรารถนาจะได้ยินจากปากของผู้กองมาตลอดเวลาแล้ว”

“พรุ่งนี้ เราจะต้องเดินย่ำไปบนกองหิมะนี่เช่นนั้นหรือ?”

“สันเขาลูกนี้ เป็นบริวารของเทือกใหญ่เท่านั้น ผมเชื่อว่าพอตะวันขึ้น หิมะคงจะละลายไป และจะตกลงมาปกคลุมเฉพาะเวลากลางคืนที่มีอากาศเย็นจัดเท่านั้น และระยะนี้มันก็เป็นแต่เพียงต้นฤดูหนาวยังไม่มีอะไรรุนแรงเกินไปนัก”

“แต่นับวันที่ผ่านไป ฤดูหนาวมันก็จะย่างเข้ามาทุกที ลงแบบนี้แล้ว ทุกหนทุกแห่งของเทือกพระศิวะก็จะคลุมไปด้วยหิมะหมดทั้งสิ้น ต่อให้เราไปถึงเนินพระจันทร์ และต่อให้เราหาเส้นทางตัดขึ้นเทือกใหญ่ได้สำเร็จ ก็แปลว่าตัวเราเองทั้งหมดจะต้องเดินขึ้นไปเพื่อให้หิมะมันเป็นหลุมฝังศพ”

“ถ้าเราหาหนทางตัดขึ้นไม่สำเร็จ ก็ไม่มีปัญหา หิมะจะคลุมศพพวกเราไว้ทั้งหมด ไม่มีโอกาสที่จะถอยหนีแล้วด้วย...”

แงซายพูดเนิบๆ

“แต่ถ้าเราหาทางขึ้นได้ เราจะฝ่าหิมะไปอีกเพียงชั่วระยะเดียวเท่านั้น ต่อจากนั้นก็จะลงไปสู่แอ่งที่ราบต่ำในหุบเขาล้อม

รอบ มีอากาศเย็นสบายชั่วนิรันดร์กาล มีธรรมชาติเป็นเกราะกำบังปิดล้อมไว้จากโลกภายนอก...มรกตนคร แดนสนธยา!”

ต่างฝ่าย ต่างเพ่งอ่านความรู้สึกภายใน จากดวงตาของกันและกัน ปล่อยความเงียบให้เข้ามาเป็นฉากคั่นกลาง

“ถ้าไม่ตายเสียก่อน ก็คงอีกไม่นานวันหรอกที่เราจะพิสูจน์กันได้ว่า มรกตนครมีอยู่จริงหรือไม่”

ในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้นเรียบ ๆ

“เราไม่ตายกันเสียก่อนที่จะได้เห็นแผ่นดินนี้หรอกครับ แต่หลังจากนั้นแล้ว ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน”

“หมายความว่ายังไง?”

“เราทั้งหมด อาจไปตายกันอยู่ที่นั่น...ผม และฝ่ายของผู้กองทั้งหมด”

รพินทร์นิ่งไปอีกครู่ ก็เอื้อมมือตบไหล่แงซายหนักหน่วง

“ก็ให้มันรู้ไป ว่าแต่นี่แน่ะ ฉันยังไม่ได้บอกให้คณะเจ้านายของเรา หรือแม้แต่คนของฉันคนใดระแคะระคายในสิ่งที่แกพูดกับฉันไว้โดยเฉพาะนั้นเลย”

“เป็นการดีที่สุดแล้ว ผมก็เชื่อใจผู้กองในเรื่องนี้ เอาไว้ให้เวลาสำคัญที่สุดมาถึงเสียก่อนดีกว่า พรุ่งนี้ ก่อนค่ำ ผมเชื่อว่าเราถึงเนินพระจันทร์แน่นอน เป็นการถึงก่อนกำหนดเวลาแท้จริงตามที่ลายแทงระบุ 3 วันเต็ม ๆ เราจะใช้เวลา 3 วันนี้พักเพื่อรอให้ถึงคืนขึ้นห้าค่ำ นี่คือแผนที่ผู้กองกำหนดไว้ใช่หรือไม่”

"ใช่! ฉันหวังไว้เช่นนี้ แต่แกเชื่อได้ยังไงว่าเราจะถึงเนินพระจันทร์ก่อนค่ำพรุ่งนี้"

"ผมแน่ใจ จากการตัดทางของผู้กอง"

"ถ้างั้น ก็ต้องคอยดูกัน พรุ่งนี้ฉันก็ภาวนาขอให้เป็นอย่างที่แกบอกเถอะ คือขอให้หิมะละลายในเส้นทางเดินของเรา มิฉะนั้นจะลำบากมาก และเราต้องยิงสัตว์ทุกชนิดที่เห็นว่าพอจะอาศัยไขมันมาทำเชื้อเพลิงได้ ฉันพอเห็นร่องรอยชุกชุมของพวกมันอยู่เหมือนกันขณะที่ไต่เขาตัดทางขึ้นมา รู้สึกว่าจะเป็นพวกหมีใหญ่ และสัตว์ตีนกีบบางประเภท"

ไม่ทันจะขาดเสียงพูดของรพินทร์ ทั้งสองก็ต้องสะดุ้งขึ้นสุดตัว

ปรากฏเสียงแผดคำรามสนั่นก้องขึ้นในความเงียบกลางวิกาลของราตรีหิมะพรม สำเนียงที่ไม่อาจสดับได้ชัดเจนว่าควรจะเป็นเสียงของอะไรนั้น สะเทือนเลื่อนลั่นไปหมดทั้งเพิงหินที่พัก พร้อมกับพื้นไหวเฮือก

รพินทร์ ไพรวัลย์ เผ่นเข้าหาไรเฟิล ซึ่งบัดนี้เนื้อเหล็กของมันเย็นเฉียบราวกับท่อนหินแช่น้ำแข็ง ในขณะที่แงซายก็กระโจนจากที่นั่งเดิม ตะกายเข้าหาอาวุธคู่มือ และในจังหวะขุลมุนเดียวกันนี้เอง คณะนายจ้างทุกคน รวมทั้งกลุ่มพรานฟ่าแมืองก็ตื่นขึ้นมาพร้อมกันหมด อย่างจ้าละหวั่น ส่งเสียงร้องถามกันเอะอะด้วยความตกใจ

ไม่มีใครตอบใครได้ถูกว่าเกิดอะไรขึ้น ทุกคนที่เพิ่งจะลืมตาลุกพรวดพราดขึ้นมานั่ง เห็นแต่เพียงเงาสองคนของคณะวิ่งพรวดออกไปทางปากเพิง และมีเสียงตะโกนร้องสั่งมาว่า

“ทุกคนอยู่ในนั้น อย่าตามออกมา”

จำได้ว่าเป็นเสียงรพินทร์

ติดต่อกันไปนั้น ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งห่างออกไป เสียงคำรามที่ดังซ้ำมาอีกครั้ง คราวนี้ใกล้ที่สุด ประสานไปกับเสียงร้องบอกความอะไรโวยวายสดับไม่ได้ศัพท์

แล้วก็กัมปนาทตูมของไรเฟิล ซึ่งกังวานของมันทำให้เกิดคลื่นเสียงครืนคล้ายฟ้าร้อง ก้องไปกระทบผนังเขาที่ล้อมรอบอยู่ทุกด้านสะท้อนกลับอยู่ไปมา ชนิดที่หิมะซึ่งเกาะอยู่ตามแง่หินปากเพิงร่วงกราว

“เฮ่ย! เกิดกลียุคอะไรขึ้นอีกเล่านี่”

ไชยยันต์ร้องลั่น เจตนาจะควานหาปืนประจำตัว แต่กลายเป็นมะงุมมะงาหลาไปคว้าถูกปทุมถันของใครเข้าก็ไม่ทราบในระหว่างสองหญิง ซึ่งก็ถูกผลักเอาหน้าหงายก้นกระแทกจ้ำเบ้าไป ซ้ำยังถูกเชษฐาวิ่งเหยียบขึ้นมาบนอก ถึงขั้นจุกแอ้กสหายของเขาเผ่นตามรพินทร์กับแงซายออกไปแล้วด้วยประสาทที่ฉับไวกว่า

อีกเปรี้ยงหนึ่ง ร้าวไปทั้งแก้วหู เหมือนฟ้าผ่าในนวกน้ำแข็ง แล้วก็มีเสียงร้องว่า

“คุณชาย ระวัง!”

เบื้องนอก กลางพื้นคลุมหิมะ เชษฐาเผชิญหน้ากับอะไรชนิดหนึ่ง ซึ่งทำให้เขาตกตะลึงทำอะไรไม่ถูกไปในพริบตา ถือปืนค้างอยู่ในมือในท่าเฉียงอาวุธอันเป็นลักษณะที่เขาวิ่งตะลีตะลานออกมายืนตัวแข็งไปเสี้ยววินาที

สูงประมาณ 9 ฟุต ยืนตระหง่านด้วยขาหลังสองขา ขนเป็นสีเทาเหมือนขี้เถ้าหนาปุยไปหมดทั้งตัว กำลังแยกเขี้ยวขาวพร้อมทั้งขาหน้าที่อ้ากว้างอยู่บนอากาศ มีอาการเหมือนจะตะปบลงมาบนศีรษะของเขา ซึ่งขณะนั้น ห่างกันเพียงไม่เกินสามวา แงซายกับรพินทร์อยู่ที่ไหน บอกไม่ได้ในขณะนี้ แต่ที่ท่านหัวหน้าคณะมองเห็นภาพนี้ก็เพราะลำไฟฉายจากคนใดคนหนึ่งที่สาดจ้ามาทางซ้ายมือ

สัญชาติญาณของเขาแท้ๆ ที่เหนี่ยวไกออกไป พร้อมกันก็ดีดกายถอยหลังอย่างไม่คิดชีวิต กรงเล็บอันแหลมคม ยาวเหมือนตะขอเกี่ยวกระสอบข้าวโครมลงมา เฉียดก้านคอไปเพียงฝ่ามือเดียว พร้อมกับเสียงแผดร้องอย่างดุร้ายกระหายเลือด

.460 เวฯ แม็กฯของเขา ระเบิดเหมือนปืนใหญ่สนามดังกว่าสองนัดที่ซัดกันอยู่ก่อนแล้วครั้งแรก ส่วนตัวเองก็หกคะเมนเตนเก้หมุนคว้างถอยหลบเข้ามายังพรรคพวกที่กำลังตะกายนัวเนียอยู่ นัดนั้นถูกเป้าหมายตรงตำแหน่งไหน ไม่ทราบได้ แต่เจ้าของร่างมหึมาสูงเกินเพิงหินที่ก่ายซ้อนกันเป็นหลังคาพักผวาศีรษ์อมลงไปบนหลังคาเพิง จนก้อนหินแทบถล่มทลาย เลือดข้นทะลักออกมาราวกับน้ำพุ จากบริเวณกลางลำตัวส่งเสียงร้องคำรามอยู่โฮกๆ ไชยยันต์ยังลุกไม่ขึ้น ดารินพุ่งตัวเข้าไปประคองพี่ชายซึ่งปืนตกอยู่ทางหนึ่ง แต่มาเรียก็วิ่งสวนทางที่เชษฐาเพิ่งเด็นกลับเข้ามา พร้อมกับ .375 ในมือ ที่อัดเข้าใส่เงาดำพวงปากทาง ซึ่งเห็นอยู่ด้วยความว่องไวเป็นนิสัยของหล่อนผสมกับไรเฟิลอีกสองกระบอกจากเบื้องนอก ที่ดังประสานกัน

อีกสองนัด จำแนกไม่ถูกว่าเป็นเสียงปืนของรพินทร์หรือแงซาย ใครก่อนใครหลัง

บัดนั้นเอง ความสับสนอลหม่านทั้งมวลก็คลี่คลายลงสู่สภาพเดิม อะไรไม่ทราบ ทุกคนยังเห็นไม่ถนัดในขณะนั้นหมดฤทธิ์เดชลงเพียงแค่นั้น กองพะเนินขวางอยู่ปากทางตำแหน่งนั้นเอง

เลือดทะลักพรั่งๆ จากรูกระสุนหลายรู

หลายอึดใจอยู่เหมือนกันกว่าทุกคนจะตั้งสติได้ และรู้สำนึกได้เต็มชัดว่าอะไรเป็นอะไร ท่านกลางการตื่นขึ้นมาพบกับเหตุการณ์สับสนอลหม่าน โดยไม่คาดฝันมาก่อน

สิ่งที่เป็นต้นเหตุของความโกลาหล ซึ่งบัดนี้สิ้นฤทธิ์ นอนขวางอยู่ปากเพิง คือหมีใหญ่นีขนอันหนาปุยเป็นสีเทาปนเงิน ซึ่งทุกคนไม่เคยเห็นหรือทราบมาก่อนว่ามันเป็นพันธุ์ใด ร่างกายอันใหญ่โตของมันที่กองอยู่แลดูเหมือนภูเขาเฟอร์ย่อม ๆ นั่นคือสิ่งแรกที่สำเหนียกชัดกันได้

ภายหลังจากปรับความรู้สึกให้เป็นปกติลง สิ่งต่อมาซึ่งสัมผัสเข้ามาในประสาทส่วนรับรู้ ทำให้ทุกคนตะลึงพรึงเพริดไปหมด ประหลาดใจและตระหนกตกใจเสียยิ่งกว่าการโจมตีของหมีใหญ่ตัวนั้นสักร้อยเท่า

เขาทั้งหลายพากันพบว่า บริเวณที่พักนอนอยู่นั้น ไฉนมันจึงเป็นสถานถิ่นที่เกล็ดน้ำแข็งร่วนๆ สวกๆ โปรยปลิวลงมากองพอกทับโถมดูขาวโพลนไปหมด

“มายก๊อด!!”

มาเรียร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว

เชษฐา ไชยยันต์ และดารินตัวแข็งทื่อ ฉายไฟดูไปยังบริเวณก้อนหินรอบๆ เหมือนจะไม่เชื่อสายตา แล้วก็บังเกิดอาการหนาวสะท้านเลือดแทบจับเป็นก้อนแข็งไปในบัดนั้น ส่วนพวกพรานพื้นเมืองทั้งนั้นก็หน้าซีดเลิ่กลั่กไปหมดยิ่งกว่าถูกผีหลอก คนเหล่านี้เกิดมายังไม่เคยเห็นหิมะมาก่อน และไม่เข้าใจด้วยว่ามันคืออะไร

“ฝน! ตกมาเป็นน้ำแข็งไสเต็มไปหมด!”

จันละล่ำละลักเหมือนจะบอกกับพรรคพวกกันเอง

“ถึงว่าซิ ไอ้จัน ถ้ามีน้ำหวานสักขวด เอามาโรยก็คงทำเป็นน้ำแข็งกดดูดได้อร่อยไป แต่เทวดาส่งน้ำแข็งกดมาให้เรามากเกินไปจนจะตัวแข็งกระดิกไม่ได้อยู่แล้ว”

บุญคำคราง

ขณะนั้นเอง ระหว่างที่ยังงงงันกันอยู่ ต่างก็เห็นพรานใหญ่และแงซาย ไต่ขึ้นมาบนซากของหมีใหญ่ที่มีขนปุยหนาจากฝั่งตรงข้าม แล้วกระโดดเข้ามาสมทบภายใน สีหน้าของทั้งสองเต็มไปด้วยความร้อนใจ แต่เมื่อเห็นคณะพรรคทั้งหมดเป็นปกติเวียนว่ายดี ก็โล่งอก

“คุณกับแงซายเรียบร้อยดีหรือ?”

ท่านหัวหน้าคณะกลับเป็นฝ่ายถามเขามา

“ครับ เรียบร้อย”

แล้วต่างฝ่ายต่างจะนิ่งอึ้งมองหน้ากันเองอยู่ไปมาพักใหญ่ ชนิดที่พูดอะไรกันไม่ถูกต่อหน้าซากหมีใหญ่ที่ถูกพิชิตลงคาค่าย พักชนิดที่เกือบจะล้มทับลงไปบนศีรษะของทุกคน และต่อหน้าปุยหิมะที่พรมพรำไม่ขาดสายอยู่ในขณะนี้ มันกะทันหันเกินไปสำหรับอีก 10 ชีวิตที่กำลังหลับเพลิน ๆ แล้วจู่ ๆ ก็พรวดพราดขึ้นมาเห็นกับสิ่งที่ไม่คาดคิดได้ล่วงหน้านี้

“เรางงกันไปหมด รพินทร์...”

ในที่สุด ท่านหัวหน้าคณะก็เป็นผู้ทำลายดุษณีภาพขึ้นก่อน มองหน้าเขา แล้วกราดไฟฉายไปยังโขดหินรอบ ๆ

“ทั้งหลายที่เห็นอยู่นี่ มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน...หมีใหญ่พนสีประหลาดตัวนี้ แล้วก็...หิมะ!”

“หิมะเริ่มลงเมื่อเวลาประมาณเที่ยงคืนครับ คุณชาย”

พรานใหญ่ตอบด้วยเสียงเบาปกติของเขา

“ส่วนหมีใหญ่ตัวนี้ บุกหิมะตรงเข้ามายังที่พักของเราระหว่างที่ทุกคนหลับ บังเอิญมีผมกับแงซายตื่นนั่งคุยกันอยู่พอดี มันย่องเข้ามาจนเกือบจะถึงตัวเพราะเสียงหิมะที่ตกกระทบพื้นเลบเสียงการเคลื่อนไหวของมันหมด รู้สึกว่ามันจะเป็นหมีชนิดกินเนื้อเป็นอาหาร และตรงมาที่พวกเราอย่างต้องการเหยื่อ เลยไกลาหลกันหน่อย แต่พวกเราก็ไม่มีใครได้รับอันตรายไม่ใช่หรือครับ”

“ไอ้หมีตัวนี้มันไม่สำคัญหรอก ไพรวัลย์...”

มาเรียพูดเสียงเหือดๆ ก้มลงเก็บเกล็ดหิมะส่วนหนึ่งที่ปลิวพ้นเพิงหินเข้ามาตกอยู่กับพื้นบริเวณที่พักขึ้นมาพิจารณาดูด้วยมืออันสั่นเทาเหมือนจะไม่เชื่อสายตา แต่เมื่อสัมผัสกับความเย็นเฉียบยืนยันให้ทราบชัดว่ามันคืออะไร ก็โยนลงกับพื้นตามเดิม

“พวกเราอยากจะถามคุณว่า เราทั้งหมดขณะนี้อยู่ที่ไหน เทือกเขาแอลป์ในฤดูวินเตอร์ หรือที่ไหนกันแน่ ระหว่างที่เรานอนหลับกันหมดทุกคน มีเทพเจ้าขี้เล่นองค์ใดมาแอบย้ายที่พักของเราไปตั้งผิดตำแหน่งไว้ยังโลกซีกส่วนไหนกระมัง ลืมตาขึ้นมาถึงได้พบกับสิ่งที่เราไม่คิดว่าจะเห็นอย่างนี้”

“ไม่มีเทพเจ้าองค์ไหนมาย้ายตำแหน่งที่พักของเราหรอกเมย์ เราหลับตรงไหนเมื่อตื่นขึ้นมาก็อยู่ตรงนั้นแหละ นี่ก็เป็นระยะเริ่มต้นของฤดูวินเตอร์เหมือนกัน และวินเตอร์บนเทือกเขาพระศิวะ บางทีมันอาจร้ายกาจกว่าวินเตอร์บนเทือกเขาแอลป์เสียอีก เพราะไม่มีสกีให้คุณเล่นได้ที่นี่ มีแต่ความหนาว ความหิว และก็สัตว์ร้าย อย่างหมีสีเทาที่กินเนื้อเป็นอาหารตัวนี้”

แล้วเขาก็หันมาทางสุภาพบุรุษในราชสกุลหัวหน้าคณะ

“ผมรู้สึกตัวขึ้นมาก่อนพวกของคุณชาย และพบกับความแปลกใจมาก่อนแล้ว เมื่อเห็นหิมะตกคลุมที่พักของและยอดเขาแถบนี้ทั้งหมด แงซายกลับตื่นขึ้นมาเห็นก่อนผมเสียอีก เรากำลังปรึกษาหารือกันอยู่ว่าเราจะแก้ไขสถานการณ์นี้อย่างไรเพื่อการอยู่รอด ก็พอดีเจ้าหมีใหญ่ตัวนี้แทรกเข้ามา มันกำลังต้องการอาหารเหมือนเราเหมือนกัน”

“ทำไมคุณไม่ปลุกพวกเราขึ้นมาเสียก่อนเมื่อเห็นหิมะตก”

ดารินถาม กายสั่นเทิ้ม

“ผมเห็นทุกคนกำลังหลับสบาย และถึงแม้จะปลุกขึ้นมาก็คงไม่มีใครห้ามไม่ให้หิมะหยุดตกได้”

ไชยยันต์ทรุดกายฮวบลงไปนั่งกอดเข่า คางสั่นกระทบกันก็กๆ ตอนยังนอนหลับอยู่นั้น ก็ไม่รู้สึกอะไร หลับได้อย่างสบาย แต่พอตื่นขึ้นมา เห็นละอองหิมะแวดล้อมรอบกาย เขาก็หนาวเย็นจับขั้วหัวใจขึ้นมาทันที แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่วายจะหัวเราะ... หัวเราะให้กับเหตุการณ์ที่เผชิญหน้าตำตาอยู่ในขณะนี้

“ให้มันได้ยังงี้ซิ สวรรค์เอ๋ย น้ำป่า ไฟป่า พายุ ฝน ลูกเห็บ แผ่นดินไหว กำลังนึกอยู่ทีเดียวว่าเรายังขาดหิมะ แล้วก็กำลังจะร้องขอเทวดาอยู่เหมือนกัน ไม่ต้องขอแฮะ ประทานมาให้ครบองค์อยู่เดี๋ยวนี้แล้ว ขอบใจมากเทวดา! อย่างนี้ซิ ถึงจะเรียกว่ารักกันจริง พับผ่า”

“ยังไม่ครบองค์นักหรอกครับ คุณไชยยันต์ เพราะเรายังไม่พบกับภูเขาไฟกำลังระเบิด และผมก็ภาวนาอย่าให้พบเลย หิมะดีกว่าเถ้าลาวาแน่ๆ คุณไชยยันต์เองก็ดูเหมือนจะเคยบอกไว้ว่า ชอบตายเย็นมากกว่าตายร้อนไม่ใช่หรือครับ”

พรานใหญ่พูดยิ้มๆ ทำเอาคนขี้เล่นและเห็นอะไรต่ออะไรเป็นเรื่องขบขันไปหมดถึงกับอึ้ง เพราะเจอะเอาคนที่จริงเหนือกว่าต่อสถานการณ์ร้ายทุกชนิด เชษฐานั้น ก็ตกอยู่ในสภาพที่คิดหนัก กังวลใจไม่ใช่น้อย เขาขมวดคิ้วมองดูเกล็ดน้ำแข็งที่โปรยปรายลงมาพอกพูนพื้นที่โดยไม่ขาดระยะเหล่านั้นอย่างงุนงง แล้วมองหน้ารพินทร์กับแงซายสลับกันอยู่เหมือนจะถามว่าจะทำกันอย่างไรดี

ระหว่างที่ฝ่ายนายจ้างพูดไม่ออกบอกไม่ถูก ต่างก็ เห็นจอมพรานหันไปออกคำสั่งกับคนของเขาซึ่งยืนตะลึงกันอยู่ จะเป็นคำสั่งอย่างไรก็ฟังไม่ถนัดนัก แต่พวกพรานพื้นเมืองไหวตัวกันอย่างรวดเร็วไม่มีใครอืดอาดล่าช้าอยู่เลย ต่างคล่องตัวและรวดเร็วฉับไวกันทั้งสิ้น ทั้งกลุ่มรวมทั้งตัวของพรานใหญ่เองและแงซายต่างตรงเข้าไปที่ซากหมีใหญ่ตัวนั้น ช่วยกันใช้มีดเปิดหนังอันฟูหนาไปด้วยขนออกอย่างแข่งกับเวลา และด้วยความจัดเจนชำนาญที่ทุกคนมีอยู่แล้ว

หนังประดุจพรมผืนอันกว้างใหญ่ กางแผ่ลงไปกับพื้นซึ่งบัดนี้ทุกตารางนิ้วเย็นเท่าๆ กับหิมะ ฝ่ายนายจ้างทุกคนก็เริ่มจะเข้าใจได้ทันทีว่า หนังซึ่งหนาไปด้วยขนของหมีเจ้ากรรมตัวนั้นเอง ซึ่งจะช่วยบรรเทาไม่ให้ร่างกายสัมผัสแตะต้องกับพื้นแบบปูรองด้วยเสื้อขนสัตว์ชั้นดี และโดยไม่ต้องบอกเตือนกันเลย ทั้งหมดกระโดดขึ้นไปห่อตัวนั่งอยู่บนปุยขนที่ยังพอมีไออุ่นจากเจ้าสัตว์ร้ายตัวนั้นระหว่างที่รพินทร์แงซายและคนของเขาทั้งหมดก้มหน้าก้มตาง่วนอยู่กับก้อนเนื้อกองมหึมาต่อไป ทั้งแล่ทั้งเถือเสียงคมมีดกรีดกระชากเนื้ออยู่ควากๆ

มิช้ามินาน ส่วนอันเป็นไขมันสีเหลือง ก็ถูกแล่ออกมาโดยแยกออกจากเนื้อโดยเฉพาะ นำมาวางไว้โดยรอบ แงซายพยายามจุดไฟจากเศษไต้ที่มีติดตัวอยู่ พอลุกติดดีแล้ว ก็จ่อเข้ากับกองไขมันเหล่านั้น ชั่วครู่เดียว มันก็ลุกติดไฟราวกับไส้ตะเกียงที่มีน้ำมันหล่อเลี้ยง ให้ทั้งความสว่างและความอบอุ่นแผ่กระจายไปทั่ว ส่วนที่เป็นเนื้อล้วนๆ ก็ถูกย่างจากเปลวไฟที่ลุกจากไขมันอีกทีหนึ่ง และไม่ว่ามันจะเป็นเนื้อประเภทไร พอ

ถูกไฟเข้าก็ส่งกลิ่นยั่วกระเพาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อความหิวโหยทรมานอยู่ในขณะนี้

ทั้งสี่คนฝ่ายนายจ้าง ซึ่งนั่งห่อกายเบียดกันอยู่ในขณะนี้ มองตากันด้วยความรู้สึกของคนซึ่งกำลังจะตาย แต่แล้วก็เหมือนปาฏิหาริย์เข้ามาช่วยไว้

"คนชุดนี้นี่เหลือรับ ทำไมเขาถึงสามารถกันอย่างนี้นะ"

ไชยยันต์พึมพำออกมา

"ทุกสิ่งทุกอย่างมันทำให้เราขวัญหนีดีฝ่อและทอดอาลัย แต่แล้วเขาทุกคนเหล่านั้นก็พิสูจน์ให้เราเห็นว่า ไม่มีอะไรเลยที่จะเกินความสามารถของเขาไปได้"

เชษฐากล่าวอย่างอบอุ่นเชื่อมั่นเต็มที่ มาเรียจับมือดารินปีบแน่นกระซิบ

"สบายมากน้อย ไม่ต้องห่วง"

หมอดารินหันมายิ้มกับแม่เพื่อนสาวร่วมตาย แล้วกอดไว้ไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น ในใจของหล่อนบัดนี้มีแต่ความตื้นตัน มาเรียคงไม่เข้าใจได้ลึกซึ้งนักหรอก ว่าความรู้สึกของหล่อนเป็นเช่นไร **แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เมื่อมีรพินทร์ ไพรวัลย์ร่วมอยู่ด้วยเช่นขณะนี้ หล่อนไม่เคย 'ห่วง' หรือ 'กังวล' อะไรซักอย่างเดียว ถ้าจะห่วงก็แต่เฉพาะสุขภาพส่วนตัวของคนคนนั้นเท่านั้น**

ถลกหนังออกมาปูให้นอนกัน ไขมันเอามาทำเป็นเชื้อก่อไฟผิงรายรอบ เนื้อก็จัดการย่างส่งกลิ่นกรุ่นเพื่อเตรียมเป็นเสบียงอยู่ในขณะนี้ แล้วเขาผู้เป็นหลักประกันของทุกชีวิตในคณะ ก็เข้ามานั่งร่วมวงอยู่ตรงหน้า

“ใครหิวก็กิน ใครง่วงก็นอนได้เลย พรุ่งนี้ตะวันขึ้นอากาศจะดีกว่านี้ และเราก็เดินทางต่อโดยปกติ”

คำพูดนั้นง่าย ๆ เรียบ ๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย สีหน้ามีรอยยิ้ม ๆ

“รพินทร์ นี่พวกเราทั้งหมดรอดตายเพราะไอ้หมีเจ้ากรรมตัวนี้ใช่ไหม?”

“ก็ไม่เชิงนักหรอกครับ ถึงแม้ว่ามันจะไม่กลายเป็นผลพลอยได้สำหรับเรา คืนนี้ต่อให้หิมะตก เราก็คงไม่เป็นไรกันนัก เพราะได้อาศัยเพิงพักกับบ่อน้ำร้อนช่วยอยู่แล้ว”

“แล้วคืนพรุ่งนี้กับคืนต่อ ๆไปล่ะ”

ไชยยันต์ถามอย่างไม่เต็มเสียงนัก จอมพรานหัวเราะกลบเกลื่อนความวิตกกังวลของตนเองไว้ได้อย่างสนิท คณะนายจ้างทุกคนก็คงจะไม่มีวันทราบหรอกว่า ก่อนที่เขาเหล่านี้จะตื่นขึ้นมาเห็นอากัปกิริยาอันมั่นคงเป็นปกติดีของมัคคุเทศก์นำทางนั้น ตัวมัคคุเทศน์เองก็ตกอยู่ในภาวะทุกข์กังวลไม่น้อยไปกว่าทุกคนเลย และเกือบจะแข็งตายไปแล้ว หากไม่ใช่เพราะแงซายช่วยลากตัวกลับเข้ามาในที่พัก แต่เขาก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะพูดหรือแสดงสิ่งใดออกไปให้นายจ้างทุกคนขวัญเสีย

“คืนพรุ่งนี้ หรือคืนต่อ ๆ ไป ถ้ายังมีสำหรับเรา ก็ต้องคิดแก้ไขกันไปเป็นขั้น ๆ ครับ คุณไชยยันต์”

“คุณรู้ตัวมาก่อนหรือเปล่าว่า เส้นทางระยะนี้ของเราจะต้องผ่านเขตหิมะ”

รพินทร์สั่นศีรษะไปมา เหลือบมองไปทางแงซายอย่าง

ไม่ตั้งใจ ซึ่งบัดนี้ จอมพเนจรกำลังง่วนอยู่กับการควบคุมการลุกไหม้ของเชื้อเพลิงที่ได้จากไขมันสัตว์

"ผมนึกไม่ถึง ไม่ทันเตรียมตัวรับสถานการณ์เหมือนกัน แต่เมื่อเหตุการณ์มันมาถึงตัวแล้วเช่นนี้ ก็คิดว่ามันน่าจะเป็นไปได้ เราอยู่บนเทือกพระศิวะซึ่งสูงมาก ฤดูนี้ก็ย่างเข้าฤดูหนาวแล้ว"

"คุณหมายความถึงว่า ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป เราจะต้องเดินผ่านไปในแดนหิมะหรือ?"

ดารินพูดกับเขาเป็นประโยคแรก

"ก็ยังไม่แน่นัก ก่อนที่จะตัดทางขึ้นมาบนสันเขาลูกนี้ ทุกคนคงจะสังเกตเห็นลำธารเล็ก ๆ หลายสายปรากฏอยู่ตลอดเวลา ไหลเป็นทางลงมาจากส่วนที่มีระดับสูงขึ้นไป ผมเชื่อว่ามันจะต้องเป็นเส้นทางน้ำไหลอันเกิดจากหิมะละลายตัวเอง และเมื่อยังมีการละลายกลายเป็นสายน้ำอยู่บ้างเช่นนี้ ก็น่าจะแปลว่าบรรยากาศแถบนี้ยังไม่ถึงกับเย็นจัดเกินไปนัก มันอาจตกลงมาเฉพาะในเวลากลางคืน พอตอนกลางวันก็ละลายเป็นน้ำไป ถ้าเป็นอย่างที่ผมเข้าใจ ก็คงไม่เท่าไรนัก คอยเตรียมหาทางหลบในเวลากลางคืนเท่านั้น ตอนกลางวันเราก็ควรจะเดินกันไปได้ตามปกติ"

"คุณว่านี่เป็นการเริ่มต้นของฤดูหนาวไม่ใช่หรือ?"

มาเรียสอดมาโดยเร็ว

"เดือนโนเวมเบอร์ คุณก็รู้อยู่แล้ว เมย์"

"หิมะจะลงตั้งแต่ต้นฤดูหนาวเรื่อยไป แล้วคุณเคยเห็นหรือว่ามันจะมีการละลายในระยะเวลาระหว่างนี้ เว้นไว้แต่จะ

ย่างเข้าฤดูสปริงเท่านั้น มันมีแต่จะทวีหนักพอกพูนขึ้นไปเรื่อย ทุกขณะ ฉันไม่คิดหรอกว่ามันจะตกเฉพาะเวลากลางคืน แล้วจะละลายสลายตัวไปในตอนกลางวัน ถ้ามันยังไม่ถึงเวลาของตกก็แล้วไป แต่ถ้ามันได้ตกมาแล้วก็มีแต่จะหนักขึ้น วันต่อวันทีเดียว”

“คุณจะเอาธรรมชาติหรือฤดูกาลของพื้นภูมิประเทศที่คุณเคยอยู่มาเป็นบรรทัดฐานในการคาดคะเนไม่ได้หรอกเมื่อวินเตอร์ในยุโรปกับวินเตอร์บนยอดเขาสูงแถบเอเชียตะวันออกมันย่อมไม่เหมือนกัน ไม่สังเกตหรือ...บริเวณนี้มีทั้งฝน และบางทีก็ลูกเห็บ ยอดเขาบางลูกก็ปกคลุมไปด้วยหิมะ บางลูกก็ไม่มี สุดแต่ว่ายอดไหนจะสูงต่ำ และอยู่ในชั้นของบรรยากาศเช่นไรเป็นสำคัญ ขณะนี้เราอยู่บนสันของเทือกบริเวณหนึ่ง ซึ่งจัดว่าสูงมากแต่ก็ยังไม่ใช่ส่วนที่สูงที่สุด หิมะอาจลงเป็นระยะๆ ไปก็ได้ ไม่ใช่ว่าถ้าได้ตกลงมาแล้ว ก็จะต้องพรมหนักไปจนกว่าจะหมดฤดูหนาว พรุ่งนี้เราจะรอดูอีกที อีกอย่างหนึ่ง เส้นทางเดินของเรากำลังทอดลงสู่ที่ต่ำตามแนวสันเขาลูกนี้ ตอนนี้เราอยู่ในระดับที่สูงกว่าเนินพระจันทร์ การมุ่งเข้าหาเป้าหมายนั้นเป็นการเดินลง เมื่อหนีจากระดับส่วนสูงลงไปได้ เราก็น่าจะเลี่ยงหิมะได้ หรือมิฉะนั้นจากหนักก็เป็นเบาลง”

“ทุกสิ่งทุกอย่างก็สุดแล้วแต่คุณ ฉันเพียงแต่เมื่อสงสัยก็ขอฟังความเห็นบ้างเท่านั้น สำหรับฉันถ้าจะตายเพราะความหนาวเย็นก็เชื่อว่าคงเป็นคนสุดท้าย แต่ถ้าความร้อนระอุอบอ้าวอย่างที่เราเคยเดินฝ่าทุ่งแฝกกันมาแล้วครั้งหนึ่งนั้น คนแรกที่จะไปไม่รอดคือฉัน”

ข้อนี้ทุกคนย่อมรู้ดีและเชื่อเช่นนั้น มาเรีย ฮอฟมันจะไปแคร่ะไรหนักหนากับหิมะ เลือดของหล่อนทุกหยดมันเป็นเลือดเปลงหนาวอยู่แล้ว เมื่อตื่นขึ้นมาเห็นหิมะตก หล่อนไม่ได้วิตกเป็นทุกข์อะไรมากนัก เพียงแต่ประหลาดใจเพราะคาดไม่ถึงเท่านั้น

รพินทร์ ไพรวัลย์เองก็ตระหนักอยู่แก่ใจดีว่า ที่พูดไปเช่นนี้แท้เป็นการพูดปลอบใจนายจ้างของเขาเท่านั้น โดยแท้จริงแล้วเขาไม่รู้อะไรสักอย่างเดียวของสภาพความเป็นไปของภูมิประเทศที่ไม่เคยพบพานมาก่อนในชีวิตนี้ เสี่ยงบุญเสี่ยงกรรมไปตามเรื่อง หลักเกณฑ์ที่หยิบยกขึ้นมาพูดกับฝ่ายนายจ้าง ก็เป็นสิ่งที่เขาได้รับฟังมาจากแงซายนั่นเอง

ทั้ง 12 ชีวิตจะคงอยู่ หรือจะพินาศดับสิ้นไป ก็ที่เนินพระ-อินทร์นี่แหละ...จอมพรานบอกกับตนเองในใจ

8.00 นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น ยังมองไม่เห็นอะไรถนัดเท่า นอกจากแสงขาวรางๆ บนท้องฟ้า ทุกคนอยู่ในภวังค์หลับๆ ตื่นๆ เพราะบรรยากาศบีบบังคับ จับเจ่าสุมเบียดกันอยู่เหนือแผ่นหนังหมีและไอไฟจากไขมันเผาไหม้

ถ้าจะพูดถึงการพักผ่อนต่างก็ได้หลับนอนกันมาเป็นเวลาพอแต่เพียงทีเดียว แต่ก็ไม่อาจเริ่มต้นออกเดินทางได้ในสภาพของอากาศที่ยังเย็นเยือก แผ่นดินปกคลุมไปด้วยเกล็ดน้ำแข็งเช่นนี้ เพื่อเท่จำเป็นจะต้องยืดระยะเวลารอคอยต่อไปเพื่อรอแสงแดดซึ่งก็ไม่แน่นักว่ามันจะปรากฏให้เห็นหรือไม่ตลอดทั้งวันนี้

การสุมกันอยู่ภายใต้เพิงพักอันอบอุ่น ทำให้ทุกคนรู้สึกสบายและอยากจะสงบนิ่งอยู่เช่นนี้ตลอดไป เพราะเพียงแต่ก้าวพ้นบริเวณออกไปชั่วก้าวเดียว นอกรัศมีของไอไฟเท่านั้น แม้แต่ฝ่ามือก็ยังแทบจะเหยียดแบไม่ได้ เชษฐากับไชยยันต์ ทดลองดูสองสามครั้ง พยายามจะออกไปสำรวจดูนอกเพิงหินแต่แล้วก็ต้องล่าถอยกลับเข้ามา

ครั้นแล้ว แสงตะวันก็เปรียบเสมือนแสงแห่งการชุบชีวิตที่ประทานมาให้จากพระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง ประมาณ10.00น. รัศมีของพระอาทิตย์ซึ่งบัดนี้ทุกคนอยากจะเรียกว่า ‘เทพเจ้าแห่งความอบอุ่นผู้กรุณา’ก็ขับไล่ความขมุกขมัวเย็นยะเยือกให้สร่างซาลง ด้วยการสาดความสว่างแจ่มใสไปทั่วปริมณฑล กระทบเกล็ดหิมะที่ทับถมพอกพูนอยู่ตามแก่งแง่เหลี่ยมไศล ส่องประกายสะท้อนวาววะวับราวกับเกล็ดเพชรรัตน์อันล้ำค่า

และเริ่มจะส่งควันสีขาวกรุ่นอันเกิดจากไอระเหย เพราะกระทบกับแสงแดดปกคลุมอยู่ทั่วไป มองดูเหมือนปุยเมฆที่ลอยวนเวียนล้อมรอบกายเกลื่อนกล่น แล้วแยกรังสีของตะวันออกเป็นเหลืองรุ้งเปลี่ยนแปลงสลับสีไปต่างๆ ทำให้ทุกคนที่ออกมายืนกวาดสายตามองดูภูมิภาพด้วยความตื่นตะลึงในความงามอยู่ในขณะนี้ มีความรู้สึกเหมือนยืนอยู่บนวิมานสวรรค์

ดาริน วราฤทธิ์ เอื้อมมือไปจับแขนของพรานนำทางอย่างลืมตัว อุทานออกมาแผ่วเบา

“เหมือนฝัน!...ธรรมชาติของที่นี่สวยงามอะไรอย่างนี้...ตาฉันฝาดไปหรือเปล่าคะ รพินทร์”

พรานใหญ่นิ่ง ดวงตาทั้งคู่เบิกมองออกไปยังบรรยากาศสิ่งแวดล้อมรอบตัวในลักษณะมึนงงเหมือนคนถูกสะกด ทุกคนตกอยู่ในภาวการณ์เดียวกันหมด

เขามารู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อท่านหัวหน้าคณะเคลื่อนเข้ามาหยุดยืนอยู่ใกล้ ๆ และโอบไหล่ไว้

"ภายหลังความน่าสะพรึงกลัวอันดำมืดและเยียบเย็นที่สุดคือความงามที่ตายแล้วเกิดใหม่ เราก็คงไม่มีโอกาสได้พบเห็นอย่างที่เห็นอยู่นี่รพินทร์...คุณพาพวกเราบุกขึ้นถึงยอดเขาไกรลาศในวรรณคดีเสียแล้วกระมัง ที่เราเห็นและแวดล้อมเราอยู่ในขณะนี้มันไม่น่าจะเป็นพิภพโลกเลย นอกจากสรวงสวรรค์!"

จอมพรานสะบัดหน้าขับไล่ความมึนงง แล้วลืมตาขึ้นจ้องดูภูมิภาครอบด้านอีกครั้งอย่างไม่อยากจะเชื่อสายตา คงพูดอะไรไม่ออกอยู่เช่นนั้น เสียงไชยยันต์ร้องตะโกนมาจากทางหนึ่งว่า

"ผู้กอง! ถึงผมจะตายก็ไม่เสียดายชีวิตแล้ว ที่เกิดมาทั้งที่มีโอกาสได้เห็นโลกส่วนหนึ่ง ที่มีธรรมชาติงามเหมือนเทวดามาสร้างฉากไว้ให้เราดูแบบนี้ จะพาขึ้นสวรรค์ทั้งที ก็ไม่ยักบอกให้พวกเรารู้ตัวล่วงหน้า"

เอะอะโวยวายทำลายความเงียบงันของทุกคนขึ้นด้วยประโยคเช่นนั้นแล้ว อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็หันไปกอดเมียแหม่มของเขาที่ยืนอยู่ข้าง ๆ อย่างแนบแน่นด้วยอาการอันปีติตื้นตันใจเหลือที่จะกล่าว

ตัวพรานใหญ่เอง บัดนี้ ยืนนิ่งอยู่กับที่เหมือนท่อนหินขนาบข้างโดยพี่น้องราชสกุลอันเป็นนายจ้างทั้งคู่ ส่วนพวกพราน

พื้นเมืองพูดจาบอกความอะไรแก่กันแซ่แซดไปหมด บุญคำลงนั่งพับเพียบกับพื้น ยกมือขึ้นพนมท่วมหัว หันหน้าไปทางด้านตะวันออก แล้วกราบลงกับพื้นเหมือนไหว้เทวดา เกิด เส่ย จันก็ลงนั่งยองๆ อยู่ข้างหลังลูกพี่ด้วยอาการสงบคารวะ แล้วร้องบอกอะไรส่างปากับคะหยิ่น ที่ยังยืนเซ่อสีหน้าตื่นเลิ่กลั่กมีแวว หวาดกลัวพรั่นพรึงให้นั่งราบลงด้วย

ห่างออกไปทางมุมซ้ายของทุกคนในขณะนี้ ร่างสูงของแงซายยืนกอดอกสงบอยู่ตามลำพัง โดยไม่มีใครสังเกต รพินทร์เหลือบไปพบตาเข้าโดยบังเอิญ ใบหน้านั้นมีรอยยิ้มน้อยๆ กับเขา พรานใหญ่มองดวงตาคู่นั้นตะลึงนิ่งไปอีกสักครู่ จะเป็นด้วยอุปาทานหรืออะไร เขาก็ไม่อาจบอกได้ถูก เขามองเห็นละอองไอน้ำกลุ่มหนึ่งรวมตัวเป็นกลุ่มเหนือศีรษะอันเชิดเด่นนั้น ต้องประกายแดดปรากฏแสงเลื่อมพรายราวกับมงกุฎของราชันที่สวมประทับอยู่

“จักราช!”

รพินทร์หลุดปากอุทานนามนั้นอย่างแผ่วเบา เป็นเสียงที่ผ่านลำคอออกมาโดยไม่รู้สึกตัว

ชะรอยเสียงพึมพำเช่นนี้จะแว่วจางๆ ไปถึงหูของดาวิและเชษฐาผู้ยืดแขนเขาไว้คนละด้าน ทั้งคู่หันมามองหน้า

“คุณว่าอะไรนะ ผู้กอง?”

เชษฐาถาม

สำนึกของสภาพแท้จริงที่เผชิญอยู่ในขณะนี้ กลับคืนมาในทันทีนั้น หันมาฝืนยิ้มให้แก่นายจ้างทั้งสอง

ขณะนั้นเอง ไชยยันต์กับมาเรียก็จูงมือกันเดินเข้ามารวมเล่มสมทบ

"ศุภนิมิตอันดีเลิศของการเดินทางเราแล้วไม่ใช่หรือผู้กอง"

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นอย่างลิงโลด

"ครับ มันควรจะเป็นเช่นนั้น"

เขารับคำ พร้อมก้มศีรษะ

"ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่เรารอคอยคาดหวังไว้ คือพอสายตะวันฉายแสงแรงขึ้น อากาศมันก็ดีขึ้นด้วย พอจะช่วยให้เราเดินทางได้โดยสะดวก"

"นั่นมันส่วนหนึ่งละแต่ดูคุณช่างไม่แปลกใจ หรือให้ความสนใจตื่นเต้นเหมือนพวกเราทุกคนในขณะนี้บ้างเลย หรือคุณมองไม่เห็นความงามที่แวดล้อมรอบตัวเราอยู่ในขณะนี้"

ดารินว่า จ้องหน้าเขาอย่างประหลาดใจ

"ผมเห็นครับ คุณหญิง และผมเองก็ตื่นเต้นไม่น้อยไปกว่าทุกๆ ท่านในขณะนี้"

นั่นเป็นคำตอบอย่างสุภาพสำรวมตามลักษณะของเขาไตยไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงได้

"แต่ผมก็ไม่เห็นว่ามันจะเป็นเรื่องมหัศจรรย์อะไรนัก ถ้าเราจะพิจารณามันในแง่ของกฎแห่งธรรมชาติวิทยา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเห็นวิจิตรตระการตาราวกับเทพเจ้ามาสรรค์แต่งให้อยู่นี่เกิดขึ้นจากแสงตะวันและละอองไอน้ำ มันจะคงตัวอยู่ได้ไม่นานนักก เมื่อตะวันขึ้นสูงกว่านี้"

แล้วเขาก็หันไปทางมาเรีย

"ใช่ไหม เมย์?"

แหม่มสาวยิ้มให้ เค้าหน้าของหล่อนเปล่งปลั่งสดชื่นตอบมาเป็นปริศนาอีกอย่างหนึ่งว่า

“คุณไม่ควรจะทำตัวเองให้มีจิตใจที่กระด้างถึงเพียงนี้ไพรวัลย์”

“มันเป็นปรากฏการณ์ของธรรมชาติ...”

เขาบอกกับทุกคน ด้วยเสียงเรียบไม่ส่อความรู้สึกใดๆทั้งสิ้น

“แต่ผมก็ยอมรับว่ามันเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่วิจิตรพิสดารยิ่ง และอาจจะไม่มีที่ไหน นอกจากบนเทือกเขาพระศิวะนี่เท่านั้น...”

แล้วก็หัวเราะออกมาเบาๆ ก้มศีรษะให้แก่เชษฐา

“บางทีคำพูดเปรียบเทียบของคุณชายก็น่าจะถูกต้องตรงกับความจริงแล้ว เขาไกรลาศในวรรณคดี เป็นที่สถิตประทับของพระอิศวรและพระอิศวรก็มีอีกนามหนึ่งว่าพระศิวะเทพอยู่แล้วที่เราเหยียบยืนอยู่ในขณะนี้ ก็คือเทือกเขาพระศิวะ เพราะฉะนั้นมันก็น่าจะเป็นเขาไกรลาศนั่นเอง ผมก็อดประหลาดใจตัวเองไม่ได้อยู่เหมือนกันว่า เหตุใดผมจึงนำทางพาทุกท่านมาจนถึงดินแดนเชื่อมต่อระหว่างมนุษย์โลกกับเทวโลกตามทัศนคติของลัทธิพราหมณ์ได้ถึงเพียงนี้ นึกๆ ดูก็น่าหัวร่อ”

ดารินปรายหางตาจับอยู่ที่ใบหน้าเขา ด้วยความรู้สึกทั้งเสน่หาทั้งหมั่นไส้ชื่นชมยินดีและขุ่นๆใจระคนกันโดยแยกไม่ออก

“ก็คนที่ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็น ‘ซูเปอร์พราน’ นี่นะพาพวกเราเดินป่าจากเขตเมืองไทยจนมาทะลุออกเมืองเทวดาในรามเกียรติ์จนได้!”

"ครับ แต่ 'ซูเปอร์พราน' คนเดียวก็คงไม่ไหวเหมือนกัน ต้องประกอบกับเจ้า 'ซูเปอร์คนใช้' ของคุณหญิงคนนั้นด้วย"

รพินทร์ตอบหน้าตาเฉย บุ้ยปากไปทางแงซาย ผู้บัดนี้ ยืนเหันหลังให้ทอดมองไปทางด้านเหนืออันเป็นส่วนยอดสูงสุด ของเทือกยาวเหยียด

"ไม่ต้องไปกระแหนะกระแหนถึงคนอื่นเขาหรอก ทำไม ฉันจะไม่รู้ว่า ถ้าไม่มีแงซายเสียคนเดียว คุณก็หมดท่าไปตั้ง แต่แล้ว และพวกเราทุกคนก็ล้วนรู้ทันคุณมานานแล้วเช่นกัน ว่าจะผ่านพบหรือเกิดเหตุการณ์อะไรทั้งสิ้น คุณจะทำปั้นท่า เคร่งขรึมไม่ยินดียินร้าย เห็นเป็นเรื่องไร้สาระไม่สลักสำคัญอยู่ ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่บางขณะ ฉันก็เห็นคุณตาเหลือกตาปลิ้นไป เหมือนกัน จะให้ฉันสวมบทบาทแสดงเป็นตัวคุณเมื่อไหร่ก็ได้ จำ ตาแรคเตอร์ได้หมดทุกอิริยาบถ อาจแสดงได้ดีกว่าตัวคุณเอง เสียอีก"

จอมพรานขมวดคิ้ว

"ไม่มีทางหรอกครับ คุณหญิงขาสั้น เดินช้ากว่าผม"

"บ้า!"

ทุกคนหัวเราะ เว้นจากคู่กรณีทั้งสอง เชษฐาพยักหน้าไป ทางกลุ่มพรานพื้นเมืองทั้งหมด ซึ่งมีตาเฒ่าบญคำเป็นหัวหน้า พากันเพียบแต้อยู่กับพื้นทำปากหมุบหมิบสวดอะไรอยู่

"นั่นพวกนั้นเขาทำอะไรกันน่ะ?"

"เมื่อเกิดความกลัว พวกนี้ก็ไหว้เจ้าไหว้ผี เมื่อเกิดความ ตื่นเต้นปลื้มปีติมีโชคชัย เขาก็ไหว้อีก สรุปไม่ว่าจะเกิดอะไรพวกนี้ ก็ยกมือกราบไหว้บนบานอย่างนี้เองแหละครับ บุญคำทำพิธีบวง-

สรวงเทวดา ขอแสงตะวันมาตั้งแต่เช้ามืดแล้ว จะเป็นเพราะฟ้าของบุญคำขลังในฐานะหมออาคมประจำคณะ หรือจะเป็นเพราะโชคของพวกเราจะดีเอง ก็สุดแต่ทุกคนจะวินิจฉัยเอา”

ฝ่ายนายจ้างทุกคน มองไปทางตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ของคณะด้วยสายตาเลื่อมใส ไม่มีใครกล้าคิดลบหลู่ดูแคลนได้ในเรื่องเกี่ยวกับพิธีทางไสยศาสตร์ของแก เพราะเห็นประจักษ์ชัดกับตาหลายครั้งแล้ว มาเรียมองดูกองหิมะที่เริ่มจะสลายตัวเป็นหยาดน้ำ ไหลลดเลี้ยวเป็นทางลงจากตำแหน่งสูงไปหาที่ต่ำเมื่ออากาศเปลี่ยนแปลง แล้วไปรวมตัวเป็นสายลำธารอยู่ในซอกหุบเบื้องล่าง พลางเหลือบตาไปยังพรานใหญ่ด้วยประกายแห่งความพิศวงคร้ามครัน

“ที่เราพูดกันไว้เมื่อคืน คุณเป็นฝ่ายถูกต้อง ไพรวัลย์... ฉันไม่เคยเห็นซีกโลกส่วนไหนมาก่อนเลย ที่เมื่อถึงฤดูหิมะตกแล้ว พอในเวลากลางวัน มันจะละลายตัวได้รวดเร็วถึงเพียงนี้ ตามปกติแล้ว ไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืนมันก็จะตกอยู่ตลอดเวลา กลางวันก็แทบมองไม่เห็นดวงอาทิตย์ฉายแสงสว่างแจ่มใสเหมือนอย่างที่นี่ จนอยากจะเชื่อว่าที่เราเผชิญอยู่นี้เป็นเรื่องของปาฏิหาริย์เสียมากกว่า”

“จะว่าเป็นปาฏิหาริย์ก็ได้เหมือนกัน ดินแดนที่เราล่วงผ่านเข้ามานี้เป็นดินแดนอาถรรพณ์อย่างที่เราก็ยอมรับกันอยู่แล้ว คนที่มีบุญญาบารมีเท่านั้นที่จะผ่านเข้ามาได้โดยไม่มีอันเป็นไปเสียก่อน ซึ่งในเรื่องบุญบารมีผมก็คิดว่าคงจะมีอยู่ที่คณะนายจ้างของผมทั้งหมดผู้เป็นเจ้าของการเดินทาง ผมนั้นเป็นแต่เพียงส่วนประกอบมีหน้าที่นำมาตามวัตถุประสงค์เท่านั้น”

เชษฐาหัวเราะกังวาน มองดูพรานนำทางด้วยความพอใจ เขาเข้าใจว่าคำพูดของรพินทร์ ไพรวัลย์ มีเจตนาที่จะยกย่องและสรรเสริญถึงเขาโดยตรง แต่ก็กระทำด้วยความสุภาพอ่อนน้อมถ่อมตัว ไม่ได้เกิดขึ้นจากการเสแสร้งพูดอย่างปราศจากน้ำใสใจจริง

อดีตนายทหารทูตทหารบกบอกกับตนเองในใจว่า ชะตาของเขากับพรานนำทางผู้นี้ถูกกันนับตั้งแต่มองเห็นครั้งแรกแล้ว ครั้นแม้เมื่อได้มาร่วมเป็นร่วมตายกันอยู่เช่นนี้ ก็ยิ่งไม่มีอะไรส่อให้เห็นถึงความผิดหวังเลย เชษฐาเกิดมาในชาติสกุลสูง ตลอดชีวิตวัยที่เติบโตมา ก็ได้รับการเลี้ยงดูอบรมมาอย่างสุภาพบุรุษแท้จริง กล้าหาญ เสียสละและมีความเป็นผู้ดี เขาคบคนโดยไม่เลือกชั้นวรรณะเชื้อชาติ รู้จักนิสัยใจคอกมลสันดานของมวลมนุษย์ที่แวดล้อมอยู่รอบกาย อย่างนักปรัชญาและนักการทูตคนหนึ่งจะพึงรู้จัก แต่เขาก็จำต้องยอมรับว่า **ในจำนวนพันหมื่นบุคคลที่ผ่านพบมา ไม่มีใครเหมือนรพินทร์ ไพรวัลย์ สักคนเดียว แม้แต่ ม.ร.ว.อนุชาวราฤทธิ์ ผู้เป็นน้องชายของเขาเอง ซึ่งเป็นต้นเหตุของการเดินทาง ค้นหาตัวอยู่ในขณะนี้ก็ตาม**

ก็น่าอยู่หรอกที่สภาพบรษไพรคนนี้จะพึงชนะใจน้องสาวหัวดื้อ เย่อหยิ่ง ทระนงและไม่เคยสนใจผู้ชายคนใดมาก่อนของเขา ดาริน ผู้ที่เขาคิดว่ามีหวังจะอยู่เป็นสาวทึมทึกแก่วิชาไปจนตายเพราะมองผู้ชายทุกคนเป็นลิงหลุกหลิกไปเสียหมด

น้องสาวคนสวยผู้กำลังเป็นอีกคนหนึ่งที่เข้ามาพัวพันอยู่

ในห้วงคิดของพี่ชาย มองเห็นและอ่านออกในสายตาของเขา ว่า
เลื่อมใสชื่นชมลูกจ้างเพียงไร เลยชำเลืองค้อนให้

"อย่าไปหลงลม 'ยาหอม' ของคนใจเหี้ยมนะคะพี่ใหญ่
ตาพรานคนนี้เรียนหนังสือมามากพอสมควร รู้จิตวิทยาคนเว
ได้อย่างพื้นๆ เขารู้ว่าการสรรเสริญยกย่องไม่ใช่สิ่งเสียหาย แต่
เขาก็ยังไม่รู้หรอกว่าคำสรรเสริญที่ผู้ฟังเท่าทันนั้นมันไม่ก่อให้เกิด
ประโยชน์อันใดเลย"

คำพูดนั้นฟังผาดๆ ว่าแรงอยู่อย่างสาหัส ในการที่ใคร
สักคนหนึ่งจะกล่าวถึงใครอีกคนหนึ่งอย่างซึ่งๆ หน้า แต่พี่ชาย
ไม่สนใจเสียแล้วเพราะรู้ใจน้องสาวได้อย่างลึกซึ้ง รู้ลงไปถึง
แก่นกลางใจ ว่ามีอะไรซ่อนเร้นแฝงอยู่ในประโยคเหน็บแนม
เสียดสีอย่างรุนแรงนั้น มองไปยังคนที่ถูกว่าซึ่งๆ หน้า ก็ไม่เห็น
มีปฏิกิริยา สะดุ้งสะเทือนอะไรต่อถ้อยคำชนิดนั้น นอกจาก
ความเฉื่อยชาเฉยเมย มีอาการเหมือนเอาหูทวนลม **ในฐานะ
พี่ชายและหัวหน้าคณะทั้งหมด เขาไม่เคยจับระแคะระคาย
ใดๆ ได้จากฝ่ายชายเลย แต่กลับจับพิรุธโดยการแสดงออก
ของฝ่ายหญิง อันเป็นน้องสาวของเขาเองได้บ่อยครั้งที่สุด
ปากจัด ฉุนเฉียว ช่างค่อนแคะ ช่างว่า กระฟัดกระเฟียด
กระบิงกระบอน และมักแสดงความขัดแย้งไม่เป็นมิตร แต่
ใจจริงนั้นแสนจะพะวงห่วงหาอาทร อ่านสายตาปะหลับ-
ปะเหลือกอยู่ในขณะนี้ก็เห็นโจ่งชัด**

เชษฐาหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ แล้วก็ถามมาตรงๆ ว่า

"รพินทร์ทำอะไรไม่ถูกใจน้อยหรือ?"

น้องสาวนึกไม่ถึงเหมือนกันว่าจะถูกพี่ชายถามเช่นนี้ เล่น

เหาเตกใจ ไม่กล้าพูดอะไรอีกทั้งสิ้น รีบเดินสะบัดหน้าผละไปที่บุญคำกับกลุ่มพรานพื้นเมืองเสีย ไชยยันต์นั้นยืนหน้าเคร่งรู้เห็นฟังความอยู่ด้วยแต่ก็ไม่ได้คิดอะไรลึกซึ้งอย่างเชษฐานักโคลงหัวดีเท่าๆ

"น้อยละก็ เป็นเสียอย่างนี้แหละ วาจาไม่ได้ระมัดระวังอะไรเลยนึกจะพูดอะไรก็พูด ไม่มีเบรก"

เชษฐาโบกมือ

"อย่าไปสนใจเลย ไร้สาระ ใช่ไหม ผู้กอง?"

ประโยคหลังเขาหันไปยิ้มกับพรานนำทาง อีกฝ่ายหนึ่งไม่ทราบจะตอบอย่างไร นอกจากยิ้มรับจืดเจื่อน แล้วก็บอกมาว่า

"เตรียมตัวเดินทางได้แล้วครับ"

ดารินเดินหนีหน้าพี่ชาย เข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าของตาพรานเฒ่าบุญคำ ซึ่งขณะนั้น แกกราบราบลงกับพื้นเป็นครั้งสุดท้าย แล้วยืนขึ้น พอมองเห็นนายหญิงมายืนเอียงคอมองดูตรงหน้าก็หัวเราะแฮะๆ

"ไหว้อะไร ไหว้ก้อนน้ำแข็งกดของบุญคำหรือ?"

บุญคำยิ้มอายๆ เอามือลูบหัว

"บุญคำไม่ได้ไหว้ก้อนน้ำแข็งกดหรอก นายหญิง แต่บุญคำไหว้พระศิวะ ไหว้ฤาษีโกฑัญญะที่เปิดทางให้กับเรา ไหว้สุริยเทพเจ้าของดวงตะวันด้วย ที่ฉายแสงให้เราอุ่น ละลายก้อนน้ำแข็งกดให้ บุญคำนึกว่าเมื่อคืนนี้พวกเราเสร็จแน่แล้ว"

"ทำไมไม่ชวนพรานใหญ่เขามานั่งไหว้ด้วยล่ะ?"

หล่อนถามอย่างปราศจากความหมาย บุญคำทำหน้ากะเรี่ยกะราด

"นายก็คงไหว้อย่างบุญคำหรอก แต่คงไหว้อยู่ในใจ"

"ไม่จริงหรอก คนอย่างนายของบุญคำนะรึ จะกราบไหว้ลมแล้งหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ฉันไม่เคยเห็นเขานับถือ หรือเลื่อมใสอะไรนอกจากปืน แล้วก็ตัวของเขาเอง อวดดีเป็นที่หนึ่งเลย"

"อะไรกัน นายหญิง..."

บุญคำทำหน้าตื่น ร้องเสียงสูง

"นายหญิงก็เห็นแล้ว เครื่องรางของขลังของนายเต็มคอไปหมด ยังเคยถอดให้นายหญิงไว้ใช้เลยไม่ใช่หรือ"

"นั่นมันลูกไม้หรืออุบายอะไรสักอย่างหนึ่งของเขาตะหาก ต้องการจะให้พวกของบุญคำเลื่อมใสเขา เห็นว่าเขาก็เก่งทางไสยศาสตร์แก่วิชาคนหนึ่งเหมือนกัน ถึงเมื่อตอนที่เขาเอาเครื่องรางของเขาให้ฉันไว้ก็เหมือนกัน เขาต้องการปลอบใจ ไม่ให้ฉันกลัวอะไรเสียมากกว่า ทั้ง ๆ ที่ตัวเขาเองก็ไม่ได้นับถือเลื่อมใสอะไรเลย เขาให้ฉันแขวนไว้ แล้วก็อาจแอบหัวเราะเยาะอยู่ในใจก็ได้ในข้อที่ว่าหลอกคนที่เป็นหมอ เป็นนักวิทยาศาสตร์อย่างฉันได้สำเร็จ"

บุญคำหัวเราะ

"วิทยาศาสตร์ที่นายหญิงว่าเป็นยังไง บุญคำไม่รู้จัก แต่บุญคำรู้จักไสยศาสตร์ที่ปู่ย่าตาทวดโคตรพรานของบุญคำสอนมาถึงพรานใหญ่ก็รู้จัก บางทีจะรู้จักดีกว่าบุญคำเสียซ้ำไป ขอให้นายหญิงเชื่อเถิดว่าพรานใหญ่อย่างนายของบุญคำ ถ้าไม่มีวิชาดี

ทางไสยศาสตร์ เวทมนตร์คาถาอาคมในทางพรานละก็ ไม่มีทางพาคณะเจ้านายทุกคนมาถึงที่นี่ได้หรอก เวลาผีเข้าคน บุญคำเป็นคนแก้ แต่ถ้าผีเข้าบุญคำ ไม่มีใครแก้ได้ นอกจากพรานใหญ่คนเดียวเท่านั้น”

ดารินเลิกคิ้ว

“เก่งถึงงั้นเชียว”

“จริง ๆ นายหญิง”

“เขาแก้ยังไง ลงนุ่งขาวห่มขาว โอมอ่านคาถา เอาใบมะยมชุบน้ำมนต์ฟาดเหรอ?”

“เปล่า พรานใหญ่ไม่ได้ทำยังงั้นหรอก นายหญิง”

“อ้าว แล้วเขาทำยังไง?”

“ให้ไอ้พวกนี้จับบุญคำมัด แล้วเอาสายไฟต่อขั้วแบตเตอรี่วดจิ๊ปจี้บุญคำ ปั้บเดียวเท่านั้น ผีออกเลย”

แกบอกหน้าตาเฉย

“โหดร้าย ทารุณ คนอะไรยังงี้ก็ไม่รู้”

นายหญิงบ่น แล้วถามต่อมาว่า

“แล้วผีอะไรละ ที่มันมาเข้าบุญคำ”

“ผีตัวที่มันมักมาเข้าบุญคำเป็นประจำ มันชื่อ ไอ้มุดนายหญิง ก่อนนี้มันเป็นคนงานของนายห้างอำพล ไปตัดไม้ในป่า เสือเลยลากเอาไปกิน พรานใหญ่ไปตาม ได้ซากกลับมาครึ่งตัว นั่งเฝ้าซากทนเหม็นหึ่งอยู่ตั้งสามคืน กว่าจะยิงไอ้โคร่งตาบอดไปข้างหนึ่งเพราะขนเม่นเสียบตาตัวนั้นได้ บุญคำเป็นคนขุดหลุมฝังศพมันเอง หนอยแน่ะ! มันจะเห็นบุญคุณสักนิดก็ไม่มี วันดีคืนดีเป็นแอบมาเข้าสิงบุญคำอยู่เรื่อยเป็นประจำ”

“เหรอ! เวลาผีเจ้ามุดนั่นมาเข้าบุญคำ แล้วเป็นยังไง”

หล่อนชวนคุยฟังแกฝอย บุญคำยิ้มแห้ง ๆ บอกอ้อมแอ้มว่า

“ไอ้มุด ตอนที่มันยังมีชีวิตอยู่ มันเป็นคนกินเหล้าจุแล้วก็บ้าผู้หญิง ลูกเมียใครมันมักจะปล้ำดะไม่เลือกหน้า ถ้าไม่ตายเพราะเสือคาบไปกิน ก็คงต้องตายเพราะถูกชาวบ้านแถวนั้นช่วยกันฝังแน่ ๆ โชคดี เสือมันคาบไปเสียก่อน ชาวบ้านก็เลยไม่ต้องมีเวรกรรมกับมัน”

“ฉันถามว่า เวลาผีเข้าแล้วบุญคำเป็นยังไงมั่ง?”

“ก็อาละวาดตามสันดานผีนะซิ นายหญิง”

ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์อุบอิบบอก ไม่สู้จะเต็มปากเต็มคำนัก

“บุญคำไม่รู้ตัวหรอก ว่าบุญคำอาละวาดยังไงมั่งเวลาผีไอ้มุดเข้า แต่ไอ้พวกนี้มันเล่าให้ฟังว่า ถ้าผีไอ้มุดเข้าบุญคำทีไร บุญคำเป็นต้องไล่ปล้ำลูกสาวชาวบ้านเขาดะไป แล้วก็ขโมยเหล้าฝรั่งของนายมากินเรียบ กี่ขวด กี่ขวดเป็นไม่มีเหลือ ผ้าผ่อนก็ไม่นุ่ง เที่ยวไล่วิ่งโทง ๆ รอบบ้าน”

กล่าวจบ แกก็หัวเร่อแหะ ๆ

ดารินพยักหน้าช้า ๆ

“อ้อ! มิน่าละ...ถ้างั้นพรานใหญ่เขาก็มีวิธีแก้ผีเข้าของบุญคำที่ถูกต้องดีแล้วนี่ ที่เอาไฟฟ้าจี้ ถ้านายหญิงคนนี้อยู่ในขณะนั้นด้วยจะใช้วิธีไล่ผีเจ้ามุดที่เข้าบุญคำยังไงรู้ไหม?”

“แหะ! แหะ! ไม่รู้หรอก นายหญิง”

“ฉันมีมีดหมอเหมือนบุญคำเหมือนกันนะ แต่มีดของฉันคมกริบทีเดียว”

"นายหญิงไม่มีคาถาอาคม จ้างมีดหมอของนายหญิงก็ไล่ผีไอ้มุดไม่ได้"

"ทำไมจะไม่ได้ รับรองว่าได้เด็ดขาดศักดิ์สิทธิ์ดีกว่าวิธีของพรานใหญ่เสียอีก เฉือนปืดเดียวเท่านั้น จับตอนเสียเลย รับรอง ว่าผีเจ้ามุดจะไม่มาเข้าบุญคำอีกแล้ว"

บุญคำสะดุ้งโหยง ตะครุบหมับเข้าไปที่อวัยวะส่วนหนึ่งของแกร้อง "โอ๊ย" ลั่นออกมาอย่างเผลอตัว

ดารินหัวเราะคิ๊ก สะบัดผมลุกขึ้นยืน ก็เป็นเวลาเดียวกับที่ได้ยินเสียงพี่ชายตะโกนโหวก ๆ มา

"เก็บของ! เตรียมออกเดินทางต่อ!"

ขบวนเดินทางมหาวิบากซึ่งมีเส้นทางอันยาวไกลที่สุดเท่าที่อุดสาหะวิริยะของมนุษย์จะพึงมีได้พร้อมสรรพอีกครั้ง ดะวันฉายแสงกล้าขึ้นทุกขณะ สามารถมองเห็นทิวทัศน์กว้างไกลออกไปรอบทิศเหนือนกระจกฝ้าด้วยละอองน้ำซึ่งถูกเช็ดทำความสะอาด

รพินทร์ ไพรวัลย์สูดลมหายใจ อันชื่นฉ่ำเข้าปอดเหมือนจะรวบรวมพละกำลังทั้งหมด แล้วเดินเข้ามาหาไชยยันต์ผู้ขณะนั้นกำลังรัดสายเครื่องหลังให้แก่เมียแหม่มของเขา ทั้งสองคุยอะไรกันจุ๋งจิ๋งตามลำพังกันเองตลอดเวลาดูไม่สู้จะห่วงใยอาทรต่อสิ่งใดอีกทั้งสิ้น ไม่ว่านรกหรือสวรรค์รอคอยอยู่เบื้องหน้า ขอเพียงแต่อย่างเดียว ให้เขาทั้งคู่มีโอกาสได้ใกล้ชิดกันอยู่ตลอดกาลเช่นนี้เท่านั้น

เมื่อพรานใหญ่เข้ามาหยุดยืนยิ้ม ๆ อยู่ตรงหน้า อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็มีท่ากระดากเล็กน้อย อ้อมแอ้มว่า

“เราสองคนโอ้เอ้กันมาก และคุณกำลังจะเข้ามาเตือนเสียมัง เสร็จเรียบร้อยเดี๋ยวนี้แหละ ผู้กอง ขอโทษด้วยที่ผมต้องดูแลเมย์มากหน่อย เพราะเขากำลังจะเป็นแม่ของลูกผม”

จอมพรานยิ้มกว้างออกไปอีก สั่นศีรษะน้อย ๆ

“เปล่าหรอกครับ ถึงอย่างไรผมก็ไม่โหดร้ายเหี้ยมเกรียมถึงเพียงนั้น ผมเพียงแต่จะมากล่าวแสดงความยินดีกับเมย์ว่าสามีของเธอมีความสามารถมากในด้านการวางเส้นตามเข็มทิศ”

ไชยยันต์งง มาเรียหน้าตื่น รัดหัวเข็มขัดให้แน่นกระชับเข้มเอวคอดกิ่วยังไม่มีริ้วรอยของการตั้งครรภ์ใด ๆ ให้ปรากฏชัดออกมา

“หมายความว่ายังไง ไพรวัลย์?”

“เมื่อวานนี้ ภายหลังจากที่เราตัดสินใจกันแน่นอนแล้วว่า เราจะใช้วิธีตั้งเข็มเลือกเส้นทางเดินในแผนที่ ผมได้มอบหน้าที่ทั้งหมดนี้ให้คุณไชยยันต์เป็นผู้วางเข็ม และภายหลังจากคุณไชยยันต์ ได้ขีดเส้นให้เรียบร้อยแล้ว ผมก็ยึดเส้นทางนั้นมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นการข้ามเนิน ข้ามห้วยสักกี่ลูกโดยไม่ต้องไปเสียเวลาคอยสังเกตเขาครฑอย่างที่ลายแทงบอกไว้”

“แล้วยังไง?”

เจ้าตัวคนขีดเส้นทางเองยังไม่เข้าใจอะไรนัก ทำหน้าเหลอหราถามมา

“แล้วมันก็พิสูจน์ชัดออกมาเดี๋ยวนี้แล้วนะซิครับ ว่าคุณ

ไชยยันต์ขีดเส้นได้อย่างถูกต้องตรงเผ็ง ขณะนี้อากาศโปร่งใส จนมองเห็นอะไรได้ตลอดแล้ว โปรดหันกลับไปทางตะวันตก เฉียงใต้ที่เราเดินผ่านกันมาแล้วเมื่อวานนี้ซิครับ เห็นอะไรไหม?"

ไชยยันต์กับมาเรียหันขวับไปขมวดคิ้วจ้องโดยเร็ว แล้ว อุทานออกมาพร้อมกันว่า

"เขารูปนกอินทรีลูกนั้น!!"

"ครับ! เขารูปนกอินทรี หรือครุฑลูกที่เรายืนมองกันอยู่ เมื่อวานก่อนเริ่มต้นออกเดินทางนั่นแหละ และเมื่อยืนอยู่บน ยอดนี้ เราก็ยังเห็นมันในรูปกางปีกผงาดหันหัวกลับมาไซ้ขนอยู่ ตามเดิม เป็นภาพที่ชัดเจนกว่าที่เราเห็นแต่แรกเสียอีก มันเป็น หลักฐานยืนยันได้ว่า เส้นทางที่เดินมาของเราถูกต้อง แม้ว่า ระหว่างเดินอยู่เมื่อวานนี้ เขาครุฑลูกนั้นจมหายไปจากสายตา ของเราอย่างสนิทเพราะมียอดเขาอื่นบัง"

ไชยยันต์หน้าแดงระเรื่อด้วยความยินดีเหลือที่จะกล่าว ยืน เขม่นจ้องอยู่อีกเป็นครู่ใหญ่เหมือนจะไม่เชื่อสายตาตัวเอง เขา เองก็ประหลาดใจไม่น้อยเช่นกันนึกไม่ถึงว่า เส้นทางที่ขีดไว้ใน แผนที่จะช่วยให้การเดินทางแม่นยำถึงเพียงนี้ เมื่อเวลาโพล้เพล้ ขมุกขมัวของเย็นวาน รพินทร์นำคณะทั้งหมดปีนป่ายเขาสูงชัน ขึ้นมาพำนักอยู่บนยอดนี้ มันมืดค่ำเสียจนไม่อาจมองภูมิประเทศ เห็นไปได้ไกล ครั้นเมื่อรุ่งสว่างของเช้าวันนี้ บรรยากาศก็ยัง ปกคลุมทึบไปด้วยละอองหิมะ ทำให้ไม่อาจสังเกตเห็นอะไรได้ อีกเช่นกัน เพิ่งจะมาแจ่มใสเอาเมื่อไม่นานนักนี่เอง และฝ่าย พวกเขาผู้เป็นนายจ้างทั้งหมดก็ลืมเสียอย่างสนิท ไม่มีใครเฉลียว

ศีตหันไปให้ความใส่ใจค้นหาเป้าหมายเขาครุฑอยู่อีก เพิ่งจะสังเกตเห็นได้ชัด เพราะรพินทร์สะกิดบอกเดี๋ยวนี้เอง

มาเรียหันมามองหน้าสามีจำเป็น ซึ่งบัดนี้ หล่อนเริ่มจะมีความประทับใจกับเขาเพิ่มขึ้นทีละน้อยโดยไม่รู้สึกตัว ยิ้มให้แล้ว ยื่นริมฝีปากมาจุ๊บที่แก้มอันรกครึ้มไปด้วยเครา บอกว่า

"ถึงจะไม่ค่อยได้ความในเรื่องอื่น ๆ คุณก็ไม่เลวเลยนี่ในสิ่งที่ตัวเองถนัด คุณเป็นความภูมิใจชนิดหนึ่งของคณะพวกเราทั้งหมดเหมือนกัน"

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว

"ทำไม คุณว่าผมไม่ได้ความในเรื่องอะไร?"

แหม่มสาวยักไหล่

"ปากอยู่ไม่ค่อยจะสุข ชอบชักใบให้เรือเสีย ฝีมือยิงปืนต่อนเข้างเลว"

นี่คือความหมายของถ้อยคำมาเรีย ซึ่งถ้าจะแปลออกมาเป็นสำนวนไทย

"ชะช้า! ฝีมือยิงปืนเลว ถ้าเลวแล้วจะท้องได้ยังไงวะศีหนู เดี๋ยวพัด ฮั่ม..."

ไชยยันต์คำรามออกมาเป็นภาษาไทย มาเรียไม่รู้เรื่องหันมามองหน้ารพินทร์ เห็นกัดริมฝีปากกลั้นหัวเราะจนหน้าแดงก็แปลโดยเร็วว่า

"นายงั่งนี่ ว่าอะไรฉัน?"

"คุณไชยยันต์บอกว่าคุณดูถูกฝีมือยิงปืนของเขา"

"แล้วอะไรอีก ฉันไม่คิดว่าเขาพูดเพียงแค่นั้น"

แหม่มสาวคาดคั้น

"แปลให้ฟังตรงตัวเลย ผู้กอง"

ไชยยันต์พยักหน้าบอก แต่พรานนำทางไม่ยอมแปลตามคำสั่งนั้น

"เขาบอกว่า ถ้าฝีมือยิงปืนของเขาเลว เขาก็คงไม่ช่วยชีวิตพวกเราบางคนไว้ได้ในบางกรณีที่ผ่านมาแล้ว ผมเองก็ไม่เห็นว่าคุณไชยยันต์จะยิงปืนเลวสักแค่ไหน แม้ว่าอาจไม่เทียบคุณแก็ตาม"

มาเรียโบกมือทำหน้าย่น คร่างออกมาเสียงต่ำๆ

"โอ โน! ยิงปืนมือชั่วจริงๆ สายตากับประสาทก็ไม่ค่อยจะดีด้วยถ้ามือเขาดีกว่านี้สักนิดเดียว ฉันก็คงสบายไปแล้ว ไม่ต้องมาลำบากร่วมกับพวกคุณอยู่อย่างนี้หรอก"

"ทำไมรึ?" รพินทร์งงไม่รู้เรื่อง

แหม่มสาวหัวเราะหึๆ มองหน้าไชยยันต์พร้อมกับโคลงศีรษะแช่มช้า

"คุณไม่รู้อะไร ไพรวัลย์ ฉันก็ไม่คิดว่าเขาจะเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังหรอก สมัยที่ฉันหลงป่าอยู่กับเขาตามลำพังสองคน"

"อ้าว! ปากเสียซะแล้ว เมียกู..."

ไชยยันต์ร้องลั่นขึ้น เกาหัวกรากๆ แต่มาเรียไม่สนใจเล่าให้ฟังต่อไปว่า

"ขณะนั้นเป็นระยะที่เรายังทำศึกติดพันอยู่กับเจ้าสมิงพราเสือโคร่งดำแห่งนิทรานครตัวนั้น ไอ้เสือผีดิบตามสะกดเรามาทุกระยะ ความที่เป็นห่วงเขา ฉันจึงสั่งให้เขาล่วงหน้าไปหลบซุ่มหาที่มั่นอยู่ก่อน ตัวฉันเองคอยดักย้อนรอยมันอยู่ เราแยกกันชั่วขณะ ไอ้เสือผีตัวนั้นคงจะไหวทันว่าฉันรู้สึกตัวแล้ว และคอย

ต่างวับมือมันอยู่ มันจึงเลี่ยงไปเสียก่อน ฉันเดินตามหลังเขาไป ไชยันต์ได้ยินเสียงฝีเท้า แยกไม่ออกว่าเป็นเสียงของฉัน หรือเสียงของเสือตัวนั้น พอฉันโผล่ซุ้มไม้เท่านั้น เขาก็หันกลับมาซัดหมดด้วย 600 ไนโตรที่เขาแบกอยู่กระบอกนี้แหละ ยิงโดยไม่ดูให้แน่เสียก่อนเพราะความขวัญเสียประสาทไม่ดี ลูกปืนของเขาห่างหัวฉันไปตั้งคืบ ทั้งๆ ที่ระยะห่างกันแค่ไม่เกิน 20 ฟุต แล้วคุณหรือใครก็ตาม คิดไหมว่าถ้ามือเขาดีกว่านั้นสักหน่อยเดียวเท่านั้น ฉันก็คงไม่ต้องทนลำบากอยู่มาจนถึงวันนี้"

รพินทร์ลืมตาโพลง หันไปมองไชยยันต์ผู้บัดนี้วางสีหน้าไม่ถูก

"จริงหรือครับ คุณไชยยันต์"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ยิ้มออกมาแห้งๆ ไม่ตอบคำใด แต่เผยอดแขนมาโอบเอวมาเรียไว้อย่างถนอมขวัญเอาใจ เจ้าตัวปัดแขนออกไปโดยแรง กล่าวกับรพินทร์ต่อไปว่า

"ยังมีเรื่องน่าขำยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีก ไหนๆ ก็เล่ามาแล้ว ก็จะเล่าเสียให้หมดเปลือก ทันทีที่นัดแรกของเขาถากหัวฉันไป ฉันก็รู้แล้วว่าเขาจะผลีผลามลั่นนัดที่สองส่งเดชซ้ำมาอีก เลยล้มตัวลงนอนเสียก่อน เขาคงเพิ่งจะมองเห็นชัดว่าอะไรเป็นอะไร ตอนที่ฉันลงไปนอนคว่ำหน้าอยู่นั่นเอง คุณรู้ไหมเขาทำยังไง? เขาทิ้งปืนร้องไห้โฮเข้ามากอดฉันไว้ ขณะนั้นเขาคงคิดว่าฉันถูกลูกปืนเขาตายไปแล้ว เพราะความไม่ดูตาม้าตาเรือของเขา แต่พอรู้ว่าลูกปืนของเขาผิดและฉันไม่ได้รับอันตรายอะไรเขาก็หัวเราะดีอกดีใจเป็นการใหญ่เหมือนคนบ้า แล้วคุณว่าเขามีฝีมือยิงปืนยอดเยี่ยม สักขนาดไหน?"

รพินทร์ ไพรวัลย์ถอนใจเฮือก มาเรียเล่าให้เขาฟังเป็นเรื่องขบขัน แต่มันเป็นสิ่งใจหายใจคว่ำสำหรับเขาทีเดียวมองหน้าทั้งคู่ แล้วยิ้ม

"ก็ต้องนับว่ายอดเยี่ยมที่สุด ในข้อที่เมื่อไม่เจตนา ก็ยิงไม่ให้ถูก แต่ถ้าเจตนา ผมเชื่อว่าไม่มีวันพลาดหรอก อย่างเช่นแรดอาสินอยตัวนั้นพวกเราทุกคนช่วยกันระดมยิงมันขณะที่มันวิ่งชาร์จเข้ามา แต่ก็ไม่มีใครล้มมันลงได้ นอกจากคุณไชยยันต์"

กล่าวจบเขาก็ผละจากบุคคลทั้งสองไป

ขบวนทั้งหมดเริ่มเคลื่อนที่ ใครต่อใครเดินกันไปหมดแล้ว ดารินนั้นเดินไปได้สิบกว่าก้าว ก็สะดุดเสียหลักอย่างแรงหล่อนหยุดล้าหลัง ยกเท้าข้างนั้นขึ้นเหยียบยันก้อนหินไว้สีหน้าเปลี่ยนไป

ทันใดนั้น คนที่เดินอยู่หลังขบวนสุดก็ตามมาทัน และอย่างเงียบ ๆ เขาก้มลงผูกเชือกให้หล่อน โดยที่ขบวนซึ่งล่วงหน้าไปก่อนไม่ทันมีใครเฉลียวคิด หันมาสังเกตเห็น

"หลีกไป ไม่ต้องมาทำดี เรายังโกรธกันอยู่ไม่ใช่หรือ?"

หล่อนพูดน้ำเสียงกระชาก ๆ แต่แผ่วเบาพอได้ยินสองต่อสองพยายามจะดึงเท้าออก แต่อีกฝ่ายจับข้อเท้าไว้มั่น ผูกมัดสายท้อปของหล่อนให้จนได้

"เราสัญญากันไว้หลายครั้งแล้วไม่ใช่หรือ ว่าเราจะไม่โกรธกันอีก"

"สัญญาได้ก็เลิกสัญญาได้เหมือนกัน"

"อย่าทำเป็นเด็กน่า คุณหญิงอายุหลายขวบแล้ว ค่อนข้างจะแก่ไปเสียด้วยซ้ำ"

"ถึงฉันจะแก่ ฉันก็ไม่ได้ไปแก่หนักหัวใคร"

"ทำไมจะไม่หนัก หนักอยู่บนหัวของนายรพินทร์อยู่ทุกวันเนี่ยยังไงล่ะ อายุจนป่านนี้แล้ว ถ้าแต่งงานมีเรือนไปเสียอย่างผู้หญิงทั่วๆไปก็คงไม่มาเดินบุกป่าฝ่าดงให้พรานนำทางต้องเกิดปัญหาหัวใจอยู่แบบนี้ เจ้าแง่แสนงอนก็ปานนั้น ยังกะสาวอยู่ฟ้า 16 เพิ่งจะเรียนจบ ม.6"

"นี่ นายรพินทร์ปากม้า!!"

"ว่ายังไงครับ คุณหญิงดารินปากปลาปักกะเป๋า..."

หล่อนปั้นปาก เงื้อมือขึ้นทำท่าเหมือนจะตบ แต่ก็ไม่กล้าใจร้ายตบคนที่กำลังนั่งคุกเข่าผูกเชือกรองเท้าให้อยู่ในขณะที่ได้ลงคอ เลยเอามือขยุ้มที่เส้นผมหยักรุงรังนั้นเขย่าเบาๆ

"แหม! ฮื้อม์...เมื่อวานนี้คุณยังทำให้ฉันมีปัญหาข้องใจอยู่ไม่หายนะ ตอนที่เราอยู่ด้วยกัน โดยเฉพาะระหว่างบุญคำกะหยิ่น และแงซายกลับไปตามพวกเราทั้งหมดมาบนไหล่เนินดงนั้น"

"จำไม่ได้แล้ว"

พร้อมกับจบคำพูด เขารัดสายเชือกเปลาะสุดท้ายโดยแรง...แรงจนหล่อนรู้สึกเหมือนกับว่ามันมัดเข้าไปถึงส่วนลึกของหัวใจ แล้วก็ยืนขึ้นแตะแขนให้ออกเดินตามพรรคพวกไป แต่ดารินสะบัด

"ไม่ต้องแตะต้องตัวฉัน ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ขอให้รู้ไว้ว่าระหว่างเราทั้งสองมีแต่นายจ้างมากับลูกจ้างเท่านั้น"

"ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปหรือตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เราก็มีแต่ความเป็นนายจ้างและลูกจ้างมาโดยตลอดแล้วไม่ใช่หรือ"

เพราะดูแล้วว่าพวกทั้งหมดมีแต่จะเดินมุ่งไปข้างหน้า ไม่มีใครหันมาด้านหลังแม้แต่นิดเดียว มัคคุเทศก์นำทางจึงเอาจมูกชนแก้มนายจ้างดื้อ ๆ ซ้ำยังปล้นกอดแน่นกระชับเสียอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะรีบคลายออก เป็นการกระทำที่เสี่ยงอย่างที่สุดและไม่เคยกล้าทำมาก่อน

"ก็ดีแต่อย่างนี้แหละ พอรู้ว่าโกรธก็เข้ามาตีปะเหลาะ"

อีกฝ่ายบ่นอุบอิบ

"คณหญิงผอมซบไปมาก ระยะนี้"

"แน่ละซิ จะให้อวบอัดเหมือนคนเริ่มตั้งท้องได้ยังไง เหนื่อยก็แสนที่จะเหนื่อย อดก็เหลือที่จะอด คุณเอาอะไรเลี้ยงฉัน นอกจากผักหญ้าแล้วก็ไอ้เนื้อหมีสะตึนั่น"

"ถึงว่าซินะ แต่ถึงจะผ่ายผอมอิดโรยสักแค่ไหน ก็ยังแสนสวยสำหรับพรานป่าคนนี้เสียยิ่งกว่าตอนพบกันครั้งแรกอีก ว่าแต่ว่า ถ้าเรารอดตายกลับไปบ้านได้ คุณหญิงจะเลี้ยงผมไหม?"

ดารินเอียงหน้าเข้ามาถามเสียงสูง

"ไหน พูดว่ายังไงนะ ฟังไม่ถนัด?"

"ผมถามคุณหญิงว่า ถ้าเรารอดตายกลับไปได้ คุณหญิงจะเลี้ยงผมจริงไหม จะทิ้งผมไหม?"

"แปลกนี่ ทำไมถึงถามอย่างนี้"

“ก็ผมรักคุณหญิง พร้อมแล้วที่จะหอบเสื้อผ้าตามไปอยู่ด้วย ที่กลัวอยู่ทุกวันนี้ก็กลัวว่าคุณหญิงจะไม่เลี้ยงผมจริงเท่านั้น ผมมันคนป่าคนดง ต่ำต้อยกว่าด้วยประการทั้งปวง”

“รพินทร์คะ?”

“ขา...เอ๊ย ครับ!”

“ฉันรู้อะไรอย่างแล้วละ จับเคล็ดได้หลายครั้งแล้ว”

“รู้อะไร?”

“ทุกครั้ง ที่เรากำลังจะเข้าสู่ข่ายวิกฤต อันหมายถึงความเป็นความตายที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากการเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรม คุณจะต้องหาเรื่องอะไรมาพูดคุยล่อใจฉันให้เพลินๆ อยู่เสมอ วพินทร์ ไพรวัลย์ เคร่งขรึมครั้งใด ฉันไม่กลัวหรอกเหตุการณ์มันปกติเรียบร้อยธรรมดาแต่ถ้าเขาคนนี้ทำเป็นเล่นหัว พูดโน่นเข้านี่ เอาอกเอาใจเป็นพิเศษก็ให้เร่งระวังตัวไว้เถิด มันหมายถึงว่าเส้นตายมันใกล้เข้ามาอีกแล้ว”

รพินทร์กำข้อมือของแม่ดอกฟ้าของเขาไว้ บีบแน่นกระชับกระชิบ

“เข้มแข็งให้ตลอดไปนะครับ”

หล่อนยิ้ม บีบมือตอบเขา

“ค่ะ รพินทร์ ฉันเตือนใจตัวเองด้วยถ้อยคำประโยคนี้อยู่ตลอดเวลาแล้ว”

“ที่เนินพระจันทร์ ถ้าเราตีปริศนาลายแทงไม่แตก ถ้าเราไม่สามารถหาเส้นทางตัดขึ้นเทือกพระศิวะได้ถูก เราจะไม่มีไอกาสใดๆ เหลืออยู่อีกแล้ว แม้แต่ชีวิต”

“ไม่บอก ฉันก็รู้”

“เราอาจไม่มีเวลาได้พูดอะไรกันโดยเฉพาะตามลำพัง เหมือนเช่นนี้อีกแล้ว ผมเจ็บใจตัวเองที่เมื่อวานนี้เรามีโอกาส อันดีที่สุดแล้ว ทำไมผมถึงปล่อยให้มันผ่านไปโดยการแสดงถึง ความไม่สนใจไยดีกับคนที่หัวใจของผมร่ำร้องปรารถนาที่สุด ผม พร่าเวลาให้เปลืองเปล่าไปโดยการทำให้คุณหญิงขุ่นข้องขัดเคือง”

“ฉันไม่ได้โกรธคุณหรอกค่ะ รพินทร์ ถึงคุณเองก็ย่อมจะ รู้ว่าฉันเข้าใจคุณดีที่สุด ถ้าเราตาย เราคงจะตายไปด้วยหัวใจที่ หยั่งซึ้งถึงกันและถ้าเราต่างมีชีวิตอยู่ ฉันก็ปรารถนาที่จะให้เรา เข้าใจกันได้เช่นนี้ตลอดไป ไม่อยากจะให้มีเหตุการณ์ใดๆ มา เปลี่ยนแปลง เป็นต้นว่าความคิดมากของคุณมาเป็นต้นเหตุคิด อย่างไม่น่าจะคิด ฉันเสียอีกเป็นฝ่ายที่น่าจะต้องคิดเพราะก็รู้อยู่ แล้วว่า คุณยังมีคนรักเก่าที่พยายามพัวพัน พยายามดึงคุณกลับ ไปให้ได้แต่ฉันไม่แคร์หรอก ตราบใดก็ตามที่คุณรักและซื่อตรง ต่อฉัน”

“ผมจะทำยังไงดี?”

“กับผู้หญิงคนเก่าของคุณนะรึ?”

“นั่นไม่สำคัญหรอก ผมหมายถึงระหว่างผม นายรพินทร์ คนนี้กับหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์”

“รับปากกับฉันอย่างเดียวเท่านั้น ปัญหาทั้งหมดก็จะไม่ มีเหลือให้ต้องมานั่งคิดปวดสมองกันอยู่อีก ไม่งั้นก็มีเรื่องขัดใจ กินใจกันอยู่นี่เอง”

“จะให้ผมรับปากยังไง?”

“ตัดขาด ไม่ยุ่งกับหญิงคนเดิมของคุณอีกตลอดไป”

“นั่นไม่ใช่เรื่องยาก ผมเองในปัจจุบันนี้ก็ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวอะไรกับเขาอีกทั้งสิ้น แต่เขาพยายามจะมายุ่งกับผมเอง ผมไม่ได้ตำหนิเขาเลย ก็คิดอยู่เหมือนกันว่าเขารักผม เป็นแต่ว่าทั้งๆ ที่เขารักผมอยู่แล้ว เขาก็ยังรักชายคนอื่นใดพร้อมๆ กันในเวลาเดียว บังเอิญผมก็ไม่สู้จะนิยมน้ำใจกว้างขวางแบบนี้ของผู้หญิงเสียด้วย ให้พิสดารไปเสียอย่างเมย์ก็ยังดีเสียกว่า”

“สรุปง่ายๆ ก็คือคุณรับปากที่จะตัดได้”

“ครับ”

“ถ้างั้น โอเค. เราแต่งงานนะรพินทร์ ถ้าเราไม่ตายในคราวนี้ เป็นยังไง ดารินคนนี้พูดง่ายดีไหม?”

“ง่ายอย่างไม่น่าเชื่อ และไม่คิดฝันมาก่อน ย้อนถามอีกคำ คุณหญิงพูดจริงหรือ?”

“ฉันไม่ใช่คนเหลาะแหละ และฉันก็ไม่ใช่ผู้หญิงพื้นๆ กรรมดาอย่างที่คุณเคยพบมาแล้วด้วย”

“แต่งงานกัน?...”

คนมีอาชีพพรานนำทางทวนคำทำท่าครุ่นคิด

“ฟังดูก็ง่ายดี แต่ผมกลัวว่ามันไม่ง่ายนัก”

“ฟังฉันให้ดีนะ รพินทร์ เราโตๆ ด้วยกัน เราผ่านการศึกษากันมาถึงเพียงนี้แล้ว ต่อไปนี้เราจะพูดกันอย่างไม่ต้องอ้อมค้อมอะไรอีก คุณกลัวว่าเกียรติของคุณจะไม่ถึงฉัน และจะเป็นปัญหาจากสังคมแวดล้อมต่อไปข้างหน้าใช่ไหม?”

“มันน่าทุเรศ และดูหมิ่นสำหรับคนทั่วไปไม่ใช่หรือ ผู้ชายคนไม่มีกำพืดเทือกเถาเหล่าก่อ ผู้หญิงรวยซ้ำยังเดาะฐานันดร

เข้าไปอีก ต่อไปข้างหน้า นายรพินทร์ก็คงจะต้องมีหน้าที่คย
ตะบันหน้า หรือตะบันปากคนที่มันพูดแล้วไม่เข้าหูแสลงโสต
แล้วต่อ ๆไปอีกก็คือการหย่าร้างหรืออยู่ ๆกันไปคุณหญิงพูดอะไร
ให้นายรพินทร์คนนี้สะกิดใจเพียงนิดเดียวก็จะต้องแพ็คกระเป๋า
วิ่งหนีออกจากบ้านไป เรื่องนี้ดูเหมือนเราจะพูดกันหลายครั้ง
เพียงแต่เราไม่ได้พูดกันแบบตรงไปตรงมาอย่างนี้เท่านั้น”

“ฉันไม่อยากจะพูดกับคุณหรือให้คำรับรองอะไรหรอกว่า
ฉันไม่แคร์สังคม หรือไม่ได้อยู่ภายใต้อิทธิพลของสังคม เพราะ
ปัจจุบันนี้สังคมส่วนใหญ่พึ่งฉัน ไม่ใช่ฉันพึ่งสังคม”

“แล้วนายรพินทร์ก็จะต้องพึ่งคุณหญิงด้วย”

“ให้ฉันถามคุณดีกว่าว่า คุณมีอะไรจะต้องพึ่งฉัน และ
หรือว่าคุณมุ่งหวังปรารถนาผลประโยชน์ประการใดจากฉันนอก
เหนือไปจากความรัก ความเข้าใจที่เรามีต่อกัน เกิดมาเป็น
ผู้หญิงรวยนี่ก็ลำบากเหมือนกันนะ จะรักผู้ชายดี ๆ สักคนหนึ่ง
ก็ทำท่าจะไม่สมหวัง เพราะผู้ชายคนนั้นหยิ่งและถือตัวอย่าง
บ้าบอคอแตกเกินไป กลัวนั่น กลัวนี่ กลัวไปสารพัด แต่ไม่ยัก
กลัวว่าจะขาดผู้หญิงคนนั้นไป ถ้าขืนทำหยิ่งไม่เข้าเรื่องอยู่ จะ
บอกเสียก่อน ฉันก็หยิ่งเหมือนกัน ต่อให้ฉันรักและต้องการ
คุณสักขนาดไหน ถ้าคุณยังทำเป็นปั้นท่าดีดดิ้นอยู่ละก็ ฉันไม่
ตามไปพะนองอ้องอนคุณอย่างคุณแสงโสมนั่นหรอก เพราะฉัน
ไม่มีความผิดอะไรสักอย่าง”

รพินทร์ถอนใจอีกครั้ง

“คุณหญิงมารักผมทำไมก็ไม่รู้”

“เอ๊ พูดบ้า ๆ ก็คุณมาทำให้ฉันรักทำไมล่ะ”

“ผมทำอะไรให้คุณหญิงรัก ผมเคยเกี้ยวคุณหญิงหรือว่าแสดงความรักคุณหญิงรึ?”

“เกี้ยวซิ จะได้ตบด้วยฝ่ามือซ้าย และขอความรักซิจะได้ตัดเสียด้วยฝ่ามือขวา”

“แต่ถ้าเข้าถึงตัวเลยโดยไม่พูดพล่ามทำเพลงก็ไม่เป็นไรใช่ไหม?”

“นี่เราพูดกันในเรื่องสำคัญนะคะ รพินทร์ อย่าทำเป็นไขยันต์ไปหน่อยเลย ชอบชักใบให้เรือเสียออกนอกลู่นอกทางไม่เข้าเรื่อง”

“คุณหญิงครับ”

“ฮื่อ ทำไม?”

“โธ่! จะขานให้เพราะๆ หน่อยก็ไม่ได้”

“ขี้เกียจจะเพราะด้วยแล้ว กำลังจะเริ่มหงุดหงิดอีกแล้วรู้ไหม?”

“คุณหญิงรู้สึกตัวบ้างไหม ผมหมายถึงว่า...ตลอดเวลาคุณหญิงชอบข่มขู่ผมอยู่เรื่อยๆ ผมแต่งงานกับคุณหญิงมิกลายเป็นว่า ผมจะต้องถูกคุณหญิงข่มขู่อย่างนี้ตลอดไปรึ ผู้ชายแท้ๆ คนไหนจะทนไปได้นาน นี่ผมพูดความจริง ไม่กลัวคุณหญิงโกรธด้วย”

ดารินเดินคิดอยู่ครู่

“คุณเรียกร้องฉันมากเหลือเกินนะ มีแต่ผู้หญิงเขาจะเรียกร้องเอาจากฝ่ายชาย นี่คุณกลับเป็นฝ่ายจู้จี้เรียกร้องเอาจากฉันราวกับว่าฉันเป็นฝ่ายขอร้องให้คุณมาแต่งงานกับฉันงั้นแหละ”

“เอ๊ะ! ไม่ได้ นายรพินทร์ก็ต้องเล่นตัวมั่งซิ”

ราชสกุลสาวอดหัวเราะไม่ได้

“เอาล่ะค่ะ พ่อคุณ พ่อทูนหัวของดาริน ต่อไปนี้ฉันจะไม่ข่มขู่คุณอีกแล้ว จะยอมให้คุณมีอำนาจอยู่เหนือทุกอย่าง คำน้อยก็จะไม่พูดให้สะเทือนทรวง อยากได้ดาวจะให้ดาว อยากได้เดือนจะสอยเดือนให้ จะปลูกคฤหาสน์ให้อยู่ ข้าทาสบริวารประเคนให้พร้อม ฝ่าเท้าก็จะไม่ให้แตะดินเลย กินจะป้อนนอนจะกล่อม ร้อนก็จะพัดให้ จะเลี้ยงให้ตัวขึ้นขนเลย...”

แล้วดารินก็สุดที่จะทนทานต่อไปได้เสียแล้ว ข้อเท้าขวาของหล่อนเสียวปลาบ ความปวดร้าวระบมทำให้น้ำตาของหล่อนคลอเบ้า รพินทร์ ไพรวัลย์ ซึ่งเดินชะลอเคียงข้างเป็นพี่เลี้ยงคอยจ้องระวังสังเกตอยู่ตลอดเวลา คว้าตัวไว้ได้อย่างหวุดหวิดก่อนที่จะฮวบลงไป

“คุณหญิง...ไหวไหมครับ...ถ้าไม่ไหวก็เห็นจะต้องหยุดพักก่อนละ...”

เขาพูดเร็วปรื๋อ น้ำเสียงเปลี่ยนไป

“ทิ้งฉันไว้นี่ คุณพาทุกคนเดินล่วงหน้าไปก่อน เอาแง-ซายไว้ให้สักคน อีกสักชั่วโมงฉันคงเดินได้และตามไปทันเอง”

ดาริน วราฤทธิ์ เหี้ยมเกรียมพอ ๆ กับเขา

แต่เขาซิ เหี้ยมต่อไปไม่ไหว

อันเนื่องมาจากเดินคุมอยู่ท้ายขบวน เขาแลเห็นแล้ว ดารินเดินพลัดร่องหินอย่างแรง และนั่นคือสาเหตุที่หล่อนแสร้งทำเป็นผูกเชือกรองเท้า เมื่อเขาเดินตามเข้ามาใกล้ หล่อนก็รู้

ว่าเขาเห็นความปวดขัดที่ข้อเท้ามันเริ่มขึ้นตั้งแต่ตอนนั้น หล่อนไม่บอกเขาและเขาก็ทำเป็นไม่รู้ แต่ก้มลงผูกเชือกรองเท้าข้างที่พลิกบิดอย่างแรงนั้นให้ จากนั้นก็ชวนคุยล่อให้เดิน เขาอาจตัดสินผิดไปก็ได้ ที่ไม่เปิดโอกาสให้หล่อนพักเสียก่อน แกล้งเร่งให้เดินเพื่อสงวนเวลา จนกระทั่งในที่สุดหล่อนก็ไปไม่ไหว

และบัดนี้ ขณะที่เขาจับคลำอยู่ที่ข้อเท้าของหล่อนสังเกตเห็นได้ชัดด้วยใจอันเร่าร้อนว่ามันบวมเขียวขึ้นมา เพราะยิ่งอักเสบจากอาการฝืนแข็งใจเดินไปให้ได้ อย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่า 3 กิโลเมตร จากจุดเริ่มต้นของความเคล็ดที่เกิดขึ้นครั้งแรก

หล่อนมองดูหน้าเขา ยังยิ้มอยู่เช่นนั้น ปากก็พร่ำบอกอยู่ว่า “ไม่เป็นไร นิดหน่อยเท่านั้น” แต่ริ้วรอยแห่งความทรมานปรากฏบนใบหน้าอันซีดเผือด และลมหายใจหอบถี่

รพินทร์หันไปตะโกนเรียกทุกคน ที่เดินล่วงหน้าห่างออกไปราว 60 เมตร ทั้งหมดหยุดชะงักเหลียวกลับมามอง พอมองเห็นดารินลงนั่งกับพื้น มีรพินทร์ทรุดกายลงประคองอยู่เป็นที่ผิดสังเกตเช่นนั้น ทั้งเชษฐา ไชยยันต์และมาเรียก็ร้องบอกกันเอะอะ ด้วยความประหลาดใจระคนตกใจ สั่งให้พวกลูกหาบทั้งหลายหยุดรอก่อน แล้วพากันวิ่งพรูมาโดยเร็ว

“อย่าบอกพวกเขานะ ว่าฉันข้อเท้าแพลงตั้งแต่บนยอดเนินโน่นแล้วก็ยังพยายามเดินข้ามเนินมาอีกถึงสองลูก เพราะต้องการจะเอาใจคนที่ฉันรัก”

เกิดมาเป็นชายชาตินักสู้ รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่เคยเลยแต่สักครั้งเดียว ที่จะแพ้ใจใคร บัดนี้เขายอมรับกับตน

เองว่า ได้พ่ายแพ้อย่างราบคาบแล้ว กับน้ำใจหญิงคนหนึ่งอย่างไม่มีประตูสู้

ผู้หญิงคนนั้นเป็นผู้หญิงคนที่เขารักนี่เอง

แล้วก็พลันมองเห็นความโหดร้ายทารุณของตนเอง ความเห็นแก่ได้ ความไม่มีการผ่อนปรนมุ่งแต่จะปฏิบัติหน้าที่ให้ลุล่วงไปอย่างเดียว

หล่อนเคยพูดไว้ถูกแล้ว

รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนเหี้ยมเกรียมเลือดเย็นที่สุด

แต่สวรรค์เป็นพยานเถิด เขาไม่ได้มีเจตนาถึงเพียงนี้เลย อันเนื่องมาจากประมาณการณ์ผิด คิดแต่เพียงว่าหล่อนอาจบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย ถ้าได้พูดได้คุยยั่วแหย่เสียแล้ว ก็คงจะทำให้ลืมและหายไปได้

หล่อนก็ได้ฝืนแข็งใจพยายามให้เป็นไปตามที่เขาปรารถนาแล้ว แต่ก็สุดจะทนทานต่อไปได้ เพราะบาดเจ็บที่ได้รับมันเกินกำลังของหล่อนที่จะต้านได้

พรานไพรใจฉกาจ ขณะนี้ได้แต่นั่งตะลึงมองหน้าหญิงคนที่เขาทั้งรักและบูชา สีหน้าเผือดคล้ำ ไม่อาจเอ่ยคำใดออกมาได้ทั้งสิ้น นอกจากมือที่กุมบีบอยู่ตรงข้อเท้าบวมอักเสบข้างนั้น

"อย่าตกใจค่ะ รพินทร์!...ฉันบอกแล้วว่าฉันเป็นไม่มากนัก เดี๋ยวก็หาย"

ประโยคสุดท้ายของหล่อนกลั้วไปกับเสียงคราง ใบหน้างามนั้นเนิ่วลง...

ระหว่างที่พรานใหญ่ยังนั่งตะลึงทำอะไรไม่ถูกอยู่นั้น มาเรียดูเหมือนจะว่องไวกว่าอีกสองชาย หล่อนวิ่งปราดเข้ามาถึงตัวดารินก่อนคนอื่น พร้อมกับละล่ำละลักเสียงแหลมอย่างตกใจทรุดลงโอบกอดไว้

“ที่รัก! เป็นอะไรไป ถูกอะไรเข้า!...”

ดารินยังตอบไม่ได้ในขณะนั้น นอกจากอาการสูดปากหน้านิ่วคิ้วขมวดไล่ๆ กัน เชษฐากับไชยยันต์ก็ถลันมาถึง ทั้งสองประดังกันร้องถามเร็วปรื๋อชนิดฟังไม่ได้ศัพท์ ขณะที่ก้มลงจับตัวราชสกุลสาวไว้ เสียงแหลมของมาเรียดังลั่นมาอีกอย่างตกใจมากกว่าทุกคนว่า

“โธ่ หมอของเรา...หมอของเราเป็นอะไรไปเสียแล้ว จะทำยังไงกันดีเล่านี่ ช่วยกันหน่อย เร็วๆ เข้า”

“หุบปากที”

ดารินเอ็ดตะโรลั่นเพื่อตัดเสียงและอาการอันตีโพยตีพายของแม่เพื่อนสาวต่างผิว ซึ่งตื่นเต้นตกประหม่าเสียราวกับว่าหล่อนจะตายจากไปเสียเดี๋ยวนี้ก็ไม่ปาน เสียงตวาดของหล่อนทำให้มาเรียเงียบกริบไปในบัดนั้น แต่ยังกอดไว้แน่น เชษฐากับไชยยันต์ ที่รุมกันถามจนฟังไม่รู้เรื่องก็พลอยสะดุ้งหยุดความไว้วายลงด้วย หล่อนถอนใจลึกแล้วบังคับเสียงให้เป็นปกติ บอกกับทุกคนว่า

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรมาหรอก สะดุดหิน ข้อเท้าแพลง เคล็ดหน่อยเดียวเท่านั้น ประเดี๋ยวก็คงหาย”

ทุกคนที่เพิ่งวิ่งเข้ามาถึงตัว จึงเพิ่งจะรู้ความ แต่ไม่มีใครมองเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย อย่างที่เจ้าตัวคนเจ็บเองบอกเพราะ

สังเกตสีหน้าอาการก็พอจะรู้ได้ มีการพูดจาซักถามกันอีกแซต และเข้าดูอาการอย่างชุลมุน

ดารินพยายามจะกลบเกลื่อนไม่ต้องการให้ใครเข้ามา วุ่นวายกับหล่อนมากนัก แต่อีกสามคนไม่ฟังเสียง มาเรียร้องสั่งให้ไชยยันต์จับตัวดารินไว้ ตนเองถลกขากางเกงของเพื่อนสาว ด้านที่แพลงขึ้นสูงไปติดเข่าแล้วถอดท้อปข้างนั้นออกโดยเร็ว

ระหว่างที่มีการเคลื่อนไหวในด้านช่วยกับจับตัวถอดรองเท้าอยู่นี้ ดารินร้องลั่นตะโกนบอกให้เบาๆ ชุลมุนกันอยู่ชั่วอึดใจเดียว มาเรียซึ่งคล่องแคล่วต่อทุกสถานการณ์ ก็ดึงรองเท้าออกได้สำเร็จ แล้วหล่อนก็คร่างออกมาเมื่อสังเกตเห็นรอยบวมที่ข้อเท้าขวาอย่างชัดเจน

ทุกคนอึ้งไปอึดใจ

แงซายและพรานพื้นเมืองทุกคน ปลงของที่หาบทั้งหมดไว้ในตำแหน่งที่หยุดชะงักอยู่ และบัดนี้ ทั้งหมดวิ่งเข้ามายืนมุงรายล้อมอยู่ที่นายหญิง ผู้นั่งราบอยู่กับพื้นอย่างห่วงใย ระคนตกใจ

ระยะนี้กลุ่มของนายจ้างทั้งหมดจะพูดจาหรือดำเนินการเช่นไร รพินทร์ไพรวัลย์ มอบหน้าที่ให้ไว้โดยเฉพาะชั่วขณะตัวเขาเองลอบกัดกรามแน่น สาปแช่งตัวเองและสาปแช่งต่อเหตุการณ์ ค่อยๆ ถอยห่างออกมาจากวงนั้นอย่างท้อแท้ใจ

ทันใดนั้น ก็มีความรู้สึกว่าสายตาคู่หนึ่งมองเขาอยู่ตลอดเวลา แล้วเป็นความสนใจที่เพ่งมาโดยเฉพาะ นอกเหนือจาก

สายตาคู่อื่น ๆ ทุกคู่ซึ่งขณะนี้ล้วนมัวมุ่งไปสนใจอยู่กับดารินทั้งสิ้น แล้วเขาก็พบกับดวงตาของใครคู่นั้น ที่มองมาอยู่ก่อนแล้วเงียบ ๆ

ทั้งสองฝ่าย ยืนห่างจากวงที่มุงล้อมอยู่รอบตัวดารินออกมาประมาณ 10 ก้าว ต่างคนต่างมองหน้า

ในที่สุด รพินทร์ก็ถอนใจเบา ๆ โคลงหัว

"แกคิดว่าเป็นความผิดของฉันหรือ?"

"ผู้กองไม่ควรจะฝืนให้นายหญิงเดินต่อไป ในทันทีที่รู้ว่าเกิดอุปัทวเหตุขึ้น จนกระทั่งอาการซึ่งอาจมีขึ้นเพียงเล็กน้อยกลายเป็นอาการที่มากขึ้น การเสียเวลาเพียงชั่วโมงเดียว ดีกว่าเสียเวลาเป็นวัน"

"ฮือม์ ถ้างั้นก็เป็นความผิดของฉันเอง!"

เขาพูดแหบ ๆ ในลำคอ

ใบหน้านั้น ปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ เหมือนจะเป็นรอยยิ้มให้กำลังใจ ศีรษะก้มลงนิดหนึ่งอย่างคารวะ

"ไม่ใช่ความผิดของผู้กองหรอกครับ มันเป็นอุปัทวเหตุ... เป็นอุปสรรคซึ่งกล้ำกรายเข้ามาสกัดกั้นเราในหนทางสายนี้เท่านั้น ผู้กองตัดลัดเส้นทางสงวนเวลาไว้ได้ถึง 2 วัน เทพเจ้าเบื้องบน ไม่ต้องการให้ผู้กองได้เปรียบต่อเหตุการณ์เกินไปนัก จึงบันดาลให้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นบั่นทอนตัดกำลังของพวกเราลงไปเพื่อให้เกิดสมดุลอันยุติธรรมขึ้น อย่าคิดอะไรให้มากเลยครับ ผู้กองที่รัก จะอย่างไรเสีย เราก็ต้องไปถึงที่หมายทันเวลา แม้จะไม่เร็วไปกว่าเท่าที่เราคาดหวังไว้"

“ขอบใจมาก ที่ให้ความหวัง และกำลังใจแก่ฉัน...แงซาย แกเป็นคนที่เข้มแข็งมาก บางขณะ เข้มแข็งกว่าฉันเสียอีก”

“คนที่เข้มแข็งกว่าพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ หาใช่แงซายไม่ แต่ ‘นายหญิง’ คนนั้นต่างหาก และคนที่จะให้ความหวัง ตลอดจนกำลังใจทุกชนิดแก่ผู้กอง ก็ไม่ใช่ใครคือเธอผู้นั้นผู้เดียว...เราเข้าไปดูเธอกันเถิดครับ ผมคิดว่าพวกเราคนใดคนหนึ่งน่าจะช่วยเธอได้ไม่มากก็น้อย”

ทั้งสองกลับเข้าไปสมทบกับกลุ่มนั้นอีกครั้ง

ภายหลังเมื่อตรวจดูรอยบวมช้ำจากข้อเท้าของดาริน อย่างละเอียดที่สุดแล้ว มาเรียก็เงยหน้าขึ้นโดยเร็ว แววตาเต็มไปด้วยกังวล

“ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเสียแล้วละค่ะ พี่ใหญ่ ข้อเท้าของน้อยบวมอักเสบมากทีเดียว คงฝืนเดินต่อไปไม่ไหวแน่ อย่างน้อยก็อีกหลายชั่วโมง หรือมิฉะนั้นดีไม่ดีอาจเป็นวันๆ”

“ไม่มีใครรู้ดีไปกว่าตัวฉันเองหรอก ฉันบอกแล้วว่า ขอพักสักเดี๋ยวก็หาย”

หมอดารินพยายามเถียง ทั้งๆ ที่สูดปากอยู่ตลอดเวลาและร้องลั่นทุกครั้งเมื่อมีใครแตะต้องบีบที่ข้อเท้าตำแหน่งนั้น พร้อมทั้งเอ็ดตะโรโขมงโฉงเฉง หล่อนทั้งเจ็บทั้งหงุดหงิด เมื่อรู้ว่าตัวเองจะต้องเป็นอุปสรรคต่อการเดินทาง พี่ชายนั่งลงตรงหน้าน้องสาว มองด้วยความสงสาร เขารู้สถานการณ์ดีที่สุดเพราะตนเองเคยโดนมาก่อนแล้ว แต่ก็ฝืนสีหน้ายิ้มแย้มเป็นการปลอบ

ใจ เพราะตระหนักดีว่าการแสดงกังวลใดๆ ออกไป ก็ยิ่งเท่ากับทำให้ดารินไม่สบายใจเพิ่มขึ้นเสียเปล่าๆ

"ใจเย็นๆ น้อย พี่ก็เห็นว่าไม่มีอะไรหนักหนานักหรอก แค่ข้อเท้าแพลงเท่านั้น แต่เราต้องพักก่อนแน่นอน"

เชษฐาพูดพร้อมกับเอื้อมมือมาตบศีรษะน้องสาว แล้วเงยหน้าขึ้นมองหาใครคนหนึ่ง ซึ่งคนคนนั้นก็เข้ามายืนสีหน้าไม่สบายนักมองอยู่แล้วจึงออกคำสั่งเหมือนเหตุการณ์ปกติไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

"หาที่พักก่อนเถอะ ผู้กอง ผมคิดว่าน้อยคงจะเดินทางต่อไปได้ตามปกติ ถ้าให้พักขาสักสองสามชั่วโมง เราคงไม่เสียเวลากันมากนักหรอก"

รพินทร์ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น แต่ในใจคิดตอบท่านสุภาพบุรุษหัวหน้าคณะว่า **อย่าว่าแต่สองสามชั่วโมงเลย จะนานสักเท่าใดเขาก็พร้อมและเต็มใจเสมอ ถ้าหากแม่ขวัญชีวิตของเขายังไม่อยู่ในฐานะจะเดินต่อไปได้เช่นนี้ หรือต่อให้แผนการเดินทางทั้งหมดจะต้องล้มเหลว พินาศพังภินท์ ก็ให้มันรู้ไป**

ขอเพียงอย่างเดียว ให้ดารินปลอดภัยเท่านั้น

ก้มศีรษะ รับคำสั่งอย่างเงียบๆ แล้วเขาก็ผละไปโดยเร็ว เท้าวออกไปได้สองสามก้าว เสียงท่านหัวหน้าคณะก็กำชับมาอีกว่า

"ดูหาที่พักให้ปลอดภัยที่สุดด้วยนะ อย่างน้อยก็เผื่อไว้สำหรับคืนนี้ด้วย"

เขาผงกศีรษะอีกครั้ง และตระหนักได้ทันทีว่า แม้เชษฐา

ก็ย่อมจะหยั่งทราบได้ดีว่า บางทีตลอดทั้งวันของวันนี้อาจไม่มี
การเดินทางคืบหน้าต่อไปได้อีกเลย เพราะอาการของน้องสาว
ที่มองเห็นชัดอยู่ เพียงแต่กลบเกลื่อนซ่อนเร้นปริวิตกไว้ภายใต้
สีหน้าอันยิ้มแย้มเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยเท่านั้น

แล้วรพินทร์ก็แยกตัว เดินลงเนินลับหายไปอย่างรวดเร็ว
ทิ้งให้ทุกคนพักชั่วคราวกันอยู่ที่นั่นก่อน

ไชยยันต์นั้นไม่อาจซ่อนความกระวนกระวายเป็นห่วง
ในอาการของเพื่อนสาวผู้เปรียบเสมือนญาติของเขาได้ เพราะ
สังเกตดูสีหน้าคนเจ็บอยู่ตลอดเวลาแล้ว ยิ่งเป็นทุกข์หนักขึ้น
ไปอีก เมื่อทดลองเอามือจับฝ่าเท้าข้างนั้นของดารินเบาๆ แล้ว
ปรากฏว่าหล่อนสะดุ้งร้องครางลั่นออกมา

“อย่า! ไชยยันต์”

“ทำไม น้อย ปวดมากหรือ”

ดารินพยักหน้า เม้มริมฝีปากแน่น พยายามสะกดกลั้น
ความเจ็บปวด ซึ่งเริ่มจะทวีขึ้นทุกขณะไว้ ไม่มีใครทำอะไรได้
ถูกในขณะนี้ นอกจากพากันนั่งล้อมวงมองดูหล่อนอยู่เฉยๆ

“เอ ถ้าจะไม่ได้การแฮะ มันน่าจะมีอะไรมากกว่าข้อเท้า
แพลงเสียแล้ว ขนาดกระทบเบาๆ ที่ฝ่าเท้ายังร้องลั่น”

ไชยยันต์พูดต่ำๆ มองหน้าเชษฐากับมาเรียอย่างหารือ
ด้วยความร้อนใจ”

“ข้อเท้าหัก หรือเดาะหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ไม่ใช่หรอก ไม่ได้หัก ไม่ได้เดาะอะไรทั้งสิ้น”

คนเจ็บรีบบอกมาโดยเร็ว มือทั้งสองประคองอยู่ที่น่องงเมของตนเอง ข้างที่ข้อเท้าทำพิษปวดบวมอยู่ในขณะนี้

“อาการของเธอแปลกมากนะ น้อย ถ้าเคล็ดธรรมดาถูกเทาๆ ทำไมถึงเจ็บจนร้องลั่นอย่างนั้น”

มาเรียว่า ทดลองจะเอื้อมมือมาจับข้อเท้าของคนเจ็บอีกแต่ดารินรีบร้องห้าม พร้อมกับปัดมือไว้

“อย่า! อย่าไปจับหรือแตะต้องมันเข้า”

“น้อย...”

พี่ชายเริ่มจะมีสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นในทันทีนั้น

“น้อยเป็นหมออยู่กับตัวเองนะ อาการที่มันเกิดขึ้นกับน้อยไม่มีใครรู้ดีไปกว่าน้อยเองหรอก พี่สังเกตดูว่า มันจะไม่ใช่เรื่องเล็กอย่างที่พวกเราเข้าใจกันเสียแล้ว มีอาการอย่างไรก็บอกมาตามตรงดีกว่า อย่าปิดเลย”

ดารินถอนใจเฮือก สะบัดผมที่ปลิวลงมาปรกหน้าขึ้น

“เรื่องข้อเท้าเคล็ดมันไม่สำคัญนักหรอกค่ะพี่ใหญ่ พักเสียระยะหนึ่งมันก็หายไปเองได้ แต่น้องสงสัยว่า มันจะเกิดอาการแทรกซ้อนขึ้นจากข้อเท้าแพลงธรรมดา มันถึงปวดมากจนผิดปกติอย่างนี้ บางทีอาจเป็นโรคเก่าของน้อย ซึ่งเคยเป็นหนักมาแล้วเมื่อเจ็ดแปดปีก่อน สมัยที่ยังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยนั่นแหละ”

เชษฐาขมวดคิ้วย่น ไชยยันต์หน้าตื่น ถามมาโดยเร็วว่า

“โรคเก่าอะไรของเธอ น้อย?”

ดารินไม่ตอบ ขาข้างนั้นของหล่อนเริ่มจะสั่นระริก ที่ยังนั่งอยู่ครู่ก็พูดมาด้วยเสียงเกือบเป็นกระซิบว่า

“รูมาตอย หรือน้อย”

“สงสัยค่ะ”

พี่ชายหน้าซีด ลืมตาโพลง

“อะไร ‘รูมาตอย’?”

มาเรียถามดังๆ หน้าตื่น

เชษฐากัดริมฝีปากนิดหนึ่ง อธิบายให้แหม่มสาวกับสหายของเขาฟังด้วยน้ำเสียงแหบต่ำว่า

“โรคไขข้ออักเสบชนิดหนึ่งน้อยเคยเป็นเมื่อสมัยตอนรุ่นๆ ตอนนั้นต้องนอนนิ่งๆ อยู่กับที่ ชนิดกระดิกตัวแทบไม่ได้เลย เคลื่อนไหวแม้แต่นิดเดียว ก็ยังเจ็บปวดร้องลั่นบ้านไปหมด ถ้าเกิดอาการชนิดนั้นขึ้นมาจริงๆอย่างที่เจ้าตัวสงสัยนี่ละก็แย่ทีเดียว เพราะอย่าว่าแต่จะเดินเลย กระดิกตัวก็ยังไม่ไหวถ้าอาการของมันกำเริบมากๆ”

มาเรียอุทานลั่นออกมาอย่างตกใจ นั่งอ้าปากค้าง ไชย-ยันต์ก็ถึงแก่การตะลึงงัน

“เวร!...นรกจกเปรตอะไรยังงี้...”

ไชยยันต์คำรามออกมาอย่างเคียดแค้นต่อเหตุการณ์ เขานึกออกแล้ว ในชีวิตที่อยู่ใกล้ชิด คลุกคลีกันมาโดยตลอดเสมือนพี่น้อง เขาเคยเห็นดาริน วราฤทธิ์ เคยปวดทรมานมาแล้วเมื่อตอนที่หล่อนยังอยู่ในวัยรุ่น ด้วยอาการของโรคไขข้ออักเสบหรืออาการอันขาดน้ำมันในไขข้อชนิดนี้ แต่เหตุการณ์มันผ่านมานานจนเขาลืมมันเสียอย่างสนิท ถ้าไม่มีการพูดถึงกันขึ้นและไม่เคยเฉลียวใจคิดมาก่อนเลยว่าอาการชนิดนั้นจะย้อนกลับมาเล่นงานเพื่อนสาวเข้าอีก ในสถานการณ์เข้าด้ายเข้าเข็มอย่างนี้เสียด้วย

โดยสภาพของอาการมันแล้ว ‘รูมาตอย’ ไม่ได้มีพิษสงอย่างเฉียบพลันที่จะทำอันตรายแก่ผู้ป่วยจนถึงขั้นชีวิต หากแต่มันทรมานขีดสุด เมื่อกำเริบขึ้น ผู้ป่วยจะมีสภาพเหมือนเป็นง่อยไปชั่วขณะ โดยขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวไม่ได้ การเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อ หรือข้อต่อทุกข้อจะปรากฏผลในด้านเจ็บปวดอย่างรุนแรงยิ่ง บางรายถึงกับนอนร้องโอดโอย

มันอาจทุเลาเบาบาง หายไปได้เองเมื่อพ้นกำหนดกำเริบฤทธิ์ของมัน หรือมิฉะนั้นก็ทุเลาไปได้ด้วยยาฉีดบางชนิดที่ถูกต้องตรงกับโรค แต่ไม่ใช่ภายในระยะเวลาชั่ววันสองวัน ระยะเวลาแห่งการรักษาเยียวยามันกินเวลาเป็นอาทิตย์หรือมากกว่านั้น

ไชยยันต์อธิบายให้มาเรียฟัง ในอาการของโรค และในสิ่งที่เขาได้เห็นมากับตาแล้ว เมื่อเกิดขึ้นกับดาริน แหม่มสาวผู้คุก-เข่าอยู่ ก็ถึงกับอาการนั่งแผละจ้ำเบ้า อย่างหมดเรี่ยวหมดแรง

“ถ้าเช่นนั้น ก็แปลว่า พระเจ้าหยุดเราไว้เพียงแค่นี้แล้ว...”

หล่อนพึมพำแผ่วเบาที่สุด เหมือนจะพูดกับตนเอง

เชษฐาป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อ ความรู้สึกบอกกับตนเองในทันทีนั้นว่า **นี่คือ...วิกฤตการณ์อีกลักษณะหนึ่งที่มาถึงแล้ว วิกฤตการณ์ซึ่งจะทำให้แผนการทั้งสิ้นพินาศลงเพียงแค่นี้ทั้งๆ ที่ความหวังอยู่เพียงแค่เอื้อม**

แต่คนอย่างเขา จะไม่พูด หรือแสดงอะไรให้เห็นถึงการสิ้นหวังเลย เมื่อระงับความตระหนกตกใจในเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันลงได้ เขายิ้มละไมอยู่เหมือนเดิม ถามน้องสาวอันเป็นทั้งคนเจ็บและทั้งหมอเองเรียบๆ ว่า

“น้อยแน่ใจหรือว่าอาการรูมาตอยของน้อย มันจะกำเริบขึ้นอีกครั้ง”

“สงสัยมากค่ะ ตามปกติแล้ว การเคล็ดธรรมดา มันไม่น่าจะปวดถึงเพียงนี้ ถ้าไม่พยายามใช้กำลังตรงบริเวณที่เคล็ดนั้น นี่เพียงแต่กระทบ หรือแตะเบาๆ ก็ปวดมากขึ้นมาทันที และมันดูเหมือนจะปวดเพิ่มขึ้นทุกที”

“ตั้งแต่เป็นครั้งแรกคราวนั้นแล้ว เธอเคยมีอาการอย่างนี้ขึ้นอีกบ้างไหม?”

ไชยยันต์ถาม

“ไม่เคยเลย มันทำท่าเหมือนจะหายสนิทมาตั้งแต่คราวรักษาตัวอยู่เกือบเดือน จนแทบจะขาดสอบนั่นแหละ ฉันเองก็ลืมมันเสียอย่างสนิทแล้ว ไม่นึกว่ามันจะหวนกลับมาอีก เวรกรรมอะไรยังงี้ก็ไม่รู้...”

หล่อนพูดเสียงเครือน้ำตาคลอ ทดลองเอามือค่อยๆ จับบีบที่ข้อเท้าตัวเอง แล้วสะดุ้งสูดปาก

“ถ้างั้นก็เห็นจะชัดเสียแล้ว...”

เชษฐาพูดเบาๆ กลั้วไปกับหัวเราะปลอบใจ มือลูบไล้อยู่ที่หลังของน้องสาว

“ตั้งแต่ออกเดินทางมา น้อยต้องกรากกรำออกแรงมากที่สุด พักผ่อนไม่เต็มที่ เวลาจะบำรุงรักษาตัวไม่มีเลย โรคเก่ามันก็เลยหวนกลับมาเยี่ยม คนที่เคยเป็นโรคชนิดนี้ เขาก็ห้ามไม่ให้ออกแรงมากเกินควรอยู่แล้ว ว่าแต่น้อยมียาสำหรับโรคนี้โดยตรงติดมาด้วยหรือเปล่า”

“ยาน่ะพอจะมีอยู่หรอกค่ะ แต่...”

“ไม่มีอะไรจะสำคัญไปกว่าน้อยจะต้องปลอดภัยเสียก่อน หวอกอย่ากังวลถึงเรื่องอื่นใดเลย ขณะนี้ รักษาตัวเองให้ดีที่สุดเสียก่อนก็แล้วกัน”

“ใช่! ไม่ต้องไปพะวงอยู่หรอกว่าเราจะต้องไปให้ถึงเนินพระจันทร์ตามกำหนดเวลา สิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอ ‘อุปัทวเหตุ’ การเดินทางจะต้องล้มเหลวไม่สำเร็จผล มันก็เป็นเรื่องของโชคชะตาของพวกเราเอง ซึ่งโทษอะไรไม่ได้”

ไชยยันต์เสริมมาอย่างหนักแน่นอีกคนหนึ่ง เพื่อช่วยในด้านกำลังใจของเพื่อนสาว แล้วก็หัวเราะออกมา พูดให้เป็นเรื่องขบขัน

“เคยแต่รักษาพยาบาล ดูแลคนอื่นเขา คิดไม่ถึงใช่ไหมผ่ะว่าในที่สุด มันก็มาเกิดขึ้นกับตัวของคุณหมอเอง นึกว่าจะกระดูกเหล็กสักแค่ไหน”

ดารินแทบจะร้องไห้ออกมาดังๆ ทั้งเจ็บปวด ทั้งกลัดกลุ้มข้องใจในอาการที่เกิดขึ้นกับตนเอง

“ฉันจะเสียใจมาก ถ้าฉันเป็นต้นเหตุให้พวกเราทั้งหมดไปไม่ถึงเนินพระจันทร์ตามกำหนดเวลา ซึ่งมันหมายถึงแผนเดินทางที่เราบากบั่นฟันฝ่ากันมาแทบเลือดตากระเด็น และมองเห็นจุดหมายอยู่เพียงแค่เอื้อม ต้องล้มเหลวทั้งหมด”

“ไม่มีใครฝืนเกณฑ์ชะตาได้หรอก น้อย พวกเราทั้งหมดในขณะนี้ห่วงเธอ มากกว่าห่วงสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น ใช่ไหมพี่ใหญ่? ไชยยันต์?”

มาเรียพูดมาอย่างชัดเจน พร้อมกับยิ้มให้

“เมย์พูดถูกแล้ว อย่าคิดอะไรมากเลยน้อย สิ่งแรกที่

น้อยจะต้องคิดในขณะนี้ คือช่วยตัวเองก่อน อาการขณะนี้เป็นยังไงบ้าง บอกพี่มาตรงๆ ดีกว่า”

“มันปวดขึ้นมาทุกทีค่ะ”

“ถ้างั้น ก่อนที่รพินทร์จะหาที่พักได้ น้อยให้ยาตัวเองก่อนดีกว่า”

และโดยคำสั่งของเชษฐา บุญคำกับจัน ห้อแนบไปยังกองหีบห่อสัมภาระที่ยังทิ้งเกะกะกันอยู่ ฉวยได้หีบเครื่องเวชภัณฑ์ประจำคณะลิ่วกลับมาโดยเร็ว ไชยยันต์กับมาเรียช่วยกันเปิดหีบออก แล้วนำมาวางไว้ตรงหน้าคนเจ็บ ซึ่งเป็นหมออยู่กับตัวเองแล้ว

“เพียงแต่บอกยาและขนาดเท่านั้น น้อย ฉันจะจัดการให้เธอเอง ฉันพอฉีดยาเข้ากล้ามเนื้อได้”

มาเรียบอกมาโดยเร็ว

ดารินมองหน้าแม่เพื่อนสาวต่างผิวอย่างซาบซึ้ง จะชั่วๆ ดีๆอย่างไร มาเรียก็พึ่งพาได้เสมอในยามเมื่อเกิดเรื่องฉุกเฉินใดๆ ขึ้น ด้วยสัญชาตญาณแห่งความรักพวกพ้องและเสียสละ และเมื่อร่วมชีวิตกันมานาน หล่อนก็แน่ใจว่า แม่เพื่อนผู้เพิ่งจะมาคบหาสมาคมกันกลางป่าใหญ่ไพรกว้าง...รักหล่อนจริง

“เมย์ ฉันคอยระแวงเธอเหลือเกิน ว่าจะเป็นอุปสรรคถ่วงการเดินทางของเรา แต่แล้วก็กลายเป็นตัวฉันเองนั่นแหละ”

หล่อนพูดแผ่วเบา ส่ายหน้าอย่างอัดอั้นตันใจ แม่ผมทองยกมือขึ้นโบก

“ไร้สาระ น้อย! อย่าไปคิดอะไรอยู่เลย ถึงเธอจะเป็นหมอ เธอก็เป็นมนุษย์ปุถุชนอย่างพวกเราเหมือนกัน ทำไมถึงจะเจ็บไข้ได้ป่วยไม่ได้ เพียงแต่ว่า ที่แล้วๆ มานั้นเธอยังโชคดีอยู่บ้างเท่านั้น ทำใจดีๆ ไว้ ใช้กำลังใจให้มากๆ หน่อย เธอก็จะหายภายในไม่เกินวันสองวันนี่ก็ได้ และเราอาจไปทันตามกำหนด อย่าเพิ่งหมดกำลังใจเสียก่อน ฉันจะสวดมนต์ภาวนาให้แก่เธอ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ โผล่เงากลับมาด้วยอาการรีบด่วน พอๆ กับขาไป เมื่อประมาณ 20 นาทีให้หลัง มันหมายถึงว่าดาริน ได้รับการเยียวยาปะทะปะทังไว้ก่อนแล้ว แต่ดูเหมือนมันไม่ช่วยอะไรมากนัก อาการยังเจ็บป่วยกระสับกระส่ายอยู่เหมือนเดิม

เชษฐาเดินสวนออกไปรับหน้าไว้ ก่อนที่พรานใหญ่จะเข้ามาถึงที่

“เรื่องใหญ่เกินคาดเสียแล้ว ผู้กอง”

เขาร้องบอกออกไป ก่อนที่รพินทร์จะทันพูดคำใด

จอมพรานหยุดชะงักอยู่กับที่ ถามเร็วปรื๋อ

“ทำไมหรือครับ?”

“น้อยไม่ได้ขาแพลง หรือเคล็ดอย่างเดียวที่เราเข้าใจกันหรอก...”

แล้วท่านหัวหน้าคณะ ก็บอกให้เขาทราบในอาการที่เกิดขึ้นกับดาริน

พอทราบความโดยตลอด พรานใหญ่ก็แทบหัวเข่าอ่อนยืนนิ่งงันไปนาน

“ทำยังไงดีครับ คุณชาย?”

ในที่สุดเขาก็หลุดปากออกมาเกือบไม่รู้สึกตัวด้วยซ้ำว่าพูดเช่นไร

“ผมก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกันอุปสรรคขวากหนามทุกชนิด คุณนำพวกเราฟันฝ่าลุล่วงมาได้ทั้งสิ้น แต่สิ่งที่พวกเราทั้งหมดเผชิญอยู่ในขณะนี้ เหมือนจะเป็นการแพ้ภัยตัวเอง เกณฑ์ชะตาของเรามันคงจะไม่สำเร็จ ในเส้นเดินทางสายนี้ ถึงได้บันดาลให้เกิดเหตุขัดข้องขึ้นไม่โดยทางใดก็ทางหนึ่งจนได้ ผมเห็นจะต้องยอมแพ้ต่อโชคชะตาเสียแล้ว”

รพิมทร์กัดริมฝีปากกันไปอีกชั่วอึดใจ ก็สั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว

"ไม่ครับคุณชาย เราจะไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาเป็นอันขาด ผมแน่ใจว่าทีมอย่างไรเราก็ต้องแก้ไขปัญหานี้จนได้"

ขณะที่กล่าวออกไปเช่นนั้น ตัวเขาเองก็ยังไม่อาจบอกได้ถูกเช่นกันว่าจะแก้ไขได้อย่างไร แต่มันมาจากความมั่นใจและฮึดสู้จนลมหายใจสุดท้าย

อย่างน้อยมันก็จะต้องมีเหตุการณ์ปาฏิหาริย์อะไรสักอย่างเข้ามากู้สถานการณ์ไว้แน่นอน หาไม่เช่นนั้นแล้วคณะทั้งหมดภายใต้การนำของเขา จะฟันฝ่าอุปสรรคขวากหนามร้อยแปดพันประการมาจนถึงเดี๋ยวนี้ได้อย่างไร คงจะต้องพินาศย่อยยับกันไปเสียก่อนนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

เชษฐามีความรู้สึกประหลาดปรากฏขึ้นในแววตา เมื่อได้ยินคำพูดอันหนักแน่นมั่นคงนั้น

“มีอะไรที่ทำให้คุณเชื่อมั่นถึงเพียงนั้นเชียวหรือ ผู้กอง”

“ครับ มี...มีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมทีเดียว อดีตที่เราผ่านผจญกันมาแล้วนั่นแหละคือความเชื่อมั่นของผม ทุกระยะเส้นทางเดินของเราเต็มไปด้วยอุปสรรค แต่เราก็ผ่านมาได้ทุกอุปสรรคเช่นกัน อุปสรรคจึงเปรียบเสมือนบันไดแห่งความสำเร็จของเรานั่นเอง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคุณหญิง เรายังมีเวลาพอสำหรับการคิดอ่านแก้ไข”

กล่าวยังไม่ทันจะสิ้นประโยคดี เขาก็สาวเท้ายาวๆ ตรงเข้าไปยังกลุ่มที่นั่งล้อมวงมุงหมอดารินอยู่ โดยมีเชษฐาตามเข้ามาด้วยติดๆ จอมพรานเปลี่ยนสีหน้าอันเครียดคล้ำของเขามาเป็นยิ้มแย้มกับทุกคน โดยเฉพาะกับคนเจ็บที่นั่งหน้าซีดอยู่ในขณะนี้ รอยยิ้มของรพินทร์ช่วยสถานการณ์ไว้ได้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความวิตกกังวลของทุกคน

“มีข่าวดีที่จะเรียนให้ทุกท่านทราบครับ”

เสียงของเขาแจ่มใส และประโยคนั้นเอง ทำให้อีกสามคนรวมทั้งคนที่กำลังเจ็บอยู่ในขณะนี้ตื่นขึ้นจากบรรยากาศหนักอึ้งเฉพาะหน้าทันที

“อะไร?” ต่างถามเป็นเสียงเดียว

“เราได้ที่พักมั่นคง และจะเป็นแหล่งให้ความอบอุ่นสบายดีกว่าเมื่อคืนนี้เสียอีก อยู่ห่างจากที่นี่ไปเพียงไม่เกิน 5-6 ร้อยเมตรเท่านั้น แต่นั่นก็ยังไม่เป็นเรื่องน่ายินดีเท่ากับอีกเรื่องหนึ่ง

คือตรงแหล่งที่พักที่ค้นพบนี่เอง ผมได้พบร่องรอยของการพักแรมของคุณชายอนุชากับหนานอินด้วย”

ทุกคนเบิกตากว้าง อุทานออกมาอย่างลืมตัว แทบจะลืมเรื่องอื่นใดในขณะนี้หมดสิ้น ดารินนั้น ความลืมตัวว่ายังเจ็บปวดทรมานอยู่ทำให้ขยับกายจะยืน แต่แล้วก็สูดปากครางอู้ทรุดลงนั่งตามเดิม มาเรียโดดเข้ามาประคองไว้ ร้องสั่งให้นั่งนิ่งๆ ส่วนไชยยันต์ผู้นั่งกอดเข่าทอดอาลัยอยู่เผ่นพรวดเข้ามายืนอยู่ตรงหน้าผู้นำข่าวดีมาบอกอย่างไม่คาดฝัน

“รพินทร์ เป็นความจริงหรือ?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องออกมาดังๆ

“ประเดี๋ยวเมื่อเราไปถึง ก็จะได้เห็นในสิ่งที่ผมบอกนี่ครับเป็นร่องรอยที่ชัดเจนเหมือนอย่างที่เราเคยพบมาแล้วคือรอยพักนอน รอยก่อไฟจากไขมันของสัตว์ กองกระดูกและปลอกกระสุนเศราะห์ร้ายของคุณหญิง ทำให้เราได้รับข่าวดีขึ้น ถ้าไม่ใช่เพราะคุณหญิงเกิดอุปัทวเหตุ และคุณชายสั่งให้ผมหาที่พักด่วน ผมก็คงจะไม่พบเข้ากับร่องรอยของคุณชายอนุชาตรงนั้นแน่ๆ เพราะเราคงจะต้องเดินผ่านไปเสีย โดยไม่ทันสังเกต”

ข่าวของคนสาบสูญ ซึ่งได้รับข่าวล่าสุดชนิดไม่ทันคาดคิดมาก่อน ทำให้ความรู้สึกของฝ่ายนายจ้างทุกคนในขณะนี้แปรไปในทางดีอย่างกะทันหัน เต็มไปด้วยความตื่นเต้นยินดี และความหวังจากสภาพอันซบเซาท้อแท้หมดเรี่ยวแรงอยู่เมื่ออึดใจก่อน เชษฐาใบหน้าเริ่มปรากฏสีเลือดขึ้น เข้ามาจับแขนพรานใหญ่แน่น

“รพินทร์ นี่เป็นข่าวอันน่ายินดีที่สุดของพวกเราทุกคน

ทีเดียวผมบอกไม่ถูกว่าตื่นเต้นเพียงไหน เรากำลังใกล้เนินพระจันทร์เข้ามาเต็มที และเราได้พบร่องรอยของเขาในระยะสำคัญนี้ มันก็ต้องแปลว่าเขาต้องไปถึงเนินพระจันทร์แน่นอนใช่ไหม?"

"ครับ คุณชายอนุชากับหนานอิน ถึงเนินพระจันทร์อย่างแน่นอนที่สุด ไม่มีอะไรจะต้องสงสัยอีกแล้ว นี่เป็นร่องรอยครั้งแรกของเขาที่เราค้นพบ นับตั้งแต่ออกจากภูเขานิลกาญจนมา และเป็นการพบเมื่อใกล้จุดหมายปลายทางเสียด้วย มันพิสูจน์ได้ชัดทีเดียวว่า คุณชายอนุชากับพรานนำทางผ่านมาตามเส้นทางเส้นเดียวกับเรานี้ ในเวลาที่ใกล้เคียงกันที่สุดด้วย เพียงแต่เว้นระยะกันคนละรอบปีเท่านั้น"

"ไชโย! มีหวังแน่ ถ้าอย่างนั้น!!"

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมา พร้อมกับกระโดดตัวลอยอย่างดีใจจนลืมตัว ดารินเองบัดนี้ ก็แทบจะหายเจ็บปวดที่ข้อเท้าเป็นปลิดทิ้งไปชั่วขณะ ถามเสียงสั่นมาว่า

"คุณแน่ใจหรือ คุณไม่ได้หลอกพวกเรานะ ไม่ได้ออกอุบายอะไรเพื่อเป็นการปลอบขวัญฉันซึ่งกำลังเจ็บปวดอยู่ในขณะนี้?"

จอมพรานมองมายังน้องสาวของนายจ้าง ด้วยประกายปลกปลอบใจ และเปี่ยมไปด้วยความสจริต

"รับรองครับคุณหญิง ผมไม่บังอาจที่จะกล่าวเท็จต่อหน้าพวกเราทุกคนได้หรอก ความหวังของเราใกล้เข้ามาที่สุดแล้ว การพบรอยของคุณชายอนุชาในครั้งนี้ ช่วยให้เราสันนิษฐานอะไรได้ในวงแคบเข้ามาอีก ที่รู้แน่ๆ ก็คืออย่างที่ผมบอกแล้วตะกี้ คุณชายอนุชากับพรานนำทางไปถึงเนินพระจันทร์ได้ตรงเป้าหมาย

ตามกำหนดเวลาขึ้นห้าค่ำ เดือนสิบสองเมื่อปีกลายนี้ ระหว่างเส้นทางภูเขานิลกาญจน์ถึงเนินพระจันทร์ ทั้งสองคนนั่นไม่ได้หลงเตลิดเปิดเปิงไปไหนผิดเส้นทางเลยจนนิดเดียว ตรงข้ามอาจเดินได้ลัดทางดีกว่าเราเสียอีก เพราะตั้งแต่เราออกจากภูเขานิลกาญจน์มา ก็ไม่พบรอยของทั้งสองคนหรือวี่แววใดๆ ของเขาเลย อยู่ๆ ก็มาพบเข้าเมื่อเกือบจะถึงจุดหมายอยู่แล้ว มันหมายถึงว่าเส้นทางช่วงสุดท้ายนี้เท่านั้นที่เราเดินทับรอยตามหลังเขามา ส่วนช่วงอื่นๆ เรากับเขาเดินกันมาคนละทาง”

ความท้อแท้ทอดอาลัยต่อเหตุการณ์ก็พลันปลาสนาการไปในความรู้สึกของฝ่ายนายจ้างทุกคนทันทีจากข่าวดีที่ได้รับโดยไม่ทันรู้ตัว เพราะนับตั้งแต่ออกจากภูเขานิลกาญจน์มา ไม่ปรากฏวี่แววใดๆของคนสาบสูญทั้งสองจะปรากฏให้ค้นพบอีกเลย จนทำให้ความหวังเลื่อนลอยห่างไกลออกไปทุกขณะ ทั้งหมดมุ่งเดินทางกันมาตามเส้นที่กำหนดไว้อย่างเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรมไปตามเรื่อง มาตามปณิธานที่ตั้งมั่นไว้เท่านั้น เมื่อมาแว่วข่าวเข้าอีกเช่นนี้ อันหมายถึงการติดตามร่องรอยไม่ไร้ผลจนเกินไปนักที่ทำให้เกิดพลังใจขึ้นอีกครั้ง

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ มีความปีติยินดีจนยากที่จะซ่อนเร้นไว้ได้ เป็นความยินดีเหนือกว่าทุกครั้งที่เคยได้พบร่องรอยของ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์มาแล้ว เพราะการพบครั้งนี้...เป็นการพบที่ใกล้ความจริงเข้ามามากที่สุด...พบว่ายังมีชีวิตอยู่ ขณะเมื่อเดินทางเข้ามาใกล้จุดหมายเนินพระ-จันทร์ กันแทบจะเรียกได้ว่า...สุดปลายทางของเส้นทางเดินแล้ว เป้าหมายแห่งการค้นให้พบมันตีวงแคบเข้ามาทุกขณะ

ไม่ว่าจะพบในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่หรือพบว่าเสียชีวิตไปแล้วก็ตาม ผิดกับความหวังที่เลื่อนลอยในครั้งแรก ๆ

"โชคเข้าข้างคุณเหลือเกิน ไพรวัลย์..."

มาเรียกล่าวแทรกเสียงซักถามสอบความของทุกคนที่มีต่อพรานใหญ่ จนตอบแทบไม่ทันในขณะนี้ขึ้นกลางคัน

"ฉันเชื่อว่าไม่มีนักแกะรอยคนใดยิ่งใหญ่ไปกว่าคุณอีกแล้ว ข่าวพบร่องรอยของคนหาย เป็นข่าวน่าตื่นเต้นยินดีสำหรับเราทุกคนในขณะนี้ แต่เราก็ควรจะหันเข้าหาปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นนี่เสียก่อนด้วย...คุณรู้เรื่องอาการของน้อยแล้วยัง เขาไม่ได้ข้อเท้าแพลงธรรมดาอย่างที่คุณเข้าใจแต่แรก"

"คุณชายบอกผมแล้ว"

รพินทร์ตอบด้วยน้ำเสียงปกติ สีหน้ายังยิ้มอยู่เช่นเดิม ขณะที่ทรุดตัวลงนั่งเบื้องหน้าของราชสกุลสาว ดารินหน้าเชียวลงอีกครั้ง

"ทำใจดี ๆ ไว้ครับ คุณหญิง..." เขาพูดอ่อนโยนกับหล่อน "เพราะคุณหญิงขาแพลงแท้ ๆ ทีเดียว ที่ทำให้ผมค้นพบร่องรอยของคุณชายอนุชาอีกครั้ง มันเป็นโชคร้ายผสมกับโชคดี แต่ผมคิดว่าน้ำหนักของโชคดีจะมีอยู่เหนือกว่า"

ดารินฝืนหัวเราะ

"ฉันเห็นจะต้องใช้วิธีคลานไปกับพวกเราทุกคนเสียแล้วล่ะ แต่คลานก็คลานนะ ไม่เป็นไร เพราะฉันก็เคยบอกไว้แทบทุกครั้งแล้วว่าแม้ฉันจะเดินไปไม่ได้ ฉันก็จะต้องคลานไป"

"ไม่ถึงกับขนาดนั้นหรอกครับ คุณหญิงมีเวลาพอที่จะพักฟื้นได้ และเราทั้งหมดต้องไปถึงเนินพระจันทร์ทันกำหนด

เวลาแน่นอน เชื่อผมเถิดครับ อุปัทวเหตุ หรืออุปสรรคต่างๆ ที่เราเผชิญกันอยู่นี่ ต้องถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น เมื่อเทียบกับศุภนิมิตลางดีอื่นๆ ที่เราได้พบเห็นมามากแล้ว”

“รพินทร์”

หล่อนเรียกเขาเสียงเครือ

“ครับผม นายหญิง”

“คุณเคยรู้จัก หรือพบเห็นกับอาการของโรคไขข้ออักเสบชนิดหนึ่ง ซึ่งทางแพทย์เรียก ‘รูมาตอย’ บ้างไหม?”

“ไม่เคยครับ แต่คุณชายอธิบายให้ผมฟังแล้ว”

“ในฐานะที่ฉันเป็นหมอ และเป็นคนไข้ด้วยตัวเอง บอกคุณได้เดี๋ยวนี้เลยว่า กว่าฉันจะเดินได้ปกติก็เห็นจะใช้เวลาไม่ต่ำกว่าอาทิตย์เต็มๆ ฉันไม่กลัวอาการเจ็บไข้ได้ป่วยหรือความทรมานที่มันเกิดขึ้นขณะนี้หรอก แต่ฉันกลัวเรื่องเสียเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อได้ข่าวจากพี่กลางกระชั้นชิดเข้ามาอีกเช่นนี้ แล้วตัวเองมามีอาการอย่างนี้เข้าอีก ก็ยิ่งกลุ้มเหลือเกิน”

“น้อยทำใจให้สบายดีกว่า...”

พี่ชายพูดปลอบโยนมาอีกคนหนึ่ง

“ทุกสิ่งทุกอย่าง มักจะเป็นไปตามเส้นกำหนดของมัน ไตยไม่มีอะไรมาแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ พวกเราทุกคนได้ใช้ความมานะพยายามอย่างดีที่สุดแล้ว”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็หันไปทางมัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยง

“รพินทร์ ก่อนอื่นเราเข้ายึดที่พักนั้นไว้ก่อนเถอะ เรื่องอื่นไตค่อยหาลู่ทางแก้ไขกันทีหลัง”

พรานใหญ่ออกคำสั่งในทันทีนั้นเกี่ยวกับการเคลื่อนย้าย

สัมภาระส่วนใหญ่ทั้งหมด ถูกวางกองรวมกันไว้ก่อน ชั่วคราวเพื่อการทยอยเข้าสู่ที่พัก ซึ่งเขากำหนดหมายไว้ก่อนแล้ว สิ่งแรกที่สุดที่ทุกคนช่วยกันทำอย่างรีบด่วนก็คือเปลฉุกเฉิน อาศัยจากผืนหนังหมีขนาดใหญ่ที่ถลกไว้เมื่อคืนวาน ซึ่งม้วนนำติดมาด้วยนั่นเอง ประกอบกับสายเชือกไนล่อนและไม้คานหาบ ชั่วไม่นาน...จากฝีมืออันจัดเจนชำนาญของลูกป่าทั้งหลาย มันก็สำเร็จลุล่วงไปอย่างเรียบร้อย

แล้วคนที่เคยแต่รักษาพยาบาลผู้ร่วมคณะอื่นๆ ซึ่งบัดนี้ได้แปรสภาพมาเป็นคนเจ็บเสียเองแล้ว ก็ถูกอุ้มประคองลงไปนอนอยู่บนเปลสนามที่ประดิษฐ์กันขึ้นอย่างฉับพลันนั้นคะหยิ่นกับแงซายแบกด้านหน้า เกิดกับเส่ยแบกเป็นคู่หลัง 'นายหญิง' จึงเป็นแต่เพียงวัตถุเบาๆ นอนอยู่บนเปลหนังหมีอันฟูนุ่มนั้นราวกับนางพญาประทับมาบนเสลี่ยง

รพินทร์ล่วงหน้านำไปก่อน

เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียเดินรายล้อมมารอบๆ เปลคนเจ็บ โดยทิ้งให้บุญคำ จัน ส่างปา ทำหน้าที่เฝ้าของไปก่อนจนกว่าพรรคพวกอีกสี่คนที่รับหน้าที่หามเปลของนายหญิงจะกลับมาช่วยลำเลียงของ

ตำแหน่งที่พักมันไม่ไกลเกินไปนัก จริงตามที่พรานใหญ่บอกไว้ ทั้งชุดเดินตามการนำของเขามาอย่างรีบด่วน ชั่วไม่ทันเหนื่อยตามไหล่เนินที่ทอดลงสู่เบื้องต่ำ ต่างก็บรรลุถึงช่องอุโมงค์หิน ราวกับมีใครมาเจาะหรือระเบิดไว้ให้เป็นช่องทะลุสำหรับเป็นเส้นทางเดินลอดผ่านได้ ความกว้างของช่องอุโมงค์ประมาณ 7

เมตรเศษ และยาวไม่เกิน 20 เมตร ซึ่งเป็นรูทะลุของภูเขาหินจากด้านหนึ่งไปสู่อีกด้านหนึ่ง

แอ่งน้ำร้อน ซึ่งเดือดพลั่ง แตกเป็นพราย ส่งไอกรุ่นอยู่ตลอดเวลาเป็นตำแหน่งที่อยู่ใจกลางอุโมงค์หินนั้น ซึ่งกระจายความอบอุ่นไปตลอดทั้งช่องคูหาและจะอบอุ่นอยู่เช่นนี้ชั่วนิรันดร์ ไม่ว่าเบื้องนอกจะกองสุมด้วยหิมะหนาสักเพียงใด(หากว่ามันจะพร่างพรมลงมาในเวลากลางคืน) เพราะพื้นหินใต้หลังคาคลุมของอุโมงค์ทุกตารางนิ้วก็มีอุณหภูมิที่แตกต่างไปจากเบื้องนอกราวกับมีเตาไฟขนาดใหญ่สุมไว้เบื้องล่าง

ระหว่างที่ทุกคนตามเขาเข้ามาพบเห็นกับสถานที่ลักษณะประหลาด พากันตะลึงงันไปด้วยความแปลกใจ รพินทร์ก็นำเข้ามาหยุดอยู่ยังบริเวณหนึ่ง ห่างริมทางเข้าขนาดพอให้แสงสว่างจากเบื้องนอกส่องเข้ามาเห็นอะไรได้ถนัด แล้วสั่งให้วาง ‘นายหญิง’ ลง จากนั้นก็บอกให้แงซาย คะหยิ่น เกิดและเส่ยย้อนกลับไปสมทบกับฝ่ายของบุญคำเพื่อให้ขนลำเลียงสัมภาระมา ตัวเขาเองจัดการคลี่เปลสนามซึ่งยังมีดารินนั่งอยู่บนนั้น ให้แผ่กางออกเป็นลักษณะพรมปูพื้น ดึงไม้คานที่สอดไว้ทั้งสองข้างออก เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียหมุนสำรวจไปรอบๆ

“วิเศษเหลือเกิน ผู้กอง!...”

ท่านหัวหน้าคณะอุทานออกมาเบาๆ

“มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลยในท่ามกลางอันตรายจากหิมะก้อนเหนาวเย็นของเทือกเขาแถบนี้ทั้งหมด เราจะมาพบกับแหล่งที่อบด้วยไออุ่นชั้นเยี่ยมอย่างนี้”

“นี่คือลางดีหรือศุภนิมิตอย่างที่ผมบอกแล้วครับ คุณชาย เรามองด้วยสายตาเปล่าออกไป ก็เห็นอยู่ชัดๆ แล้วว่า เราน่าจะตายด้วยความหนาวเย็น แต่บนความตายอันแสนจะเหน็บหนาวนี้ เรากลับพบแหล่งกู้ชีวิต มีไว้ให้พึ่งพิงได้ทุกระยะ เหมือนสวรรค์จะจัดเตรียมไว้ให้ผมเคยถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า เราจะผ่านเส้นทางบนเทือกพระศิวะไปได้อย่างไร โดยไม่ตายกันเสียก่อน แต่เดี๋ยวนี้ ผมได้คำตอบแล้วและคุณชายอนุชากับหนานอิน ก็คงจะแสวงหาคำตอบได้มาก่อนเราด้วยซ้ำ”

“ผมยังไม่เข้าใจที่คุณพูดนัก รพินทร์”

ไชยยันต์ว่า

“บางทีเมย์ อาจอธิบายได้ดีกว่าผม เมื่อตรวจสถานที่นี้ให้ละเอียด”

“ไม่ต้องตรวจให้ละเอียด ก็บอกได้เดี๋ยวนี้แหละ”

นักภูมิศาสตร์โบราณเลือดผสม บอกมาโดยเร็วด้วยน้ำเสียงตื่นๆ

“ไชยยันต์เคยพูดร่ำร้องประชดประชันต่อเหตุการณ์อยู่ตลอดเวลา ว่าอยากจะพบกับธรรมชาติพิบัติให้ครบหมดทุกชนิด น้ำป่า ไฟป่า แผ่นดินไหว พายุลูกเห็บ พายุหิมะ แล้วก็บอกว่ายังขาดภูเขาไฟ ฉันว่าเขาได้ครบตามที่เขาต้องการแล้ว”

“ฮ้า! หมายความว่ายังไง?”

ไชยยันต์ลืมตาโพลง ร้องลั่น

เมียแหม่มของเขาหัวเราะหึๆ

“ก็หมายความว่าคุณ รวมทั้งพวกเราทุกคนขึ้นมายืนอยู่บนยอดใดยอดหนึ่งของภูเขาไฟแล้วนะสิ ภูเขาไฟลูกซึ่งคุกรุ่น

อยู่ในส่วนลึกภายใต้ลงไป เพียงแต่ยังไม่ถึงเวลาที่จะระเบิดพ่นเถ้าลาวาขึ้นมาเท่านั้น เทือกเขาแถบนี้ทั้งหมดเบื้องล่างลงไปจะต้องเป็นแหล่งของภูเขาไฟอยู่ทั่วไป สุดแต่ว่าส่วนไหนความร้อนระอุจะใกล้ผิวพื้นแค่ไหนเท่านั้น ทุกครั้งที่เราพบบริเวณพื้นมีอุณหภูมิสูงผิดปกติ หรือมีการแสดงออกในสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เป็นต้นว่าละอองไอ ควัน หรือของเหลวบนผิวพื้นในลักษณะระอุเดือด มันก็แปลว่าความร้อนของเถ้าลาวาลนอยู่เบื้องล่างไม่ห่างลงไปนัก ก่อนที่จะขึ้นถึงเทือกพระศิวะ ก่อนที่จะถึงภูเขานิลกาญจน์ด้วยซ้ำไป เราพบบริเวณที่มีลักษณะคล้าย ๆ อย่างนี้มาก่อนแล้วหลายครั้ง แม้กระทั่งร่องรอยของลาวา เราก็ผ่านพบมาแล้วในเส้นทางนี้”

พลางมาเรีย ก็หันไปทางพรานใหญ่ ตาสีดอกผักตบเป็นประกายแจ่มใสไปด้วยความหวัง

“ไพรวัลย์ คุณพยายามกำหนดหมายตา หาแหล่งพักตรงบริเวณที่มีภูเขาไฟระอุอยู่ภายใต้ให้ดี ๆ เถิด ฉันเชื่อว่าเราจะต้องพบไปเป็นระยะทีเดียวเพราะมันจะต้องมีอยู่ทั่วไป ถ้าหาสถานที่พักได้อย่างนี้ หมื่นแสนหิมะ เราก็ไม่หวั่นแล้ว”

“ผมก็หวังไว้เช่นนั้น เมย์ เรามองเห็นหนทางผ่านรอดภูมิประเทศแถบนี้ได้แล้ว จากความมืดมิดสิ้นหวังในครั้งแรก เพราะฉะนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทำไมคุณชายอนุชากับพรานนำทางของเราจึงจะผ่านพ้นไปไม่ได้ ถ้าเขารู้เคล็ดอย่างเดียวกับที่เราเพิ่งจะค้นพบเข้านี่ และแหล่งที่เรามาเลือกพักนี่ เขาก็ได้เลือกมาก่อนเราแล้ว”

“คุณว่าคุณพบร่องรอยของพี่กลางในนี้ไม่ใช่หรือ?”

แม้จะขยับเขยื้อนไปไหนไม่ได้ นอกจากจะนั่งอยู่บนฟูนพรมหนังหมี ดารินก็ไม่วายจะหันเข้าหาเรื่องสำคัญ

"ครับ! ก็ใกล้ๆ ตัวของพวกเราทุกคนนี่เอง ไม่ต้องไปหาที่ไหนไกล"

กล่าวจบ จอมพรานก็ชี้มือเข้าไปในช่องคูหาส่วนที่ลึกจากที่ชุมนุมกันอยู่ในขณะนี้ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่แสงสว่างจากเบื้องนอก ยังพอจะสาดเข้าไปให้เห็นอะไรได้รางๆ

เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ก้าวพรวดเข้าไปพร้อมกันในขณะที่ดารินเหลียวมองตามด้วยความร้อนใจ

สิ่งที่ทุกคนพบ ตามการชี้บอกของรพินทร์ ก็คือรอยเศษหนังของสัตว์บางชนิด ซึ่งถูกรอยไฟกินไว้ไม่หมด พื้นหินที่เป็นรอยเขม่าดำกระดูกบางส่วน

ทุกคนเงียบกริบ หัวใจเต้นแรง เชษฐาไม่พอใจต่อแสงอันให้ความสว่างไม่พอนักนั้น งัดไฟฉายประจำตัวออกมาส่องตรวจตราดูอย่างละเอียด ไชยยันต์กับมาเรียจึงปฏิบัติตาม ทั้งสามออกส่องไฟไปตามพื้นด้วยความระมัดระวัง และไม่ยอมให้อะไรผ่านการสังเกตไปได้เลย เสียงรพินทร์ร้องบอกมาเบาๆ ว่า

"ตรวจดูให้ดีเถิดครับ หลักฐานทุกชิ้นผมยังไม่ได้เคลื่อนย้ายใดๆ ทั้งสิ้น พบมันอยู่ยังไง ก็ปล่อยไว้เช่นนั้น เพื่อจะให้พวกคุณได้มาเห็นเอง จะได้แน่ใจขึ้นอีก"

ดารินเริ่มตื่นเต้นขึ้นอีกครั้ง หล่อนอยากจะตามพรรค-

พวกเข้าไปร่วมตรวจดูด้วย แล้วก็ขัดใจกระสับกระส่ายอยู่เพราะสังขารไม่อำนวย

รพินทร์ลอบยิ้มให้ ถือโอกาสในขณะที่คนอื่นๆ มัวแต่หันไปเอาใจใส่ต่อการตรวจสอบรองรอย เอื้อมมือมาตบเบาๆ ที่หลังมือแม่ดอกฟ้าของเขาอย่างปลุกปลอบใจ ดารินจึงยอมสงบลง พร้อมกับถอนใจยาว

“จะมีความน่ารำคาญใจอะไรเท่ากับที่อยู่ๆ ก็ต้องมาเป็นง่อยแบบนี้นะ” หล่อนบ่นเบาๆ

“พรุ่งนี้ก็หาย”

“บ้า! อย่ามาทำพูดเล่นไม่เข้าเรื่องนะ คนยิ่งหงุดหงิดอยู่ด้วย ถ้าฉันเกิดเดินไม่ได้หลายๆ วัน จนเลยกำหนดวัน 5 ค่ำ จะทำกันยังไงดี?”

“ก็ไม่เห็นยากอะไร พรุ่งนี้ถ้ายังไม่ยอมเดิน ก็ทิ้งให้นอนอยู่ที่นี่คนเดียว แล้วค่อยย้อนกลับมารับทีหลัง”

“เห็นเป็นเรื่องสนุกไปเสียแล้วหรือ?”

“เอ๊ะ! ยังไง สนุกมั่งก็ว่า ครั้นไม่ยอมสนุกเลย ก็หาว่าซีเรียสเก๊กหน้า รู้ไหม ผมดีใจเป็นบ้าเลย ที่คุณหญิงเป็นง่อยเดินไม่ได้ ดี! จะได้เดินไปถึงเนินพระจันทร์ไม่ทันกำหนดเวลา หาทางขึ้นเทือกเขาพระศิวะไม่ถก แล้วก็จะกลับกันเสียทีไม่ต้องเดินต่อ”

ดารินอดหัวเราะออกมาไม่ได้ เอามือผลักหน้าเขา

“ดีละ พรุ่งนี้ ฉัน ‘จะหาย’ ให้ได้”

“จ้างก็ไม่หายหรอก ตลกดีเหมือนกัน หม่อมราชวงศ์–หญิงดาริน วราฤทธิ์ กลายเป็น ‘แม่ง่อย’ ไปเสียแล้ว สงสัยว่า

จะทุพพลภาพ เดินไม่ได้ไปตลอดชีวิต จะไปไหนก็คงจะต้องคลานไป”

“ถ้าฉันเป็นง่อยไปจริง ๆ คุณยังจะรักฉันไหม?”

“จะยิ่งรักกว่าปัจจุบันนี้อีกร้อยเท่า”

“จริงนะ”

“ด้วยสัจจะ ของคนชื่อรพินทร์”

หล่อนแอบจับมือเขา แล้วบีบอย่างด่ำใจ...

เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย กลับเข้ามาชุมนุมกันอีกครั้ง ภายหลังจากที่ช่วยกันแยกร่องรอยไปทั่ว ๆ ดูเหมือนจะแสวงหาหลักฐานได้กันมาคนละชิ้นสองชิ้น

“หมายความว่ายังไงกันนี่ รพินทร์ อนุชายิงสัตว์อะไรในขณะที่เขาอยู่ในที่พักนี่หรือ?”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวโดยเร็วขึ้นเป็นคนแรก ขณะที่ชูปลอกกระสุนไรเฟิลของอังกฤษ ขนาด .450 ไนโตรปลอกหนึ่งเก็บได้ที่มุมหนึ่งของซอกหินให้ทุกคนดู

“ไม่ได้ยิงในนี้หรอกครับ คุณชาย แต่อาจยิงในละแวกใกล้เคียงกับคูหาที่พัก สันนิษฐานจากเศษหนังที่เหลืออยู่บางส่วนนี่ เข้าใจว่าเป็นหมีประเภทเดียวกับที่เรายิงกันมาแล้วเมื่อคืน และคงจะต้องยิงไปเพียงนัดเดียวเท่านั้นโดยไม่มีการซ้ำ เหตุการณ์ก็คงดำเนินไปอย่างเดียวกับพวกเราทุกอย่าง คือเนื้อส่วนหนึ่งอาศัยเป็นอาหาร ไขมันก่อเป็นเชื้อเพลิง สำหรับเศษ

หนังหรือกระดูกส่วนใหญ่ ระยะเวลาที่ล่วงผ่านมาปีเต็มๆ สัตว์อื่นก็คงคาบเอาไปเป็นอาหารหมด เหลือไว้แต่เพียงส่วนน้อย”

“ถ้ายิงที่อื่น หรือนอกบริเวณนี้ ทำไมปลอกกระสุนจึงมาตกอยู่ในคูหานี่”

มาเรียสงสัย

“ทุกท่านคงไม่ลืมว่า ปืนประจำมือของนายชดกระบอกนั้นเป็นดับเบิ้ลไรเฟิล” เขาบอก

“เมื่อยิงไปแล้วนัดหนึ่ง หากไม่มีความจำเป็นอย่างใด ผู้ยิงมักจะไม่ถอดปลอกกระสุนออกในทันทีทันใด เพราะการถอดปลอกกระสุนหมายถึงต้องหักลำกล้องลง ในกรณีนี้นายชดยิงหมีตัวนั้นได้ด้วยกระสุนนัดเดียวโดยไม่ต้องซ้ำ อีกนัดหนึ่งยังติดคาอยู่ในลำกล้อง เมื่อยิงหมีได้เขายังไม่มีความจำเป็นที่จะต้องหันไปสนใจกับปืนในมือของเขา หากแต่ว่าช่วยกันกับพรานนำทางแล่เนื้อและไขมันหมีตัวนั้น นำเข้ามาในที่พัก และภายหลังจากเสร็จธุระเรียบร้อยแล้ว เขาก็คงจะต้องนึกได้ว่ากระสุนขาดลำกล้องไป 1 นัด นัดที่ยิงหมีตัวนั้น จึงหักลำกล้องปืนลงเพื่อถอดกระสุนเก่าและบรรจุใหม่ให้เต็มอัตราพร้อมทั้งสองลำกล้อง สาเหตุนี้เอง เราจึงพบปลอกกระสุนของเขา 1 ปลอก กระเด็นตกอยู่ในที่พัก มันไม่ได้หมายถึงว่า เขาจะต้องยิงอะไรในขณะที่อยู่ในที่พักปืนจึงคายปอกกระสุนตกไว้อย่างเช่นในกลไกปืนแบบกึ่งอัตโนมัติ หรือลูกเลื่อน”

เชษฐาพยักหน้าอย่างเข้าใจ ส่วนไชยยันต์ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้นแบมือให้ดูบ้าง พอเชษฐากับดารินมาเห็นสิ่งที่กลิ้งอยู่ในฝ่ามือของไชยยันต์ก็อุทานออกมาพร้อมกันว่า

"หนานอิน"

พรานใหญ่ขมวดคิ้วเล็กน้อย หลักฐานที่ไชยยันต์ค้นได้ เขายังไม่ทันเห็นก่อนสำหรับสิ่งนี้ ตอนที่เข้ามาสำรวจบริเวณครั้งแรก

มันคือกระสุนลูกซอง ยี่ห้ออีเลย์ รุ่นเก่า ชนิดปลอกกระดาษ บรรจุลูกปรายแบบ เอสจี ความยาว 2 1/2 นิ้ว ทั้งนัด ยังไม่มีรอยยิง แต่ปรากฏว่าปลอกกระสุนที่ทำด้วยกระดาษอาบไขมันนั้น บวมผิดขนาดเดิมของมันไป และเปื่อยยุ่ย

"พบตรงโน้นบนพื้นใกล้ ๆ ปากบ่อน้ำร้อน"

เชษฐาพูดเบา ๆ

"ผมยังไม่ทันเห็นกระสุนลูกซองนัดนี้ของหนานอินเลย เพิ่งจะเห็นเดี๋ยวนี้เอง"

"มันไม่น่าจะตกด้วยความเผอเรอไม่ใช่หรือ เพราะเป็นกระสุนทั้งนัด ยังไม่มีรอยยิงเลย ยกเว้นแต่จะเกิดฉุกเฉินรีบด่วนอะไรขึ้น"

จอมพรานสั่นศีรษะ ยิ้มออกมานิดหนึ่ง

"อย่าพยายามสันนิษฐานอะไรในทางร้ายเลยครับ กระสุนนัดนั้นอาจถูกน้ำ หรือมิฉะนั้นก็อาจถูกเหงื่อของเจ้าของจนเกิดการขยายบวมขึ้น ไม่สามารถจะบรรจุเข้ารังเพลิง หรือใช้งานได้อีกต่อไป หนานอินแกคงรำคาญ ก็เลยเหวี่ยงทิ้ง เท่าที่เราพบหลักฐานจากปลอกกระสุนลูกซองของหนานอินมาเป็นลำดับนั้น เราพอจะรู้ได้ว่าส่วนมากเป็นกระสุนอีเลย์ ชนิดปลอกกระดาษรุ่นเก่า ไม่สามารถจะกันน้ำได้ สองคนนั่นเดินทางมาแบบนี้

กระสุนก็คงจะมีโอกาสเปียกชื้น ปลอกบวมจนใช้งานไม่ได้ แล้วก็คงจะต้องโยนทิ้งไปอย่างที่เราเห็นอยู่นี่"

"อือม์ ถ้าจะจริงอย่างคุณพูด..."

ไชยยันต์ว่า แล้วโคลงหัวบ่นเบาๆ ต่อไป

"ไม่รอบคอบเลย จะออกป่าฝ่าดง เดินทางกันอย่างไม่รู้อนาคตแบบนี้ ทำไมอนุชาถึงเอากระสุนรุ่นเก่าอย่างนี้ให้พรานของเขาใช้ก็ไม่รู้ เจอน้ำเข้าก็เสร็จเท่านั้น"

กล่าวจบ ไชยยันต์ก็โยนลูกปืนนัดนั้นลงไปตรงหน้าของดารินน้องสาวของบุคคลสาบสูญ หยิบขึ้นมาพิจารณาแล้วกำไว้แน่น ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก หล่อนตกอยู่ในภาวะนี้ทุกครั้งที่มีการค้นพบร่องรอยหลักฐานของพี่ชายกับพรานคู่ใจที่ชมชานมาด้วยกัน

มาเรียเป็นคนสุดท้าย ที่ชูสิ่งซึ่งหล่อนเก็บได้ให้ทุกคนดูแล้วมองไปทางจอมพราน

"แผ่นโลหะบางๆ มีรอยถูกไฟลนอันนี้ มันเป็นอะไรกันแน่ ฉันสันนิษฐานไม่ถูกจริงๆ แต่เชื่อแน่ว่าเป็นของทั้งสองคนนั่นเหมือนกัน"

รพินทร์มองสิ่งที่ถืออยู่ในมือของแหม่มสาวอย่างไม่รู้สึกแปลกใจอะไรนัก แต่เชษฐา ไชยยันต์ และดารินมองอย่างงงไม่อาจเข้าใจได้เช่นกัน เชษฐาขอเอาไปพิจารณาดูพร้อมกับขมวด-คิ้วย่น

"เอะ! อะไรกันนี่ ลักษณะจะเป็นขาโลหะ สำหรับวางยากันยุงก็ไม่เชิง"

ว่าแล้วก็ส่งไปให้ไชยยันต์

วัตถุนั้น ทำด้วยสังกะสีเบา บาง ขณะนี้จับเป็นคราบแดงไปด้วยสนิม และมีรอยถูกไฟลนจนดำไปด้วยเขม่าในบางส่วน มีส่วนที่มองผาดๆ ว่าเป็นขาสี่ขาสำหรับตั้งได้ โดยมีแผ่นเชื่อมอยู่ตรงกลางเมื่อจับขยับดูก็รู้สึกว่า ด้านที่เป็นขาทั้งสองด้านนั้นสามารถที่จะหักหุบให้เข้ามาประสานบรรจบกันได้ แปรสภาพเป็นกล่องแบนสี่เหลี่ยมขนาด 4 คูณ 6 นิ้ว แต่ก่อนที่ใครจะช่วยกันตีความหมายอย่างใดต่อไป อดีตนายร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนก็อธิบายมาเรียบๆ ว่า

“เตาแก๊สแบบสนามสำหรับพวก ต.ช.ด.หรือหน่วยพลร่มใช้ครับ”

“เตาแก๊ส! ไอ้สังกะสีสับปะรังเคชิ้นเล็กๆ นี่นะรึ?” ไชยยันต์ร้อง

รพินทร์เอื้อมมือมารับวัตถุชิ้นนั้น มาจัดการทำให้ทุกคนดูพร้อมทั้งอธิบายประกอบอย่างง่ายๆ ว่า

“กล่องสังกะสีที่เราเห็นอยู่นี่ คือชุดของเตาแก๊ส หรือเครื่องก่อไฟหุงต้มขนาดติดกระเป๋า ซึ่งหน่วยราชการบางส่วนจ่ายให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานเฉพาะกิจ เช่น พวกทหารป่าพลร่ม หรือหน่วยตระเวนชายแดนที่รอนแรมอยู่ในป่า เพราะมีน้ำหนักเบากะทัดรัด และเบ็ดเสร็จพอที่จะบรรจุไปในย่ามหลังได้โดยไม่เป็นภาระ เมื่อเกิดความจำเป็นขึ้นมาในกรณีที่จะก่อไฟหุงต้ม ตัวของมันเองทั้งชุด มีกลายสภาพเป็นเตาและเชื้อ-เพลิงได้โดยไม่จำเป็นต้องหาฟืนก่อไฟ นอกจากความสะดวกแล้ว ยังไม่มีแสงหรือควันมากเกินไปอีกด้วยเพื่อพรางตาข้าศึก นอกจากนั้นก็ยังสามารถก่อไฟติดได้ในทุกพื้นภูมิประเทศ เช่น

ในบริเวณที่หาฟืนไม่ได้ พื้นที่เปียกชื้นเกินไปจนก่อฟืนธรรมดาไม่ติด ในชุดของมันประกอบด้วยกล่องสังกะสีที่เราเห็นอยู่นี่ และกล่องกระดาษอีกกล่องหนึ่งบรรจุก้อนแก๊สสีขาวลักษณะคล้าย ๆ การบูร กล่องกระดาษที่บรรจุก้อนแก๊ส จะถูกหุ้มด้วยกล่องสังกะสีเบา ๆ อันนี้อีกทีหนึ่ง เวลาต้องการใช้ หักกล่องสังกะสีออก ตัวกล่องสังกะสีจะแปรสภาพเป็นเชิงกราน หรือเตาวางคร่อมลงไปกับพื้น แล้วใช้ก้อนแก๊สที่บรรจุอยู่ในกล่องกระดาษ บิออกให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ วางแทนเชื้อเพลิงลงใต้เตาจุดไฟมันจะลุกติดส่งเปลวบาง ๆ เหมือนไฟลุกติดแอลกอฮอล์ แต่ให้ความร้อนสูงพอที่จะหุงหรือต้มอะไรได้ในภาชนะสนามขนาดเล็ก พอปะทะปะทังไปได้ แต่ต้องอาศัยก่อไฟแก๊สชนิดนี้ที่อับลมพอสมควร ถ้ากลางที่แจ้งลมโกรกแรงอยู่ตลอดเวลา ไฟจากเชื้อเพลิงอันเป็นแก๊สก้อนจะไม่แรงพอ”

ทุกคนฟังคำอธิบายของเขาอย่างสนใจ ระคนประหลาดใจไชยยันต์หันไปมองหน้าเชษฐา แล้วผิวปากออกมาเบา ๆ

“โง่เสียแล้วสิ เราสองคนเสียแรงเป็นทหารเก่า แต่บังเอิญไม่ได้เป็นทหารป่าอย่างรพินทร์มาก่อนเลยไม่รู้”

เชษฐายิ้มออกมาน้อย ๆ

“ความรู้ใหม่จริง ๆ รพินทร์ ถ้าไม่ได้คุณบอกเล่าให้เข้าใจพวกผมคงไม่มีวันดูออกหรอกว่า ไอ้นั่นมันคืออะไร เพราะเราไม่เคยเห็นเตาแก๊สแบบนี้มาก่อน เท่าที่เห็นเตาแก๊สสำหรับเดินป่า หรือแค้มป์ปิ้งทั่ว ๆ ไป มันก็เหมือนเตาแก๊สอย่างที่เราใช้ในเมืองนั่นแหละ เพียงแต่ย่อส่วนลงมา โดยมีท่อแก๊สเล็ก ๆ พอให้ขนเคลื่อนย้ายไปได้เท่านั้น และการเดินทางมาคราวนี้ของ

เราก็ขนกันมาด้วยอย่างที่เคยใช้กันมาตลอดทางในเวลาจำเป็น ก่อนจะถึงหล่มช้าง พอออกจากหล่มช้างเราไม่อยากจะขนติดตัวมาด้วยให้หนัก เพราะถึงอย่างไรมันก็ไม่สามารถจะย่อส่วนลงเหลือโตกว่ากล่องบุหรี่เล็กน้อย เหมือนเตาแก๊สชนิดก้อนแบบนี้ได้”

“มันคนละชนิดกันครับ เตาแก๊สอย่างที่คุณชายว่าเป็นเตาแก๊สซึ่งใช้แก๊สโดยตรงจากท่อแก๊สที่อัดไว้ เป็นภาระเกะกะยุ่งยากมาก แม้ว่าจะย่อส่วนลงให้เล็กสักแค่ไหนก็ตามไม่สามารถจะบรรจุลงไปในเครื่องหลังได้แน่นอน แต่เตาแก๊สแบบนี้ ใช้จากแก๊สก้อนซึ่งสะดวกกว่าแต่มันก็ให้ไฟแรงเหมือนอย่างเตาแก๊สแบบที่ว่านั่น เพียงแต่แก้ขัดไปเท่านั้น ความจริงมันก็ไม่ได้เป็นผลิตภัณฑ์ที่แปลกใหม่อะไร มีขายอยู่ตามท้องตลาดทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกร้านที่ขายเครื่องเดินป่าต่างๆ ความจริงนักเดินป่าทั่วไปก็ไม่นิยมนัก เพราะมันค่อนข้างหมดเปลือง และแพง เปลวไฟที่ได้ก็ได้ไม่มากเกินไปกว่าต้มน้ำขนาดกระป๋องนมเดือดเท่านั้น ดีตรงที่เอาติดตัวไปได้ง่าย ไม่มีควัน ไม่มีแสง เหมาะสำหรับใช้ในหน่วยรบเท่านั้น ผมเองเคยใช้อยู่ในระหว่างที่หลวงเขาแจกตอนปฏิบัติหน้าที่ราชการในป่า แต่พอออกจากตำรวจมาใช้ชีวิตในป่าตามอาชีพส่วนตัว ผมไม่เคยใช้เลยเพราะมันหมดเปลืองโดยใช่ที่”

“เดี๋ยวก่อน รพินทร์...”

ดาริน สอดขึ้นโดยเร็วแม้จะอยู่ในระหว่างเจ็บป่วยขณะนี้ ข่าวคราวของพี่ชายทำให้หล่อนลืมคำนึงถึงอาการของตนเองไปชั่วขณะ

“ตอนที่คุณหลงป่าอยู่กับฉันสองคน คุณมีเครื่องกระป๋องชนิดหนึ่ง เป็นประเภทซุป แล้วฉันก็เห็นว่าไอ้เครื่องกระป๋องพิสดารของคุณนั่น มันมีเชื้อเพลิงสำหรับอุ่น หรือต้มติดอยู่ในตอนท้ายของกระป๋องนั่นด้วยไม่ใช่รึลักษณะเดียวกันหรือเปล่า?”

พรานใหญ่ยังไม่ทันตอบ เชษฐา กับไชยยันต์ผู้รู้จักดีก็ร้องออกมาพร้อมกันว่า

“อ๋อ อาหารกระป๋องแบบปันส่วนสำหรับทหารอเมริกันในสนามรบ ทำไม รพินทร์มีติดตัวมาด้วยรึ?”

“ก็มีติดตัวมาด้วยสองสามกระป๋อง ในระยะการเดินทางต้นๆครับ ใช้หมดไปนานแล้ว ผมได้มาจากพวกทหารอเมริกัน...”

แล้วเขาก็หันมาตอบความดารินที่ถามค้างไว้ว่า

“แบบนั้น มันเป็นสำลีชุปแอลกอฮอล์ที่ติดไว้ในส่วนล่างของกระป๋องอาหารเหลว สำหรับให้ใช้อุ่นอาหารในกระป๋องของมันเองเท่านั้นครับ คุณหญิง เป็นคนละชนิดกับเตาแก๊สที่คุณชายอนุชาใช้แบบนี้”

“ถ้างั้นก็แปลว่าพี่กลาง มีเตาแก๊สฉบับกระเป๋านี่ติดตัวมาด้วยงั้นหรือ แล้วทำไมตลอดระยะทางที่เราเคยพบรอยของเขาสี่ห้าครั้ง เราไม่เห็นเครื่องใช้ชนิดนี้ของเขาเลย เพิ่งจะมาเห็นเอาเดี๋ยวนี้”

“โปรดพิจารณาภูมิประเทศด้วย ทุกครั้งที่เราพบรอยคุณชายอนุชา ตรงบริเวณที่ก่อไฟของเขา ล้วนแล้วแต่เป็นบริเวณที่มีฟืนอุดมสมบูรณ์ทั้งสิ้น และเมื่อมีฟืนใช้ก่อไฟได้ก็ไม่จำเป็นอะไรที่จะต้องเอาเชื้อเพลิงชนิดนี้ออกมาใช้ แต่ที่นี่มันไม่มีอะไรให้ทำเชื้อเพลิงได้เลยเราจึงพบว่า เขาเอาเตาแก๊สชนิดนี้ออกมาใช้

ผมคิดว่าคุณชายอนุชารอบคอบดีกว่าพวกเราเสียอีก ที่ไม่ลืมมีเครื่องใช้จำเป็นชนิดนี้ติดตัวมาด้วย เพื่อต่อสู้กับภูมิประเทศแถบนี้ มันอาจไม่มีประโยชน์อะไรมากนักในบริเวณที่หาฟืนได้ง่าย ๆ แต่มันจะมีประโยชน์อย่างที่สุด เมื่ออยู่ในถ้ำที่แวดล้อมไปด้วยหิมะ อย่างน้อยก็ช่วยให้มันเป็นเชื้อขึ้นถาวรกว่าเปลวไฟจากไม้ขีดหรือไลท์เตอร์"

ทุกคนนิ่งกันไปชั่วขณะ ตามองอยู่ที่หลังฐานซึ่งค้นได้เหล่านั้น ไม่มีใครอ่านความคิดของใครถูก มันเป็นความเงียบที่ย่างเข้ามาครอบงำอย่างประหลาด และโดยไม่ได้นัดแนะกันไว้เลย ยกเว้นมาเรียเพียงคนเดียว อีกสี่คน ซึ่งเป็นพี่น้องเพื่อนสนิทกับมัคคุเทศก์รับจ้างนำทาง ต่างหวนระลึกไปถึงข้อความที่ชายผู้สาบสูญ สลักเป็นอักษรไว้ด้วยถ่านบนก้อนหินใหญ่ตำแหน่งหนึ่ง ซึ่งตามพบกันในระยะต้น **เป็นข้อความที่กลั่นออกมาจากความสะเทือนใจและวิริยะมานะกล้าเยี่ยงชายชาติอาชาไนย ซึ่งผิดหวังต่อทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต แต่ก็ไม่เคยยอมแพ้กับโชคชะตา**

ข้อความนั้นกินใจลึกอยู่ในความรู้สึกของทุกคนยามเมื่อหวนคิดในขณะนี้ ราวกับว่าเจ้าของผู้เขียนข้อความประกาศไว้กับป่าดงพงไพรได้ปรากฏกายขึ้นมาให้เห็นอยู่ในขณะนี้

"ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น
ขอฝ่าพันอุปสรรค และขวากหนาม
ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตาทราม
จะฝากนามโลก ให้รู้ กูก็ชาย!!

“ณ ที่นี้ไร้ญาติและขาดมิตร
ยังก็แต่บ่าวสนิทพิสมัย
เสมอเพื่อนเสมอญาติไม่คลาดไกล
เป็นเพื่อนตายเคียงกูคู่ชีวา!”

เชษฐา วราฤทธิ์ บัดนี้น้ำตาซึมขอบตา
ไชยยันต์ก้มหน้านิ่ง
ส่วนดาริน เหม่อลอย!

สำหรับรพินทร์ ไพรวัลย์ บัดนี้ เขามีความรู้สึกบอกกับตนเองอย่างแจ่มชัดว่า ไม่มีลูกผู้ชายเลือดข้นนักผจญภัยที่ไหนอีกแล้วที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่า ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ แม้แต่เขาเองก็หาได้เทียบเท่าไม่ ครั้นแล้วก็เกิดปมฉงนขึ้นมากลางใจอย่างฉับพลันว่า สาเหตุอันใดหนอที่ทำให้บุรุษผู้นั้นกระทำการอันอาจหาญท้าทายทั้งสวรรค์และนรกได้ถึงเพียงนี้ จะว่าเรื่องส่วนตัวระหองระแหงระหว่างพี่น้องกันเอง ซึ่งเป็นเรื่องของลิ้นกับฟันตามปกติธรรมดาทั่วไป ก็ไม่น่าจะเป็นจุดบันดาลใจให้ต้องเตลิดเปิดเปิงถึงเพียงนี้

สังเกตดูธรรมชาตินิสัยโดยทั่วไปของคุณชายเชษฐาผู้เป็นพี่ใหญ่ ซึ่งยอมรับว่าเป็นความผิดของตนที่ทำให้น้องชายต้องหนีหน้าไป ก็ยังไม่เป็นเหตุผลที่เพียงพอนัก เชษฐา วราฤทธิ์เป็นสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้ว ความรู้สึกนึกคิด ศีลธรรม จริยธรรมมีอยู่อย่างเพียบพร้อมประกอบด้วยเมตตากรุณาเป็นที่ตั้ง เขาจะ

เป็นตัวการร้ายกาจถึงขนาดทำให้น้องชายต้องหลบลี้หนีหน้าซมซานไปทีเดียวหรือ

มันน่าจะมีอะไรเบื้องหลังที่ซับซ้อนเร้นอยู่มากกว่านี้แน่นอน แต่พี่น้องทั้งคู่ คือเชษฐา และดาริน คงไม่ประสงค์จะบอกให้พรานรับจ้างนำทางทราบโดยละเอียด อาจเห็นว่าไม่จำเป็น แล้วเชษฐาก็สรุปรวบยอดยอมรับว่าเป็นความผิดของตนเองแต่ผู้เดียวเกี่ยวกับด้านความเห็นแก่ตัว และอยุติธรรมต่อน้องชาย ซึ่งแน่ละรพินทร์ย่อมเชื่อไม่ได้เป็นอันขาดว่า คนอย่างคุณชายเชษฐา จะเห็นแก่ตัว หรืออยุติธรรมต่อใครทั้งสิ้น ภายหลังจากศึกษาเรียนรู้ถึงธรรมชาตินิสัยแท้จริงในขณะที่ร่วมตายอยู่ด้วยกันเช่นนี้

แล้วดุษณียภาพอันเงียบงัน ก็ถูกทำลายขึ้นด้วยเสียงสูงของมาเรียซึ่งไม่ได้สนใจ รู้เห็นอะไรมาแต่ต้น

“ทุกคนเป็นอะไรกันไปหมดหรือ”

เมื่อนั้น จึงมีการขยับเขยื้อน และเสียงถอนใจ

“เราตามเขาเกือบสุดปลายทางแล้ว รพินทร์ ก็คงจะได้รู้กันในเร็วๆ นี้แหละ ว่าเขาอยู่ที่ไหน อย่างไร เดี๋ยวนี้ผมเชื่อมั่นเต็มเปี่ยมแล้วว่าเราต้องพบเขาแน่นอน แต่จะพบในลักษณะไหนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างในเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถและความซื่อสัตย์สุจริตของคุณเท่านั้น”

จอมพรานก้มศีรษะลง

“ผมจะพยายามสุดฝีมือครับ และไหนๆ เราก็บุกบั่นติด

ตามคุณชายอนุชามาจนกระทั่งใกล้ความจริงถึงเพียงนี้แล้ว หากไม่เป็นการละลาบละล้วงในเรื่องส่วนตัว ระหว่างพี่น้องกันเองเกินไปนัก ผมอยากจะเรียนถามความจริงอะไรสักอย่าง ซึ่งผมคิดว่า คุณชายเชษฐา คุณหญิงดาริน และคุณไชยยันต์คงจะทราบดีอยู่แล้ว”

“ถามมาเลย รพินทร์ เดี๋ยวนี้ผมไม่มองคุณเป็นคนอื่นนอกจากญาติสนิทคนหนึ่ง”

“อะไรเป็นสาเหตุแท้จริงที่ทำให้คุณชายอนุชาเตลิดเปิดเปิงเสี่ยงชีวิตถึงเพียงนี้ ผมไม่อยากจะเชื่อเรื่องผิดใจกับคุณชายเชษฐาอย่างฉันพี่น้องธรรมดา และไม่เชื่อด้วยว่าคุณชายอนุชาจะหวังสมบัติลม ๆ แล้ง ๆ จนกระทั่งกล้าลงทุนเสี่ยงชีวิตถึงเพียงนี้ รูปการณ์ของคุณชายอนุชา เหมือนคนผิดหวังอย่างรุนแรง เป็นความผิดหวังที่ประชดชีวิตและลงโทษตัวเองเสียมากกว่า ขุมเพชรพระอุมา ผมคิดว่าเป็นแต่เพียงส่วนประกอบเท่านั้น”

สองพี่น้อง และเพื่อนสนิทของคนสาบสูญ นิ่งงันกันไปยึกครู่มองตากันเองอยู่ไปมา

เชษฐาหน้าเผือดคล้ำลงอย่างสังเกตได้ชัด ต่อมาก็ฝืนยิ้มตอบมาด้วยเสียงแผ่วต่ำว่า

“เอาละ ไหน ๆ เราก็มากันถึงเพียงนี้แล้ว ผมจะบอกความจริงให้ทราบ นอกเหนือจากที่บอกคุณไปแล้วนั้น ก็ยังมียึกเรื่องหนึ่ง น้องชายของผมอกหักเพราะผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้นมาพัวพันกับผมเข้าโดยที่ผมก็ไม่ได้ตั้งใจ และไม่รู้ด้วยว่ามีอะไรกับน้องชายมาก่อน ผมกลายเป็นคนโชคดีที่เอาเปรียบเขาทุกด้าน ไหนจะความรักจากพ่อแม่ญาติพี่น้อง ไหนจะเกียรติยศ

ตำแหน่ง หน้าที่การงาน ไหนจะเป็นทายาทของกองมรดกที่ตัวเขาเองถูกตัดออกไปผมมารู้ตัวว่าผมทำลายน้ำใจเขาอย่างรุนแรงเรื่องผู้หญิงคนนั้นเหนือกว่าความเจ็บช้ำน้ำใจทั้งปวงที่เขาได้รับหนักอยู่แล้ว แต่สาบานได้ มันเป็นเพราะผมไม่รู้ ผมไม่ได้มีเจตนาเลย และความจริงก็ปรากฏต่อมาภายหลังว่า ผู้หญิงคนนั้นก็ไปแต่งงานกับผู้ชายอื่นเสีย ไม่ใช่ผม เพราะผมก็ไม่ต้องการหล่อนเหมือนกัน เมื่อรู้ว่าเป็นของน้องชายมาก่อน แต่เหตุการณ์ทั้งหลายมันเกิดขึ้นทีหลัง อนุชาเตลิดเปิดเปิงไปเสียก่อนแล้ว ผมก็ไม่อยากจะเชื่ออย่างคุณเหมือนกันว่า น้องชายของผมละโมบมุ่งหวังมหาสมบัติใดๆ มากกว่าที่คิดจะเดินทางไปเสียให้พ้นๆ จากโลกมนุษย์อันสับปลับนี่ เพียงแต่ว่าเขาไม่ได้ใช้วิธีฆ่าตัวตายโดยทางตรงเท่านั้น”

พรานใหญ่ถอนใจยาวเยือก ก้มศีรษะลงอีกครั้ง

“ถ้าเช่นนั้นก็ตรงกับที่ผมคาดคะเนไว้ไม่มีผิด”

พวกพรานพื้นเมืองทั้งหมด หาบสัมภาระมาถึง ปลงของลงจัดเตรียมบริเวณเป็นสถานที่พัก คนเหล่านั้นทั้งหมดแม้กระทั่งส่างปาเอง ซึ่งไม่เคยสนใจไยดีกับอะไร ก็ยังอดไม่ได้ที่จะแสดงอาการทึ่ง ตื่นเต้นต่อหลักฐานของคนสาบสูญ ที่ค้นพบใหม่นั้น

“โฮ้ย! สองคนนั่นไม่น่าจะรอดตายเดินกันมาถึงที่นี่เลย”

เจ้าต่องสู่บ่นออกมาเป็นภาษาของมัน

“รอดตายจากตรงนี้ได้ ก็ยังไม่รู้ว่าจะไปตายอยู่ที่ไหน แต่คงพากันเร็วๆ นี้แหละ”

มาเรียปากพล่อยร้องบอกคนของหล่อนออกมาพร้อมกับหัวเราะหึๆ โชคดีอยู่บ้างที่เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ฟังไม่รู้เรื่อง แต่รพินทร์หันไปมองหน้า แหม่มสาวจึงรู้สึกตัวหน้าจืดไปยักไหล่นิดหนึ่ง จอมพรานไม่กล่าวคำใดเพราะก็เห็นว่าฝ่ายนายจ้างของเขาทุกคนไม่มีใครรู้เรื่องหรือหันไปสนใจกับถ้อยคำโต้ตอบของมาเรียกับเจ้าคนใช้ต่องสู่ของหล่อน พอสบตาแงซายก็ลอบพยักหน้าให้เดินตามออกมาพบกันสองต่อสองนอกบริเวณพัก

“ความเห็นของแกถูกต้อง แงซาย” เขากระซิบแผ่วเบา

“ในข้อไหน?”

“นายชดกับพรานของเขาเดินทางไปถึงเนินพระจันทร์ได้แน่นอน ฉันไม่เคยเชื่อมาก่อนเลย จนกระทั่งมาพบหลักฐานครั้งล่าสุดนี่”

แงซายเบิ่งตามองดูหน้าเขาเฉย ไม่ส่อเค้าความรู้สึกใดๆ ให้จับได้

“เรามาพนันกันอีกสักสองข้อดีไหมผู้กอง?”

“พนันอะไร?”

“เขาตาย หรือยังมีชีวิตอยู่ นั่นข้อที่หนึ่ง ส่วนข้อที่สองเราทั้งหมดจะไปถึงเนินพระจันทร์ทันตามกำหนดไหม?”

“แกเลือกพนันทางด้านไหน?”

“ผู้กองล่ะ?”

166

รพินทร์ ไพรวัลย์นิ่งไปชั่วขณะ พยายามอ่านความคิดจากสีหน้าและแววตาของเจ้าคู่ปรับถูกแล้ว! นั่นเป็นสิ่งที่เขาจะต้องครุ่นคิดและตั้งคำถามกับตนเองอยู่แล้วเช่นกันในสองประเด็นที่แงซายท้าทายพนันมา

คนสาบสูญ แสดงหลักฐานร่องรอยของการมีชีวิตอยู่เมื่อปีกลาย ขณะที่เดินทางมาถึงบ่อน้ำร้อนบนยอดเขาแห่งนี้ นั่นเป็นตำแหน่งที่ใกล้เคียงกับเนินพระจันทร์อย่างที่สุด จนพอจะสันนิษฐานได้ว่า จะอย่างไรเสียก็จะต้องเดินทางไปถึงเป้าหมายนั้นได้อย่างแน่นอน ชนิดที่ไม่มีการคลาดเคลื่อนไป

แต่นั่นมันเป็นเหตุการณ์เมื่อปีที่แล้ว ก็ปัจจุบันนี้เล่า เขาทั้งสองคนไปอยู่เสียที่ไหน คงยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ร่องรอยที่พบก็เป็นเพียงร่องรอยหลักฐานในเที่ยวขาไปผ่านเท่านั้น ไม่ปรากฏร่องรอยขากลับ?

และอีกสิ่งหนึ่งเท่าที่เป็นปัญหาเฉพาะหน้าเกิดขึ้นอยู่ขณะนี้ ทั้งคณะทุกคนย่อมตระหนักได้ดีถึงอาการอุปัทวเหตุฉุกเฉินที่เกิดขึ้นกับนายหญิง ซึ่งทำให้หล่อนไม่สามารถจะเดินต่อไปได้นอกจากการพักฟื้นเป็นระยะติดต่อกันอีกหลายวัน

ส่วนกำหนดวันขึ้นห้าค่ำ เดือนสิบสอง อันเป็นเวลาแน่นอนที่จะต้องไปให้ถึงเนินพระจันทร์ตามคำสั่งของลายแทงก็กำลังจะมาถึงในวันมะรืนนี้แล้ว คณะทั้งหมดจะเดินทางกันไปถึงได้อย่างไรเพราะอุปสรรคที่เกิดขึ้น

จอมพรานเปลี่ยนสายตาจากหน้าของอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงขึ้นไปสังเกตบนแผ่นฟ้ายามนี้ เขาเห็นความสว่างของทิวากาลยังแผ่ความแจ่มใสอยู่ทั่วไป คะเนเวลาว่ามันคงประมาณไม่เกินบ่ายสองโมง แต่มีเค้าหมอกแห่งความหนาวเยือกจับกลุ่มอยู่เหนือยอดเขา ซึ่งสูงตระหง่านขึ้นไปทางทิศเหนือ...ทิศอันเป็นที่ตั้งยอดสูงสุดของเทือกเขาพระศิวะ ซึ่งเนินพระจันทร์ก็อยู่ทางตำแหน่งนั้น มันกำลังค่อยๆ เคลื่อนเงาผ่านมา แสงสว่างของกลางวันอาจหมดสิ้นไปภายในเวลาไม่เกินบ่ายห้าโมงเย็นของวันนี้ และจากนั้นไป หิมะก็คงจะเริ่มพรม อันเป็นธรรมชาติของที่นี่ตามฤดูกาลนี้

“จากใจจริงของฉัน แงซาย...”

ในที่สุดเขาก็พูดเบาเหมือนกระซิบ

“ฉันไม่อาจพอที่จะคิดได้ว่านายชดกับคนของเขายังมีชีวิตอยู่ในขณะนี้และก็ไม่คิดด้วยว่าเราจะเดินทางไปถึงเนินพระจันทร์ตามกำหนดเวลาได้”

แงซายแย้มริมฝีปากออกน้อย ๆ

“ถ้าเช่นนั้น ผู้กองก็คิดเช่นเดียวกับนายแหม่มนั่นเอง แล้วทำไมผู้กองไม่บอกถึงความคิดข้อนี้ของผู้กองให้เจ้านายทั้ง-หลายทราบไว้”

“แกคิดว่าฉันควรจะบอก...หรือคิดว่าฉันจะ ‘กล้า’ บอก งั้นหรือ?”

“ผู้กองยังไม่ตอบตรงคำถามของผมนัก ผมถามเพื่อท้าพนันกับผู้กองเมื่อตะกี้ เราพนันกันตะหาก”

“พนัน?...มีอะไรมาเป็นเดิมพัน ระหว่างแกกับฉัน”

ยิ้มของเจ้าคนลึกลับสยายกว้างออกไปอีก

“มี...และมันเป็นเดิมพันที่จะทรงความหมายที่สุดในชีวิตของเราทั้งสองฝ่าย”

“ว่ามาซิ”

“ถ้าผู้กองชนะผมอันหมายถึงว่า นายชดกับคนของเขาตายไปเสียแล้ว กับอีกอย่างหนึ่งคือเราไปไม่ทันตามกำหนดเวลาที่เนินพระจันทร์ ผมจะลืมเรื่องราวและหน้าที่อื่น ๆ ทั้งมวลเสียให้หมดสิ้น และจะเป็นแงซายคนเดิม ติดตามผู้กองไปทุกหนทุกแห่ง ยอมเป็นทาสเป็นลูกงานผู้รับใช้ผู้กองตลอดไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ พูดง่าย ๆ ก็คือ ผมกลับไปอยู่ร่วมกับผู้กองที่หนองน้ำแห้งตามเดิม มีสภาพรับใช้ผู้กองอย่างบุญคำ เกิด เส่ย และจัน ขอฝากชีวิตไว้กับผู้กองตลอดไป...”

“ฮือม์...”

พรานใหญ่ครางลึกในลำคอ จ้องหน้าเขม็ง

“ก็แล้วถ้าฉันแพ้พนันแกล่ะ”

"ผู้กองสละโลกภายนอกและชีวิตเดิม ๆ ของผู้กอง มาอยู่ร่วมกับผมในมรกตนครตลอดไปเช่นกัน ตกลงไหม?"

จอมพรานอึ้งไปนานในครั้งนี้ **เกิดมาเป็นรพินทร์ ไพร-วัลย์ ไม่เคยมีครั้งใดที่เขาจะตกอยู่ในสภาพลังเล กริ่งเกรงต่ออนาคตเบื้องหน้าเท่ากับการถูกท้าทายให้รับพนันในครั้งนี้**

"ใคร่ครวญดูให้ดี ผู้กองที่รัก ทันทีที่ผู้กองตกลงรับพนันกับผม สัจจะย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้กองคงไม่ยอมเสียสัตย์เมื่อลั่นปากออกไป ส่วนตัวผมเองก็เช่นกัน"

ระหว่างที่เขายังนิ่ง แงซายพูดแช่มช้าชัดเจนต่อมาจากสีหน้าที่ยิ้มประหลาด

"แกต้องการให้ฉันอยู่ในมรกตนครกับแกถ้าฉันแพ้พนัน?"

"เป็นเช่นนั้น"

"เพื่ออะไรกัน ฉันจะมีประโยชน์อันใดสำหรับแก สมมติว่าแกจะยึดเอาตัวฉันไว้"

"ผู้กองน่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่า ไม่ว่าแงซายจะอยู่ที่ไหน ทุกข์สุขอย่างไร แงซายปรารถนาจะมีผู้กองรพินทร์เคียงข้างด้วยเสมอตราบจนกว่าวันที่เราจะตายจากกันไป"

จอมพรานหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

"มันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว เอาละ นี่เราพูดกันในเรื่องสมมติทั้งสิ้น...สมมติว่าฉันแพ้พนันแก และจะต้องมีหน้าที่รักษาสัจจะอยู่เป็นข้าแกในมรกตนคร เจ้านายทุกคนรวมทั้งลูกน้องของฉันก็จะต้องกลับออกไปสู่โลกภายนอกอยู่ดีนั่นเอง ฉันจะทอดทิ้ง

พวกเขาได้อย่างไร ใครจะเป็นคนนำทางเขากลับออกไปส่งฝั่งโลกภายนอก”

แงซายสั่นศีรษะช้า ๆ คงยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น

“เรื่องนั้นไม่สำคัญนัก หนานอินจะทำหน้าที่แทนผู้กองนำทุกคนกลับออกไปสู่โลกภายนอกได้โดยสวัสดิภาพ หรือถึงไปกว่านั้น ผู้กองจะย้อนกลับไปส่งพวกเขาทั้งหลายจนแน่ใจที่สุดเสียก่อนก็ได้ แล้วจึงย้อนกลับมาชดใช้สัญญาที่แพ้พนันผม ผมยินดีเสมอที่จะให้ผู้กองกลับไปก่อน โดยไม่จำเป็นต้องยึดตัวไว้ในทันที เพราะถึงอย่างไรผมก็เชื่อในสัจจะของผู้กอง”

“แกไม่มีอะไรจะพูดกับฉัน มากไปกว่าเรื่องเหลวไหลไร้สาระแบบนี้อีกแล้วหรือ?”

“นี่ไม่ใช่เป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ แต่เป็นเรื่องที่ผมพูดจริง และมีความหมายตามที่พูดทุกอย่าง!”

“แกเจตนาจะยืนยันกับฉันใช่ไหม ว่านายชดกับคนใช้ขถงเขายังมีชีวิตอยู่ และเราจะต้องตามเขาพบ”

“ผมไม่ยืนยัน แต่ผมพนันกับผู้กอง และในเมื่อผู้กองก็แน่ใจอยู่แล้วว่าเขาตายไปแล้ว การเดินทางครั้งนี้ล้มเหลว ทำไมผู้กองจึงไม่รับพนันกับผม”

“แกอยากให้ฉันรับพนันแกหรือ?”

“ก็สุดแล้วแต่ผู้กอง ผมไม่ได้บังคับหรือขอร้อง นั่นเป็นเพียงข้อเสนอเท่านั้น ถ้าผู้กองแน่ใจในสิ่งที่ผู้กองคิดก็ควรจะรับพนันผม เพราะย่อมจะเห็นทางชนะอยู่แล้ว แต่ถ้ายังไม่แน่ใจมันก็จะเป็นสิ่งดีงามที่เกิดขึ้นกับความรู้สึกของผู้กองเอง คือหวังไว้ว่าจะได้พบบุคคลที่ผู้กองมีหน้าที่ติดตาม”

"ฉันมองไม่เห็นประโยชน์อันใด ที่ถึงฉันชนะพนันแล้วได้แกไปเป็นลูกมือช่วงใช้ที่หนองน้ำแห้ง" เขาเลี่ยง

แงซายหัวเราะอย่างรู้ทัน

"ทำไมไม่ยอมสารภาพตามตรงว่า ผู้กองไม่กล้าพนันกับผมเพราะกลัวแพ้"

รพินทร์เริ่มหัวเราะออกมาได้เป็นครั้งแรก เอื้อมมือตบไหล่แงซาย

"แกมีจิตวิทยาที่ดีมาก แงซาย ที่ใช้อุบายสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นแก่ฉันอีกครั้ง ถูกแล้ว ฉันไม่กล้าพนันกับแกหรอก ลงแกได้กล้าท้าทายอย่างเอาจริงเอาจังถึงเพียงนี้ มันแปลว่าแกจะต้องมีความมั่นใจอยู่อย่างแน่นแฟ้นที่สุด จึงกล้าเสนอเดิมพันกับฉันอย่างนี้ และอะไรก็ตามที่เป็นความมั่นใจของแก ฉันก็ไม่กล้าดูแคลนเหมือนกัน ว่าแต่แทนที่จะมาท้าฉันอยู่เช่นนี้ ทำไมแกไม่ช่วยทำให้ฉันมองเห็นหนทางขึ้นมาบ้างจากความมืดมนทุกด้านในขณะนี้"

"ขั้นแรกที่สุด เราจะต้องทำให้นายหญิงเดินได้เป็นปกติเสียก่อนอย่างช้าพรุ่งนี้"

เจ้าคู่ปรับเขาพูดหน้าตาเฉย

"แล้วแกเป็นหมอที่เก่งกว่าตัวนายหญิงเองงั้นหรือ?"

เขาพูดเสียงขุ่น

"ไม่มีหมอคนไหนในโลกนี้ ที่จะแก้ไขโรคไต้สารพัดอย่างไปหมดหรอก และคนที่แก้ไขโรคหรืออาการใดๆ ได้โดยเฉพาะอย่างก็ไม่จำเป็นจะต้องเป็นหมออีกด้วย มิฉะนั้นเราจะไม่ได้เห็นผู้ชำนาญการพิเศษอย่างส่างปา อย่างคะหยิ่นหรืออย่างบุญคำ"

ยังไม่ทันจะจบประโยค แงซายก้าวเดินผละออกจากเขาไป แต่ยังหันหน้ามาบอกอีกว่า

“แงซายจะออกไปสำรวจรอบ ๆ ที่พักเรานี่ สักครู่ไม่นานนักจะกลับมา แต่ถ้าผู้กองจะขยันเดินมาเป็นเพื่อนด้วยก็เชิญ”

รพินทร์ยืนมองตามหลังร่างอันสูงใหญ่นั้นไปอย่างครุ่นคิด โดยไม่ขยับเขยื้อนหรือเอ่ยคำใดทั้งสิ้น ชั่วไม่นานก็ลับเหลี่ยมเนินหายไปจากสายตา

เมื่อย้อนกลับเข้ามายังโพรงพัก ทุกคนชุมนุมอยู่พร้อมหน้าในลักษณะนั่งล้อมวงคนป่วย ทั้งหมดกำลังพูดจาสนทนาหรอมฉะนกหารอกนอยู่ มีมาเรียเพียงคนเดียวที่ลุกเลียงเดินออกมายังปากทาง เพื่อจะสูดอากาศเบื้องนอกและเดินสวนกับเขา รพินทร์จึงจับแขนไว้

“คุณหญิงเป็นอย่างไรบ้าง?”

แม่ผมทองยิ้มกับเขาเลี่ยน ๆ กระตุกไหล่ด้วยความเคยชินมากกว่าจะมีความหมายเช่นไร

“ฉันรู้ว่า คุณกลุ้มแทบจะเป็นบ้าตายไปทีเดียว แต่ไม่อยากให้ใครเห็น ใช่ไหม?”

“ผมถามถึงอาการ”

เสียงของเขากระด้างขึ้น

“ตอนนี้ก็ค่อยยังชั่ว ความเจ็บปวดลงแล้วเพราะยาฉีด แต่ไม่มีทางจะลุกขึ้นมาได้หรอก ถ้าเขาใช้กำลังขาด้านนั้นเมื่อไหร่ อาการเจ็บปวดมันก็จะเกิดขึ้นเมื่อนั้น เย็นใจได้รายนี้ เชื่อว่าไม่

น้อยกว่า 3-4 วันกว่าจะทุเลา เจ้าส่างปาของฉันกับตาเฒ่าบุญคำของคุณ พยายามจะช่วยเหลืออยู่อย่างเต็มที่แล้ว แต่คงไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้หรอก หมองูกับหมอผีจะไปช่วยอะไรได้กับอาการทุพพลภาพชั่วขณะจากอาการของรูมาตอย”

“แล้วนี่คุณจะไปไหน?”

“อยากออกไปสูดลมหายใจข้างนอกหน่อย”

หล่อนบอกเดินผ่านหน้าเขา แต่แล้วก็หันกลับมาบอกเบาๆ ว่า

“โชคดีนะ ไพรวัลย์ ที่อาการชนิดนี้เกิดขึ้นกับน้อย ทำให้เราทั้งหมดต้องหยุดชะงักการเดินทางลง ถ้าอาการมันมาเกิดขึ้นกับฉัน ทุกคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณจะสาปแช่งฉันพิลึกและคงจะทิ้งฉันไป”

ก่อนที่มาเรียจะเดินพ้นระยะเอื้อม พรานใหญ่คว้าแขนไว้อีกครั้งดึงตัวกลับเข้ามาหายังไม่ปล่อยมือ แต่บีบแขนแน่น

“ทำไมถึงดูถูกน้ำใจพวกเราทุกคนถึงขนาดนั้น อย่าว่าแต่คุณเลยเมย์ ต่อให้เจ้าส่างปาก็ตามทีเถิด ถ้าหากมันเกิดมีอันเป็นไปที่จะต้องนอนแบอยู่กับที่ ก็จะไม่มีใครใจดำทอดทิ้งมันไปหรอก ขอให้รู้ไว้ด้วย”

มาเรียหัวเราะกร่อยๆ พึมพำว่า

“ฉันเสียใจ ถ้าหากพูดอะไรทำให้คุณไม่สบายใจ ฉันรู้ว่าคุณและทุกคนในที่นี้เป็นคนดีทั้งนั้น มีฉันเป็นคนแย่ไม่เป็นสับปะรดอยู่คนเดียวเท่านั้น”

สำนวนภาษาอังกฤษของหล่อน แปลออกมาได้ความทำนองนั้น แล้วคนพูดก็หลบสายตาเขาไป

“รู้ไหม ว่าคุณเริ่มจะเป็นคนดีในความรู้สึกของพวกเราทุกคนตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ไม่รู้”

“ตั้งแต่คุณยอมรับกับสภาพที่จะเป็นแม่ของลูก ซึ่งกำลังจะเกิดมานั่นแหละ แม้ว่ามันจะเป็นภาวะ ‘จำยอม’ ในความรู้สึกของตัวคุณเองก็ตาม”

กล่าวจบเขาก็ปล่อยมือหล่อนออก เดินตรงเข้าไปหาพรรคพวกโดยไม่สนใจอะไรกับแม่จอมยุ่งประจำคณะอีก ปล่อยให้หล่อนออกไปข้างนอกตามอัธยาศัย

ทุกคนมองมาทางเขา เมื่อเห็นก้าวเข้าไปร่วมวง รพินทร์มีหน้าที่ที่จะต้องเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแย้มเพื่อปลอบขวัญผู้ร่วมคณะอีกครั้ง เขารู้ดีว่าทุกคนกำลังกลุ้มกระสับกระส่ายวิตกต่อสถานการณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวคนป่วยเอง ผู้บัดนี้ส่งสายตากังวลมายังเขาและมีท่าเหมือนอยากจะพูดอะไรด้วยแต่ก็พูดไม่ออก

“คุณหญิงนอนพักเสียก่อนเถิดครับ อย่าทนนั่งอยู่อย่างนั้นเลยหรือถ้าจะหลับได้สักตื่นก็คงจะดีขึ้น ผมขอรับรองว่าที่นี่จะเป็นที่พักสบายที่สุด”

หล่อนปฏิบัติตามคำขอร้องของเขาอย่างว่าง่าย ๆ ค่อย ๆ เอนตัวลงนอนหงายเหยียดยาวบนผืนหนังหมีอันฟูไปด้วยขน ประสานมือไว้กับอก แล้วหลับตาลงอย่างอิดโรย

ไชยยันต์แทนที่จะเอาใจใส่อยู่กับเมียแหม่มของเขาเช่นที่

เคย ขณะนี้กลับคอยนั่งเฝ้าดูแลเพื่อนสาว ผู้คลุกคลีใกล้ชิดกันมาแต่เล็กแต่น้อยเหมือนญาติสนิท ช่วยถอดเข็มขัดซองปืนออกให้ พร้อมทั้งจัดบริเวณที่นอนเพื่อความสะดวกสบายของคนเจ็บ

เมื่ออยู่ท่ามกลางที่แวดล้อมของหมู่คณะทั้งหมด อันประกอบด้วยพี่ชายและเพื่อนสนิทของแม่ดอกฟ้าดารินของเขา เช่นขณะนี้ รพินทร์ก็ไม่อาจเข้ามาให้ความช่วยเหลือใกล้ชิด กับสุภาพสตรีสูงศักดิ์ที่หัวใจของเขาภักดีได้ไม่ นอกจากจะเฝ้าดูด้วยใจห่วงอยู่รอบนอกเยี่ยงมัคคุเทศก์รับจ้างเท่านั้น

พวกพรานพื้นเมืองของเขาทุกคน รวมทั้งคะหยิ่นและส่างปาก็ล้วนส่อสีหน้าเป็นทุกข์กันไปหมด อาการเจ็บป่วยของนายหญิง ไม่มีใครเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อยเลย ในเมื่อต่างก็รู้กำหนดที่หมายของการเดินทางและระยะเวลาอันจากดตายตัวอยู่ด้วยกันแล้วเช่นนี้ทุกคน บุญคำนั้นถึงกับทำพิธีบวงสรวงบนบานมหาฤาษีโกฑัญญะเพื่อขอให้นายหญิงหายจากอาการเจ็บปวดโดยเร็ว

เชษฐาพยักหน้าเรียกพรานใหญ่เข้ามานั่งใกล้ๆ

“คุณแน่ใจหรือ ว่าขณะนี้เราใกล้เนินพระจันทร์มากที่สุดแล้ว”

“แน่ใจครับ ถ้าไม่เกิดอุปัทวเหตุกับคุณหญิงเสียก่อน ผมคิดว่าเราควรจะถึงที่นั่นก่อนค่ำวันนี้เสียด้วยซ้ำ”

“ถ้างั้นเอายังงี้ดีไหม เราตั้งแค้มป์ถาวรอยู่ที่นี่แหละ แล้วพรุ่งนี้คุณกับผมไปให้ถึงที่นั่นด้วยกัน เพื่อค้นให้พบและดูลู่ทางไว้ก่อน เพราะมันก็ไม่ห่างจากที่นี่นักอย่างที่คุณว่า ถึงอย่างไรเราก็คงเดินไปและกลับได้ โดยอาศัยเวลาไม่มากนักให้พวกเราส่วนใหญ่เฝ้าน้อยรออยู่ที่นี่แหละ”

ท่านหัวหน้าคณะมีความคิดที่แล่นไกลเสมอ ไม่ยอมนิ่งอับจนอยู่กับที่

"ผมก็กำลังคิดอย่างนั้นอยู่เหมือนกันครับ ใจจริงผมอยากจะเดินทางล่วงหน้าไปก่อนเสียเดี๋ยวนี้ด้วยซ้ำ แต่เหตุการณ์ทางนี้ยังฉุกละหุกอยู่ไม่กล้าทิ้งไป เพราะถ้าไปที่นั่นกว่าจะกลับมาก็คงต้องพรุ่งนี้ ทางนี้จะยิ่งห่วงหน้าพะวงหลังแย่"

"ผมยังไม่เห็นด้วยที่จะให้คุณล่วงหน้าตามลำพังก่อน วันนี้เราใช้เวลาของวันนี้ปรึกษาหารือกันให้รอบคอบก่อนดีกว่า คุณคิดว่า ผม คุณ แงซาย พอจะทิ้งทางนี้ไปได้ไหม โดยให้ไชยยันต์กับบุญคำและพวกนี้เฝ้าอยู่นี่ทั้งหมด"

"ถ้าจำเป็นจะต้องทำอย่างที่ว่านี่ ผมอยากจะเสนอตัวผมเองกับแงซายเพียงสองคนเท่านั้น คุณชายก็ควรจะอยู่ที่นี่ด้วย เพราะเรียนตามตรง ผมไม่เคยไว้วางใจในความรอบคอบของใครในพวกเราทั้งหมดเหนือไปกว่าคุณชายอีกแล้ว อีกอย่างหนึ่งจะได้เป็นกำลังใจอบอุ่นของคุณหญิงซึ่งนอนเจ็บอยู่ด้วย เธออาจขวัญเสียยิ่งขึ้น ถ้าคุณชายไปกับผมเสียเช่นนี้"

เชษฐานิ่งคิดอยู่ครู่ แล้วว่า

"ความจริงผมก็เป็นห่วงน้อยอย่างมาก และเข้าใจดีในสิ่งที่คุณพูดแต่ถ้าผมไปกับคุณด้วย เราจะได้ช่วยกันพิจารณาถึงปริศนาในลายแทงเมื่อถึงกำหนดเวลาที่ระบุไว้นั้น สามความคิดก็คงจะดีกว่าสองความคิดแน่ๆ จุดสำคัญที่สุดก็คือเราจะต้องค้นพบทางขึ้นให้ถูกต้อง ถึงแม้เราจะยังไม่สามารถเดินทางต่อไปได้ในระยะเวลานั้น ถ้าเราค้นพบและทำแผนที่กำหนดเส้นทางเอาไว้ให้ถูกก่อน ก็ย่อมจะตัดขึ้นถูกได้เองภายหลังจากที่คอยให้

น้อยค่อยยังชั่วแล้ว ผมเชื่อว่าอย่างน้อยที่สุด หลักฐานร่องรอยของอนุชากับหนานอินก็คงต้องค้นพบกันอีกที่นั่นแน่ๆ”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็คงเม้มริมฝีปากแน่น กล่าวแผ่วเบาต่อมาว่า

“ถ้าเราพบหลักฐานการเสียชีวิตของเขาที่นั่น การเดินทางครั้งนี้จะได้สิ้นสุดลงเสียที แต่ถ้าเป็นหลักฐานในการเดินคืบหน้าต่อไปอีกของเขา เราก็จะได้สาวรอยต่อไป คุณต้องเข้าใจนะรพินทร์ ผมไม่ได้หมายตัดเทือกพระศิวะเพื่อมุ่งไปไหนทั้งสิ้น แต่ต้องการตามไปในที่ๆ อนุชาไปเท่านั้น ไม่สนใจเรื่องอื่นที่นอกเหนือไปกว่านี้”

“ครับ ผมเข้าใจดี ถ้าอย่างไรแล้วลองฟังความเห็นคุณหญิงกับคุณไชยยันต์ดูอีกครั้ง ถ้าหากคุณชายต้องการจะไปกับผมด้วยพรุ่งนี้ เพราะมันหมายถึงว่าเราทั้งสามคนจะต้องอยู่ที่เนินพระจันทร์ เพื่อตีปริศนาลายแทงและหาลู่ทางจนกว่าจะพ้นวันขึ้นค่ำไปแล้ว จึงจะกลับมาที่นี่ได้”

ขณะที่พูด เขาเหลือบตาไปทางร่างอันนอนสนิทนิ่งของดาริน วราฤทธิ์ และถอนใจสะท้อนด้วยความสงสารจับใจ หล่อนผ่ายผอมซูบโทรมลงไปมากในระยะหลังนี่ แต่ก็เต็มไปด้วยความแข็งแกร่งทรหดสุดใจขาดดิ้นเกินสภาพหญิง และไม่ทิ้งความงามอย่างคมเฉียบตามคุณสมบัติเดิม

พี่ชายเจ้ากรรมสองคนทะเลาะกันแท้ๆ จึงทำให้น้องสาวคนสวยผู้แสนจะบอบบาง ต้องมาพลอยตกระกำลำบากแทบเลือดตากระเด็นไปด้วย พรานใหญ่รำพึงอยู่ในใจ...แต่นึกอีกทีก็น่าจะขอบคุณต่อเหตุการณ์ หาไม่เช่นนั้นแล้วชายหญิงคู่หนึ่ง จะมา

เกิดความรู้สึกที่ซาบซึ้งถึงแก่นประทับใจกันได้อย่างไร ทั้ง ๆที่ฐานะและเส้นทางชีวิตแตกต่างกันลิบลับ

ไชยยันต์ขยับถอยห่างเพื่อนสาวออกมาร่วมวงด้วยอย่างระมัดระวังการเคลื่อนไหวของตน ไม่ให้ดังไปรบกวนคนเจ็บ

“น้อยหลับแล้ว”

อดีตนายทหารปืนใหญ่บอก

“เขาให้ยานอนหลับตัวเองเมื่อครู่ใหญ่นี้ มันช่วยให้สงบและพักผ่อนไปได้ เฮ้อ! หมอประจำคณะ มากลายเป็นคนป่วยไปเสียเองยังงี้ พวกเราก็แย่เท่านั้น จะช่วยอะไรก็ช่วยไม่ได้ถนัดนัก”

รพินทร์ทอดสายตาไปที่ไชยยันต์ด้วยความรู้สึกชื่นชมลึกซึ้งมองกันผาด ๆ ไชยยันต์ก็ดูเป็นคนไม่ค่อยจะเอาไหนนัก แต่เมื่อถึงคราวเกิดวิกฤตการณ์เดือดร้อนขึ้นในหมู่คณะ อันจะต้องแสดงถึงความเสียสละและความกล้าหาญ ไชยยันต์ก็ไม่ได้ด้อยคุณ-สมบัติในด้านนี้เลยไม่ ธรรมชาตินิสัยของเขาเป็นคนดีคนหนึ่งควรแก่การนับถือได้ สังเกตดูที่ไชยยันต์ปฏิบัติแสดงความห่วงใยต่อเพื่อนสาวของเขา ก็ย่อมจะพิสูจน์ถึงแก่นแท้ของน้ำใจได้ จึงไม่น่าสงสัยเลยว่า เหตุใดบุคคลทั้งสามจึงมีความรักใคร่ผูกพันต่อกัน ถึงขนาดที่ร่วมเดินทางมาด้วยกันได้ในครั้งนี้ เพราะเขารักกันอย่างแน่นแฟ้นเสมอพี่น้องคลานตามกันออกมานี่เอง

และบางทีที่มาเรียผละลุกเดินแยกตัวหนีออกไปเสียเมื่อตะกี้นี้ อาจเป็นเพราะความหมั่นไส้ไชยยันต์ ที่เข้ามาประคบ-ประหงมดารินจนเห็นชัดก็ได้ อย่างน้อยแหม่มสาวก็ยังมีอารมณ์ของเพศหญิงทั่ว ๆ ไปอยู่บ้างเหมือนกัน หล่อนคงไม่เข้าใจลึกซึ้ง

ได้เพียงพอ ในความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวคู่นี้ว่ารักใคร่ห่วงใยกัน ฉันเพื่อนหรือญาติใกล้ชิดเช่นไร ตรงข้ามกับตัวเขาเอง ซึ่งหยั่งซึ้งเข้าใจโดยตลอด เขาเคยเห็นแม้กระทั่งไชยยันต์เคยอุ้มหรือกอดดารินเอาซึ่งๆ หน้า แต่นั่นก็ไม่มีความหมายอะไรมากไปกว่าอาการหยอกเย้าเล่นหัวกันธรรมดาเท่านั้น

แล้วก่อนที่ใครจะพูดคำใดกันต่อไปนั่นเอง ทั้งหมดก็ต้องชันศีรษะขึ้นอย่างกะทันหัน

เสียงไรเฟิลนัดหนึ่ง ระเบิดกึกก้อง แหวกมาในความเงียบของขุนเขารอบด้าน ดังสะท้อนกังวานซ่าไปทั่ว

ไชยยันต์เผลอตัว ร้องออกมาว่า “ฮี้ยย์!” แล้วต่อมาทุกคนก็เห็นมาเรียผู้โผล่ออกไปข้างนอก วิ่งหน้าตื่นเข้ามาร้องลั่นว่า

“เสียงปืน ได้ยินหรือเปล่า? มันดังมาจากหุบเขาลูกใดลูกหนึ่งใกล้ๆ เรานี่แหละ แต่บอกไม่ถูกว่ามันดังมาจากทางไหน?”

รพินทร์กัดริมฝีปากขมวดคิ้ว สำหรับไชยยันต์กับเชษฐาลุกพรวดพราดขึ้นทันที

“ใครยิง เอ๊ะ! พวกเราทั้งหมดอยู่กันครบไม่ใช่หรือ?”

เชษฐาพูดละล่ำละลักเร็วปรื๋อ หมุนตัวไปรอบๆ

กังวานเสียงของกระสุนนัดนั้น ค่อยๆ แว่วจางหายไปกลายเป็นความเงียบตามเดิม

มันดังขึ้นเพียงนัดเดียวเท่านั้น!

ทุกคนหน้าตื่นเลิ่กลั่กกันไปหมด ยกเว้นพรานใหญ่ผู้อยู่ในอาการครุ่นคิดเหมือนจะอ่านอะไรบางอย่างจากรหัสของเสียงปืนนัดนั้น...

ดาริน วราฤทธิ์ เพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ไม่รู้สึกตัวขึ้นมารับรู้ต่อเสียงปืน อันเป็นข้อประหลาดใจของพรรคพวกทุกคนในขณะนี้ หล่อนถูกสะกดไว้ด้วยยานอนหลับของตนเองในปริมาณขั้นแรง

ระหว่างที่ทุกคนยังเงอะงะ หยั่งความเห็นของกันเองอยู่ไปมา พรานใหญ่ค่อย ๆ ลุกขึ้นมายืน ก็พอดีกับที่เชษฐาผู้ละเอียดรอบคอบเสมอ มองสำรวจจำนวนผู้ร่วมคณะทุกคนแล้วถามโดยเร็วต่อมาว่า

"แงซายไม่ได้อยู่นี่ด้วย! เจ้านั่นหายไปไหน?"

"มันบอกกับผมว่าจะขอออกไปสำรวจบริเวณใกล้ ๆ นี่ แยกไปเมื่อสักครู่ใหญ่ ๆ นี่เองครับ"

รพินทร์ตอบ

"ถ้างั้นก็ไม่มีปัญหา เสียงปืนของแงซายนั่นเอง"

ไชยยันต์ว่า แต่ยังไม่วายตื่นเต้น มันหลีกเลี่ยงไม่ได้จริง ๆ สำหรับความรู้สึกสะดุ้งผวาชนิดนี้ ยามใดยามหนึ่งก็ตามทีในเส้นทางตั้งแต่ออกจากหล่มช้างเป็นต้นมา หากคนใดคนหนึ่งแยกจากคณะส่วนใหญ่ออกไปตามลำพังก็ดี หรือเป็นหมู่ ๆ ก็ตี ครั้นแล้วก็มีเสียงปืนแว่วมาให้อีกฝ่ายได้ยิน อันแสดงให้ทราบชัดว่าได้มีการยิงขึ้น ทั้งที่ข้อเท็จจริงอาจเป็นการยิงสัตว์เพื่อมาเป็นเสบียงของหมู่คณะ แต่ฝ่ายที่ได้ยินเสียงปืนก็ยังอดไม่ได้ที่จะต้องใจเต้นระทึก และรอฟังข่าวอยู่ด้วยความกระวนกระวายใจจนกว่าจะเห็นเจ้าของเสียงปืนโผล่กลับมา และหรือรู้ได้แน่นอนว่ายิงอะไร เพราะเหตุที่ว่าเสียงปืนในลักษณะเช่นนี้ไม่มีทางจะพิสูจน์ให้ทราบได้เลยว่า มันเป็นเรื่องดีหรือเรื่องร้าย วิกฤตการณ์ที่

เกิดขึ้นหลายตอนหลายครั้ง มันก็มักจะมาจากเสียงปืนที่แว่วมาให้ได้ยินแบบเดียวกันนี่แหละ

อาจมีมาเรียเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ไม่กังวลใจอะไรมากนักเมื่อรู้แน่ว่า แงซายหายไปจากคณะและเป็นเจ้าของเสียงปืนนัดนั้น หล่อนยิ้มออกมาได้ แล้วพูดอย่างคนมีอารมณ์ขันโดยไม่เข้าใจถึงกาลเทศะว่า

"โชคไม่ดีเลย ที่เป็นเสียงปืนจากนายเฮอร์คิวลีสนั่น ฉันกำลังจะเตรียมดีใจอยู่แล้ว ที่พอใกล้เนินพระจันทร์เข้ามา และใกล้ต่อร่องรอยของคนหายกระชั้นชิดแบบนี้ แล้วจู่ๆ เราก็ได้ยินเสียงปืน เพราะนั่นมันย่อมหมายถึงนายชดกับพรานของเขาแน่ๆ"

"อย่าพูดอะไรให้มันนอกเรื่องนอกราวไปเลย เมย์ แงซายออกไปสำรวจบริเวณตามลำพังคนเดียว แล้วอยู่ๆ ก็ยิงตูมขึ้นแบบนี้ มันไม่ใช่สิ่งที่พวกเราทุกคนจะสบายใจนักหรอก"

ไชยยันต์ทำเสียงต่ำๆ

"พนันกันก็ได้ แงซายยิงสัตว์ที่จะมาเป็นเสบียงให้พวกเราทุกคน ไม่ต้องตกใจไปหรอก เพราะยิงนัดเดียวแบบนี้ไม่เชื่อถามไพรวัลย์ดูก็ได้"

เชษฐากับไชยยันต์เปลี่ยนสายตาไปที่พรานใหญ่อย่างต้องการจะได้ความเห็น

"มันบอกคุณว่าจะออกไปสำรวจบริเวณ งั้นหรือ?"

ท่านหัวหน้าคณะย้อนถามเขามาอีกครั้ง

พรานใหญ่ย่อมเข้าใจดีถึงข้อห่วงกังวลของนายจ้างเขา ซึ่งไม่ได้แสดงออกมาโดยตรง และเพื่อความสบายใจของคนเหล่านั้น เขาจึงหันไปคว้าไรเฟิลบอกเรียบๆ ว่า

"ผมจะออกไปดูเองครับ รู้สึกเหมือนกันว่า มันดังอยู่ไม่ไกลนัก"

แล้วก็เดินผละออกมาโดยเร็ว เสียงบุญคำร้องบอกไล่หลังมาว่า

"นาย เอาไอ้พวกนี้ไปสักสองคนซิ เผื่อไอ้แงซายมันยิงได้อะไรก็จะได้ช่วยกันแบกหามมา"

"ไม่ต้องหรอก ทุกคนอยู่นั่นแหละ ถ้าเหลือบ่ากว่าแรงยังไงค่อยย้อนกลับมาตามทีหลัง"

เขาตัดบทโดยไม่หยุดหรือเหลียวมาให้เสียเวลาต่อไปอีก

ก้าวยาว ๆ ออกมาสู่บริเวณเบื้องนอกอุโมงค์พัก จำได้ว่าแงซายแยกเดินหายลับตาไปทางไหน ประกอบกับภูมิประเทศอันเป็นภูเขาหินล้วน ๆ ปราศจากแมกไม้ที่บดบัง เขาแน่ใจว่าการสาวรอยแงซายไม่ยากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เสียงปืนที่แว่วมาก็บ่งชัดอยู่ว่าผู้ยิงอยู่ไม่ห่างจากบริเวณที่พักเท่าใดนัก อาจในละแวกไม่เกิน 1 กิโลเมตรเท่านั้น

พอก้มลงสำรวจตามพื้น ก็ยิ่งสะดวกใจมากขึ้น ความชื่นฉ่ำของพื้นปรากฏรอยเท้าของแงซายที่เหยียบย่ำไว้ พอที่จะให้สาวไปได้แม้จะไม่ชัดเจนนักก็ตาม

ทิศทางนั้นลาดลงไปสู่เนินต่ำลักษณะคล้าย ๆ หลังเต่าก่อน แล้วจึงแยกไต่ขึ้นเส้นทางอันสูงชัน เหมือนจะพยายามขึ้นไปสู่ยอดอันแหลมสูงยอดใดยอดหนึ่งทางด้านตะวันออก ซึ่งเขา ก็อ่านใจมันไม่ถูกเหมือนกันว่า มันจะไต่เขาสูงชันลักษณะ

หน้าผาขึ้นไปหาสวรรค์วิมานอะไร ในเมื่อมีทางให้เลือกเดินได้สะดวกออกรอบทิศมากมาย

เสียงปืนที่ลั่นหนึ่งนัด ก็ยังเดาไม่ถูกจริง ๆ ว่าแงซายยิงอะไร จะว่าเดินหาสัตว์ที่จะมาเป็นอาหาร มันก็ไม่น่าจะเดินขึ้นสูงแบบนี้ ในเมื่อต่ำลงไปดูเหมือนจะมีทุ่งหญ้าในวงแวดล้อมของป่าสนย่อม ๆ ระหว่างตีนเชิงสองลูกเนิน

ปัญหาครุ่นคิดพิศวงของเขายังไม่อาจที่จะตัดสินใจสันนิษฐานได้อย่างใด ก็พลันมองเห็นเจ้าตัวต้นเหตุของเสียงปืนกำลังยืนตระหง่านอยู่ในระหว่างหมู่หิน ใต้หน้าผาตัดอันสูงลิบเป็นยอดกรวยสูงขึ้นไป ห่างจากตำแหน่งที่รพินทร์ลากตัวเองไต่ซอกหินขึ้นมาพักกายอยู่ประมาณ 50 เมตร

เขาชะงักอยู่อึดใจ พยายามเพ่งสายตาจ้องไปที่ร่างนั้นซึ่งบัดนี้ยืนกอดอกหันข้างให้แก่เขา พิงไรเฟิลคู่มือไว้ตรงก้อนหินข้าง ๆ ตัว ลักษณะของไอ้หมอนั่นกำลังแหงนดูขึ้นไปบนชะง่อนหิน สูงเหนือศีรษะในท่าครุ่นคิด หรือมิฉะนั้นก็ทอดอารมณ์ตามสบายของมัน

พรานใหญ่เคลื่อนเข้าไปทันทีนั้น เมื่อเขาใกล้เข้าไป แงซายปรายหางตามามองนิดหนึ่งและก็ไม่ได้ทักทาย หรือแสดงอาการใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากจะยืนแหงนมองขึ้นไปข้างบนอย่างเดิม จนกระทั่งอีกฝ่ายเข้าถึงตัว

“นึกแล้ว...”

เจ้าคู่ปรับของเขาเอ่ยขึ้นลอย ๆ เหลียวมองหน้าช้า ๆ พลางยิ้ม

“นึกห่าอะไร?”

“นายหญิงคงไม่ปล่อยให้ผู้กองนั่งขี้เกียจอยู่เฉยๆ หรอก ถ้าได้ยินเสียงปืนจากแงซายโดยไม่รู้ข่าวคราวแบบนี้”

“นายหญิงหลับ ไม่ได้ยินเสียงปืนหรอก แต่นายใหญ่กับนายทหารก็มีอะไรคล้ายๆ นายหญิงเหมือนกัน คือรักแกยิ่งกว่าลูกเสียอีกถ้าเขามีลูก”

แงซายหัวเราะ

“อย่าอิจฉาแงซาย คนอย่างแงซาย ใครๆ ก็รักทั้งนั้น ยกเว้นผู้กองคนเดียว”

“ถ้าแกไม่สามารถจะบอกเหตุผลที่ฉันพอจะรับฟังได้ ว่าที่เสือกยิงปืนเมื่อตะกี้นี้นะ ยิงเพื่ออะไร ฉันจะถีบแกให้กลิ้งลงจากเขาลูกนี้เหมือนๆ กับลูกขนุนกลิ้งลงไปทีเดียว ต่อให้ตัวแกใหญ่ๆ ยังงี้แหละวะ”

รพินทร์พูดลอดไรฟันออกมา วางไรเฟิลในมือลง พร้อมกับปั้นแขนเสื้อขึ้นอย่างเตรียมพร้อม

“รู้สึกว่าจะไม่มีโอกาสถีบผมให้กลิ้งเป็นลูกขนุนหรอก ตรงกันข้าม ผู้กองเห็นจะต้องลำบากช่วยผมเสียด้วยซ้ำ ถ้าอยากจะให้นายหญิงเดินได้ อย่างช้าพรุ่งนี้”

ประโยคหลังของไอ้คนยวน ทำเอารพินทร์จ้องขมึง เพื่อจะค้นหาแก่นความจริงที่ซ่อนเร้น

“ถ้าไม่อยากจะให้ฉันด่าแกด้วยคำหยาบ หรือดีไม่ดีมือไม้ก็อาจซัดโผงผางตามไปด้วย ก็พูดให้มันสั้นและเข้าใจง่ายกว่านี้”

“บนนั้น!”

แงซายชี้มือขึ้นไปบนหน้าผาสูงเหนือศีรษะ ซึ่งเต็มไปด้วยชะง่อนแง่ของหิน

“ตัวอะไรชนิดหนึ่ง ถูกปืน จากชะง่อนเหนือขึ้นไปหล่นลงมาติดค้างอยู่ รูปร่างของมันเป็นส่วนผสมระหว่างเลียงผาและแกะภูเขา น้ำมันของมันผสมกับรากไม้บางชนิด เคี่ยวให้เข้ากัน สามารถทำให้คนที่เป็นโรคง่อยเปลี้ย หรือโรคอันเกิดจากไขข้ออักเสบทุกชนิดทุเลาลงได้ ภายในเวลาไม่เกิน 5-6 ชั่วโมง วิธีใช้คือการพอกและทาตรงบริเวณอักเสบนั้น ๆ”

รพินทร์ ไพรวัลย์อึ้งไปนาน มีความรู้สึกเหมือนฝันไป

“หวังว่าแกคงไม่บังอาจพูดตลกอะไรกับฉันในภาวะเช่นนี้นะ”

“ผมไม่ชอบตลกในยามหน้าสิ่วหน้าขวาน”

“แกหมายความ ในสิ่งที่แกพูดงั้นหรือ?”

“ผมหมายความเช่นนั้น”

“เอาสูตรหรือทฤษฎีนี้มาจากไหน และแกเชื่อมั่นอย่างไรว่าจะได้ผล?”

“แงซายพูดไว้หลายครั้งแล้ว ว่าแงซายก็เป็นศิษย์มีครูเหมือนกัน”

เจ้านั่นพูดเนิบ ๆ แต่หนักแน่นในแต่ละคำ

“ปัญหาใดก็ตาม ถ้าบังเอิญมันมาเป็นปัญหาที่แงซายเคยร่ำเรียนศึกษา มีประสบการณ์และทดสอบมาก่อนแล้ว มันก็สบายมาก เมื่อผมบอกกับผู้กองเช่นนี้ ทำไมถึงไม่เฉลียวคิดถึงสิ่งที่เราพูดกันไว้เมื่อไม่นานนี่เอง นึกออกแล้วหรือยัง ว่าทำไมผมจึงกล้าท้าพนันกับผู้กองในข้อที่ว่า พวกเราทั้งหมดจะไปถึงเนินพระจันทร์ทันเวลาหรือไม่ ผู้กองว่าไม่ แต่ผมว่าทัน...แล้วผู้กองก็ไม่ยักกล้าพนันกับผม”

“ฉันอยากรู้ ว่าแกรู้วิธีแก้ไขแบบนี้มาจากไหน?”

“ระหว่างท่องเที่ยวล่าสัตว์อยู่แถบเนปาล ผมเป็นศิษย์ของโยคีหลายองค์ ท่านเหล่านั้นแม้จะไม่ดูมหัศจรรย์มีอิทธิฤทธิ์เท่ามหาฤาษีโกฑัญญะแต่ก็มีอะไรพิเศษกว่ามนุษย์ปุถุชนธรรมดามาก ท่านให้อะไรผมไว้หลายอย่างเกี่ยวกับ ‘สัญชาตญาณป่า’ พืชและสัตว์ชนิดใด แก้ไขบำบัดโรคอะไร การสร้างพิษและการสะกดพิษ ผู้กองจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม ผมสามารถจะบอกส่วนผสมของยาระงับพิษที่ส่างปาใช้ สามารถจะบอกสูตรยาร้อนของบุญคำ ว่ามันประกอบด้วยอะไรบ้าง และรู้แม้กระทั่งส่วนประกอบของยาแก้พิษยางน่องที่คะหยิ่นใช้อยู่ เพียงแต่ว่าผมไม่มีส่วนประกอบ หรือตัวยาสำเร็จรูปเช่นที่แต่ละคนผู้ชำนาญไปคนละอย่างพกติดตัวอยู่เท่านั้น ในกรณีที่นายหญิงประสบอุปัทวเหตุเดินไม่ได้ ทางหลักวิชาแพทย์จะเรียกอะไรก็ตามที แต่มันเป็นอาการที่ผมเคยพบเห็น และเคยช่วยแก้ไขใครต่อใครหลายคนมาแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะอาการของอัมพาต อันเกิดจากเส้นโลหิตในสมองตีบตันแล้ว เป็นเรื่องง่ายมาก หากมีสัตว์ชนิดที่ผมยิงค้างอยู่บนหน้าผานั่น และมีรากไม้เช่นที่พอจะหาได้จากภูมิประเทศ อันเป็นยอดเขาสูงที่แวดล้อมเราอยู่ขณะนี้”

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น จ้องแงซายเหมือนจะมองดูสิ่งมหัศจรรย์ที่ศึกษาไม่มีวันจบสิ้น

“ทำไมแกไม่บอกฉันให้ชัด ว่ามันเป็นสัตว์อะไร ที่แกบอกว่าต้องการน้ำมันของมัน”

“ผู้กองอาจไม่เคยเห็นหรือรู้จักมาก่อน แต่แถบเนปาลหรือ

เชิงเทือกหิมาลัยมีอยู่ชุกชุม ผมสังเกตเห็นรอยของมันมาก่อนแล้วตั้งแต่เราเหยียบขึ้นเทือกพระศิวะภูมิประเทศแถบนี้ใกล้เคียงกับแถบหิมาลัยมาก จะเรียกว่ามันเป็นเลียงผาชนิดหนึ่ง ผู้กองอาจเข้าใจได้ง่ายขึ้น แต่เป็นชนิดที่ขนปุยหนาและมีอยู่บนยอดเขาสูง ปกคลุมไปด้วยหิมะ แถบที่เรียกกันว่า เอเซียไมเนอร์ สัตว์ประเภทนี้ ไต่ชะง่อนเขาได้ชำนาญเป็นพิเศษเหนือกว่าสัตว์สี่เท้าอื่นๆ ทุกชนิด จะไม่มีการล้มตาย หรือพิการจากการพลัดหล่นจากที่สูง ในกรณีที่กระโจนจากชะง่อนหนึ่งไปยังอีกชะง่อนหนึ่ง ถ้าพลาดมันอาจนอนสลบนิ่งไปชั่วขณะและก็จะฟื้นขึ้นมาตามเดิมเมื่อต่อมน้ำมันและน้ำดีกระจายแผ่ไปทั่วเซลล์ในร่างกายมีตัวยาประสานกระดูก และขจัดโรคง่อยเปลี้ยอยู่ในน้ำมันของมัน มีคุณสมบัติในการดูดซึมผ่านผิวหนังได้อย่างรวดเร็ว ยิ่งถ้าได้เคี่ยวผสมกับรากไม้บางชนิดการดูดซึมผ่านผิวหนังจะเร็วขึ้นอีก เราต้องการสองชนิดจากมันเพื่อคนป่วยของเรา หนึ่งคือดีสำหรับกิน สองคือน้ำมันสำหรับชโลมนวด”

“ฉันรู้ว่าแกซ่อนอะไรต่ออะไรไว้ในตัวมาก แต่ถึงอย่างไรมันก็ยัง ‘มาก’ เกินกว่าที่ฉันคาดคิดอยู่ดี แกเป็นคนซ่อนภูมิทุกชนิดและถ้าไม่จำเป็นขีดสุด ก็ไม่ยอมขยายมาเลย คุณสมบัติข้อนี้แหละที่ทำให้ฉันไม่ชอบหน้าแกมาแต่ไหนแต่ไร”

“การอวดกล้าเป็นสมบัติของคนขลาด การอวดฉลาดเป็นสมบัติของคนโง่...อาจารย์สอนผมไว้เช่นนี้ และผมก็ปฏิบัติตามมติประจำใจข้อนี้มาอย่างเคร่งครัดที่สุด แต่ถึงอย่างไร ในฐานะคนรับใช้ที่ติดตามคณะของผู้กองมาด้วยคนหนึ่ง ผมก็ไม่เคยทำอะไรเสียหายไม่ใช่หรือ”

“แกควรจะบอกพวกเรา ให้หายวิตกกังวลเสียแต่แรกเลย ทันทีที่แกเห็นสภาพของนายหญิง ไม่น่าจะรอให้คนอื่นโง่ให้หมดเสียก่อน แล้วแกก็สำแดงความฉลาดขึ้นมาในวินาทีสุดท้ายตามวิธีการเดิมๆ ของแกแบบนี้”

“การบอกให้คลายวิตก จะมีผลได้ก็เพียงแต่ปลอบขวัญกันเท่านั้นแล้วก็จะมีปัญหาให้ถกเถียงว่า มันจะเป็นไปได้หรือไม่ ซึ่งไร้ประโยชน์เสียเวลาโดยใช่เรื่อง สู้ลงมือกระทำให้เห็นชัดๆ เลยไม่ได้ นั่นประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง...”

แงซายละสายตาจากหน้าผาที่แหงนมองอยู่ตลอดเวลา เปลี่ยนมาจับประสานกับดวงตาของเขาซึ่งจ้องมาก่อนแล้ว

“ผมไม่ได้ต้องการจะแสดงตนเป็นผู้ฉลาด หรือผู้แก้ไขปัญหาข้อนี้เลย จึงหาโอกาสบอกให้ผู้กองทราบตามลำพังเท่านั้น ผู้กองจะศักดิ์สิทธิ์สำหรับสายตาของนายจ้างเราขึ้นอีกมาก ถ้าหากสิ่งที่ผมอธิบายให้ผู้กองฟังทั้งหมดนี้ ให้มันมาจากความรอบรู้ของผู้กองเอง ผมเป็นแต่เพียงผู้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้กองเท่านั้น”

จอมพรานแยกเขี้ยว

“ฉันไม่รอบรู้หรือเก่งกาจไปเสียหมดทุกอย่างหรอก แงซาย และฉันก็ยอมรับกับสภาพนี้มานานแล้ว แกอาจมีเจตนาดีเพื่อจะยกย่องให้เกียรติแก่ฉัน แต่แกก็ต้องรู้ดีอยู่แล้วว่า คนอย่างฉันไม่เคยสวมรอยแอบอ้างในความสามารถของใคร โดยเอามาเป็นของตัวเอง ถ้าแกสามารถช่วยนายหญิงในครั้งนี้ บุญคุณของแกก็มีอยู่เหนือฉันมากมายพอแล้ว เป็นเรื่องที่ฉันจะต้องยินดีและขอบใจแกเป็นอย่างยิ่ง”

“ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องขอบใจ หรือถือว่าเป็นบุญคุณอะไรทั้งสิ้นเพราะมันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว ผมต้องการให้พวกเราไปถึงเนินพระจันทร์ทันเวลา เหมือนผู้กองและคนอื่นๆ เหมือนกัน บางทีอาจเป็นความต้องการที่มากกว่าทุกคนเสียด้วยซ้ำ!”

“แล้วนี่แกรออะไรอยู่อีก ยิงได้แล้วไม่ใช่หรือ เห็นบอกว่า ตกลงมาค้างอยู่บนชะง่อนโน่น ทำไมถึงไม่ปีนขึ้นไปเอาตัวลงมา ฉันเห็นแกยืนทอดหุ่ย เอ้อระเหยอยู่ตรงนี้ตั้งแต่ฉันไต่ทางขึ้นมาครั้งแรกแล้ว”

“ผมยังนึกไม่ออก ว่าถ้าผู้กองไม่ตามมา ผมจะขึ้นไปเอาเลียงผาน้ำแข็งตัวนั้นลงมาได้ยังไง?”

“นี่แกจะออกอุบายอะไร ใช้ให้ฉันปีนขึ้นไปเอาแทนแกอีกละกระมัง บอกตามตรงฉันกลัวใจแกจริงๆพับผ่า อุบายเล่ห์กลของแกมันรอบตัวไปหมด”

แงซายสั่นศีรษะ

“ผมไม่บังอาจถึงกับจะออกอุบายอะไร เพื่อให้ผู้กองไต่หน้าผาขึ้นไปเอาเลียงผาตัวนั้นลงมาแทนผมหรอกครับ และถึงแม้จะใช้อุบายยังไง ผู้กองก็คงไม่ยอมหลงกลเป็นอันขาด ที่ผมยืนรอผู้กองอยู่นี่ ก็เพื่อจะขอความร่วมมืออะไรบางอย่างเท่านั้น ผมจะปีนขึ้นไปเอง ผู้กองคอยอยู่ข้างล่างนี่แหละ คอยช่วยผม”

“แกจะให้ฉันช่วยอะไร?”

“ครั้งแรก ตอนที่ผมซุ่มยิงมัน มันยืนอยู่บนชะง่อนสูงลิบโน่นโผล่หัวออกมานิดเดียวพอถูกปืน มันก็ร่วงลงมาติดค้างอยู่ตรงชะง่อนที่ต่ำลงมานั่น”

แงซายชี้มืออธิบายประกอบคำบอกเล่า

"ผมไต่หน้าผานี่ ขึ้นไปเพื่อที่จะเอามันลงมาก่อนที่ผู้กองจะโผล่มาถึงแล้ว แต่ก็เอาลงมาไม่ได้ ตัวเองก็แทบจะพลัดหล่นลงมาคอหัก"

"ทำไม? หน้าผานี่มันก็ไม่ชันอะไรนัก สำหรับนักไต่เขาอย่างแกนี่นะ"

"ครับ มันไม่สูงชันอะไรนักหรอก แต่พอผมโผล่หัวขึ้นไปเท่านั้น"

เจ้าคู่ปรับของเขาเว้นระยะไปนิดหนึ่ง ยิ้มออกมาแห้งๆ ยกหลังมือขึ้นขยี้เช็ดหน้า

"มีอะไรอยู่บนชะง่อนตรงตำแหน่งที่เลียงผาตัวนั้นหล่นลงมาคอยอยู่ก่อนแล้ว ผมไม่รู้ตัวล่วงหน้ามาก่อนเลย มันลากเอาเลียงผาที่ผมยิงเข้าไปใต้เพิงถ้ำที่อยู่ใกล้ๆ ให้ลูกอ่อนของมันสองตัว...สามตัว แม่ลูกช่วยกันฉีกเนื้อเลียงผาตัวนั้นอย่างหิวกระหายที่สุด พอเห็นผมโผล่ขึ้นไปมันก็แยกเขี้ยวเข้าใส่ ถ้าผมช้ากว่านั้นอีกนิดเดียว ก็คงถูกฉีกเหมือนซากเลียงผาตัวนั้น ผมรีบถอยไต่หนีลงมาเกือบตกหน้าผา แล้วก็มายืนนึกหาวิธีอยู่ จนกระทั่งผู้กองมาถึงนี่แหละ ผมกลัวว่าเลียงผาที่เราต้องการตัวนั้น ป่านนี้จะถูกขย้ำหมดตัวไปแล้ว"

พรานใหญ่ลืมตาโพลง

"อะไร?"

"หมีใหญ่ชนิดเดียวกับที่เรายิงเมื่อคืนวานนี้ครับ ยังสงสัยว่าจะเป็นตัวเมีย คู่ของไอ้ตัวนั้น มันมีลูกอ่อน และเฝ้าอยู่ในถ้ำตื้นๆ บนชะง่อนนั่น"

รพินทร์แหงนมองขึ้นไปโดยเร็วทั้งๆ ที่มองไม่เห็นอะไร

แล้วคว้าไรเฟิลที่วางพิงก้อนหินอยู่ ขึ้นมาเปิดลูกเลื่อน แง้มดูกระสุนที่เอาขึ้นรังเพลิงไว้ก่อนแล้ว เพื่อความแน่ใจอีกครั้ง ตบก้านลูกเลื่อนปิดลง

“เอายังไงดี ทางมันชันเสียด้วย สำคัญว่าเราจะต้องไต่ขึ้นไปพอโผล่ยังไม่ทันจะตั้งตัวได้ถนัด มันก็จะปราดเข้าใส่จังหวะนั้นเราเสียเปรียบมันแน่ แต่เราต้องจัดการเอาเลียงผาตัวนั้นคืนมาให้ได้เร็วที่สุดก่อนที่จะกลายเป็นเหยื่อมันหมดทั้งตัว”

“ผมจะไต่ขึ้นไปล่อมัน พอมันไล่เข้ามา ก็จะหลบลงที่แง่หินลูกนั้น เชื่อว่ามันจะต้องพยายามรุกไล่ลงมาอีก ผู้กองถอยห่างเชิงผานี่ออกไปให้สุดตรงหินหมู่นั้น ก็จะเห็นมันได้อย่างถนัด แต่ถ้านัดเดียวไม่อยู่ แงซายก็แหลก”

ประโยคหลัง เจ้าคู่ปรับของเขาพูดอ่อย ๆ

รพินทร์ยิ้ม ตบไหล่

“เอาละ ลงมือเดี๋ยวนี้ นัดเดียวอยู่ไม่อยู่ประเดี๋ยวก็รู้เอง”

“ครับ ผู้กองรู้ แต่ผมจะไม่มีโอกาสรู้อีกเลย เพราะขมองคงแหลกไปก่อนแล้ว”

แงซายพูดในน้ำเสียงเดิม แต่ก็ไม่มีการลังเลใด ๆ อีกทั้งสิ้น จัดแจงไต่ก้อนหินขึ้นไปอย่างรวดเร็ว โดยทิ้งไรเฟิลของตนเองไว้ที่เดิมข้างล่าง เพราะถึงจะเอาขึ้นไปด้วยก็ย่อมจะหาประโยชน์อันใดไม่ได้ นอกจากหนักและเกะกะเปล่า ๆ

พรานใหญ่ถอยห่างจากเชิงผา ออกไปยังตำแหน่งที่

สามารถมองเห็นชะง่อนด้านบนได้ถนัดที่สุด หากจะมีอะไรโผล่

ล้ำออกมา กระชับไรเฟิลในมือพร้อม ตาจับมองทางด้านหลังของแงซาย ซึ่งไต่สูงขึ้นไปเป็นลำดับอย่างแคล่วคล่อง

อีกประมาณสามวาจะถึงไหล่บริเวณนั้น แงซายส่งเสียงเอ็ดอึงขึ้นเหมือนเสียงพวกไล่ราว เพื่อยั่วแหย่ให้หมีแม่ลูกอ่อนตัวนั้นหันมาสนใจพร้อมกับค่อย ๆ ไต่ขึ้นไปอีกอย่างระมัดระวัง

ทันทีที่จอมพเนจรส่งเสียงตะเพิดขึ้นไป ก็มีเสียงแผดคำรามสะเทือนเลื่อนลั่นตอบมาในทันที พร้อมกับเสียงก้อนหินกลิ้งอยู่ข้างบน

"ระวัง! อย่าขึ้นไปบนนั้นทั้งตัว จะถอยไม่ทัน!"

รพินทร์ตะโกนเตือนขึ้นไป พร้อมกับตวัดไรเฟิลขึ้นไหล่

แงซายชะงักนิดหนึ่ง ทำเสียงเอ็ดอึงยุยั่วอยู่เป็นจังหวะแล้วก็ค่อย ๆ โผล่หัวขึ้นไปทีละน้อย

ทันทีที่ผู้คอยระวังเตรียมพร้อมอยู่เบื้องหน้า สังเกตเห็นว่าแงซายล้ำศีรษะโผล่ขึ้นพ้นขอบชานหน้าผาเท่านั้น เขาก็ได้ยินเสียงแผดคำรามอย่างฉุนเฉียวดังขึ้นกึกก้อง

แงซายหดหัวหลบ แล้วปล่อยมือลื่นหลุด ไถลลื่นแทบจะเสียจังหวะพลัดหล่นลงมา ดีที่มือข้างหนึ่งคว้าเหลี่ยมหินอีกก้อนหนึ่งไว้ได้อย่างเหนียวแน่น ตะกายตัวห้อยต่องแต่งท้าทายมฤตยู ชนิดที่รพินทร์ใจหายใจคว่ำ

พร้อมกับเงาทะมึนสีเทา ก็โผล่ออกมาให้เห็นเต็มตัว มันพุ่งปราดเข้ามาที่ตำแหน่งซึ่งแงซายโผล่ขึ้นไปด้วยอาการวิ่งสี่เท้า ความใหญ่โตของมันทำให้ปรากฏตระหง่าน อยู่บนเชิงชานหินบริเวณนั้นอย่างถนัดถนี่ กำลังหมุนซ้ายหมุนขวา หาทางที่จะลงมาเอาเหยื่ออันเป็นมนุษย์ผู้บังอาจ

ศูนย์ไรเฟิลในมือของเขากวาดตามเป้าหมายอันไม่คงที่นั้นอย่างรวดเร็ว พอมันทาบกับศีรษะอันกว้างใหญ่ กะได้ในระหว่างกึ่งกลางของสองหูก็กระดิกนิ้ว กระสุน .458 แม็กนั่มระเบิดผ่านลำกล้องออกไปดังเหมือนฟ้าผ่า

หมีใหญ่พันธุ์กินเนื้อเป็นภักษาหารตัวนั้นหยุดเสียงคำรามขาดหายไปในพริบตา พร้อม ๆ กับร่างอันใหญ่ของมัน ที่ผงะลับเหลี่ยมหินหายแวบไป จนรพินทร์ก็ไม่อาจแน่ใจได้เหมือนกันว่ากระสุนของเขาผิดถูกอย่างไรหรือไม่

แต่สิ่งที่หัวใจแทบวายในขณะนี้ก็คือ ร่างอันห้อยต่องแต่งของเจ้าคนที่ทำหน้าที่ล่อ พลัดหลุดจากแง่หินที่เกาะอีกครั้ง ไถลร่วงลงมาตามแนวผาอันลาดชันนั้นอย่างน่าหวาดเสียว

“เฮ้ย!”

รพินทร์ร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัวด้วยความตกใจขีดสุด

ร่างที่หลุดจากแง่หินของแงซาย หายแวบลงไปในระหว่างซอกหิน ที่งอกแซมโผล่ขึ้นมาบังของยอดหิน ทำให้ไม่สามารถจะมองเห็นอะไรได้อีก กะระดับจากที่ตำแหน่งที่ตกลงมา โดยวัดเปรียบเทียบกับพื้นเบื้องล่าง สูงประมาณ 15 เมตร นับเป็นระยะที่พอเพียบ สำหรับความพิการหรือดับชันธ์ไปในทันที ในกรณีที่หล่นลงมากระทบพื้นในแนวดรง

พรานใหญ่ลืมเรื่องอื่นใดในยามนี้หมดสิ้นลงชั่วขณะ วางปืนพิงก้อนหินไว้ ออกวิ่งสุดแรงเกิดมายังเชิงหน้าผานั้น แล้วปีนป่ายตามรอยแงซายขึ้นไปโดยเร็ว เพราะไม่ทราบจะทำอะไรให้ดีไปกว่านี้ได้ ปากก็ตะโกนเรียกนามของเจ้าคู่ปรับกึกก้องออกไปอีกสองสามครั้งซึ่งเงียบเชียบไม่มีเสียงตอบ

เขาปีนอย่างลนลาน เร่งร้อนใจขึ้นไปยังตำแหน่งที่เห็น

แงซายพลัดหลุดร่วงลงไปนั้น จนตัวเองก็แทบจะเสียหลักตกลงมาหลายครั้ง ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว พร้อมกับคิดสบถสาบานสาปแช่งต่อเหตุการณ์ ดูเอาเถิด! เทวดาฟ้าดินเจ้าป่าเจ้าเขา ช่างกลั่นแกล้งอะไรเช่นนี้ ท่ามกลางความหวังอันมืดมิด ที่เพิ่งจะแลเห็นช่องทางพอให้มีกำลังใจชื้นขึ้นและก็น่าจะสำเร็จลงอย่างไม่ยากเย็นอะไรเลยชนิดหนึ่งที่เห็นอยู่ทนโท่แค่เอื้อม มันก็มาเกิดเหตุแทรกซ้อนเหมือนถูกกลั่นแกล้งขึ้นอีก

ภาพของแงซายที่พลัดหล่นลงไปนั้น แม้จะมองไม่เห็นเพราะซอกหินบัง เขาก็บอกได้ทันทีว่าถ้าไม่ตาย ก็คางเหลืองขาแข้งหักแน่นอน เจ้านั่นอยู่ในระหว่างทำงาน เพื่อจะช่วยให้นายหญิงผู้พิการไปชั่วขณะให้หายขึ้นมา แต่แล้วตัวมันเองกลับประสบเคราะห์กรรมเข้าเสียเองเช่นนี้ จะยังประโยชน์อันใดขึ้นมา

พักใหญ่รพินทร์ก็โหนขึ้นมาถึงยอดหิน อันเป็นเหลี่ยมบังภาพของแงซายขณะซึ่งหล่นหายลงไปนั้น เขาเกาะยึดพยุงกายไว้มั่นด้วยกำลังข้อแขนอันสั่นดิก ต้านทานกับแรงดึงดูดของโลกที่พยายามจะเหนี่ยวให้หลุดลงไป แล้วค่อยๆ ชันศีรษะชะโงกลงไปมอง โดยแน่ใจว่าคงจะได้เห็นร่างของเจ้าคนเคราะห์ร้ายนอนกองพาดอยู่กับเหลี่ยมหินลูกใดลูกหนึ่งในซอกนั้น แล้วก็พบกับความประหลาดใจอยู่คราครัน

ต่ำจากระดับยอดหินตรงที่เขาเกาะอยู่เป็นช่องว่างแคบๆ ที่ลึกลงไปราว 4 เมตร มีพื้นเทลาด ทแยงสลับกันต่ำลงไปเป็นลำดับเหมือนขั้นบันไดวน มองไม่เห็นวี่แววของแงซายเลย ซอก

หินอันงอกแซมอยู่ระเกะระกะเบื้องล่างเหล่านั้น ละต่ำลงไปสู่ช่องอันมืดครึ้มเบื้องล่าง เหมือนจะเป็นช่องเหวแคบ ๆ ที่คำนวณไม่ได้ว่าก้นอยู่ตรงตำแหน่งไหน

หรือว่าไอ้คนเคราะห์ร้าย ล่วงลงไปกระแทกกับหินที่ขวางรับอยู่แล้วกระดอนกลิ้งสูญหายลงไปเบื้องล่างอันลิบลิ่วนั้น ชนิดที่ไม่มีโอกาสจะตามซากพบอีกแล้ว

“แงซาย!”

เขาตะโกนสุดเสียงเรียกลงไปในช่องนั้นอีกครั้ง เสียงของพรานใหญ่สะท้อนกังวานไปทั่วหุบทึบ

เงียบสนิท มีแต่เสียงของเขาเองที่ก้องอยู่ไปมา

รพินทร์ทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ พยายามเพ่งมองไปที่หินชั้นแรกซึ่งสันนิษฐานว่าจะอย่างไรเสีย ร่างกายของแงซายจะต้องหล่นลงมาฟาดกระทบเป็นครั้งแรก กับระดับชะง่อนหินเหนือศีรษะของเขาขึ้นไปเล็กน้อย อันเป็นตำแหน่งที่แงซายเกาะห้อยตัวอยู่ก่อนที่จะพลัดหลุด คะเนดูมันก็ไม่น่าจะสูงมากนัก เพราะมีที่รองรับไว้ก่อน

แต่ถ้าหล่นลงไปกระทบหินก้อนนั้นแล้ว เกิดหมดสติตั้งตัวไม่ได้ปล่อยร่างให้กระดอนกลิ้งหล่นต่อไปอีก ก็น่าจะเกิดอันตรายได้เช่นกัน อย่างไรก็ตามเขามองไม่เห็นรอยเลือด หรือสัญลักษณ์ใด ๆ จากหินที่รองรับอยู่ชั้นแรกนั้น

สิ่งที่จะทำได้ต่อไปในขณะนี้ก็คือ พยายามไต่ลงไปในช่องนั้น เผื่อบางทีจะไปพบร่างของแงซายติดค้างอยู่ในซอกใดซอกหนึ่งของเหลี่ยมหิน พ้นจากระดับสายตาที่ชะโงกมองในแนวตรงขณะนี้

เขาค่อย ๆ ไต่อ้อมยอดหินที่เกาะอยู่ โน้มกายเอาแขนอีกข้างหนึ่งเอื้อมไปยันกับผนังผาใหญ่ไว้ แต่แล้วก่อนที่จะเคลื่อน-ไหวอย่างใดต่อไปนั่นเอง ก็ก้มลงไปเห็นอะไรชนิดหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่ยังตีนผาข้างล่าง มันคลานออกมาในลักษณะสี่ขาจากกลุ่มก้อนหินหมู่ใหญ่ พอออกไปสู่ที่โล่ง ก็ยันกายขึ้นยืนสองขาเดินกะโผลกกะเผลก แล้วแหงนขึ้นเอามือป้องหน้าดูเขา

“เฮ้ย...!แงซาย!!”

ไอ้คนที่เห็นอยู่หลัด ๆ ว่า พลัดร่วงลงมาจากยอดหิน แล้วจู่ ๆ ก็คลานงุ่มง่ามโผล่ออกมาจากเชิงหน้าผาข้างล่าง เอามือกุมปั้นเอว เดินเหมือนคนขาไม่เท่ากัน ส่งสีหน้าเหยเกขึ้นมาที่เขา ผู้ก้มลงจ้องตะลึงอยู่ในขณะนี้ แล้วโบกมือให้ ความรู้สึกหลาย ๆ ประการ ทำให้รพินทร์แทบจะพลัดดิ่งลงมาอีกคนหนึ่ง ดีแต่สองมือโอบตะครุบแง่หินไว้แน่น

“เรียบร้อย ผู้กอง! ผมไม่เป็นอะไรมากนักหรอก แต่ตะโพกครากเท่านั้น”

แงซายร้องบอกขึ้นไป

“นั่นแกมุดโผล่ไปออกข้างล่างได้ยังไง?”

พรานใหญ่ตะโกนถามลั่น จ้องอีกฝ่ายเขม็งเหมือนไม่เชื่อสายตาแงซายทำมือให้ด

“มันไหลลงมาตามก้อนหินซอกนั้นแหละ กลิ้งไปกลิ้งมาอยู่หลายทอด แล้วมันก็หล่นลงมาซึ่งซอกใต้หินระดับพื้นจุกอยู่ตั้งนานกว่าจะคลานโผล่ออกมาได้”

ท่าทางเจ้าคนใช้ประจำคณะหมดเรี่ยวหมดแรง ทรุดตัวลงนั่งบนโขดหิน แล้วร้องบอกต่อมาเมื่อเห็นเขาขยับจะไต่ลงมาว่า

"ผู้กองขึ้นไปถึงบนนั้นก็ดีแล้ว ช่วยขึ้นไปเอาเลียงผาโยนลงมาทีเถอะ ผมไต่ขึ้นไปไม่ไหวแล้ว"

"โคตรเตี่ยมึง!! เสียรู้จนได้!!"

เขาแผดเสียงเอ็ดอึงอยู่บนนั้น ชูกำปั้นหรา

แงซายไม่โต้ตอบหรือพูดอะไรอีกทั้งสิ้น ทำหน้าเหยเกอยู่เช่นนั้นแล้วก้มลงสำรวจดูแขนขาของตนเองเฉย รพินทร์สบถด่าโขมงโฉงเฉงเหลียวซ้ายแลขวา ตั้งใจว่าถ้าพบก้อนหินพอจะหยิบฉวยได้ ก็จะขว้างลงไปเข่นกบาลเจ้าแงซายเสียให้หายเดือดดาลที่แพ้รู้ แต่ก็หาไม่ได้เลยสักก้อนเดียว มีแต่ก้อนหินใหญ่ ๆ ที่เชื่อมติดกับหน้าผาเป็นพืด แต่ละก้อนลื่นไปด้วยตะไคร่ จึงตกบันไดพลอยโจน จำใจต้องออกแรงปีนต่อไปโดยมีแงซายนั่งยิงฟันแหงนหน้ามองอยู่เบื้องล่าง จนกระทั่งนำกายขึ้นไปถึงบริเวณลานคั่นพักนั้นอย่างยากเย็น

สิ่งแรกที่คลานขึ้นไปหยุดหอบอยู่ก็คือ ซากของหมีใหญ่ตัวนั้นมันนอนฟุบอยู่บนพื้น ห่างจากชายหน้าผาออกไปราว 3 วา กลางแสกหน้าระหว่างดวงตาทั้งสองมีรอยเจาะของกระสุนไรเฟิลของเขาที่ยิงขึ้นมาเมื่อครู่นี้ ทะลุออกท้ายทอย ตายสนิท!

จากพื้นอันขรุขระไปด้วยก้อนหินนั้น ลึกเข้าไปอีกไม่ไกลนักเป็นเวิ้งถ้ำตื้น ๆ ตรงตามที่แงซายรายงานไว้ ลูกอายุประมาณ 2 เดือนของมันทั้งสองตัว ดูเหมือนจะไม่ยอมสนใจกับอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะรุมกัดทึ้งอยู่ที่ซากของสัตว์อะไรชนิดหนึ่ง มี

เขาอันโค้งงอนตวัด และขนที่ฟูแผ่หราเหมือนแกะอย่างหิว กระหาย เศษเนื้อและเลือดของสัตว์ชนิดนั้นกระจายไปทั่ว

รพินทร์ยันกายลุกขึ้นและวิ่งปราดเข้าไปที่ซากนั้นโดยเร็ว พร้อมกับส่งเสียงตะเพิดลั่น ไอ้ลูกหมีร้ายทั้งสองตัวซึ่งมีขนาดเท่าหมาไทยเขื่องๆ ตกใจ อ้าปากขู่ฟ่อตามสันดานเดิมของมัน แต่ถอยกรูดไปทำตัวงอเบียดกันอยู่ริมผนังด้านหนึ่ง มันก็ไม่เชิงว่าจะเป็นลูกอ่อนเกินไปนัก แต่ก็ยังไม่อาจเป็นพิษเป็นภัยใดๆ ได้ มันจ้องมองดูเขาด้วยความตระหนกระคนหวาดกลัว

พรานใหญ่ไม่สนใจอะไรกับมันอีก ก้มลงคว้าสองขาหลังของสัตว์ที่แงซายเรียกว่า ‘เลียงผาน้ำแข็ง’ ลากออกมาจากเพิงถ้ำจนถึงบริเวณชายหน้าผา ชะโงกหน้ามองลงไปเห็นแงซายยังนั่งแหงนมองขึ้นมาอยู่ที่เดิม ก็เหวี่ยงซากขนาดลูกกวางรุ่นๆ นั้นลอยละลิ่วลงไปก่อน ตนเองไต่ย้อนกลับลงมา

พอหย่อนตัวลงมาถึงพื้น หันขวับไปหมายจะเตะไอ้จอมกะล่อนให้สมแรงแค้นที่เสียรู้ ก็ปรากฏว่าเจ้านั่นผละลงเนินไปเสียแล้ว ร่างของมันเดินดุ่มๆ ด้วยอาการปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นทั้งสิ้น บ่ายหน้าลงไปสู่ป่าสนเบื้องล่าง รพินทร์หมุนซ้ายหมุนขวา คว้าไรเฟิลขึ้นมากำแน่น ร่ำๆ จะระเบิดกระสุนตามหลังละไป แต่แล้วก็สั้ขมโทสะยับยั้งเสียได้ ในที่สุดก็ป้องปาก ตะโกนด่าแม่มันลงไปอย่างดังที่สุดเท่าที่จะมีเสียงอำนวยให้ได้

แงซายเหลียวหน้ามาโบกมือให้

“เฝ้าเลียงผาตัวนั้นไว้ก่อน ผู้กอง แงซายจะไปหารากสมุนไพร”

แล้วมันก็หันกลับ ดุ่มเดินต่อไป สองหูทวนลม ไม่สะดุ้งสะเทือนต่อเสียงเจริญพรไล่หลัง ทิ้งให้รพินทร์ก่นโคตรเง่าศักราชอยู่คนเดียวกับซากเลียงผาตัวนั้น เขาเดือดดาลหัวเสียจนกระทั่งกลายเป็นความขัน โคลงหัวอยู่ไปมานึกปลงอนิจจังตัวเอง **ดูเอาเถอะ! ขนาดรู้ตัวล่วงหน้าระวังตัวแจอยู่ทุกขณะ เขาก็ยังไม่วายหลงกลเสียท่าไอ้คนเจ้าเล่ห์ หลวมตัวให้มันหลอกเอาจนได้**

จะนั่งสงบสติอารมณ์อยู่ตรงนั้นนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ มารู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงกู่เรียกโหวกเหวกแว่วใกล้เข้ามา จึงลุกขึ้นมองสำรวจไปทางต้นเสียงก็เห็นคนกลุ่มหนึ่งจำนวนสี่คนเดินไต่เนินตรงมายังตำแหน่งที่นั่งพักอยู่ใต้ผานั้น เหมือนจะรู้ที่หมายดีอยู่ก่อนแล้ว รพินทร์โบกมือตอบ ต่างคนต่างมองเห็นกันได้ถนัดเมื่อใกล้เข้ามา จึงเห็นว่าเป็นท่านหัวหน้าคณะไชยยันต์ บุญคำและคะหยิ่นซึ่งไต่ทางขึ้นมาอย่างรวดเร็ว พร้อมกับตะโกนทักทายล่วงหน้าเข้ามาก่อน พรานใหญ่ออกจะงงเล็กน้อย นายจ้างของเขาทั้งสองรวมทั้งบุญคำและคะหยิ่นออกตามเขามาอย่างรู้เป้าหมายได้อย่างไร สำหรับการมุ่งมาตามของคนเหล่านี้

ไม่มีอะไรที่จะต้องสงสัย มันคงเนื่องมากจากที่รอคอยฟังข่าวจากเขาในระหว่างที่เขามาตามแงซาย และคงได้ยินเสียงปืนลั่นขึ้นอีกนัดนั่นเอง จึงทำให้ต้องยกกำลังตามกันมา แต่เหตุใดคนทั้งสี่จึงบ่ายหน้ามาได้อย่างรวดเร็วและถูกจุดตรงเผงเช่นนี้

ทั้งสี่คนเข้ามาถึงอย่างรีบเร่ง เค้าหน้าของคนเหล่านั้น ไม่แสดงความประหลาดใจอะไรมากนักที่เห็นเขาขณะนี้ ราวกับ

จะรู้อะไรมาก่อนแล้ว และทันทีเหลือบเห็นซากของเลียงผาตัวนั้น ต่างก็เข้าไปรายล้อมมุงดู

“ทีแรกพวกเราตกใจกันแทบแย่ ที่พอคุณผละพวกเรามาครู่เดียวก็มีเสียงปืนดังขึ้นอีก”

ท่านหัวหน้าคณะบอกยิ้มๆ

“ผมกับไชยยันต์ทนร้อนใจไม่ไหว ก็เลยชวนบุญคำกับคะหยิ่นออกตามมาอีกหนึ่ง สวนกับแงซายตรงปากทางขึ้นเนินนี่เอง ถึงได้รู้เรื่องว่าอะไรเป็นอะไร”

“อ้อ พบกับแงซายก่อนแล้วหรือครับ”

เขาถามอาการงงๆ ยังเดาอะไรไม่ถูก

“พบเมื่อตะกี้นี้เอง มันบอกว่าคุณใช้มันไปหารากไม้บางชนิดเพื่อจะมาเคี่ยวกับน้ำมันของเลียงผาตัวนี้ สำหรับให้น้อย”

เชษฐาบอกด้วยสีหน้าแช่มชื่นขึ้น ตาที่มองมายังเขาเป็นประกายยินดี แล้วกล่าวต่อมาว่า

“ทำไมคุณไม่บอกพวกเราเสียแต่แรก ว่าเราพอจะมีทางแก้ไขอาการไข้ออักเสบของน้อยได้ ปล่อยให้พวกเราเป็นทุกข์หมดหวังอยู่ตั้งนาน”

พรานใหญ่ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง แล้วก็เฉลียวคิดได้ทันทีนั้น **แงซายคงจะบอกอะไรแก่ฝ่ายนายจ้างของเขาทั้งหมดแล้วเกี่ยวกับเรื่องน้ำมันเลียงผา และไอ้คนเจ้าเล่ห์ก็คงโยนกลองทุกสิ่งทุกอย่างมาให้เขาทั้งหมด**

ถ้าจะพิจารณากันเพียงผิวเผิน ก็เหมือนกับว่ามันจะปัดความดีทั้งหมดในเรื่องนี้ ให้มาเป็นความรู้ความสามารถของเขาเพื่อให้ดูศักดิ์สิทธิ์ขึ้นอีกในสายตาของคณะนายจ้าง

แต่ถ้าจะมองกันให้ลึก ไอ้เปรตนั่นผลักความรับผิดชอบมาให้เขาโดยตรง ใครจะรู้ว่าไอ้น้ำมันบ้าบอของเลียงผาตัวนี้จะแก้ไขนายหญิงได้จริงหรือไม่

รพินทร์เกาท้ายทอยกรากๆ

“ไอ้นั่นมันบอกอะไรกับคุณชายหรือครับ”

“มันบอกว่าคุณใช้ให้มันออกหาเลียงผาชนิดนี้ เพื่อจะเอาน้ำมันกับสมุนไพรบางชนิดไปประกอบเป็นตัวยา แล้วก็บอกถึงเรื่องที่มันยิงเลียงผาลงมาติดค้างอยู่บนหน้าผา ขึ้นไปเอาลงมาไม่ได้ เพราะหมีใหญ่มันตะครุบเสียก่อน ต้องรอจนกระทั่งคุณมา มันจึงปีนขึ้นไปเอาลงมาได้ โดยให้คุณคอยดักยิงหมีตัวนั้นเสียก่อน เสร็จแล้วคุณก็ใช้มันให้ไปหาสมุนไพร โดยตัวคุณเองรออยู่ที่นี่ มันบอกให้พวกเราตรงมาพบคุณที่นี่ และช่วยกันเอาเลียงผาตัวนี้ไปก่อน ประเดี๋ยวมันจะกลับไปที่พักของเราเอง”

จอมพรานถอนใจเฮือกๆ นึกแล้วไม่ผิด ไอ้มหากะล่อน! เขาสบถอยู่ในใจ แล้วหัวเราะออกมาหึๆ

“แล้วมันบอกคุณชายหรือเปล่าครับ ว่าพอมันยิงเลียงผาตัวนี้หล่นลงมาค้างอยู่บนหน้าผานั่นแล้ว มันก็นั่งกระดิกขารอจนกระทั่งให้ผมมาถึง นอกจากจะให้ผมต้องมายิงหมีตัวนั้นแล้วก็ยังหลอกให้ผมไต่ผาขึ้นไปเอาเลียงผาตัวนี้ ลงมาแทนให้แก่มันเสียอีกด้วย”

เชษฐา ไชยยันต์ หน้าตื่น ไม่รู้เรื่อง

“เอ๊ะ! อะไรยังไงกัน ผมไม่เข้าใจ”

“ช่างเถอะครับ ไม่เข้าใจก็แล้วไป ไม่มีอะไรหรอก ไป เรากลับกันเถอะ”

เขาตัดบทแล้วหันไปบงการบุญคำกับคะหยิ่น ให้ช่วยกันแบกเลียงผาตัวนั้นมุ่งหน้ากลับที่พักโดยเร็ว ไม่เปิดโอกาสให้ทั้งสองซักถามอะไรอีก

จริงอย่างคาด...พอโผล่กลับมาถึงที่พัก ก็เห็นแงซาย ในอาการหน้าตาเฉยคอยอยู่ก่อนแล้ว กำลังง่วนอยู่กับรากไม้บางชนิดที่ยังเปื้อนดินทรายอยู่ จัดการเอาลงล้างน้ำในบ่อน้ำร้อนจนสะอาดแล้วลงมือทุบให้แหลกซ้ำด้วยก้อนหิน โดยมีส่างปาคอยเป็นลูกมือช่วยเหลืออยู่

มาเรีย ซึ่งอยู่โยงคอยเฝ้าดูแลคนเจ็บ เดินพล่านกระสับ-กระส่ายอยู่คนเดียว พอเห็นทั้งหมดมาถึง ก็ปราดออกไปรับทันที ดูเหมือนหล่อนพอจะรู้เรื่องอะไรมาเป็นเลาๆ บ้างแล้ว เพราะการมาถึงก่อนหน้าของแงซาย จัน เส่ยและเกิดก็ช่วยกันอย่างรีบด่วนในทันทีที่คะหยิ่นและบุญคำหามเลียงผาตัวนั้นมาถึง

"ไพรวัลย์ ทำไมคุณไม่บอกอะไรให้เรารู้ล่วงหน้าเลย ทำเอาตกอกตกใจกันไปหมด ตอนที่ได้ยินเสียงปืนนัดที่สองจากคุณ"

แหม่มสาวพูดโดยเร็ว

"คุณหญิงเป็นอย่างไรบ้าง?"

เขาไม่รู้จะตอบอย่างไร ถึงจะไม่ให้มากเรื่อง เลยเสถามถึงคนเจ็บเสียพร้อมกับหันไปมอง เห็นดาริน วราฤทธิ์ ยังนอนสงบนิ่งอยู่ในลักษณะหลับสนิทเหมือนเมื่อตอนที่เขาผละไป ไม่รู้สึกตัวเลยว่ามีการเคลื่อนไหวอย่างใดรอบตัวในขณะนี้

“ฉันดูเขาอยู่ทุกระยะ ไม่กระดิกตัวเลยแม้แต่นิดเดียว ว่าแต่วิธีของคุณพอมีทางช่วยให้น้อยหายได้จริงหรือ?”

“ลองดู การมีความหวัง แม้แต่นิดเดียว ก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรเสียเลย”

เขาบอก แล้วเดินตรงไปที่แงซาย หยุดยืนค้ำหัวมองดูเจ้านั่นกำลังทุบรากไม้อยู่สองคนกับส่างปา แงซายดูเหมือนจะกลั้นหัวเราะ ค่อยๆ เหลือบตาขึ้นสบ บอกมาด้วยเสียงเบากระซิบว่า

“อย่าเตะแงซายต่อหน้าเจ้านายทั้งหลาย ถ้าผู้กองเป็นคนฉลาด”

รพินทร์ยิ้มแค่นๆ

“ฉันแพ้โง่แกคราวนี้น่ะไม่เป็นไรหรอก แงซาย ขออย่างเดียวให้แกแก้ไขนายหญิงให้หายได้จริงๆ เท่านั้น แต่ถ้าไม่หาย! แกจะยิ่งกว่าถูกเตะอีก ไม่ว่าจะต่อหน้าหรือลับหลังเจ้านายของเรา”

“ผมก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน ในเมื่อสูตรของยาขนานนี้ มันเป็นสูตรของผู้กอง ไม่ใช่ของผม...เจ้านายทั้งหลายเขารู้กันหมดแล้วเช่นนี้”

ต่อล้อต่อเถียงกับมันก็หาประโยชน์อันใดไม่ นอกจากจะถูกยั่วเล่นเปล่าๆ รพินทร์ทรุดตัวลงตรงหน้า ถามเป็นงานเป็นการ

“ตอนนี้นายหญิงยังหลับ ยาของแกจะเสร็จเมื่อไหร่ และเราจะเริ่มลงมือเมื่อไหร่?”

“ปล่อยให้หลับสบายไปก่อน เราจะเคี่ยวน้ำมันผสมกับ

รากไม้เสร็จได้ที่ในตอนค่ำ เริ่มให้นายหญิงนวดทาในตอนนั้น แต่ต้องนวดชโลมทั้งตัว...”

แงซายชะงักไปนิดหนึ่ง มองตาเขายิ้ม ๆ อยู่ในที

“แต่ว่าใครจะเป็นคนชโลมทาให้ทั่วตัวนายหญิง ต้องนวดให้ซึมเข้าผิวหนังทุกส่วนตลอดทั้งตัวทีเดียว จะต้องให้ผมบอกพวกเจ้านายทั้งหลายด้วยไหมว่า ถ้าจะให้ศักดิ์สิทธิ์ต้องให้ผู้กองเจ้าของตำรับเป็นคนนวดทาให้”

“เอ เห็นจะไม่แคล้วบาทาแน่แฮะ ไอ้นี่”

“ถ้างั้นก็ไม่มีใครเหมาะไปกว่านายแหม่ม ผู้กองสั่งให้ขึงเป็นกระโจมกั้นไว้โดยเฉพาะเถิด นายหญิงจะต้องไม่มีอะไรติดตัวอยู่เลยในขณะนั้น”

รพินทร์ถอนใจเบา ๆ คร่างออกมาว่า

“ฮือม์ โชคดีนะ ที่เรามีผู้หญิงอีกคนหนึ่งร่วมทางมาด้วย ไม่งั้นคงขลุกขลักพิลึก”

“ก็ไม่มีอะไรขลุกขลัก ถ้าไม่มีใครอื่นร่วมอยู่ด้วยอีก นอกจากผู้กองกับนายหญิงเพียงสองคน”

รพินทร์จุ๊ปากเบา ๆ

“ฉันสังเกต หมู่นี้แกชักทะลึ่งขึ้นทุกวัน”

“ใกล้เนินพระจันทร์ ใกล้จดหมายปลายทาง แงซายมีแต่ความเบิกบานใจ หนักหรือเบาไปบ้าง ผู้กองอย่าถือสาเลย คิดเสียว่า แงซายรักนับถือผู้กองอย่างสุดหัวใจเท่านั้น...อย่าลืมสั่งให้พวกนั้นแหวะเอาดีของเลียงผาตัวนั้นออกมาให้แงซายด้วย นายหญิงจะต้องกินดีของมันก่อนที่จะนวดด้วยน้ำมัน”

เขาพยักหน้า ตบไหล่แงซายหนักหน่วง และเดินไป

บงการพวกที่กำลังถลกหนัง จัดการกับเสียงผาตัวนั้นอยู่อย่างรีบด่วน

ชั่วไม่นานนัก น้ำมันจากต่อมบางส่วนของสัตว์ชนิดนั้นก็ถูกเคี่ยวอยู่ในหม้อสนามผสมกับรากไม้ ส่งกลิ่นอันฉุน-เฉียวไปทั่ว ชนิดที่ใครนั่งอยู่ใต้ทางลมแทบจะทนไม่ไหว แงซายนั่งเฝ้าประจำที่อยู่หน้ากองไฟที่เคี่ยวเป็นตัวยานั้นโดยไม่ยอมผละไปไหนทั้งสิ้น

เวลาล่วงผ่านไปตามลำดับ ท่ามกลางการเฝ้าดูของทุกคน จนกระทั่งในที่สุดความมืดก็ย่างกรายเข้ามาพร้อมกับฝอยของหิมะที่เริ่มโปรยปราย มันเริ่มตกตั้งแต่เวลา 18.00 น. และทวีหนักขึ้นทุกขณะปกคลุมไปทั่วขุมเขาใหญ่น้อยรอบด้าน ความหนาวเย็นอันร้ายกาจไม่อาจกล้ำกรายเข้ามาเป็นภัยต่อสิบสองชีวิตภายในที่กำบังอันอบอุ่นใต้เวิ้งถ้ำ ซึ่งมีไอระอุของความร้อนคอยสุมลน ประดุจเตาไฟขนาดใหญ่อังไว้เบื้องล่างนี้ได้

ตัวยาภายในหม้อสนาม อันข้นคลั่ก ถูกยกลงจากไฟและรอจนกระทั่งอุณหภูมิจุดเดือดของมัน คลายลงเหลืออุ่นๆ เมื่อนั้น ดารินจึงถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมาด้วยอาการอันงัวเงีย หล่อนพบกับผืนผ้าใบที่ถูกกางกั้นเป็นลักษณะกระโจม ผิดแผกไปกว่าทุกครั้ง และเห็นผู้สนิทชิดเชื้อทุกคนแวดล้อมอยู่ใกล้ๆ ผู้ที่ใกล้ที่สุดในขณะนี้ และกำลังประคองช้อนศีรษะของหล่อนขึ้นคือพี่ชายของตัวเอง ในมืออีกข้างหนึ่งถือถ้วยพลาสติก ชูอยู่ตรงหน้า

[WBSWS:01]

“น้อย...”

น้ำเสียงอ่อนโยน เต็มไปด้วยความห่วงใยนั้น แว่วผ่านโสตประสาทอันลั่นกริ่งอื้ออึงของหล่อน

“แข็งใจกินยานี่หน่อยนะ ดื่มให้หมดถ้วยนี่เลย แล้วอาการของน้อยจะหายเป็นปกติพรุ่งนี้”

“ยา!...”

หล่อนอุทาน เปลือกตาหนักอึ้ง พยายามจะเปิดขึ้นมองเพ่งไปรอบๆ ตัว ในเงาสลัวของแสงไฟจากกองฟืนที่วับแวมอยู่

“ยาอะไร ฉันเองเป็นหมอ แล้วใครจะเอายาอะไรมาให้แก่หมอโดยที่ตัวฉันเองไม่ได้สั่ง”

“ฟังให้ดีน้อย...”

เสียงหนักแน่นแช่มช้าของใครอีกคนหนึ่งดังแทรกขึ้น จำได้ว่าเป็นไชยยันต์

“โปรดเชื่อ และปฏิบัติตามพวกเราสักครั้ง นี่มันเป็นยาแบบลูกป่า ที่จะช่วยให้น้อยหายจากอาการที่เป็นอยู่ได้เร็วกว่าที่น้อยจะรักษาตัวเอง เพื่อว่าพรุ่งนี้เราจะได้ออกเดินทางกันต่อไปได้ อย่าเพิ่งถามอะไรในขณะนี้ก่อนทั้งสิ้น ขอให้ยอมทำตามที่พวกเราสั่งอย่างเดียวเท่านั้น”

คนเจ็บนิ่งไปครู่ หล่อนมองอะไรไม่เห็นชัดนัก ในภาวะอันสลึมสลือมึนงงของประสาทเหมือนตกอยู่ในความฝันนี้

“ขอให้ฉันรู้สักนิด ใครจัดยาให้ฉัน?”

“รพินทร์!”

เชษฐากระซิบบอก

ดารินพึมพำทวนนามนั้นแผ่วเบาด้วยริมฝีปากหมุบหมิบแล้วพยักหน้าอย่างว่าง่าย

“ตกลง แต่บอกให้รู้ว่าไม่มีหวังหรอก”

หล่อนเผยอริมฝีปากออกรับกับขอบปากแก้วที่เชษฐาป้อนนั้น สัมผัสกับลิ้นครั้งแรก มันเต็มไปด้วยความขมและขื่นจนแทบจะสำลัก แต่ก็กลั้นใจดื่มเข้าไปจนหมดทั้งถ้วยอย่างคนใจเด็ด

หล่อนไม่หวังอะไรมากไปกว่าจะทำตามที่ทุกคนต้องการเท่านั้น!

.....

ครั้นแล้ว กายในเชตอันมีผ้าใบชิงกั้นเป็นกระโจมแบ่งส่วนสัดโดยเฉพาะนั้น ทุกคนที่แวดล้อมอยู่ก็ปลีกตัวออกไปหมด เหลือไว้แต่เพียงมาเรีย ฮอฟมัน และหม้อน้ำมันเคี่ยวที่อุณหภูมิลดลงจนพอที่จะใช้มือจุ่มลงไปได้ กับคนป่วยโดยเฉพาะเท่านั้น

แม่เพื่อนสาวต่างผิวก็ขยับตัวเข้ามาใกล้อย่างทะมัดทะแมง ดารินชักเอะใจ แล้วความงัวเงียก็แทบจะหายเป็นปลิดทิ้ง เมื่อรู้สึกว่าดุมเสื้อล่าสัตว์ของหล่อนถูกแกะออกทีละเม็ดนักมานุษย-วิทยาสาวเลือดราชสกุลลืมตาโพลงขึ้นในทันที คว้าหมับเข้าที่ข้อมือซึ่งกำลังทำหน้าที่ปลดดุมอยู่

“อะไรกันนี่ เมย์”

หล่อนร้องออกมาเบาๆ แต่เสียงแข็ง

มาเรียยิ้มพราย ตาเป็นประกาย

“เธอจะต้องถูกลอกคราบออกทั้งหมด จนเหลือแต่ตัวเปล่าๆ...”

“ค์ว้อท!!”

ดารินร้องลั่น ผงกศีรษะขึ้น แต่แหม่มสาวใช้มือหนึ่งยันหน้าอกไว้ อีกมือหนึ่งแตะริมฝีปาก ลืมตาโต กระซิบ

“อีซี่ย์...น้อย...มันถึงคราวที่เธอจะต้องยอมฉันเสียโดยดีแล้วละ ไม่มีทางเลี่ยงเลย ที่รัก นอนนิ่งๆ แม่หนูน้อย ขณะนี้เธออยู่ในอำนาจสิทธิ์ขาดของฉันแล้ว ใครๆ ก็ช่วยไม่ได้”

“เก็ท เอ้าท์! เกิดบ้าอะไรขึ้นมาอีกล่ะนี่ ประเดี๋ยวแม่ตะบันหน้าตาแหก ออกไปเดี๋ยวนี้นะ!”

อีกฝ่ายที่ยังไม่เข้าใจอะไร ร้องออกมาอย่างเกรี้ยวกราด ระคนตกใจง้างมือที่กำแน่น กะจะต่อยหน้าแม่เพื่อนสาวต่างผิว ผู้ที่หล่อนเคยทราบนิสัยซุกซนประเภทนี้ดีอยู่แล้ว แต่มาเรียไวกว่า คว้าข้อมือดารินไว้ได้กดลงให้แนบกับพื้นด้วยพลังและเรี่ยวแรงที่เหนือกว่า พร้อมกับอาการยิ้มยั่วอย่างมีชัย เสียงเอ็ดตะโรของดาริน ดังก้องออกไปถึงข้างนอกจนกระทั่งเชษฐาร้องถามเข้ามาว่า

“อะไร! เกิดอะไรกันขึ้นนะ”

มาเรียก็ฟ้องออกไปว่า

“น้อยไม่ยอมให้ฉันเอาน้ำมันทาให้เขาค่ะ พี่ใหญ่”

“น้อย! ทำตามที่เมย์สั่ง น้อยจะต้องนวดด้วยน้ำมันทั้งตัว เพื่อให้ตัวยาซึมผิวหนังเข้าไปบำบัดอาการที่เป็นอยู่ในขณะนี้ เมย์จะเป็นผู้ทำให้เธอ”

เสียงเคร่งๆ ของพี่ชาย ตะโกนสั่งเข้ามา

ดารินอ้าปากค้าง งุนงงไปหมด จ้องหน้ามาเรีย แล้วเหลือบมองไปรอบๆ ตัว ซึ่งขณะนี้สว่างรางๆ อยู่ด้วยตะเกียงแบตเตอรี่ที่วางอยู่ปลายเท้า หล่อนสังเกตเห็นหม้อสนามบรรจุเต็มไปด้วยของเหลว กำลังส่งไออันมีกลิ่นเหม็นเขียวอยู่กรุ่นๆ วางอยู่ใกล้ๆ ท่าทางของมาเรียก็ดูว่ากระฉับกระเฉงพร้อมที่จะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ถลกพับแขนเสื้อขึ้นไปติดอยู่เหนือข้อศอก มิหนำซ้ำยังคุกเข่าคร่อมอยู่เหนือลำตัว อันนอนเหยียดยาวของหล่อน พอจ้องตา ก็เห็นขยิบให้นิดหนึ่ง

“ฉันไม่เข้าใจอะไรเลย”

หล่อนขมวดคิ้ว ครางต่ำๆ ในลำคอ

“ไม่ได้ยินที่พี่ชายเธอบอกหรอกหรือ เขาใช้ให้ฉันมีหน้าที่เอาน้ำมันนี่ทาชโลมให้ทั่วตัวเธอ และนวดให้ เธอต้องถอดเสื้อผ้าออกทั้งหมด”

“เอาน้ำมันทา?นวด?...แล้วทำไมถึงต้องให้ฉันถอดเสื้อผ้าด้วย”

“อ้าว ถ้าไม่ถอดแล้วจะเอาน้ำมันนวดได้ยังไง เธอจะให้ฉันทาน้ำมันยานี่ลงไปบนเสื้อผ้างั้นหรือ”

“ก็ฉันพิการเฉพาะแค่ขาเท่านั้น ทำไมไม่นวดทาที่ขา”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน เป็นคำสั่งของเจ้าของยาขนานนี้ที่จะต้องทำเช่นนั้น ภายหลังจากให้เธอกินยาแล้ว ก็ต้องเอาน้ำมันนี่นวดชโลมให้ทั่วทุกส่วนของร่างกาย”

“เครซี่!! ใครเป็นคนให้ทำอย่างนี้?”

“ก็จะใครเสียอีก ถ้าไม่ใช่ยอดชายไพรวัลย์ของเธอ”

“คนบ้า!!”

“อย่าทำโวยวายไปหน่อยเลยน่าน้อย เธอไม่อยากจะหายเดินได้เป็นปกติพรุ่งนี้รึ?”

ดารินชะงัก ในที่สุดก็สบถอุบอิบในลำคอ แล้วพยักหน้า

“ตกลง แต่ถ้าพรุ่งนี้ ฉันยังเดินไม่ได้ละก็ น่าดูทีเดียวสำหรับเจ้าของตำรับยาพิเรนทร์ขนานนี้”

มาเรีย ปิดปากหัวเราะคิกคัก รู้สึกชอบอกชอบใจเป็นพิเศษในหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมาย จัดแจงปลดกระดุมเสื้อของคนป่วยต่อไปอย่างใจเย็น แต่ดารินจับข้อมือไว้อีกครั้ง กระซิบคาดคั้น

“นวดก็นวดนะ เมย์ บอกเสียก่อนห้ามเล่นอุตริ ฉันถีบเอาจริง ๆ ด้วย ทั้ง ๆ ที่ขาเจ็บอยู่อย่างนี้แหละ”

มาเรียกลั้นเสียงหัวเราะจนหน้าแดง แล้วก้มลงจูบแก้มเสียฟอดใหญ่ โดยอีกฝ่ายขัดขืนหรือหลีกหลบไม่ได้

“เจ็บอยู่อย่างนี้ ยังมีแก่ใจจะคิดขู่ฉันอีกหรือ น้อย เธอเสร็จฉันแน่ ๆ วันนี้ ไม่มีใครช่วยได้ทั้งนั้น มันเป็นทีของฉันแล้ว ฮะฮ่า...ไอ’ม โกอิงก์ ทู เรป ยู!! ไร้ท นาว”

ดารินนอนตัวแข็งทื่อ ถ้าสภาพทางร่างกายของหล่อนแข็งแรงดีเหมือนตามปกติ หล่อนไม่ได้หวั่นแม้แต่นิดเดียว หากจะเกิดการลองกำลังกันขึ้นกับแม่สาวผมทองผู้วิตถารซุกซนผู้นี้ เพราะเคยตุ๊ยเอามาเรียผงะจุกแอ้ด ๆ ไปหลายครั้งแล้ว ในเวลาอาบน้ำด้วยกันและแม่นี่เกิดพิเรนทร์ขึ้นมา แต่ขณะนี้ หล่อนคงไม่มีปัญญาช่วยตัวเองได้แน่ ๆ และถ้าขืนเอะอะไป ก็จะรู้ไปถึง

พรรคพวกที่เป็นผู้ชายล้วนๆ ข้างนอก อายเปล่าๆ ท่าทีของมาเรียในยามนี้ ก็ดูขึงขังจริงจังจนทำให้ต้องใจหายใจคว่ำ

แต่หล่อนก็คำนวณไว้แล้ว ถ้ามาเรียเล่นไม่ซื่อ จะเล่นงานเสียให้เจ็บปวดที่สุดเท่าที่จะทำได้ เอาเสียให้เข็ดขนหัวลุกไปเลย คนอะไรพรรค์นี้ก็ไม่รู้ ขนาดตั้งท้องจะมีลูกอยู่รอมร่อยัง...

ระหว่างที่มาเรียถอดเสื้อของหล่อนออก ดารินลอบล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงที่สวมอยู่ เพราะจำได้ว่าเอามีดพับสปริงเล็กๆ เล่มหนึ่งใส่ประจำไว้ ค่อยๆ ดึงขึ้นมาถือกำแน่นไว้ในมือโดยไม่ให้อีกฝ่ายหนึ่งเห็น

ภายหลังจากลอกคราบตอนบนของหล่อนออกแล้ว แหม่มสาวก็จัดการปลดเข็มขัด รูดกางเกงเดินป่าออกไปทางปลายเท้า ไม่ยอมให้มีอะไรเหลือติดตัวอยู่ทั้งสิ้น แม้แต่บราเซียร์หรือแพนตี้ส์ ชั่วไม่กี่อึดใจดาริน วราฤทธิ์ ก็นอนขาวโพลนราวกับตุ๊กตาหินสลัก อยู่เบื้องหน้าของมาเรีย ผู้กวาดสายตาอันวาววามโลมไล้ไปตลอดทุกส่วนสัด

“เธอสวยเหลือเกิน น้อย เพอร์เฟคหมดทุกส่วน...”

ขณะที่พึมพำ แหม่มสาวก้มลงมาใกล้ทรวงอก แต่แล้วก็ชะงักกึกเมื่อได้ยินเสียงดังแชะ อันเกิดจากสปริงดีดแล้วมองเห็นคมมีดยาวประมาณ 4 นิ้ว ถือกระชับแน่นอยู่ในมือของอีกฝ่าย

“ถ้าเธอแตะในส่วนที่ฉันไม่ต้องการให้แตะเมื่อไหร่ละก็ มีดเล่มนี้จะกรีดหน้าเธอให้เสียโฉมไปทีเดียว ไม่เชื่อลองดู”

“เฮ้! ค์ว้อท ดิ ไอเดีย? ฉันกำลังจะช่วยเธอ แต่เธอจะฆ่าฉันงั้นหรือ?”

“มีหน้าที่จะช่วยอะไร ก็ช่วยไป แต่อย่าสัปดน”

“ขอจูบหน่อยเดียวเท่านั้น...ที่นั่น...”

“โน!”

ดารินตวาดอย่างเฉียบขาด แต่บังคับเสียงไม่ให้ดังออกไปถึงข้างนอก

มาเรียโคลงหัวช้าๆ หัวเราะกึกๆ ในลำคอ นั่งกอดอกอยู่ใกล้ๆ แล้วเอื้อมมืออันค่อนข้างสากเกือบจะเหมือนมือผู้ชายมาลูบไล้ที่ปลีขาอ่อนของหล่อน ที่เบียดชิดกันอยู่

“เนินพระจันทร์...อยู่ใกล้ๆ นี่เอง...งามจนน่าคลั่งไคล้...”

“หยุดพูดบ้าๆ แล้วก็เอาน้ำมันนวดให้ฉันเสียที ชอบผู้หญิงด้วยกัน แล้วยุ่งกับผู้ชายทำไมก็ไม่รู้ เสียแรงหน้าตาสวยๆ ไม่น่าจะเป็นโรคจิตทรามแบบนี้เลย เธอควรได้รับการผ่าตัดต่อมบางต่อม ที่มันพิกลพิการออกไปเสีย รู้ไหม?”

แหม่มสาวไม่สนใจกับคำพูดของหมอดาริน ยิ้มๆ อยู่ในสีหน้าเช่นนั้น ขยับจะเอื้อมมือมาแตะต้องบางส่วนของร่างที่นอนเปลือยอล่องฉ่องอยู่นั้นเหมือนจะล้อเล่น พออีกฝ่ายชันเข่าหลบก็หัวเราะ แล้วออกคำสั่งจริงจังขึ้นว่า

“ออไร้ท! นอนคว่ำลง น้อย ฉันจะนวดด้านหลังให้เธอก่อน”

ดารินสำรวจสีหน้าแม่เพื่อนสาวอย่างไม่สู้จะไว้ใจนัก มือยังไม่ยอมวางมีดแล้วค่อยๆ พลิกตัวนอนคว่ำตามคำสั่ง มาเรียช่วยประคองให้หล่อนกลับตัวง่ายขึ้น แล้วตบเพียะมาด้วยฝ่ามือ

หนักที่ลอนตะโพกอันกลมกลึงตึงงาม อย่างหมั่นไส้ระคนมัน-เขี้ยว

“แบด เกิร์ล!! ฉันเย้าเธอเล่นเท่านั้นหรอกย่ะ ทำเป็นขวัญหนีดีฝ่อจะตายเสียให้ได้ อยากรู้นักเวลาแต่งงานเธอจะทำยังไง”

“โอ!...ชัดอัป!!”

มาเรียเอามือกอบน้ำมันในหม้อสนามอุ่นขึ้นมาขยี้ในฝ่ามือทั้งสองแล้วชโลมไล้ไปตลอดทั้งร่างกายท่อนล่างด้านหลัง พร้อมทั้งนวดเฟ้นให้อย่างชำนาญ ปากก็บอกว่า

“ดีเท่าไหร่บ้างแล้วที่มีฉันมาด้วย มิฉะนั้นในสถานการณ์อย่างนี้ใครจะนวดให้กับเธอ เธอคงไม่ต้องการให้สุภาพบุรุษคนไหนมารักษาพยาบาลเธอในลักษณะนี้ไม่ใช่หรือ”

“ก็ไม่แน่นัก ‘สุภาพบุรุษบางคน’ น่ากลัวน้อยกว่าเธออีก”

“อย่างไพรวัลย์น่ะรึ?”

มาเรียก้มลงกระซิบถามข้างหู

“ใช่!”

“ฮะโห!”

น้ำเสียงของมาเรีย เย้ยหยันไม่เชื่อ แต่ดารินไม่แคร์ เสียงเจ้าแม่ประโลมโลกย์ประจำคณะชวนคยมาอีก

“ถามอะไรจริงๆ สักอย่างหนึ่งได้ไหม น้อย”

“ถามอะไร?”

“เคยมีสัมพันธ์กับใครบ้างไหม?”

“โน!”

“แม้แต่ครั้งเดียว...ในชีวิต?”

“เนเวอร์”

“เธออยู่มาได้ยังไงนะ”

“ก็อยู่มาได้อย่างนี้แหละ ไม่เห็นประหลาดอะไรเลย”

“ประหลาดซิ แปลกประหลาดไม่น่าเชื่อและก็เชื่อไปไม่ได้”

“ไม่เชื่อ ฉันก็ไม่ขอร้องให้เชื่อ แต่อย่างน้อยเธอก็ต้องเข้าใจถึงวัฒนธรรมประเพณีนิยมของคนไทยด้วย หญิงสาวไทยในสกุลดีและอบรมดี เขาจะไม่ยอมปล่อยตัวให้แก่สิ่งนี้เป็นอันขาด มันเป็นเกียรติยศและศักดิ์ศรีอันสูงสุดของกุลสตรีชนิดหนึ่ง อธิบายอย่างไรเธอก็คงไม่เข้าใจหรอก เพราะประเพณีคตินิยมของเราผิดกัน เธออาจคิดว่าพวกผู้หญิงไทยคร่ำครึล้าสมัยก็ได้ ในการระมัดระวังเรื่องชนิดนี้ของเขา”

“ฮือม์ เป็นความรู้ใหม่สำหรับฉันมากในเรื่องนี้ แต่เธอมีการศึกษา และการสังคมแบบตะวันตกไม่ใช่หรือ?”

“ใช่ แต่มันไม่ได้หมายความว่า ฉันจะต้องละทิ้งทัศนคติประเพณีนิยมของบรรพบุรุษฉันเสีย และฉันก็ไม่ใช่จะไม่รู้ว่าพวกเธอน่ะ เอาตัวเข้าศึกษาทดลองในเรื่องนี้มาตั้งแต่อายุ 15-16 กันทีเดียว จะคิดในแง่ดีมันก็ดี แต่มันดีในทัศนะของพวกตะวันตกอย่างเธอเท่านั้น”

“เธอเป็นคนสวยนะน้อย สวยมากด้วย”

“แล้วยังไง?”

“เป็นไปได้ยังไงที่ไม่เคยมีคู่รักมาบ้างเลย”

“ทำไมจะไม่มี เป็นโหลๆ เลย”

“อ้าว!”

“ก็รักกันไปงั้นๆ ไม่มีความสัมพันธ์อะไรกันเกินขอบเขตอย่างมากที่สุดก็แต่นัดเที่ยว เต้นรำแค่นั้นเอง ฉันไม่เคยปล่อยตัวปล่อยใจให้แก่ใครจนเกินเลย ตราบใดที่ยังไม่แน่ใจว่าจะแต่งงานกับเขา และในบรรดาคู่รักเป็นโหลจากวัยรุ่นมาจนกระทั่งเป็นสาวแก่เดี๋ยวนี้ ฉันก็ยังไม่เคยรู้สึกว่ามีใครเหมาะใจที่จะแต่งงานด้วยเลย”

“น่าสงสาร น่าเสียดายเวลาที่ผ่านมาเหลือเกิน ถ้าสิ่งนั้นเป็นความจริง”

“ไม่ต้องมาสงสารฉันในเรื่องนี้หรอก...นวดให้ดีๆ เมย์...ฉันไม่ได้เป็นอะไรตรงนั้น”

ประโยคหลังของหล่อนเสียงเขียว มาเรียยักไหล่ ย้ายตำแหน่งไปเฟ้นที่ปลีน่อง ตลอดทั้งด้านหลังของดารินขณะนี้เป็นเงามันปลาบไปด้วยน้ำมัน ซึมซาบไปทุกขุมขน

“ตะโพกกว้างเท่าไหร่นะ น้อย”

“ไม่รู้ ก่อนเข้าป่ามานี่ราว 35 แต่เดี๋ยวนี้คงลดลงมาก”

“เอวล่ะ?”

อีกฝ่ายค่อยๆ แทะโลม เลียมลามทั้งวาจาทั้งมือ

ดารินรู้ทัน ฉิวเสียจนขำ

“รำคาญใจจริงแฮะ นี่แม่คุณ แม่เลสเบี้ยน จัดการนวดฉันเสียให้เสร็จเรียบร้อยก่อนเถอะ ไม่ต้องมาเกี้ยวอยู่อย่างนั้นหรอก เสร็จแล้วจะทำอะไรก็จะยอมให้ทำรู้แล้วรู้รอดไปเสียที แต่มีข้อแม้ว่าทำแล้วอย่าหยุดนะ ถ้าหยุดจะฆ่าเสียทีเดียว!!”

เจอเอาคนจริง รู้เท่าทันไปทุกฝีก้าวเข้า มาเรียก็ชักคร้ามไปเหมือนกัน บ่นอ่อยๆ ว่า

“โอลด์เมด! มีอารมณ์แรงเช่นนี้เสมอ ฉันเองก็เกือบจะถูกตามฆ่าเพราะเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งเสียแล้ว ตอนที่แยกมาแต่งงานกับสเตเกล เขาไม่เข้าใจอะไรเลย เราอาจมีความสุขด้วยกันชั่วขณะแต่เมื่อฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีผู้ชาย เราก็ควรจะแยกกันไปได้ตามวิถีทาง จะหวังให้มันจีรังถาวรตลอดไปได้อย่างไร แต่เขาไม่คิดอย่างนั้น”

ดารินได้ที เลยขู่มาว่า

“นั่นแหละ จำไว้! ฉันก็อาจเหมือนๆ กับแม่คู่เล่นของเธอคนนั้นก็ได้ หรือบางทีอาจร้ายกว่าด้วยซ้ำ ให้ฉันรักเธออย่างเพื่อนน่ะดีแล้ว อย่าให้รักอย่างคู่รักไม่งั้นเธอจะลำบาก”

“รู้สึกเป็นยังไงบ้าง”

“ร้อนผ่าว วูบวาบไปหมดทั้งตัวดีเหมือนกัน น้ำมันอะไรน่ะ เมย์”

“ไพรวัลย์บอกว่าเป็นน้ำมันของแพะภูเขาในเขตที่มีหิมะเคี่ยวผสมกับรากไม้บางชนิด เขาว่าถ้าเอามานวดทา จะแก้อาการโรคทุกชนิดที่เกี่ยวกับไขข้อและกล้ามเนื้ออักเสบได้อย่างศักดิ์สิทธิ์ พวกเราไม่มีทางเลือกอย่างอื่นในภาวะเช่นนี้ ก็เลยจำเป็นต้องทดลองดูตามทฤษฎีของเขา”

“แปลกนี่ แล้วไปเอามาจากไหน?”

“ระหว่างที่นอนหลับเป็นตายอยู่ พวกเขาพากันออกไปหามา เราเคี่ยวน้ำมันเหม็นๆ นี่มาตั้งแต่บ่ายแล้ว รอเวลาเธอตื่นในตอนค่ำ”

“แล้วตอนที่พี่ใหญ่เอายาให้ฉันกิน มันเป็นอะไรขื่นแทบอาเจียน”

“มันเป็นดีของแพะเจ้ากรรมตัวนี้แหละ ดีสดๆ ละลายกับน้ำ”

มาเรียบอกตามตรง

ดารินทำหน้าพะอืดพะอม เหมือนอยากจะอาเจียนออกมาจริงๆ

“ว้า!...”

หล่อนร้องชันข้อศอกขึ้น เอามือกุมคอหอย

“นี่คนมีดีกรี เอ็มดี.อย่างฉัน ต้องกลายมาเป็นตัวทดลองยาป่าเถื่อนแบบนี้ไปเสียแล้วหรือ”

“บอกตรงๆ ฉันก็ไม่ได้ศรัทธาเลยสักนิด แต่ก็ต้องทดลองดู”

“แล้ววิธีการก็บ้าบอคอแตกอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ ต้องให้ฉันถอดเสื้อผ้าออกทั้งหมด ชโลมกันทั้งตัวแบบนี้”

“นั่นแหละ เป็นคำสั่งของเขาทั้งนั้น ก็ยังดีอยู่บ้างหรอกที่เขาไม่บอกด้วยว่า จะต้องเข้ามาทำพิธีนวดแบบนี้ให้เธอด้วยตัวเอง ถ้าเขาบอกอย่างนั้นก็สงสัยว่าพี่ชายเธอคงจะต้องอนุญาตเสียด้วย เพราะฉันเห็นพี่ชายเธอศรัทธาเขามากเหลือเกิน”

“ก็ลองดูซิ จะได้เอาลูกตะกั่วให้กินเสีย”

หล่อนพูดไปเช่นนั้นเอง

มาเรียทาน้ำมันนวดเฟ้นไปพลาง ก็เล่าให้ดารินฟัง ถึงการเคลื่อนไหวของคณะทั้งหมด ระหว่างที่ดารินนอนหลับอยู่ตลอดครึ่งวัน สองหญิงคุยกันเบาๆ อย่างรักใคร่สนิทสนม

ถ้าไม่มีเรื่องที่มาเรียพยายามจะจุกจิกกวนใจเสียอย่างเดียว ความกลมเกลียวเห็นอกเห็นใจ ย่อมมีขึ้นเสมอสำหรับหญิงสาวทั้งสอง

"เธอล่ะ เมย์ รู้สึกสบายเรียบร้อยดีแล้วหรือ"

หล่อนย้อนถามมาบ้าง ๆหมายถึงอาการแพ้ท้องของมาเรีย

"เรียบร้อยดีมาก ไม่มีอาการอะไรเกิดขึ้นสักอย่างเดียว บางทีมันอาจเป็นเพราะความตกใจ ที่เห็นเธอเกิดเอ็กซิเดนท์ก็ได้นะ เลยทำให้อาการของฉันหายเป็นปลิดทิ้งไปเลย และเชื่อว่าคงจะหายตลอดไป"

"เธออาจเป็นคนที่แพ้ในระยะเวลาเพียงสั้น ๆก็ได้ อาการของมอร์นิ่งซิค มันมีระยะไม่เหมือนกันหรอก สุดแต่สภาพของแต่ละบุคคลไป บางคนเป็นเพียงแค่อาทิตย์สองอาทิตย์ก็หาย บางคนแพ้ตลอดเก้าเดือนจนกระทั่งคลอดก็มี สำหรับเธอถ้าหายแพ้เสียได้ก็ดีแล้ว"

"ดูหน้าอกฉันซิ แข็งเป๊ะเลย เส้นเลือดเขียว ๆ ขึ้นเต็มไปหมด"

มาเรียถลกเสื้อให้ดูหน้าอกหน้าตาเฉย ดารินอดยิ้มออกมาไม่ได้

"เป็นธรรมดาของคนเริ่มตั้งครรภ์ ไม่มีอะไรผิดปกติหรอก"

สีหน้าของแม่เพื่อนสาวสลดลงเล็กน้อย ส่อแววกังวลลึกนิ่งไปครู่ก็ถอนใจยาว

"ถ้าฉันคลอดในป่า โดยเรายังไม่สามารถจะกลับถึงเมืองได้ จะมีอะไรยุ่งยากสำหรับเธอมากไหม น้อย"

"สบายมาก! เรื่องทำคลอดน่ะเรื่องเล็กเหลือเกิน ตอน

ที่เรามาถึงหล่มช้างหมู่บ้านของคะหยิ่น ฉันก็ทำคลอดให้ผู้หญิงที่นั่นคนหนึ่ง เป็นเด็กผู้ชาย หน้าตาน่ารัก แม่เขายังยกให้เป็นลูกของฉันเลย ไม่ต้องกังวลไปหรอกเมย์ ไม่ว่าอยู่ในระหว่างการเดินทางหรือกลับไปถึงบ้านเราแล้ว ฉันสัญญาว่าจะทำคลอดให้เธออย่างดีที่สุด”

“น้อย”

“ทำไมหรือ?”

“รูปร่างหน้าตาอย่างเธอไม่น่าเชื่อเลยนะว่า จะเป็นหมอขนาดมือเกียรตินิยม ฉันจะไม่ยอมเชื่อเป็นอันขาด ถ้าไม่ใช่เพราะเห็นการปฏิบัติงานด้านนี้ของเธอกับตาเอง”

“แล้วเธอคิดว่าฉันเป็นอะไร?”

“นางแบบ ผู้หญิงสาวเจ้าสำราญเสียมากกว่า”

“ฉันก็เหมือนกัน เห็นเธอครั้งแรกฉันไม่อยากเชื่อว่าเธอเป็นพรานใหญ่และเดินป่าชั้นเยี่ยม ซ้ำยังชำนาญทางโบราณชีวศาสตร์และธรณีวิทยาอีกด้วย”

“เธอคิดว่าฉันเป็นอะไร?”

“ดาราภาพยนตร์ของสวีเดนหรือเยอรมัน ประเภทเอ็กซ์!”

“อูฟฟ์!”

มาเรียร้องหนักๆ ในลำคอ แยกเขี้ยว ขยุ้มหมับไปที่ทรวงอกอันแต่งตั้งชูชันของดาริน จนเจ้าตัวร้องลั่น รีบปัดมือออก

“ฉันชอบดูหนังประเภทนั้น แต่ไม่ชอบเป็นตัวแสดงหรอกประเดี๋ยวปล้ำเสียเลย รู้ไหม? ว่าเธอเองน่ะ น่า ‘กิน’ ไปหมดทั้งตัว นายไพรวัลย์ นั่นหน้าโง่สักแค่ไหนนะที่เขาไม่ ‘เคี้ยว’

เธอเสียตอนที่หลงป่าอยู่ด้วยกัน ถ้าสิ่งที่เธอพยายามจะยืนยันกับฉันไม่ใช่สิ่งโกหก มะ...พิสูจน์หน่อยสิ ว่าโกหกหรือเปล่า”

ดารินไหวทันคอยระวังตัวอยู่แล้ว พอมาเรียโถมเข้ามาหล่อนก็เบี่ยงตัวหลบรวบรวมกำลัง ยกเท้าเปล่าเปลือยข้างหนึ่งยันที่ลิ้นปี่ของแม่เพื่อนสาวต่างผิว แล้วถีบผงะไปพับเพียบจ้ำเบ้าอยู่ทางหนึ่ง แล้วรีบดึงกายขึ้นนั่งโดยเร็ว ฉวยเอากางเกงมาสอดเท้าทั้งสองสวมเข้าไปพร้อมกับหัวเราะคิกๆ หันไปคว้าเสื้อมาห่มปิดอกไว้อีกตัว

มาเรีย ฮอฟมันนั่งกะพริบตาปริบๆ มองดูอีกฝ่ายที่ลุกขึ้นมานั่งเตรียมพร้อมอยู่ ด้วยอาการงงๆ คิ้วของแหม่มสาวขมวดย่นอย่างเอะใจบางอย่างที่สอดแทรกขึ้นในความคิดอย่างกะทันหัน ค่อยๆ คลานเข้ามาใกล้อีกครั้ง

“เอ๊ะ! น้อย เธอ...เธอถีบฉัน...”

“ใช่ซิ ถ้าเข้ามาแบบนั้นอีก ก็จะถูกถีบออกไปอีก”

“เธอถีบฉัน...ด้วยขาข้างนั้น...เธอ...เธอยกมันขึ้นมาได้ยังไงคล่องเหลือเกิน แล้วก็แรงเสียด้วย”

ดารินเริ่มจะเอะใจตัวเองขึ้นมาบ้างเหมือนกัน จ้องสีหน้าอันประหลาดใจขีดสุดของเพื่อนสาว แล้วก้มลงมองขาตัวเองซึ่งบัดนี้ลากงอเข้ามาในลักษณะเกือบจะเป็นชันเข่า

“ทำไม...มีอะไรหรือ?”

“อ้าว! ก็ขาข้างนั้นของเธอ มัน...มันเจ็บอยู่ไม่ใช่หรือ”

ราชสกุลสาวลืมตาโพลง เม้มริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง

ค่อยๆ เอามือทั้งสองลูบคลำที่น่อง เสียงมาเรียบอกมาอย่างร้อนรนว่า

“ไหน ลองดูอีกทีซิ เคลื่อนไหวขาข้างนั้นแรงๆ เหมือนเมื่อตอนที่เธอถีบฉันตะกี้นี่แหละ ทำได้ไหม”

อย่างตื่นๆ งงๆ ดารินใช้กำลังสะบัดขาข้างนั้นออกไปโดยแรง แล้วเหยียดเป็นแนวตรงตั้งขึ้นไปบนอากาศ จากนั้นก็ค่อยๆ งอเข้ามา เอามือทั้งสองประสานคล้องเข่า กดเข้ามาแนบกับทรวงอก มาเรียผู้จ้องอยู่ตลอดเวลา หน้าแดงระเรื่อร้องถามเร็วปรื๋อ

“รู้สึกเป็นยังไงบ้างน้อย ยังเจ็บอยู่ไหม? แต่ฉันเห็นเธอเคลื่อนไหวมันได้เกือบจะเป็นปกติแล้ว”

ดาริน วราฤทธิ์ บัดนี้นั่งตะลึงไปชั่วขณะในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง ซึ่งหล่อนก็เพิ่งจะรู้สึกตัวแน่ชัดเอาเดี๋ยวนี้เอง

ขาข้างที่เคยมีสภาพเป็นง่อยของหล่อน ซึ่งจะเจ็บปวดอย่างรุนแรงที่สุด แม้แต่การขยับเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อย บัดนี้มันมีอาการเพียงแต่ขัดๆ เมื่อยๆ เท่านั้น และมันให้ความรู้สึกที่มั่นใจกับหล่อนถึงกับว่า ถ้าแม้จำเป็นจริงๆ ขึ้นมาแล้ว ขณะนี้หล่อนก็แทบจะสามารถยันกายขึ้นยืนได้โดยไม่ลำบากเกินไปนัก

“คุณพระช่วย! เมย์! นี่ฉันหายแล้วหรือนี่ มันเป็นไปได้อย่างไรกัน!”

หญิงสาวร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว

169

มาเรีย ฮอฟมันลุกพรวดพราดแหวกผ้ากระโจมออกไป สามชายผู้นั่งปรึกษาหารือกันอยู่ ดูเหมือนจะได้ยินการเคลื่อนไหวและเสียงเอะอะวุ่นวายระหว่างคนป่วยกับผู้ทำหน้าที่ปรนนิบัติพยาบาลอยู่ก่อนแล้ว หันขวับมาเป็นตาเดียว

"มีเรื่องปาฏิหาริย์เกิดขึ้นแล้ว!" แหม่มสาวบอก บังคับเสียงให้เป็นปกติ แต่หน้าตาตื่นไปหมด

เชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ ก้าวเข้ามาถึงตัวอย่างรวดเร็ว

"ทำไมหรือ เมย์ เกิดอะไรขึ้น ได้ยินเสียงเอะอะลั่นไปหมด"

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อ

"ฉันเอาน้ำมันนั่นนวดให้เขาทั่วทั้งตัว ตามคำสั่งของไพรวัลย์ รู้สึกว่าอาการของเขาจะดีขึ้นมาเห็นได้ชัดทีเดียว ขาข้างนั้นพอเคลื่อนไหวได้บ้างแล้ว...ไม่เจ็บปวดอีก"

ทั้งสามมองหน้ากัน...และทันทีนั้น...เชษฐาก็แหวกผ้ากั้นผลุบเข้าไปในทันที ไชยยันต์และรพินทร์ก็ถลันตามเข้าไปติด ๆ

หมอดาริน ซึ่งบัดนี้กลายเป็นคนป่วยอาการน่าหนักใจที่สุดของคณะ นั่งในลักษณะชันเข่าอยู่บนหนังหมีที่ใช้ปูนอน สวมกางเกงเดินป่าของหล่อนเรียบร้อย แต่ร่างกายท่อนบนเปลือย-เปล่าใช้เสื้อห่มปิดด้านหน้าไว้

"น้อย! รู้สึกดีขึ้นหรือ?" พี่ชายถาม

ดารินยิ้มงง ๆ หล่อนยังไม่ได้ตอบใครในขณะนั้น ทดลองเหยียดยืดขาข้างนั้นและหดเข้ามาเป็นอาการชันเข่าอยู่อีกสองสามครั้ง แล้วบอกด้วยเสียงต่ำ ๆ เต็มไปด้วยความมั่นใจว่า

"โปรดหันหลังสัก 10 วินาที น้อยจะใส่เสื้อก่อน"

ทั้งสามชายที่เพิ่งเข้ามาปฏิบัติตามคำสั่ง ดารินฉวยโอกาสสวมเสื้อกลัดดุมอย่างรวดเร็วแล้วสะบัดผม ก่อนบอกให้ทุกคนหันกลับมาได้แล้วต่อมาว่า

"น้อยจะทดลองลุกขึ้นยืนค่ะพี่ใหญ่ ขอแรงช่วยฉุดสักนิด"

พร้อมกันหล่อนก็ส่งมือมาให้พี่ชาย เชษฐาปราดเข้าไปจะช่วยพยุงน้องสาว แต่แล้วก็ชะงักเมื่อพรานใหญ่เข้าขวางไว้เสียก่อน

"เดี๋ยวก่อน อย่าเพิ่งพยายามฝืนออกแรงในขณะนี้ก่อนดีกว่า ไม่มีความจำเป็นอะไรที่คุณหญิงจะต้องใช้กำลังข้างนั้นในขณะนี้ก่อน ผมคิดว่าพักผ่อนต่อไปเป็นดีที่สุด"

"นั่นน่ะซิ มันแทบจะไม่ถึงครึ่งชั่วโมงมานี่เอง ขนาดงอเข่าเข้ามาได้ก็เรียกน่าปาฏิหาริย์แล้ว!"

ไชยยันต์ร้องขัดขึ้นอีกคน

“แต่ฉันรู้สึกว่าน่าจะยืนได้ อยากทดลองดูเท่านั้น มีอะไรหลาย ๆ อย่างเหลือเกิน ทำให้ฉันเชื่อมั่นได้เช่นนี้”

“อย่าเพิ่งให้คุณหญิงเคลื่อนไหว รอจนกว่าผมจะตามแงซายเข้ามา”

เขาสั่งกับทุกคนในที่นั้น แล้วผลุบออกไปอย่างรวดเร็ว กวาดตาไปรอบ ๆ เห็นเจ้ากะเหรี่ยงพเนจร สหายศึกของเขากำลังนั่งใช้เข่าดัดคันธนูเงียบ ๆ อยู่คนเดียว ห่างออกไปทางปากทางเข้าก็ตะโกนเรียกให้เข้ามาหา

แงซายเดินตรงเข้ามาด้วยอาการปกติ แล้วมองหน้าเขาตื่น ๆ มีอาการเหมือนจะถาม รพินทร์ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น เอามือเหนี่ยวไหล่ ลากเข้าไปในกระโจมของนายหญิง ทุกคนมองอย่างไม่เข้าใจว่า เหตุใดในภาวะเช่นนี้ พรานใหญ่จะต้องเอาตัวแงซายเข้ามาด้วย

“เมย์! บอกอาการของคุณหญิงให้แงซายรู้ซิว่า ระหว่างที่คุณพยาบาลโดยใช้น้ำมันนวดอยู่ คุณหญิงมีอาการเปลี่ยนแปลงไปในทางดีอย่างไรบ้าง”

เขาพูดกับแหม่มสาว

มาเรียมองหน้าทั้งสองคนอยู่ไปมาอย่างสงสัย แล้วแบมือยักไหล่

“ก็อย่างที่บอกแล้วนั่นแหละ ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง น้อยเคลื่อนไหวขาข้างที่เป็นง่อยนั่นได้โดยไม่รู้สึกเจ็บปวดอีกโดยที่ตัว

เขาเองก็ไม่ทันได้เฉลียวคิดรู้สึกตัวเสียด้วยซ้ำ มันรวดเร็วเสียราวกับจะมีปาฏิหาริย์อะไรเข้ามาช่วยฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าน้ำมันสะตือะไรนั่น จะออกฤทธิ์ในทางรักษาโรคไขข้ออักเสบขั้นรุนแรงให้ทุเลาลงได้ทันใจถึงขนาดนี้”

“นายหญิงพยายามจะทดลองยืนในขณะนี้แกมีความเห็นอย่างไร?”

เขาหันมาถามแงซายติดต่อกันไป ภายหลังคำพูดของมาเรีย

แงซายจับสายตานิ่งไปยัง ‘นายหญิง’ สีหน้านั้นปราศจากความรู้สึกชนิดใดให้ใครสังเกตเห็นได้ แล้วพูดด้วยเสียงพึมพำเกือบเป็นกระซิบกับรพินทร์เป็นภาษากะเหรี่ยง

“มันเป็นอาการที่ดีขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผู้กอง แต่จะดีขึ้นเป็นลำดับเมื่อเวลาล่วงผ่านไป อธิบายให้นายหญิงเข้าใจว่า อย่าเพิ่งออกแรงใดๆ ทั้งสิ้น ถ้านอนหลับได้จะยิ่งดี แล้วตะวันขึ้นพรุ่งนี้ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นปกติ”

กล่าวจบ เจ้านั่นก็หมุนตัวกลับ เดินผละออกจากภายในบริเวณกระโจมไปเสียเฉยๆ ทุกคนงงไม่รู้เรื่อง มองหน้าพรานใหญ่

“แงซายพูดอะไรกับคุณ และมีความจำเป็นอย่างใดที่เจ้านั่นต้องพูดกับคุณในภาษาที่พวกเราฟังไม่รู้เรื่อง”

เชษฐาแสดงความข้องใจออกมาตรงๆ

พรานใหญ่ถอนใจยาว ฝืนยิ้มออกมาแค่นๆ

“มันบอกว่านายหญิงจะหายเป็นปกติเดินได้ในพรุ่งนี้ แต่ขณะนี้ขอให้นอนพัก อย่าเพิ่งพยายามออกแรง”

“ทำไมถึงต้องไปถามความเห็นของแงซายด้วย หรือว่าเดี๋ยวนี้ไม่ว่าอะไรทุกอย่าง แม้แต่การจะรักษาพยาบาลฉัน คุณก็ต้องปรึกษาแงซายแล้วหรือ?”

เจ้าตัวคนเจ็บเองถามมาโดยเร็ว

“ก็อาจไม่ทุกอย่างนักแต่เรื่องกรณีรักษาพยาบาลคุณหญิงในครั้งนี้มีความจำเป็นมาก ที่ผมจะต้องถามความเห็นของมันเพราะแงซายเป็นผู้วางยาขนานนี้ให้แก่คุณหญิง ไม่ใช่ผม”

ทั้งหมดจ้องหน้าเขาเป็นตาเดียวอีกครั้ง

“เอ๊ะ ยังไงกัน รพินทร์ ยาที่นำมาแก้ไขน้อยครั้งนี้ ไม่ใช่ตำราของคุณหรอกหรือ?”

“ไม่ใช่ของผม ทุกสิ่งทุกอย่างมาจากแงซายทั้งสิ้น ผมเองไม่รู้อะไรในเรื่องสักอย่างเดียว เพียงแต่ถูกมันโยนกลองมาที่ผมเท่านั้น!”

“แปลกนี่! หมายความว่าแงซายดอกหรือ ที่ไปจัดหายามาให้ฉัน?”

ดารินร้องขึ้น

“ครับ แงซายเป็นผู้ดำเนินการจัดหาจากที่มันเคยศึกษาเรียนรู้มา ส่วนผมก็มีหน้าที่ทำตามที่มันสั่งหรือแนะนำมาอีกทีหนึ่ง ผมเองไม่เคยบอกกับทุกท่านเลยว่า นี่เป็นยาของผมเอง แต่ทุกท่านเข้าใจเช่นนั้น เพราะแงซายบอกเพื่อเอาผมเชิดหน้าไว้ ผมไม่มีเวลาพอที่จะเรียนให้ทุกท่านทราบได้ว่าผู้กำหนดตัวยาแท้ที่จริงนั้นเป็นใคร เพราะอยู่ในระหว่างการรอดูผล ซึ่งผมก็ยังไม่

อาจเชื่อได้เหมือนกันว่ามันจะเป็นผลขึ้นมาได้เพียงไรหรือไม่ เดี๋ยวนี้พอจะเห็นได้แล้วว่า ยาของแงซายน่าจะศักดิ์สิทธิ์จริง ก็เลยเรียนให้ทราบตามจริงว่า ผู้รู้และจัดหายาขนานนี้มาแก้ไขคุณหญิงคือแงซายไม่ใช่ผม”

ไชยยันต์กับเชษฐามองหน้ากันเองอยู่ไปมาแล้วหัวเราะขึ้นอย่างงงๆ

“เอ แปลกนี่ ก็มันเป็นคนบอกพวกเราเองว่า ยาขนานนี้เป็นของคุณ มันเพียงแต่ไปหาตัวเลียงผา และรากสมุนไพรนั่นมาตามคำสั่งของคุณเท่านั้น ทำไมแงซายถึงต้องปิดความจริงไว้ด้วย แล้วโยนมาให้คุณรับหน้าไว้ในเรื่องนี้”

“ก็อาจเป็นได้ที่ว่า ถ้าหากบอกว่าเป็นยาของมันเอง ของฝ่ายคุณชายอาจไม่เชื่อถือศรัทธา และไม่ยอมให้คุณหญิงใช้ก็ได้ เลยอ้างว่าเป็นของผมเสียจะได้หมดปัญหา เรียนตามตรงว่าผมเองก็ไม่เคยเชื่อมาก่อนว่าวิธีรักษาของมันจะทำให้คุณหญิงค่อยยังชั่วหรือหายได้ แต่ก็ต้องทดลองดูเพราะไม่มีอะไรให้เลือกทำได้ดีกว่านี้ เพราะฉะนั้น เมื่อเห็นคุณหญิงมีอาการดีขึ้น ผมจึงจำเป็นต้องเรียกมันผู้เป็นเจ้าของยาเข้ามาดูพร้อมทั้งขอความเห็นด้วย ผมแทบไม่เชื่อสายตาเมื่อเห็นอาการของคุณหญิงดีขึ้นอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ มันเป็นเรื่องน่ามหัศจรรย์จริงๆ อย่างเมย์พูดตะกี้”

นายจ้างของเขาทั้งหมดเต็มไปด้วยความตื่นเต้นยินดีในปรากฏการณ์อันไม่คาดฝันนี้ รวมทั้งอดประหลาดใจไม่ได้ต่อสิ่งที่ได้รับทราบจากพรานนำทาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หมอดาริน

อันเป็นคนเจ็บเอง หล่อนบังเกิดความพิศวงงงงวยไปหมดในสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเอง ในฐานะแพทย์ผู้รู้อาการของตนดีอยู่แล้ว หล่อนไม่เคยเชื่อเลยว่าอาการของโรคไขข้ออักเสบของหล่อนจะมีอะไรมาช่วยให้ทุเลาลงได้เร็วถึงขนาดนี้ ในระหว่างที่ตื่นขึ้นมาพบกับยาขนานหนึ่งที่ถูกพี่ชายบังคับให้กินด้วยความขื่นขมพะอืดพะอมแทบอาเจียน

แล้วต่อมา มาเรียก็เข้ามานวดเฟ้นชโลมทาให้ด้วยน้ำมันอะไรอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นเขียวขื่นน่าเวียนหัว หล่อนจำใจต้องยอมให้มีการรักษาพยาบาลดังกล่าวนี้ โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้

แต่แล้วมันก็ปรากฏผลในทางที่ดีขึ้นอย่างทันตาเห็น มันก็น่าจะถือว่าเป็นเรื่องปาฏิหาริย์ได้อยู่หรอก เพราะมันพิสดารเหนือกฎเกณฑ์ทฤษฎีของวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่หล่อนร่ำเรียนมารวมกับจะบันดาลขึ้นด้วยเวทมนตร์อาถรรพ์ ฉะนั้น สิ่งที่หล่อนสามารถรู้ได้แน่ชัดว่า อาการได้ทุเลาจนผิดสังเกตขึ้นมากก็คือ ความปวดร้าวตรงบริเวณข้อและกล้ามเนื้อ ซึ่งเมื่อก่อนหน้านี้นั้น อย่าว่าแต่จะเคลื่อนไหวกระดิกกระเดี้ยเลย ขนาดนอนอยู่เฉย ๆ ก็ยังปวดจนแทบทนไม่ไหว แต่บัดนี้ความเจ็บปวดดังกล่าวสลายไปเกือบหมดสิ้น เหลือไว้แต่ความขัดยอกเท่านั้น

“น้อยแน่ใจหรือว่า อาการของน้อยมันทุเลาลงจริง ๆ”

ไชยยันต์ถามย้ำมาอีกครั้ง อย่างยังไม่อยากจะปลงใจเชื่อสนิทนัก

“ถ้าไม่กลัวว่าจะฝืนคำสั่งของเจ้าของยาผู้รักษา ฉันจะยืนให้เธอดูเดี๋ยวนี้ก็ได้ ไชยยันต์”

ดารินบอก แล้วหันไปทางพรานใหญ่ พูดเสียงใส

“เรียกแงซายเข้ามานี่อีกครั้งซิคะ รพินทร์”

จอมพรานโผล่หน้าออกไปนอกกระโจม ตะโกนเรียกแง-ซายอีกครั้ง อึดใจใหญ่ร่างนั้นก็โผล่เงาเข้ามาปรากฏยืนเด่นอยู่ตรงหน้าทุกคนเป็นคำรบสอง

“ผู้กองบอกความจริงให้พวกเราทุกคนทราบหมดแล้วว่าเธอเป็นผู้จัดหายามารักษาฉัน”

นายหญิงกล่าวพร้อมกับยิ้มให้

“ฉันและพวกเราทุกคนขอขอบใจเธอเป็นอย่างมาก”

แงซายหันมองหน้ารพินทร์ ซึ่งเขาก็มองมันอยู่ก่อนแล้วนิ่งไปครู่ก็กล่าวด้วยเสียงลึกว่า

“นายหญิงจะออกเดินทางได้เป็นปกติพรุ่งนี้”

“นั่นเป็นสิ่งที่ดีมาก และฉันก็หวังไว้เช่นนั้น แต่ตอบคำถามสักข้อได้ไหม?”

“นายหญิงมีอะไรจะถามแงซาย?”

“ยาขนานนี้ เป็นยาของเธอเอง ที่จัดหามาแก้ไขรักษาฉัน แล้วทำไมเธอจึงต้องปกปิด โดยลวงพวกเราทั้งหมดว่ามันเป็นยาของผู้กองเขา”

แงซายมีสีหน้าอึดอัดใจ หันไปชำเลืองดูหน้าพรานใหญ่อีกครั้ง แล้วยิ้มยิงฟันขาว อึกอักอ้ำอึ้งอยู่ รพินทร์ขยับจะช่วยพูดแทนให้ แต่ดารินรู้ทีโบกมือห้าม

“ฉันรู้เหตุผลตามที่คุณบอกแล้ว รพินทร์ แต่คุณอย่าเพิ่งพูดแก้แทนให้ต่อหน้าเขาในขณะนี้ก่อนเลย ฉันอยากจะฟัง

คำตอบของแงซายเอง บางทีมันอาจช่วยทำให้เรารู้จักเขาได้ยิ่งขึ้น”

ดารินละเอียดอ่อนและมีความเฉียบไวต่อการจับไหวพริบได้เป็นพิเศษเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงไปเลย คำถามกันซึ่งๆ หน้าเช่นนี้ ทำเอาคนเจ้าเล่ห์ร้อยกลอย่างแงซายแทบจนปัญญา

“แงซายไม่ได้ทำผิดคิดร้ายอะไร นายหญิงไม่สบาย และก็ได้รับการรักษาให้หายเป็นปกติ นั่นเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องการ ยาสำหรับการรักษา จะเป็นยาของใครมีความสำคัญด้วยหรือ”

“ฉันก็ไม่ได้ว่าเธอทำผิดคิดร้ายอะไร มีแต่จะสร้างความดีและพิสูจน์ให้เห็นถึงคุณค่าอยู่ตลอดเวลา แต่เธอต้องตอบให้ตรงประเด็นคำถามของฉัน ฉันถามว่าทำไมเธอจึงต้องทำให้พวกเราเข้าใจว่าเป็นยาของผ้กองด้วย จงตอบเฉพาะข้อนี้เท่านั้น”

นายหญิงไล่เลียงมาอย่างคนที่มีปัญญาทันๆ กัน ชนิดไม่ต้องการให้เลี่ยง

“ฮี้! น้อยก็ ไม่รู้จะเอาเรื่องอะไรกับสิ่งไม่เป็นเรื่องอย่างนี้” ไชยยันต์ขัดโพล่งขึ้นกลางลำ

“เฉยๆ ไว้เหอะน่า ไชยยันต์ ฉันไม่ได้เอาเรื่องอะไรหรอก อยากจะฟังคำตอบเขาแค่นี้เท่านั้นเอง”

“แงซายมีเหตผลอย่สองประการ ที่ไม่ได้บอกให้เจ้านายทั้งหลายรู้ว่าเป็นยาของแงซายเอง”

“ลองบอกมาซิ”

“ประการแรก ผู้กองเป็นหัวหน้าของแงซาย เป็นผู้-บังคับบัญชา ความรู้ความสามารถใดๆ ก็ตามที่เป็นของคนใต้บังคับบัญชา ย่อมจะต้องเป็นของผู้บังคับบัญชาโดยตรง หัวหน้า

ที่มีความรู้และความสามารถเท่านั้น จึงจะมีลูกน้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถได้ ส่วนประการที่สอง ยาของแงซายเป็นยาป่าไม่น่าเชื่อถือ แม้จะกินก็ลำบาก จะทาก็มีพิธีการมาก ผู้ที่จะถูกรักษาด้วยยาขนานนี้เป็นแพทย์ด้วยตัวเอง คณะเจ้านายอื่นๆ ทุกคนก็เป็นคนมีการศึกษาเจริญแล้ว คงจะไม่เลื่อมใสศรัทธาต่อยาของแงซายแน่นอน แต่ทุกคนให้ความเชื่อมั่นศรัทธาต่อผู้กองรพินทร์ ถ้าหากทุกคนรู้ว่ายานี้ เป็นยาที่ผู้กองรพินทร์ได้ศึกษาเรียนรู้มาจากความเป็นพรานผู้จัดเจนของเขา การให้ยาก็คงจะสะดวกขึ้น โดยเหตุนี้แหละนายหญิง แงซายจึงไม่กล้าที่จะบอกว่ามันเป็นยาของแงซาย”

“เป็นเหตุผลที่ดีมาก และฟังดูก็น่าจะเชื่อได้ไม่น้อยเหมือนกัน แต่ทำไมเธอถึงไม่บอกถึงความจริงอีกอย่างหนึ่ง ที่มันซ่อนงำแอบแฝงอยู่ในสมอง อันฉลาดไปด้วยเล่ห์ลึกของเธอ”

“ความจริงอะไรหรือ นายหญิง”

“เธออยากจะลองใจผู้กองดูใช่ไหม ว่าถ้าหากฉันหายขึ้นมาได้ด้วยยาศักดิ์สิทธิ์ขนานนี้ของเธอแล้ว ผู้กองเขาจะบอกความจริงให้พวกเราทั้งหมดทราบไหม”

แงซายนิ่ง รพินทร์เองก็งันอย่างคิดไปไม่ถึง

ดารินหัวเราะเบาๆ หล่อนไม่จำเป็นจะต้องคาดคั้นเอาคำตอบจากแงซาย แต่กล่าวเสียงแผ่วเบานุ่มนวลต่อมาว่า

“แล้วเธอก็พิสูจน์ได้แล้วใช่ไหมว่า ผู้บังคับบัญชาหรือหัวหน้าที่ดีนั้น เขาจะไม่ปิดบังความดีความชอบของลูกน้อง โดยขโมยมาเป็นความดีความชอบของตนเอง ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นสูงขึ้นไปเลย”

จบประโยคนั้น ดารินไม่หันมากล่าวถึงหรือสนใจอะไรอีกในเรื่องนี้ หล่อนหันไปยิ้มให้พี่ชายและเพื่อน

“เป็นบุญเหลือเกินค่ะ พี่ใหญ่ ที่น้อยหายได้รวดเร็วทันใจอย่างนี้ พี่ใหญ่ ให้มัคคุเทศก์ของเราเตรียมแผนเดินทางคืบหน้าพรุ่งนี้ได้แล้ว”

เชษฐามีสีหน้าแช่มชื่นเห็นได้ชัด ทรุดตัวลงนั่งตรงหน้าเอื้อมมือมาจับน่องข้างที่เคยพิการชั่วคราวของน้องสาวไว้ทดลองบีบ แล้วสอบถามถึงความรู้สึก ดารินบอกให้ทราบว่าไม่เจ็บเลย แล้วก็หันไปขอบใจมาเรียที่นวดทาน้ำมันให้ ดูเหมือนจะลืมเรื่องราวในระหว่างการนวดเสียหมดสิ้น แหม่มสาวอมยิ้ม ไม่ตอบว่ากระไร ระหว่างนี้เองที่แงซายปลีกตัวค่อยๆ ย่องหลบออกไปข้างนอกอีกครั้ง รพินทร์ก็ถือโอกาสออกมาด้วยปล่อยคณะนายจ้างให้อยู่กันตามลำพัง

ข่าวอาการทุเลาของนายหญิง กระจายไปถึงพวกพรานพื้นเมืองทุกคน และมีความหวังอย่างเต็มเปี่ยมว่า เช้าวันรุ่งขึ้นการเดินทางจะเริ่มขึ้นได้โดยปกติต่อไป ทำให้พวกนั้นตื่นเต้นดีใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะไม่มีใครอยากพักสงบอยู่กับที่เฉยๆ โดยไม่มีการเคลื่อนไหวคืบหน้า ทุกคนพวกนั้นถึงกับขอเข้าไปเยี่ยมดูนายหญิงใกล้ๆ และสอบถามชวนสนทนาเป็นกำลังใจให้

“ขอบใจทุกๆ คนที่เป็นห่วงฉัน และคอยเอาใจช่วย”

นายหญิงพูดกับคนเหล่านั้นอย่างปลาบปลื้มปีติ มองหน้า

ดำ ๆ กร้านเกรียมของแต่ละคนที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ด้วยความรักใคร่สนิทสนม หล่อนไม่ได้มองคนเหล่านี้เป็นอื่นเลย นอกจากคนผู้สนิทที่สุดในครอบครัว

"พรุ่งนี้ เราจะบุกกันต่อไปได้แน่นอน"

"ถ้านายหญิงยังเดินไม่ได้พรุ่งนี้ คะหยิ่นจะหามนายหญิงไปเอง"

เจ้ากะเหรี่ยงร่างยักษ์แห่งหล่มช้าง พูดในภาษาของมันโดยมีบุญคำช่วยแปล ดารินรู้ความก็เอื้อมมือมาตบศีรษะเบา ๆ พร้อมกับยิ้มให้อย่างเอ็นดู

"ของที่เจ้าแบกมันก็หนักอยู่แล้ว คะหยิ่น เพราะฉะนั้นเจ้าไม่ต้องแบกนายหญิงอีกหรอก นายหญิงจะเดินไปเองได้ เราต้องถึงเนินพระจันทร์ตามกำหนด"

"บุญคำนึกแล้วถึงยังไงก็จะต้องมีปาฏิหาริย์อะไรสักอย่างหนึ่งมาช่วยนายหญิงไว้ เมื่อตอนบ่าย บุญคำม่อยหลับไปงีบหนึ่ง ฝันเห็นฤๅษีโกฑัญญะ ฝันว่าท่านมายืนพรมน้ำมนต์ให้นายหญิงและพวกเราทุกคน"

ตาเฒ่าโม้เป็นตุเป็นตะ ทำให้ทุกคนอดหัวเราะออกมาไม่ได้ เพราะรู้นิสัยของแกดีอยู่แล้วในความเป็นยอดนักโม้ แต่ถึงอย่างไรคำพูดของแกก็ทำให้เชษฐา ไชยยันต์ และดารินอดขนลุกขึ้นมาไม่ได้เหมือนกัน ทุกคนไม่มีใครกล้าปฏิเสธได้ว่า เมื่อถึงคราววิกฤติการณ์คับขันขึ้น จะไม่มีใครนึกภาวนาขอความคุ้มครองช่วยเหลือจากนักพรตผู้ทรงศีลแห่งเทือกเขานิลกาญจน์เสียได้ ถึงแม้จะไม่แสดงออกมาให้ใครรู้ก็ตาม แม้ดารินผู้เป็นคนป่วยประสบเคราะห์กรรมเอง ก็สวดมนต์ภาวนาอยู่ทุกขณะ

จิต ขอให้มีอะไรมาช่วยให้หล่อนหายจากอาการเจ็บไข้ได้ป่วย โดยเร็วที่สุด เพื่อการออกเดินทางได้ต่อไป

และบัดนี้มันก็มีเค้าเงื่อนว่าจะสมจริงตามสิ่งที่หล่อนวิงวอนภาวนาไว้นั้นแล้ว

นอกวงออกมาจากกลุ่มของนายจ้าง และพรานพื้น-เมืองที่รวมกลุ่มสนทนากันอยู่ในขณะนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินตามแงซายออกมาทันกันที่ปากทางของช่องอุโมงค์ที่พัก

แม้จะเป็นคืนที่มืดมิด แต่สะเก็ดของหิมะที่โปรยปรายพร่างพรมลงมาไม่ขาดระยะ ก็ยังสังเกตเห็นละอองขาวมัวอยู่ทั่วไป กระแสลมที่พัดผ่านเข้ามากระทบผิวกายสะท้านเยือกเข้าไปถึงขั้วหัวใจ คนใช้พิเศษของคณะยืนสงบนิ่งอยู่ริมหลืบหินทอดตามองออกไปยังสายหิมะเหล่านั้นอย่างครุ่นคิด ปราศจากความสะดุ้งสะเทือนต่อสายลมอันแสนหนาวเหน็บนั้น เหมือนร่างกายกับวิญญาณจะแยกกันออกเป็นคนละส่วน

“ถ้าผู้กองจะมาขอบใจผม เรื่องที่ช่วยนายหญิงได้สำเร็จละก็ บอกเสียก่อนได้เลยว่า ไม่จำเป็น”

อดีตนายร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดน ป้องมือจดบหรี่ใบตองแห้งดูดลึก แล้วปัดปุยหิมะที่ปลิวลงมาเกาะอยู่เนินไหล่กว้างของอีกฝ่ายหนึ่งให้หลุดไป

“ฉันไม่ใช่คนที่จะขอบใจใครพร่ำเพรื่อนักหรอก”

“อากาศตรงนี้หนาวเย็นมาก ผู้กองกลับเข้าไปพักผ่อนเสียเถิด พรุ่งนี้ยังมีงานหนักต่อไปอีก”

“แกช่วยให้ฉันปลอดโปร่งใจขึ้นอีกมาก สำหรับเรื่องนายหญิง”

แผงไหล่กว้างนั้น ขยับขึ้นเล็กน้อย ยังหันหลังให้แก่เขาเช่นนั้น

“ผมคิดว่าผมหาเรื่องเดือดร้อนลำบากใจลำบากกายให้แก่ผู้กองต่อไปเสียมากกว่า ถ้านายหญิงนอนพักรักษาตัวอยู่ที่นี่นานเท่าไหร่ ผู้กองและพวกเราทุกคนก็คงจะได้พักผ่อนกันยาวเท่านั้น แต่นี่พรุ่งนี้ผู้กองก็ต้องทำหน้าที่นำพวกเขาเดินทางต่ออีกแล้ว ในส่วนลึกของจิตใจ ผู้กองอาจคิดสาปแช่งในความเสือกไม่เข้าเรื่องของแงซาย เหมือนๆ กับที่ผู้กองเคยสาปแช่งมาแล้วในทุกครั้งที่แงซายมีความเห็นว่า นายชดยังมีชีวิตอยู่เพราะนั่นมันหมายความถึงว่า ผู้กองจะต้องมีภาระนำทางต่อไปโดยหาที่สิ้นสุดมิได้”

“นี่แกด่าในความขี้เกียจและเห็นแก่ตัวของฉันงั้นหรือ?”

“ผมไม่ได้มีเจตนาจะหมายความถึงเพียงนั้น ทว่าแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว บนเส้นทางสายนี้ จุดประสงค์ของผู้กองกับผมขัดกันอยู่เสมอ ผู้กองอยากกลับ ผมอยากไป คำตัดสินชี้ขาดอยู่ที่นายจ้างของเรา บังเอิญข้อพิสูจน์ของแงซาย มันทำให้การตัดสินใจของฝ่ายนายจ้างค้านกับความต้องการแท้จริงของผู้กองอยู่ตลอดเวลา”

“ใช่! แกชนะอยู่เหนือฉันตลอดมา ในเกมนี้”

รพินทร์พูด พร้อมกับหัวเราะในลำคอ

“แต่ฉันก็ทำหน้าที่ของฉันอย่างซื่อสัตย์สุจริตที่สุด หรือว่าแกเห็นฉันทรยศคดโกงนายจ้างอย่างไรบ้าง”

“ก็สิ่งนี้แหละ ที่เป็นความเคารพนับถือของผมที่มีต่อผู้กอง และผมก็ไม่ได้คิดตำหนิผู้กองเลย ในความรู้สึกของผู้กองที่ว่าอยากจะให้พันธสัญญานี้สิ้นสุดลงเสียที ผู้กองรับจ้างเขามาในลักษณะอาการเหมือนขายชีวิตให้ทั้งชีวิต ซึ่งมันไม่คุ้มกันเลยกับเงินค่าจ้าง”

“คุ้มซิ แงซาย ทำไมจะไม่คุ้ม ในเมื่อชีวิตของฉันเองราคาถูก แต่ชีวิตของนายจ้างฉันทุกคนราคาแพง เขาเหล่านี้เอาชีวิตราคาแพงของเขาเข้ามาเสี่ยงร่วมกับชีวิตราคาถูกอย่างฉันด้วยอย่างเคียงบ่าเคียงไหล่ แกไม่ต้องคิดระแวงสงสัยอีกต่อไปว่า ต่อไปนี้ฉันจะหาทางโน้มน้าวให้เขาเลิกแผนเดินทางจนกว่าฉันจะตามพบตัวน้องชายหรือพี่ชายของพวกเขา แกก็คงเห็นแล้วว่า หลักฐานร่องรอยของนายชุดครั้งหลังสุดในอุโมงค์นี่ ฉันเป็นคนล่วงหน้ามาพบก่อนทุกคน ถ้าฉันไม่สุจริตใจต่อเขา ถ้ายังมีความคิดที่อยากจะดึงเอาเขากลับ ฉันก็คงไม่นำเขาให้มาพบกับหลักฐานเหล่านี้ แต่คงจะเอาแอบซ่อนหรือทำลายเสีย โดยที่ต่อให้แกเองก็คงไม่มีโอกาสรู้ เพราะฉันพบก่อนแก”

แงซายเบือนหน้ากลับมาเป็นครั้งแรก ดวงตาคู่นั้นสว่างสุกใสเหมือนแสงดาวท่ามกลางความมืด

“นั่นคือเกียรติยศแห่งความซื่อสัตย์สุจริตของพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวัลย์! ผมทราบและเข้าใจดี มันเป็นคุณสมบัติประจำตัวของผู้กองมาแต่เกิด เป็นธรรมชาตินิสัย ซึ่งยากนักที่จะมีขึ้นได้ในมวลมนุษย์และเป็นสิ่งที่ผมขอคารวะอย่างสุจริตใจ”

ต่างฝ่ายต่างประสานสายตากันนาน ท่ามกลางความเงียบได้ยินแต่เสียงหิมะปลิวโปรยหวีดหวิวอยู่เบื้องนอก

“กลับเข้าไปนอนกันเถอะ”

ในที่สุด เขาก็พูดขึ้นเบา ๆ

“ผู้กองโปรดไปก่อน ให้ผมอยู่เงียบ ๆ ตามลำพังคนเดียวที่นี่อีกสักครู่”

“มีอะไรน่าดูนักหรือ สำหรับละอองหิมะที่ร่วงหล่นมาอย่างนี้”

แงซายยิ้มเครียด ๆ มองเห็นฟันขาวในเงามืด ตอบมาด้วยเสี่ยงเบาเหมือนกระซิบ

“ในคืนที่หิมะตกพรมหนักเหมือนอย่างนี้ และภายใต้อุโมงค์แคบ ๆ เหมือนอย่างนี้แหละที่ผมจะลืมไปไม่ได้จนตลอดชีวิต แม่กับลูกเล็ก ๆ พอจำความได้คู่หนึ่งซมซานหนีศัตรูที่ติดตามมาหมายจะเอาชีวิต เข้ามาซุกกายหลบซ่อนหนาวสั่นอยู่ ถึงแม้ว่าเราจะไม่ตายด้วยคมดาบของศัตร เราก็น่าจะตายเสียแล้วในครั้งนั้นด้วยความทารุณของธรรมชาติ แต่ก็ปรากฏว่า เราหลุดรอดมาได้ แล้วในที่สุด แม่ก็ตายจากไปเมื่อถึงถิ่นปลอดภัย เหลือทิ้งไว้แต่ลูกน้อยผู้หวนกลับมามองเห็นสภาพนี้อีกครั้ง พร้อมทั้งรำลึกถึงอดีต อันเต็มไปด้วยรอยเจ็บแค้นขมขื่นซึ่งเป็นตราบาปติดจิตสำนึกมาตราบเท่าทุกวันนี้!”

ณ คืนดังกล่าวนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ ปลีกตัวยืดได้มุมหนึ่งของภายในบริเวณคูหาใกล้แอ่งน้ำร้อนนอนหลับสนิทไปก่อนคนอื่นใดทั้งสิ้น ก่อนเอนตัวลงและหลับไปนั้น เขารู้แต่เพียงว่ากลุ่มนายจ้างและพรานพื้นเมืองทั้งหมด ยังล้อมวงสนทนาหารือ

กันอยู่ ส่วนแงซายก็ยังคงยืนดูหิมะตกอยู่ยังปากทางตามลำพัง โดยไม่มีใครเข้าไปรบกวน

ช่วงระยะเวลาที่ได้พักผ่อนนอนหลับติดต่อกันมาหลายชั่วโมงอย่างเต็มที่โดยไม่มีเหตุการณ์ใดๆ มาทำให้ต้องสะดุ้งผวาตื่นขึ้นกลางคันนี้ เขาเริ่มรู้สึกตัวขึ้นด้วยสัมผัสอันแผ่วเบาจากมืออบอุ่น ลูบไล้อยู่ที่ใบหน้า แล้วต่อมาก็มีริมฝีปากอ่อนนุ่มคู่หนึ่งประทับอย่างอ่อนโยนลงมาบนริมฝีปากของเขา คลับคล้ายคลับคลาเหมือนฝัน จอมพรานเปิดเปลือกตาสว่างโพลงขึ้นในทันใด แล้วจ้องตะลึง

ท่ามกลางแสงตะเกียงแบตเตอรี่ที่จุดตามไว้อย่างหรี่สลัว ใครคนหนึ่งคุกเข่าอยู่ใกล้ๆ กำลังก้มต่ำลงมามอง ใบหน้านั้นห่างจากเขาเพียงคืบเดียว ตาเป็นประกายสุกปลั่ง และเมื่อเห็นเขาลืมตา ก็ยิ้มให้

“ดาริน!...”

“ค่ะ ดาริน!...ฉันดีใจที่ได้ยินคุณเรียกฉันอย่างนี้ แทนสรรพนามที่ใช้อย่างเป็นทางการตลอด”

“คุณหญิง...”

“อ๊ะๆๆ...”

ใบหน้าที่งามเหมือนเทพธิดาในฝันนั้น เบิกตาในอาการปรามยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปากเขาแล้วกดไว้พร้อมกับส่ายหน้าช้าๆ ก้มลงมาจูบแผ่วเบาอีกครั้งที่แก้มอันรกครึ้มไปด้วยเครา พลางเอียงด้านข้างของใบหน้าลงแนบกับแผ่นอก กระซิบแผ่วต่อมาว่า

“...ชื่อฉันมี เรียกชื่อฉันอย่างตรงๆ เช่นนี้ก็ดีแล้วนี่คะ อย่างน้อยที่สุดก็ระหว่างที่ไม่มีบุคคลที่สามได้ยิน เช่นขณะนี้”

รพินทร์นอนนิ่ง บัดนี้ประสาทอันงัวเงียเลอะๆ เลือนๆ เพราะเนื่องมาจากเพิ่งตื่นขึ้นอย่างกะทันหัน เริ่มกระจ่างชัดขึ้น พยายามผงกศีรษะขึ้นสังเกตไปรอบๆ ตัว ก็เห็นว่าความมืดของราตรียังปกคลุมอยู่ทั่วไป ทุกคนหลับสนิทเรียงรายกันอยู่เป็นกลุ่มๆ

“กอดฉันซิคะ แล้วเรียกชื่อฉันชัดๆ”

เสียงนั้นกล่าวต่อมา กึ่งวิงวอนกึ่งบังคับ มีอำนาจสะกดอย่างประหลาดอยู่ในกระแสเสียงอันเยือกเย็นวิเวกหวาน

แขนทั้งสองข้างที่วางราบอยู่กับพื้น ถูกยกขึ้นแล้วโอบตวัดกอดเอาร่างที่คุกเข่าซบหน้าอยู่กับอกเข้ามาประทับอย่างแนบแน่นที่สุดแล้วเรียกนามหล่อนสนองบัญชา

“ดาริน...แม่ยอดหญิง...ยอดรัก...ยอดของทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของคนชื่อรพินทร์”

“จริงๆ นะคะ ขออย่าให้มีการเปลี่ยนแปลงตลอดไป”

“จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดไป จวบจนลมหายใจห้วงสุดท้ายของชีวิต และถ้าแม้ว่าวิญญาณมีจริง ต่อให้ตายไปแล้ววิญญาณของรพินทร์ก็จะขอรักดารินไปจนตราบหมดสิ้นโลกของวิญญาณ”

“ชื่นใจ ดารินก็จะรักและซื่อตรงต่อรพินทร์ตราบชั่วกัล-ปาวสานเช่นกัน แม้แต่ความตายก็จะมาพรากจากเราไปไม่ได้”

ในความเงียบที่สุดของความเงียบ ได้ยินแต่เสียงหัวใจเต้นของแต่ละฝ่าย และละอองหิมะที่โปรยปรายประพรมอยู่เบื้องนอก ต่างฝ่ายต่างอบอุ่นอยู่ในอ้อมแขนของกันและกันอยู่ในลักษณะนั้นนิ่งไปขณะใหญ่

ครั้นแล้ว เหมือนจะคิดอะไรขึ้นมาได้ พรานใหญ่จับไหล่ของหญิงสาวให้ห่างออกไปจากเขาเล็กน้อย ขมวดคิ้วจ้องหน้า

“คุณหญิง!...นี่อาการของคุณหญิงเป็นอย่างไรบ้าง?...แล้วก็นี่มันกี่โมงกี่ยามแล้ว?”

เสียงของเขารัวเร็วปรี๋อ

แทนคำตอบ แม่ดอกฟ้าของเขาผละกายออกอย่างแช่มช้าแล้วค่อยๆ ลุกขึ้นยืนทรงตัวตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ด้วยสง่าราศีของหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์เช่นที่เขาเคยเห็นมาแต่ก่อน ไม่มีสัญลักษณ์ของการอ่อนเปลี้ย หรือพิกลพิการใดๆ ที่ขาทั้งสองข้างเลย ใบหน้านั้นยิ้มละไม

พรานใหญ่จ้องค้างเหมือนจะไม่เชื่อสายตา ผุดลุกขึ้นมานั่งสำรวจร่างระหงที่ยืนเด่นอยู่เบื้องหน้าไปตลอดทั้งกาย บัดนั้นเอง ฝ่ามือของหล่อนข้างหนึ่งก็ยื่นมาให้เขา พร้อมกับพยักหน้าให้จับ พอเขาเอื้อมมือไปสัมผัส หล่อนกำไว้แน่นพร้อมกับฉุดกระชากด้วยพลังอันแข็งแรง ดึงร่างของรพินทร์ให้ขึ้นมายืนเคียงข้าง

“เห็นหรือยังคะ รพินทร์ ฉันเป็นปกติเรียบร้อยดีแล้ว พอที่จะเดินตามคุณไปได้จนสุดหล้าฟ้าเขียวทีเดียว ไม่ว่าจอมพรานของฉันคนนี้จะนำไปสู่สวรรค์หรือนรกก็ตาม”

รพินทร์ ไพรวัลย์เลือดฉีดแรงไปด้วยความปีติตื่นใจ เขาแทบจะร้องออกมาดังๆ ด้วยความดีใจ และกอดรัดฟัดเหวี่ยงหล่อนให้สมกับความยินดี แต่ก็สู้ระงับไว้ เกรงว่าการเคลื่อนไหว

ทุกชนิดจะปลุกให้ทุกคนตื่นขึ้นมาเสียก่อนในขณะนี้ จึงได้แต่จับไหล่ทั้งสองข้างของหล่อนบีบแน่น

“สวรรค์ทรงโปรด!...โชคดีจริงๆ โชคดีอะไรอย่างนี้ ผมดีใจจนพูดอะไรไม่ออก ว่าแต่คุณหญิงแน่ใจนะ”

หล่อนพยักหน้าอย่างมั่นใจ

“ฉันรู้สึกดีกว่าเก่าเสียอีก รพินทร์ ก่อนนี้ในการเดินหนักทุกครั้งเมื่อตื่นขึ้นมาตอนเช้ายังเมื่อยล้าไปหมด แทบจะยืดขาไม่ออก แต่เดี๋ยวนี้ฉันรู้สึกคล่องแคล่วไปหมด อย่าว่าแต่จะเดินเลย วิ่งก็ยังไหว”

พรานใหญ่สูดลมหายใจลึก ยิ้มอย่างแจ่มใสออกมาได้เป็นครั้งแรก กวาดตาไปรอบๆ ตัวอีกครั้ง ทุกคนหลับอย่างเป็นสุขในโปงผ้าและไออุ่นของบ่อน้ำร้อน สังเกตดูจากความรู้สึกของตนเองว่าได้นอนมาเต็มอิ่มพอสมควรทีเดียว จากความแช่มชื่นประปรี้กระเปร่าที่ได้รับไม่มีสัญลักษณ์ของความอิดโรยง่วงเหงา ใดๆ เหลืออยู่อีก มันน่าจะแปลว่าราตรีกำลังจะสิ้นสุดลงแล้วพร้อมๆ กับรุ่งอรุณของวันใหม่ซึ่งใกล้เข้ามา

“เกือบสว่างแล้วกระมังนี่?”

พึมพำเหมือนจะพูดกับตนเอง

เสียงหญิงสาวผู้ยังกำมือเขาแน่น กระซิบบอกมาว่า

“จะเกือบสว่างแล้วหรือยัง ฉันก็เดาไม่ถูกเหมือนกันในภูมิประเทศแบบนี้ แต่รู้แน่ๆ จากเวลาว่า มัน 5 นาฬิกาแล้ว ฉันเองได้หลับนอนพักผ่อนมาเต็มที่แล้ว สังเกตดูคุณก็ได้พักมาแล้วพอสมควรเหมือนกันเลยย่องมาปลุก อย่างน้อยที่สุดก็เพื่อ

บอกให้คุณรู้เป็นคนแรกว่า ฉันหายเป็นปกติดีแล้ว ไม่ทราบว่าจะเป็นการรบกวนคุณหรือเปล่า?”

รพินทร์มองลึกลงไปในแววตาคู่นั้น ก้มลงเอาหน้าผากชนแนบกับหน้าผากของหล่อน แล้วโอบมือไปรัดไว้รอบเอวรั้งเข้ามาเบียดชิด

“ถ้ารู้ล่วงหน้าอย่างนี้ จะแกล้งทำเป็นหลับต่อ”

“ทำไมคะ?”

“คุณหญิงจะได้จูบปลุกผมอีกหลายๆ ครั้ง”

“ถึงตื่นขึ้นมาแล้วก็จูบได้นะนี่ นี่ยังไง?”

หล่อนยื่นริมฝีปากไปจุ๊บที่ปลายจมูกของเขา ก็พร้อมกับหัวเราะแผ่วเบา ใบหน้าทั้งสองคลอเคลียกันอย่างแสนเสน่หาประทับใจ ซึ่งเขาทั้งคู่ไม่เคยนึกฝันมาก่อนเลยว่าต่างจะมาบังเกิดความรู้สึกดื่มด่ำชนิดนี้ต่อกันได้

“คุณหญิงปลุกผมก็ดีแล้ว ผมจะได้รู้สึกตัวเตรียมแผนการออกเดินทางแต่เช้า ช่วยกันแยกย้ายปลุกพวกเราขึ้นเถอะครับ ถึงอย่างไรนี่ก็เกือบเช้าแล้ว”

ว่าแล้วเขาก็ขยับตัว แต่อีกฝ่ายฉุดแขนไว้ สั่นศีรษะเอานิ้วแตะริมฝีปาก

“อี๊!...”

หล่อนร้องเบาๆ ในลำคอเชิงท้วง

“...อย่าเพิ่ง ปล่อยให้พวกเขานอนหลับสบายกันไปก่อน [illegible] ตะวันยังไม่มาเร็วนักหรอก ยิ่งหาโอกาสอยู่ด้วยกันโดย[illegible]อย่างนี้ได้ยากๆ อยู่ด้วย พาฉันออกไปดูหิมะตรงปากทาง[illegible] ขอให้เวลานี้เป็นเวลาของเราโดยเฉพาะ แม้จะชั่ว

10 หรือ 20 นาทีก็ดี เพราะพอคนเหล่านี้ตื่นขึ้นมาทีไร ฉันกับคุณดูเหมือนจะห่างไกลกันยิ่งกว่าเทือกเขาพระศิวะกั้นไว้งั้นแหละ”

ใจหนึ่งยากจะปฏิเสธทักท้วง แต่ใจหนึ่งก็เป็นใจที่ใฝ่ปรารถนาอยู่แล้ว รพินทร์ยืนลังเล แต่แล้วก็พ่ายแพ้ เมื่อดารินจูงมือเขาออกเดิน

ทั้งสองจรดฝีเท้าแผ่วเบา ย่องไปตามพื้นหินของคูหา ที่พักออกมาจากปากทางอีกด้านหนึ่ง สู่ภูมิประเทศโล่งเบื้องนอกที่ขาวมัวไปทุกสารทิศด้วยฝอยน้ำแข็งจากเบื้องบนที่ตกลงมาไม่ขาดระยะ **มันเยือกฉาดาจัด แต่สภาพของอากาศหนาวเย็นยามนี้ หาได้มีอิทธิพลอยู่เหนือสองหัวใจอันกำลังอบอุ่นอยู่ในไอรักไม่**

ทั้งสองยืนอยู่ในอ้อมแขนของกันและกัน มองดูหิมะตกบนยอดเขา ดารินเบียดกายซุกแนบอกกว้างใหญ่แข็งแรงนั้น อุ่นยิ่งกว่าเตาผิงใดๆ ในโลกนี้ เพราะมันเป็นอกของสุภาพบุรุษไพรของหล่อน ที่เคยใช้เป็นเกราะกำบังพิทักษ์ผองภัยมาโดยตลอด

ทั้งคู่กระซิบโต้ตอบกันในภาษาพลอดจนดูเหมือนจะลืมเรื่องอื่นใดเสียหมดสิ้น

“โชคชะตาชีวิตคนเรานี่ก็แปลกนะ มักจะเป็นไปในแบบที่เราไม่คาดคิดเสมอ พบคุณครั้งแรกที่บ้านพักคุณอำพล ถ้าใครมาบอกฉันล่วงหน้าว่า ต่อไปฉันจะต้องรักและปรารถนาคุณเป็น

ชีวิตจิตใจ ฉันคงหัวเราะงอหาย ไม่เชื่ออย่างเด็ดขาด เพราะพบกันวันแรก ฉันก็เกลียดขี้หน้าคุณเสียแล้ว ในที่สุดกลายเป็นความรักได้อย่างไรก็ไม่รู้ ตลกสิ้นดีเลย”

“ผมก็ไม่นึกเหมือนกัน ผมพยายามหักห้ามใจอยู่เสมอ เพราะรู้อะไรต่ออะไรดีอยู่เสมอ แต่ก็สุดที่จะหักใจได้ เพียงแต่ว่ามองเห็นคุณหญิงครั้งแรก ผมไม่ได้เกลียดชังอะไรคุณหญิงเหมือนเช่นที่คุณหญิงมีความรู้สึกต่อผม เป็นความรู้สึกที่กลาง ๆ เฉย ๆ”

“บอกได้ไหมคะ รพินทร์ คุณเริ่มรักฉันตั้งแต่ตอนไหน?”

“คุณหญิงล่ะ?”

ดาริน วราฤทธิ์ หัวเราะแผ่วหวาน เกลือกศีรษะกับไหล่เขา

“ตั้งแต่คุณเดินร้องเพลง ‘นิ้งหน่อง’ ให้ฉันฟังตอนที่เราหลงป่าด้วยกันครั้งแรก สมัยที่ถูกน้ำป่าซัดครั้งตามล่าไอ้แหว่งนั่นแหละ ฉันเริ่มรักตั้งแต่ตอนนั้น”

“เสียงร้องเพลง ‘นิ้งหน่อง’ ของผมคงจะไพเราะจับใจคุณหญิงมาก”

“ไม่ใช่หรอก เสียงร้องเพลงของคุณไพเราะเหมือนเสียงกระถางแตก ส่วนเพลงสับปะรังเคนั่น ฟังแล้วก็ปวดหัวเหลือประมาณ ถ้าจะเอากันในด้านอรรถรส แต่ความประทับใจมันอยู่ที่ว่า ในยามยากแค้นแสนเข็ญ ในยามที่ฉันเองกำลังทอดอาลัยตายอยาก หมดหวังต่อชีวิต ผู้ชายคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นทั้งเพื่อนตาย เป็นทั้งผู้พิทักษ์คุ้มครอง แล้วก็มีอุบายที่จะปลอบขวัญฉันด้วยวิธีการต่าง ๆ จนทำให้ฉันลืมเรื่องวิตกเป็นทุกข์ไปได้ ยอมลงทุนเท่าแป็นตัวตลกให้ฉันไปขบขันเพลิดเพลินใจ ประกอบด้วยคุณธรรม จริยธรรม และความเป็นสุภาพบุรุษครบถ้วน ไม่ได้

ฉกฉวยโอกาสกระทำการอันไม่สมควรใดๆ เลย คุณดีเหมือนพระรู้ไหมคะรพินทร์ ดีจนยังไม่อยากจะเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นมันจะเป็นคุณสมบัติของพรานไพรใจฉกาจ หน้าตาดูเหี้ยมเกรียมดุดันอย่างคุณ”

“คนเราจะหยั่งน้ำใจกันได้ก็ต่อเมื่อยามคับขันเท่านั้น ผมปฏิบัติต่อคุณหญิง ก็ไม่ได้เป็นการปฏิบัติที่พิเศษนอกเหนือไปกว่านายจ้างอื่นๆ ของผมมาแล้ว ลูกค้า หรืออีกนัยหนึ่งนักเที่ยวป่าสมัครเล่น ซึ่งเป็นสุภาพสตรีสาวสวยอันจะมาว่าจ้างให้ผมนำเที่ยวป่า ไม่ได้มีแต่เฉพาะคุณหญิงเป็นรายแรก มีมานับจำนวนไม่ถ้วนแล้ว บางคนเป็นคู่สามีภรรยา บางคนเป็นบิดากับลูกสาว บางคนก็เป็นเศรษฐีนีมาเดี่ยว สุภาพสตรีเหล่านี้เคยมีโอกาสบ่อยครั้งอยู่กับผมตามลำพังในป่าตลอดทั้งคืน ผมไม่ได้เคยไปล่วงเกินหรือแสดงอะไรหยาบช้าต่ำทรามกับเขาเหล่านั้นเลย ความซื่อสัตย์สุจริตของผมในข้อนี้ คุณอำพลจะรับรองได้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้น ผมจึงเป็นพรานอาชีพอยู่ได้ ถ้าผมทำอะไรไม่สมควร ผิดมรรยาทของพรานที่ดี ผมก็คงต้องขาดลูกค้าหากินในทางรับจ้างนำเขาเที่ยวป่าไม่ได้ การปฏิบัติต่อคุณหญิงเช่นที่แล้วๆ มาทุกครั้ง ระหว่างที่เรามีอันเป็นไปต้องแยกจากหมู่คณะไปตามลำพังสองต่อสอง จึงไม่ใช่สิ่งที่แปลกประหลาดอะไรสำหรับผมเลย เพราะมันเป็นวิสัยที่ผมจะต้องปฏิบัติอยู่แล้ว”

ดารินเงยหน้าขึ้นมองโดยเร็ว ร้องออกมาเบาๆ ว่า

“นั่นแน่!...เพิ่งจะได้ความจริงมาจากปากเดี๋ยวนี้เอง ยอมรับแล้วใช่ไหมว่า เคยพาผู้หญิงเที่ยวป่ามาเสียนักต่อนักแล้ว ไม่ใช่มีฉันเป็นรายแรก”

“ครับ ใช่ ก็บอกแล้วว่ามันเป็นอาชีพของผม”

“แล้วไหน ตอนที่ฉันจะขอร่วมเดินทางมาด้วยในครั้งแรก คุณถึงได้พยายามขัดขวางนัก อ้างว่าผู้หญิงเกะกะเป็นภาระไม่อยากให้มาด้วย”

“คุณหญิงต้องเข้าใจนะครับ การที่ผมรับจ้าง เคยนำผู้หญิงออกป่าหรือเที่ยวป่าล่าสัตว์มาก่อนแล้วนั้นมันเป็นคนละลักษณะกับการเดินทางมาในครั้งนี้ ชนิดที่เปรียบกันไม่ได้เลย การเที่ยวป่ามันมีความหมายอยู่ว่า ‘เที่ยว’ คือไม่ได้บุกบั่นเดินทางกันไปไกลนัก อยู่ในละแวกรัศมีที่พอจะมีสัตว์หาล่าได้ระยะหนึ่งเพียงแค่อาทิตย์สองอาทิตย์ก็กลับแล้ว เส้นทางที่จะนำเที่ยว มันก็คือเส้นทางที่ผมออกดักสัตว์เป็นทำเลหากินประจำอยู่แล้วไม่มีอะไรเสี่ยงสักอย่างเดียว ผมมีหน้าที่เป็นเพียงคนนำทาง จัดหาอำนวยความสะดวก แล้วก็รับหน้าที่เป็นพรานคุ้มกันให้เท่านั้น แต่การเดินทางของเราครั้งนี้ มันเป็นการเดินทางที่ไม่รู้อนาคต ไม่รู้จุดหมายแน่นอน มีทางตายถึง 99 เปอร์เซ็นต์ เห็นชัดๆ อยู่แล้วว่า แสนที่จะเสี่ยงต่อชีวิต ผมจึงไม่เต็มใจที่จะให้คุณหญิงต้องมาพลอยเสี่ยงด้วย ถ้าคุณหญิงมาจ้างผมเพียงแค่เงื่อนไขออกเที่ยวป่าล่าสัตว์อย่างคนอื่นๆ เขา ผมก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องขัดข้อง”

หล่อนพยักหน้า แล้วปั้นปาก ยานคางว่า

“อ้อ! มีลูกค้าเป็นผู้หญิงสาวสวยเหมือนกัน แล้วก็เคยไปนอนกลางดินกินกลางป่าอยู่ด้วยกันสองต่อสอง แหม! นี่เป็นความรู้ใหม่ทีเดียว ปะเหลาะถามตาบุญคำตั้งหลายครั้งแล้วไม่เห็นแกแอบแฝงความจริงเรื่องนี้ให้รู้เลยสักที ช่วยกันปิดได้สนิทนัก

เพิ่งจะมารู้เอาจากเจ้าตัวเดี๋ยวนี้เอง สงสัยว่านักล่าสัตว์หรือนักเที่ยวป่า สาว ๆ คงจะติดพ่อพรานคนนี้กันจมไปเลยซินะ”

“ไม่มีใครเขาจะมาติดผมมากไปกว่าการติดฝีมือนำเที่ยวของผมหรอกครับ เพราะผมพาเขาเที่ยวครั้งใด เขาไม่เคยผิดหวังเลย ต่อให้ยายแก่อายุตั้ง 50 ไม่เคยยิงปืนมาก่อนเลยในชีวิต ผมก็ยังพาให้แกไปยิงกระทิงมาจนได้...”

แล้วรพินทร์ก็หัวเราะเบา ๆ กอดแม่ดอกฟ้าของเขาแน่นเข้ามาอีก เมื่อรู้สึกว่าหล่อนจะถอนตัวห่างออกไป กล่าวต่อมาว่า

“ผมทำงานได้อย่างมีสมรรถภาพ ลูกค้าก็ต้องพอใจเป็นธรรมดาไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น”

หล่อนเพ่งตา แล้วเอานิ้วจิ้มคาง ผลักไปเบา ๆ จีบปากบอกว่า

“ไม่เชื่อ! ถึงยังไงก็ไม่อยากเชื่อ พรานหนุ่มรูปหล่อ การศึกษาดี ท่าออกเท่ห์มีเสน่ห์ออกอย่างนี้ แม่พวกนักนิยมไพรสาว ๆ เหล่านั้นคงไม่ได้ติดใจฝีมือนำทางอย่างเดียวหรอก คงจะติดใจอย่างอื่นเสียมากกว่า กลับไปต้องไปเอาความจริงกับคุณอำพลให้รู้ชัดออกไปทีเดียว”

“เชิญเลย เชิญสอบถามดูได้ ถ้ามีโอกาสลูกค้าผู้หญิงของผมส่วนมากเป็นฝรั่งก็ติดต่อมาทางคุณอำพลนั่นแหละ คุณอำ-พลเป็นเจ้าของรายการนำเที่ยวชนิดนี้โดยตรง ผมเป็นแต่เพียงลูกจ้างของคุณอำพลอีกทีหนึ่ง สุดแต่เขาจะส่งลูกค้ามาให้”

“ดีละ-ดีละ!”

ดารินครางอย่างหมายมั่นปั้นมือ

“ผลัดให้เจอคุณอำพลเสียก่อนเถอะ...แล้วนี่ ‘เพลงนิ้ง-หน่อง’ ที่ฉันหลงประทับใจเสียหนักหนา ก็คงไม่ใช่เพลงที่คุณร้องให้ฉันฟังเพียงคนเดียวน่ะซิ คงร้องให้ใครต่อใครฟังมาเสียนักต่อนักแล้ว ในบรรดาลูกค้านักเที่ยวป่าสาวๆ เหล่านั้น”

“ไม่เคยร้องให้ใครฟังหรอกครับ เพราะในการนำเที่ยวของผมไม่เคยพาลูกค้าสาวๆ คนไหนหลงป่า ตกอยู่ในสถานการณ์คับขันเหมือนอย่างที่เคยหลงป่าอยู่กับคุณหญิงเลยสักครั้งเดียว จึงไม่จำเป็นจะต้องร้องให้เขาฟัง”

“ชักจะสนใจกับความรู้ใหม่นี่เสียแล้ว”

“อย่าสนใจเลยครับ ยอดชีวิต สนใจกับเรื่องของเราเดี๋ยวนี้ดีกว่า ผมยังไม่ได้ตอบคุณหญิงเลยว่า ผมเริ่มรักคุณหญิงเมื่อไหร่?”

“เดี๋ยว! เอาไว้ค่อยบอกทีหลังก็ได้เรื่องนั้น ฉันอยากจะรู้เรื่องที่เรากำลังพูดอยู่เดี๋ยวนี้มากกว่า พอรู้ว่าเคยเป็นมัคคุเทศก์พาผู้หญิงเที่ยวป่า ก็อดที่จะสนใจไม่ได้ เพราะไม่เคยรู้มาก่อนจริงๆ ฉันนึกว่าคุณเป็นพรานดักสัตว์มาขายให้ที่สถานีกักสัตว์ของคุณอำพลอย่างเดียวเท่านั้น”

“โธ่ ไร้สาระ...รู้งี้ไม่ยักบอก”

“บอกน่ะดีแล้ว ถ้าให้ไปรู้เองทีหลัง ฉันจะยิ่งไม่สบายใจกว่านี้ ฉันเป็นคนขี้หึงรู้ไหม?”

“แต่ก็มีเหตุผล”

“อย่ามาทำลูกไม้ใช้จิตวิทยา...”

หล่อนแหวเอาเบาๆ แต่ใบหน้ายิ้ม นัยน์ตาวับวาวอย่างแสนเริงมากกว่าความระแวงแคลงใจใดๆ ทั้งสิ้น

“นี่ฉันไม่รู้เลยนะ ว่าพวกผู้หญิงสาวๆ สมัยนี้เขาจะนิยมกีฬาเที่ยวป่ากันจนถึงกับมาติดต่อว่าจ้างคุณให้นำทางช่างโง่เสียจริงๆ ไหนลองเล่าไปให้ละเอียดหน่อยซิ จะได้เป็นความรู้ไว้มั่ง”

“คุณหญิงอยากจะทราบอะไร?”

“ก็อยากจะรู้ทั้งนั้นแหละ วิธีการติดต่อ ความนิยมของพวกนี้ ปริมาณรับจ้างนำทางของคุณแต่ละทัวร์ หรือแต่ละทริป”

“คุณหญิงก็ทราบดีอยู่แล้วว่า คุณอำพลมีกิจการหลายประเภทรวมทั้งพวกเทรเวลเอเย่นต์ซี่ มีสำนักงานนำเที่ยวต่างๆ ด้วยสำหรับชาวต่างประเทศ ในบรรดาการนำเที่ยวหลายๆ ประเภทเหล่านี้ แกบรรจุรายการนิยมไพรเอาไว้ด้วย รับบริการลูกค้านำเที่ยวป่า แกจะไปดำเนินการตกลงกันมาอย่างไรผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน อยู่ๆแกก็ส่งมาให้ผมเป็นชุดๆ คณะๆ จัดหาอุปกรณ์การเที่ยวป่าล่าสัตว์ไว้ให้ลูกค้าพร้อม แล้วก็ให้ผมเป็นพรานนำทางอีกทีหนึ่ง ผมบอกแล้วว่าผมเป็นลูกจ้างเขา”

“แล้วก็มีนักเที่ยวที่เป็นผู้หญิง...สาวๆ เสียด้วย...?”

“ส่วนมากติดสอยห้อยตามบิดา สามีหรือคู่หมั้นมา”

“อ้อ! แล้วคุณอำพลเขาจ้างคุณยังไง?”

“ก็สุดแล้วแต่ระยะเวลาของการเที่ยว และจำนวนคนของลูกค้า แต่ปกติแล้ว ถ้าไม่เกิน 2 คนต่อระยะเวลาหนึ่งอาทิตย์ แกก็จ้างเหมาผมในอัตรา 5,000 บาท ทิปจากลูกค้าตะหาก เป็นเรื่องของผมเองในกรณีที่พาเขาไปให้ได้ยิงสัตว์ที่เขาต้องการ”

“อ้าว! แล้วไหนว่ามีคนไทยด้วยยังไงล่ะ?”

“ก็มีสลับอยู่บ้างเหมือนกัน ส่วนมากเป็นพวกเศรษฐีประเภทฝรั่งนิยมอะไรก็นิยมบ้าง ผ่านมาทางทัวร์ของคุณอำพล

นั่นแหละ ผมไม่รับรู้การเป็นมาอย่างใดทั้งสิ้น มีหน้าที่นำทางก็นำอย่างเดียว”

“มีงานชนิดนี้บ่อยไหม?”

“ก็ไม่แน่ ในฤดูท่องเที่ยวหรือฤดูร้อน ก็อาจถี่หน่อย บางทีเดือนละ 3 ครั้ง มานัดวันเข้าคิวกันอยู่ก็มี บางทีสองเดือนได้สักครั้งพอได้เงินค่าแรงมาเลี้ยงดูลูกน้องไปวันๆ หนึ่ง นอกเหนือจากงานดักสัตว์ซึ่งปีๆ หนึ่งทำได้ไม่มากนัก ถ้าไม่มีงานในด้านนำเที่ยวมาช่วยผมก็แย่ไปนานแล้ว นับว่าคุณอำพลมีบุญคุณต่อผมมาก”

“แล้วรู้ไหมว่าคุณอำพลเขาเป็นนายหน้า จัดการรับเหมามาครั้งละเท่าไหร่?”

“ผมไม่สนใจหรอกครับ ผมได้รับผลประโยชน์ค่าแรงอย่างที่ได้รับอยู่ก็พอใจแล้ว เขาเป็นนายทุน เขาก็ควรจะได้มากหน่อยเป็นธรรมเนียม”

“อ้อ! มิน่าล่ะ ตอนที่เราดำริกันครั้งแรกว่าจะเอาคุณเป็นคนนำทางมา คุณอำพลถึงได้อิดๆ เอื้อนๆ ดูท่าไม่เต็มใจนัก ไม่อยากจะให้คุณมากับพวกเราด้วย มันเป็นเพราะเขาขาดผลประโยชน์ที่เคยได้รับจากน้ำแรงของคุณแบบนี้นี่เอง นี่ดีแต่ทนเกรงใจพี่ใหญ่ไม่ได้ เขาถึงยอมเป็นภาระเจรจากับคุณให้ คุณเป็นตัวเงินตัวทองให้เขารู้ไหม?”

“ผมรู้เพียงว่าคุณอำพลมีบุญคุณต่อผม แหละนี่เป็นเหตุผลข้อหนึ่ง ที่ผมไม่อาจปฏิเสธการเดินทางครั้งนี้ได้”

เขาพูดซื่อๆ อย่างน่าสมเพชในความรู้สึกของหญิงสาว แต่ยังไม่ทันเปาะเด็นที่จะคาดคั้นสอบซักจึงทำเสียงแข็งต่อมาว่า

“พวกนักล่าสัตว์หรือเที่ยวป่าเหล่านั้น มากันเป็นหมู่คณะไม่ใช่หรือ?”

“ส่วนมาก”

“แล้วคุณจะมีโอกาสนำผู้หญิงของคณะเขาไปเที่ยวตามลำพังได้ยังไง?”

“ผมไม่เคยคิดจะได้โอกาสเหล่านั้นเลย รู้สึกรำคาญเสียอีก แต่มันมีอยู่หลายกรณีที่ผมอาจต้องไปตามลำพังกับสุภาพสตรีฝ่ายนายจ้างตามลำพังบ่อย ๆ ตาผัวหรือตาพ่อเกิดขี้เกียจเดินจะนอนเฝ้าแค้มป์บ้างล่ะ ลูกสาวหรือเมียอยากจะใช้ฝีมือของตนเองล่าตามลำพัง โดยให้มีแต่เพียงพรานนำทางและคุ้มกันบ้างล่ะ บางทีก็แยกห้างกันขึ้นนั่ง คนเที่ยวป่าต่างคนต่างมีปืนประจำมือ คงไม่อยากจะให้ใครมาแย่งยิงหรอก แล้วผู้หญิงส่วนมากก็มีนิสัยอยากรู้อยากเห็นอยากทดลอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงที่เข้าป่าแบบนี้ รายไหนก็รายนั้น ดูคุณหญิงเองเป็นตัวอย่างก็ได้”

“อ้อ! แล้วคุณก็พาไป?”

“ผมเป็นลูกจ้างเขา”

“ตาพ่อไม่หวง หรือตาผัวไม่หึงหรอกรึ?”

“ผมก็ไม่ทราบว่าเขาไว้วางใจผมได้อย่างไร บางทีอาจเป็นเพราะเชื่อคุณอำพลเสียมากกว่า ว่าคงจะไม่เอาคนเลวมาทำงานใหญ่ร่วมกับเขา แล้วอีกอย่างหนึ่งผมก็ไม่เคยแสดงท่าทีอันไม่น่าไว้วางใจอย่างใดในสายตาของนายจ้างเหล่านั้น”

“ข้อนี้ฉันเชื่อ คุณทำได้สนิทนัก ดูแต่พี่ใหญ่ซียังไว้ใจให้ฉันไปขึ้นห้างอยู่กับคุณทั้งคืนก็ยังเคย...แล้วยังไง?”

“ก็แล้วยังไงล่ะ?”

“ไม่ได้เกี่ยวพาราสีหรือแตะอั๋งเขาบ้างเลยหรือ อยู่กลางป่าสองต่อสองใกล้ชิดกันอย่างนั้น แล้วเขาก็ต้องอยู่ในกำมือของคุณวันยังค่ำในฐานะพรานคุ้มกัน โอ๊ย! มันมีอยู่สารพัดวิธีแหละที่คุณจะหากำไรได้”

“ถ้าผมเป็นนักหากำไรแบบนั้น ผมก็คงจะเก็บกำไรจากคุณหญิงให้เห็นแล้ว”

“มันต่างกันนี่จ๊ะ ฉันไม่เคยให้ท่าอะไรคุณเลย มีแต่จะปั้นหน้ายักษ์เข้าใส่ คุณก็เลยไม่กล้าน่ะซิ”

“คนอื่นเขาก็เหมือนกับคุณหญิงนั่นแหละ ใครเขาจะมาให้ท่าพรานป่าอย่างผม”

“ก็ไม่แน่นัก ฉันเองบางทีก็ยังให้ท่าคุณเหมือนกันนี่นะ”

หล่อนพูดเบาๆ แล้วค้อน รพินทร์หัวเราะอ่อนโยนจูบที่ซอกคอ

“จะเคี่ยวเข็ญจับผิดกันไปทำไมนักนะ พูดก็พูดเถอะคุณหญิงเคยไม่มีอะไรปิดร่างแม้แต่ชิ้นเดียว นอนอยู่ตรงหน้าผมแท้ๆ ไม่มีใครอื่นอยู่ด้วยสักคนเดียว ตอนที่เราหลุดออกมาจากลำธารใต้ถ้ำด้วยกันยังไม่เกิดอะไรขึ้นสักอย่าง รพินทร์ ไพรวัลย์ใจหนักมากครับในเรื่องแบบนี้ ขออย่าได้ระแวงแคลงใจอะไรอีกเลย”

“เอาละ จำนน...” หล่อนบอก จูบตอบ แล้วเอาจมูกเสียดสีไปมากับปลายจมูกของเขา

“แต่ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ถ้าคุณกลับไปอยู่หนองน้ำแห้งอีกนั่นแหละจะต้องเหมารายการของคุณตลอด ไม่ให้ตาผัวหรือตาฟ้าคนไหนเหลียวเอาลูกสาวหรือเมีย มาให้พรานรพินทร์คนนี้นำ

เที่ยวอีกแล้ว ปิดประกาศห้ามขาดเลย ไม่ว่าจะให้ราคาแพงสักแค่ไหนจะซื้อเสียเอง”

“ตกลง...ด้วยความเต็มใจยิ่ง!”

เขาสนองตอบอย่างสุขใจ

มีเสียงเคลื่อนไหวแผ่วเบาใกล้ ๆ ทางเบื้องหลัง

รพินทร์ได้ยินก่อนดาริน เขาใจหายวาบ ดันกายหล่อนให้ผละห่างออกจากอก แล้วหันขวับมาอย่างตกใจ ไม่เป็นการบังควรอย่างยิ่ง ที่จะให้นายจ้างของเขาคนหนึ่งคนใดมาเห็นลักษณะของเขากับม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ในลักษณะเช่นนี้ หรือแม้แต่เพียงพวกพรานพื้นเมืองของเขาเองก็ตามที

ร่างสูงของแงซายเป็นเงาตะคุ่ม ยืนอยู่ห่างออกไปเพียงไม่เกินสองวา โทสะของรพินทร์กำลังจะระเบิด แต่แล้วก็สะดุดชะงักฉับพลันเมื่อได้ยินเสียงกระซิบเรียบ ๆ ว่า

“อนุญาตให้แงซายยืนอยู่ตรงนี้ด้วยสักคน เพราะว่านายใหญ่ตื่นแล้ว และกำลังจะเดินออกมาที่นี่”

พร้อมกับกล่าว ร่างนั้นก็ก้าวเข้ามายืนแทรกกลางระหว่างรพินทร์และดาริน ผู้กำลังตะลึงอยู่ในขณะนี้

จบตอน ‘ป่าโลกล้านปี’

ขอได้รับคำขอบคุณจาก ณ บ้านวรรณกรรม และ พนมเทียน

พร้อมเชิญชวนให้หาความสำราญต่อในตอน

‘แงซายจอมจักรา’